

PENDRAGON

Tập ba

CUỘC CHIẾN BẤT THÀNH
THE NEVER WAR

D. J. MacHale

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NEW YORK TIMES BESTSELLER
Hơn
1 triệu bản
Pendragon
đã được
bán hết!

Cuộc Chiến Bất Thành

Series Pendragon tập 3

D. J. MacHale

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33

Giới thiệu truyện:

Trái Đất Thứ Nhất ở đâu? Đúng hơn, nên đặt câu hỏi: Trái Đất Thứ Nhất là vào thời gian nào?

- Một mối cừu hận giữa hai tên trùm gang-xơ khét tiếng nhất tại New York năm 1937 lại do chính Pendragon giải quyết.

- Một bức màn lịch sử đầy bí ẩn của Trái Đất lại được chính Pendragon vén lên.

- Một hành động cực kỳ nhẫn tâm cũng do chính Pendragon, chứ không phải Saint Dane, ra tay.

Ô. Quá gay cấn...

Hô hây hô. Chúng ta hãy cùng hai chàng Lữ khách Pendragon và Spader bước vào lãnh địa mới nào.

Chương 1

NHẬT KÍ # 9 TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Mình đang ở đây: Trái Đất Thứ Nhất. Tới Veelox là không đúng hướng. Spader và mình đã theo ống dẫn tới Veelox, nhưng ở đó không xảy ra chuyện gì. Chính tại đây - Trái Đất Thứ Nhất - mới là điểm nóng.

Trái Đất Thứ Nhất ở đâu? Đúng hơn, nên đặt câu hỏi: Trái Đất Thứ Nhất là vào thời gian nào? Mình đang ở tại thành phố New York của năm 1937. Chính xác hơn là tháng Ba năm 1937. Chính xác nhất là ngày 11 tháng Ba năm 1937. Những dòng này đang được viết đúng vào ngày sinh nhật của mình. Mình chợt có một ý nghĩ kỳ cục. Nếu mình đang ở đây vào năm 1937 và hôm nay là sinh nhật mình, vậy mình bao nhiêu tuổi? Vẫn là mười lăm sao? Ghê vậy?

Bắt đầu nhật kí mới này, mình sẽ kể cho hai bạn nghe chuyện tại mình lọt thỏm vào tình huống nguy hiểm, kỳ lạ, lộn xộn nhất như thế nào. Không biết trước đây mình có từng nói như vậy chưa nhỉ? Để mình cho hai bạn nếm chút chút những gì đã xảy ra chỉ trong vài phút đầu tiên khi mình tới đây...

Spader và mình đã suýt bị giết. Ba lần. Tại mình còn bị trấn lột và được chứng kiến một cảnh giết người thật khủng khiếp. Chúc mừng sinh nhật mình! Với những gì đang xảy ra, quà sinh nhật lần thứ mười lăm này, mình chỉ mong được chúc... sẽ còn có sinh nhật mười sáu tuổi.

Khi Spader và mình phóng qua ống dẫn từ Veelox, mình chẳng có chút khái niệm nào về “Trái Đất Thứ Nhất” cả. Là người của Trái Đất Thứ Hai, nên mình chỉ có thể đoán, Trái Đất Thứ Nhất ở trong một giai đoạn nào đó trong quá khứ của Trái Đất. Nhưng giai đoạn nào? Xa lắc ở đâu? Khi phóng qua ống dẫn, mình chỉ nghĩ là đang trở lại thời đại mà những con quái quig là khủng long, và tại mình sẽ phải chạy trốn chết để thoát khỏi nanh vuốt của những con ác thú bụng đói, mắt vàng khè.

Nhưng khi đáp xuống cổng ống dẫn, mình thở phào. Đây đúng là căn phòng đá mình đã qua lại nhiều lần. Đúng vậy, tại mình đã tới “cổng” ở đường hầm trong nhà ga tàu điện ngầm của khu Bronx, tại New York. Ít ra là tại mình đã không phải đụng đầu với những cụ tổ loài người thời thượng cổ. Đó là tin đáng mừng.

Tin không đáng mừng là... trong đường hầm này không chỉ có Spader và mình. Vừa rơi ra khỏi ống dẫn, đứng lù lù trước mặt hai đứa mình là hai gã đàn ông. Hai tay này mặc com-lê xám kiểu cổ lỗ sĩ, giống quần áo Clark Kent (Clark Kent: một nhân vật trong bộ truyện tranh và điện ảnh nổi tiếng: Siêu nhân. Người anh hùng Siêu nhân đã cải trang thành Clark Kent, sống như một thường dân để che giấu danh tính bí mật của mình) mặc trong phim Siêu nhân cũ xì đã phát trên tivi. Thật ra, hai gã này ăn mặc y chang những kẻ xấu trong bộ phim cũ đó. Vì quả thật chúng là kẻ xấu. Rất xấu. Chúng đội nón rộng vành xum xụp tận mắt. Khăn tay trắng bịt kín từ mũi xuống miệng. Trông đúng điệu kẻ cướp. Chỉ một từ diễn tả chúng là: găng-xơ.

Nhưng hai tên xã hội đen này đang khiếp đảm trợn trừng mắt. Đúng thôi. Vì mình và Spader như từ trên trời rơi xuống trong ánh sáng chói lòa và tiếng nhạc rộn ràng. Chúng chờ người như mất hết hồn vía. Rất may. Vì còn một chi tiết khác mình chưa nhắc đến...

Cả hai gã đều đang chìa mũi súng thẳng vào ống dẫn và... hai đứa mình. Mình la lớn với

Spader:

-Khum xuống!

Hai đứa nhảy vọt sang một bên đúng lúc chúng bắt đầu nổ súng. Mình co tròn như một trái banh. Chung quanh trống huơ, chẳng có gì che chắn. Tiếng đạn veo veo, dùng đoàng dội lên những bức tường đá. Mình đành nhìn bị ăn đạn rồi. Nhưng sau vài giây, chúng ngừng nhả đạn, và mình vẫn không hề hấn gì. Mình hãi tới nỗi không dám nhúc nhích, ngay cả ngó xem Spader có bị gì không cũng không dám. Những tiếng nổ chát chúa vang vang khắp căn phòng giống như cái hang. Tai mình bị ù, mũi khét let mùi thuốc súng. Chắc khói lửa chiến trường cũng đến cỡ này thôi.

Một tên găng-xơ ra lệnh:

-Đứng dậy. Đưa hai tay lên đầu.

Lấm lét nhìn sang Spader, mình thấy anh ta không sao. Hai đứa từ từ đứng dậy, đưa cao hai tay. Hai mũi súng vẫn chĩa thẳng tụi mình. Chỉ vậy? Hai đứa mình có súng đạn gì đâu? Tên găng-xơ thứ hai hết nhìn mình lại nhìn Spader, lo lắng. Trông hấn sợ sệt chẳng khác gì hai đứa mình lúc đó. Hấn lắp bắp hỏi đồng bọn:

-Ê, chúng... chúng nó là... người... người Sao Hỏa hả?

Nếu bớt sợ một tí, chắc mình đã phì cười. Chắc tụi mình rất giống người ngoài hành tinh. Không chỉ vì bất ngờ hiện ra từ nguồn sáng bùng lên chói lòa, mà còn vì bộ đồ da cá màu xanh sáng của Cloral mà hai đứa đang mặc. Mình thoáng có ý nghĩ hù chúng, ngân nga lên tiếng: "Bỏ vũ khí xuống, nếu không hai người sẽ bị bốc hơi bằng quyền năng ý chí của ta." Nhưng mình không có cơ hội, vì ngay lúc đó gã kia quát:

-Không sao hết!

Hấn đích thị là tên chỉ huy, nhưng nghe giọng hấn, mình biết hấn cũng hơi run run. Hấn nói thêm:

-Ta cứ làm việc của ta!

-Vậy... phải làm gì với chúng đây?

Gã chỉ huy lom khom nhìn hai đứa mình. Rõ ràng hấn đang động não. Nhưng thằng cha này chẳng có vẻ gì là thông minh sáng láng cả, nên mình tự hỏi không biết việc động não có làm hấn... đau đầu lắm không. Hấn quát vào mặt mình:

-Mày! Đưa cái nhẫn kia cho tao.

Không thể nào tin nổi. Hấn muốn lấy cái nhẫn Lữ khách của mình. Căng rồi đây. Hai bạn biết mình cần cái nhẫn đó đến thế nào rồi đó. Nó hướng dẫn mình tìm ra ống dẫn và là phương tiện độc nhất để mình chuyển nhật kí về cho hai bạn. Không có cái nhẫn là mình tiêu luôn. Mình yếu ớt thuyết phục để hấn bỏ ý định đó:

-Cái nhẫn này là đồ bỏ, có giá trị gì đâu?

Hấn nạt:

-Không sao. Tao chỉ cần bằng chứng là hai đứa mày có thật.

Spader cũng cố thân mật nói:

-Anh bạn. Vậy hãy đem chúng tôi theo. Hai đứa tôi là chứng cứ bằng xương bằng thịt hẳn hoi.

-Đó không phải là lệnh của tao.

Nghe hẳn cầu nhàu trả lời Spader, mình vội hỏi:

-Vậy sao? Lệnh của anh là gì?

-Là đưa ngay cái nhẩn cho tao.

Hắn nâng cây súng lên, sẵn sàng bóp cò. Còn làm gì được nữa? Mình tháo nhẩn, ném cho hẳn. Hẳn chớp ngay, bỏ gọn vào túi, rồi ra lệnh tiếp:

-Theo chúng ta ra ngoài. Đi đứng cho đàng hoàng.

Tốt. Như vậy là hẳn không có ý định cho tụi mình ăn đạn ngay lúc này. May ra vẫn còn đường thoát. Cái gã luôn có vẻ lo lắng mở tung cánh cửa gỗ, rồi cùng gã chỉ huy đứng hai bên cửa. Chúng quơ quơ súng ra hiệu cho hai đứa mình đi qua. Mình nhìn Spader. Anh nhún vai. Đành phải vậy thôi. Hai tay đưa cao, mình và Spader ra khỏi cổng, bước vào đường hầm tàu điện ngầm tối thui.

Chung quanh quá quen thuộc, nên mình biết ngay đây là lối vào nhà ga bỏ hoang.

Nhưng gã gang-xtơ đã có ý định khác trong đầu, lên tiếng:

-Không được ngừng lại. Tiếp tục bước đi...

Hai đứa mình tiến thẳng, ba bước là đã lên tới... đường ray tàu điện ngầm. Hẳn ra lệnh:

-Ngừng. Quay lại.

Ôi trời! Nguy rồi! Hai đứa mình đứng lù lù ngay trên đường ray. Tên “gang-xtơ lo lắng” bảo:

-Nhúc nhích là chết liền!

Phải rồi! Nhúc nhích là chết. Nếu tàu đến, không nhúc nhích cũng chết. Ở đây đâu có chỗ mà ngọ nguậy. Spader thì thảo hỏi:

-Tụi mình đang ở đâu đây, Pendragon?

Tiếng còi tàu xa xa vọng lại trả lời anh ta ngay. Nhìn bên trái, cả hai đứa đều thấy đèn pha của một đoàn tàu điện ngầm đang rẽ qua một đường vòng, tiến tới... ngay trên đường ray hai đứa đang đứng. Spader quỳnh quáng hỏi:

-Cái... cái đó là gì vậy?

Sống trên một lãnh địa mê mông toàn nước, Spader chưa bao giờ thấy một thứ gì giống như đoàn tàu. Sợ thất ruột, mình vẫn phải cố bình tĩnh nói:

-Đó là... một... sự nhộn kinh khủng.

Spader kinh hoàng:

-Hô hây, mới tới đây mà tụi mình đã sắp tiêu rồi.

Mới tới Trái Đất Thứ Nhất được hai phút, chúng mình đã đang phải nhìn thần chết tiến tới ngay trước mắt.

Chào mừng trở về nhà, Bobby Pendragon.

Đó là màn khởi đầu cho chuyến phiêu lưu của hai đứa mình trên Trái Đất Thứ Nhất. Mình không muốn kể dài dòng về chuyện này. Vì có quá nhiều chuyện xảy ra từ khi mình chấm dứt nhật kí trước và từ khi tới đây. Nhưng mình muốn cắt nghĩa để hai bạn hiểu lý do mình mất cái nhấn. Chuyện đó quan trọng lắm chứ. Mark và Courtney biết không? Viết cho hai bạn đây, nhưng không biết làm sao gửi, thật sự mình sợ là chẳng bao giờ hai bạn đọc được nhật kí này. Nếu không lấy lại được cái nhấn, mình sẽ không bao giờ gửi những trang này cho hai bạn được. Nhưng mình vẫn tiếp tục viết và hy vọng sẽ sớm lấy lại được cái nhấn.

Bây giờ mình trở lại những sự kiện từ sau khi chấm dứt nhật kí trước để hai bạn nắm được tình hình.

Mấy ngày cuối cùng ở lại lãnh địa Cloral, mình rất hoang mang. Dù đã đánh bại Saint Dane, nhưng mình không cảm thấy có gì phải mừng hết. Lý do là vì cậu Press không còn nữa. Hình ảnh những giây phút cuối cùng của cậu cứ luẩn quẩn trong đầu óc mình. Saint Dane trốn chạy qua đường ống dẫn và Spader quyết định đuổi theo. Nhưng đạn rải ra như mưa từ ống dẫn. Cậu Press phải cấp tốc xô Spader khỏi làn đạn, để rồi chính cậu bị bắn trúng.

Cậu đã chết trên tay mình. Đó là khoảnh khắc đau xót nhất đời mình. Điều duy nhất giữ cho mình không hoàn toàn suy sụp, chính là vì ngay trước khi chết, cậu đã hứa là cậu cháu mình sẽ gặp lại nhau. Mình biết chuyện này nghe có vẻ điên rồ, nhưng mình tin cậu Press. Nếu việc trở thành một Lữ khách có dạy mình được điều gì, thì đó là: không có gì không thể xảy ra. Mình đã được thấy quá nhiều thế giới mới với những sự kiện kỳ lạ đến độ ý nghĩ gặp lại cậu dường như chẳng có gì là quá mơ hồ.

Tất nhiên mình không hề có chút manh mối là chuyện đó sẽ xảy ra như thế nào. Hiểu biết về Lữ khách của mình chỉ qua loa trên bề mặt. Ước gì mình có thể mua được bản chỉ dẫn trên mạng Amazon.com chỉ ra tất cả những qui tắc luật lệ. Nhưng bất hạnh là đâu có ngon ăn như vậy. Mình phải học hỏi mọi chuyện trên đường đi. Và bây giờ mình phải tự bươn chải một mình, không có cậu Press.

Chào mừng cuộc đời Lữ khách giai đoạn hai của mình.

Những ngày cuối cùng đó tại Cloral, mình biết công việc kế tiếp là gì, nhưng mình nấn ná, vì... sợ. Mọi chuyện đã khác hẳn. Luật bóng đá bất ngờ đổi, mà mình thì không chắc có đủ khả năng ra sân.

Khi Saint Dane phóng khỏi Cloral, hắn tiến thẳng tới một lãnh địa tên là Veelox. Biết là phải bám theo hắn, nhưng ý nghĩ phải truy lùng hắn một mình, chẳng khác nào đem mình nướng trên lò lửa. Vì vậy, mình đi đến quyết định – hy vọng mình sẽ không phải hối tiếc vì quyết định đó.

Mình rủ Spader cùng đi.

Spader là một anh chàng rất tuyệt. Hơn nữa, dù sao anh ta cũng là một Lữ khách của Cloral, đã cứu mạng mình hơn một lần; anh còn là một người khỏe mạnh, can đảm; và quan trọng nhất, anh là bạn của mình. Vậy thì sao còn phải lo ngại khi rủ Spader đi cùng?

Đó là vì, Spader căm thù Saint Dane đến mù quáng. Điều đó rất nguy hiểm. Saint Dane là nguyên nhân cái chết của cha anh, nên Spader quyết tâm trả thù. Rất chính đáng. Mình không trách anh đâu. Nhưng đã mấy lần hoàn toàn mù quáng vì lòng thù oán Saint Dane, Spader đã làm chúng mình suýt chết. Thật sự mà nói, sự phẫn nộ của Spader đối với Saint Dane là một trong những nguyên nhân làm cậu Press chết.

Sau vụ đó, Spader đã hứa là sẽ kiểm soát bản thân, ráng kiềm chế lòng căm hờn. Mình chỉ có thể hy vọng, khi gặp lại con quỷ đó – mà chuyện này chắc chắn phải xảy ra – Spader sẽ không làm điều gì dại dột. Đó là những điều làm mình rối bời khi chấm dứt nhật kí trước.

-Hô hô hô, Pendragon.

Vừa reo lên, Spader vừa chạy vào nhà mình buổi sáng hôm hai đứa mình khởi hành.

Spader có đôi mắt hình trái hạnh làm anh trông giống như một người châu Á. Lúc nào trông anh cũng như cười vì đôi mắt hơi xếch đó. Mà quả thật, hầu như Spader cười suốt... khi anh ta không bị ám ảnh về Saint Dane. Mái tóc dài của anh còn ướt, chứng tỏ anh vừa ở dưới nước lên. Thời gian của anh phần nhiều là ở trong nước, làm cảnh sát giao thông cho thuyền bè ra vào Grallion. Spader yêu nghề và yêu cuộc sống của anh tại nơi này. Ít ra, Spader đã yêu công việc đó trước khi phát hiện ra anh ta là một Lữ khách. Mọi sự đã thay đổi một chút từ đó. Mình bảo:

-Tới giờ rồi.

-Tới giờ làm gì?

-Cloral đã được an toàn. Cậu Press đã mất. Tôi đã hoàn toàn sẵn sàng truy lùng Saint Dane.

Spader cười tinh quái:

-Bây giờ cậu mới chịu lên tiếng. Mình chờ đợi câu nói này cả mấy tuần rồi. Nhưng để lâu quá, dấu vết không còn nữa, làm sao tìm?

-Không thể. Cậu Press vẫn bảo, thời gian giữa các lãnh địa không giống nhau.

Spader nhăn nhó:

-Mình chẳng hiểu gì hết.

Mình phì cười, vì chính mình cũng mù mờ, nhưng mình phải tin cậu Press. Mình giải thích:

-Cứ coi như thế này: Saint Dane phóng tới Veelox mấy tuần trước, nhưng đối với nơi này thì có thể là năm năm. Hoặc mới chỉ là... một phút.

Spader nổi quạu:

-Cậu làm tôi điên đầu lên mất. Càng hoàn toàn mù tịt luôn.

-Tóm lại là chúng ta không bị quá trễ đến nỗi mất dấu hân. Dù bất cứ khi nào chúng ta đuổi

theo, ống dẫn sẽ đưa ta tới đúng thời điểm, nơi chốn cần đến. Được chưa?

Spader ngập ngừng:

-Được. Tôi tạm tin cậu.

Mình đã nói lời chia tay với những người bạn ở Grallion và cũng đã gửi nhật ký sau cùng đến hai bạn. Mình cũng cắt nghĩa cho Spader sự quan trọng của những trang nhật ký này, nên anh ta đã bắt đầu viết nhật ký riêng. Người được Spader chọn để nhận và giữ gìn nhật ký của anh ở Cloral chính là Wu Yenza – đội trưởng đội thủy vụ và là sếp của Spader. Không còn sự chọn lựa nào tốt hơn vậy nữa.

Mình nhìn quanh căn hộ lần cuối. Hai đứa đi xuống bến cảng, thu dọn hai quả cầu dưỡng khí, hai máy phóng nước lên một thuyền trượt, rồi rời khỏi Grallion để tới ống dẫn. Spader cầm lái, vì đó là nghề của chàng. Khi thuyền phóng đi trên mặt nước, mình nhìn lại khu nông trại nổi khổng lồ, tự nhủ chẳng biết có bao giờ thấy lại nơi này nữa không. Mình thật sự quyến luyến Cloral. Nơi đây, mình đã có được những lần vui chơi thích thú. Lãnh địa này đã cho mình niềm hy vọng trở thành một Lữ khách không có nghĩa là luôn phải sống trong hồi hộp lo âu.

Bây giờ lại phải lên đường với câu hỏi: chuyện gì đang chờ hai đứa mình phía trước. Lại đầy những khiếp đảm, lo âu, hồi hộp!

Đường tới ống dẫn hoàn toàn suôn sẻ. Hai đứa thả neo thuyền trượt gần rặng đá ngầm, đội quả cầu dưỡng khí, khởi động máy phóng nước, rồi lặn xuống ngay. Chẳng đụng đầu với một quái quig nào. Chắc ngay khi Saint Dane rời khỏi một lãnh địa, tụi quig cũng không còn tuần tra cổng vào ống dẫn nữa. Tuy nhiên vẫn phải cảnh giác. Trong khi được máy phóng nước kéo đi, mình luôn ngoái lại để biết chắc không có con quái nào thành linh hiện ra, tìm cách “mắm” hai đứa mình.

Chỉ đến khi tới dưới vách đá dẫn đến cổng, mình mới thở phào. Theo nguồn sáng phát ra từ cái nhẫn của mình, hai đứa tìm ra ngay vòng ánh sáng lớn dẫn lên trên, vào hang động có ống dẫn. Chỉ một lát sau, tụi mình đã đứng trong hang, hướng mắt lên đường hầm tối om được đục vào vách đá ngay trên đầu.

Vậy là chỉ còn vài phút êm ả cuối cùng. Spader nhìn mình cười:

-Tim tớ đang đập rộn lên đây này.

Mình cũng vậy thôi. Hai đứa đang đứng trước vạch xuất phát. Phát súng hiệu sắp nổ rồi. Spader rất khoái phiêu lưu. Còn mình? Mình chỉ muốn sớm được về nhà xem phim hoạt hình thôi. Biết Spader lo lắng, mình cảm thấy mình cũng không đến nổi nhát gan cho lắm. Anh ta hỏi:

-Chúng mình lại sắp bị quây tung luôn, đúng không anh bạn?

-Chính xác.

-Vậy còn mất thời giờ đứng đây làm gì?

Anh ta có vẻ can đảm hơn mình nhiều. Mình đứng thẳng người, nhìn lên cái lỗ tối tăm của ống dẫn, la lớn:

-Veelox!

Đường hầm sống động lên. Từ lòng hầm thăm thẳm bật ra những tia sáng chói lọi. Tiếng nhạc lộn xộn quen thuộc, lúc đầu yếu ớt, sau lớn dần. Spader cười tươi rói, nhìn mình:

-Hãy, Pendragon, hãy hô.

-Hô hãy hô, Spader. Nào cùng lên đường bắt Saint Dane.

Một giây sau, hai đứa mình đã bị ánh sáng và tiếng nhạc hút vào ống dẫn.

Điểm dừng chân kế tiếp sẽ là... Veelox.

Chương 2

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Mark Dimond và Courtney Chetwynde chum đầu trong Ngân hàng Quốc gia Stony Brook, đọc nhật kí của Bobby gửi từ Trái Đất Thứ Nhất về. Nhật kí này khác hẳn những trang nhật kí trước kia.

Trước hết, đây không chỉ là những trang giấy rời, mà được đóng thành sách, bìa cứng màu đỏ dăng hoàng. Cũng không phải là những dòng chữ viết tay, mà được đánh máy... bằng một loại máy chữ đã lỗi thời. Hai đứa biết đó là loại máy chữ cổ, vì hàng lối không ngay và có cả tấn lỗi. Hơn nữa, năm 1937 làm gì đã có máy tính và máy in vi tính. Tuy nhiên cuốn nhật kí mới này rõ ràng đã có một bước tiến bộ dài so với những cuộn giấy da thuộc mà Bobby từng gửi.

Một sự khác biệt nữa là: Bobby chỉ gửi một lần một nhật kí. Mỗi khi viết xong một nhật kí, Bobby gửi về ngay, qua chiếc nhẫn Lữ khách, tới nhẫn của Mark. Nhưng lần này, trước mặt Mark và Courtney là bốn nhật kí. Sau khi đọc những gì xảy ra với hai tên gang-xơ ở Trái Đất Thứ Nhất, hai đứa đã hiểu vì sao.

Chiếc nhẫn Lữ khách của Bobby đã bị trấn lột.

Cách thức gửi nhật kí đầy bí ẩn lần này càng chứng thực cho vụ mất nhẫn. Sáng hôm đó, Mark nhận được một cú phôn lạ. Một người đàn bà gọi từ Ngân hàng Quốc gia Stony Brook, yêu cầu nó và Courtney tới ngân hàng để thảo luận về một chuyện của một ông tên là Robert Pendragon. Đang nóng lòng chờ tin Bobby, nên chỉ nửa giờ sau, hai đứa đã có mặt tại ngân hàng.

Tới nơi, chúng được biết Bobby đã thuê một hộp tài khoản an toàn tại ngân hàng vào năm 1937. Bobby đã có chỉ dẫn rõ ràng là ngân hàng phải liên hệ với Mark đúng ngày hôm nay: 21 tháng Tám, sinh nhật thứ mười lăm của Mark.

Khi mở hộp, Mark và Courtney phát hiện bốn cuốn nhật kí. Bốn cuốn nhật kí đã nằm trong hộp hơn... sáu mươi năm!

Tất cả tình tiết này lại làm nảy sinh thêm một điều quái lạ trong tình huống vốn đã quá nhiều điều kỳ quặc đến khó tin rồi. Bobby Pendragon đã cùng cậu Press rời khỏi quê nhà Stony Brook, Connecticut một cách bí ẩn gần chín tháng trước. Sau đó gia đình nó biến mất và rồi những trang nhật kí xuất hiện. Chỉ hai người bạn thân thiết nhất của nó được biết sự thật: Mark và Courtney. Hai đứa được Bobby tin tưởng gìn giữ những trang nhật kí, phòng khi có ngày cần tới.

Nhưng đối với Mark và Courtney, điều quan trọng hơn là: hình như việc viết nhật kí giúp cho Bobby được tỉnh táo. Hiện nay nó đang bị đưa đẩy vào giữa một chuyến phiêu lưu huyền hoặc, mà những gì sắp xảy ra trong tương lai đều đầy rẫy hiểm nguy. Dường như viết nhật kí là cách tốt nhất để giữ cho đầu óc nó còn được sáng suốt trong khi những sự kiện chung quanh luôn biến đổi, quay cuồng đến chóng mặt. Mark và Courtney đều biết, có ngày cuộc phiêu lưu này sẽ đưa Bobby trở về nhà. Nhưng cho đến lúc này, việc hai đứa có thể làm để giúp bạn mình chỉ là đọc, ráng tìm hiểu những gì Bobby trang trải qua, và giữ sao cho nhật kí được an toàn.

-Sắp tới giờ đóng cửa rồi.

Tiếng cằn nhằn khó chịu của Cô Jane Jansen làm Mark và Courtney giật nảy mình.

Dù chỉ mới gặp, nhưng bà ta có vẻ không ưa hai đứa. Hình như bà ta chẳng ưa bất cứ thứ gì, mặt thường trực cau có nhăn nhó, cứ như trong túi bà ta luôn có một quả chanh để... chốc chốc lại nhấm mút.

Như bị bắt gặp đang làm điều không phải, Mark vội nói ngay:

-Ôi, xin lỗi. Tụi cháu chưa đọc xong. Mai trở lại được không ạ?

Cô Jane Jansen nạt:

-Mai là Chủ nhật. Đây là ngân hàng. Không phải thư viện. Hai nhóc đã ở lại đây quá lâu rồi.

Courtney không chịu nổi thái độ của Cô Jane Jansen. Lại càng không chịu nổi khi bị gọi là nhóc bởi một “bà cô” nhăn nhó, nhưng cô bé vẫn cố giữ giọng lễ phép, hỏi:

-VẬY... nếu không thể đọc tại đây, tụi cháu sẽ phải làm sao?

-Những gì ở trong hộp là thuộc về các người. Muốn làm gì thì làm.

Mark vội hỏi:

-Nghĩa là tụi cháu có thể đem về nhà?

-Tôi nói rồi. Muốn làm gì thì làm.

Nghe giọng gắt gỏng của Cô Jane Jansen, Courtney lên tiếng hỏi:

-Sao bà không cho biết ngay từ đầu? Bà vẫn đối xử với khách hàng theo lối cửa quyền như vậy sao?

Mark nhăn nhó. Nó rất ghét kiểu “ra điều ta đây” của Courtney.

Cô Jane Jansen trợn trừng hai mắt:

-Cô Chetwynde, tôi là nhân viên của ngân hàng này hơn hai mươi năm rồi, và luôn tư vấn tỉ mỉ, phục vụ khách hàng tận tình đúng nghiệp vụ.

-Cháu đảm bảo sẽ ghi thêm những lời cô vừa nói vào báo cáo gửi ông chủ tịch ngân hàng. Cháu muốn thử tìm hiểu nhân viên cư xử với những trường hợp đặc biệt ra sao. Cho đến lúc này, cháu có thấy bà tư vấn tỉ mỉ và phục vụ khách hàng tận tình tí nào đâu. Phải vậy không ạ?

Mắt Cô Jane Jansen còn trợn thô lỗ hơn nữa. Đột nhiên, thái độ bà ta bỗng mềm mỏng thân thiện hẳn:

-A... ừ... Nếu hai cháu có điều gì không vừa lòng. Tôi rất vui lòng được đích thân giải quyết ngay cho hai cháu.

-Dạ có đấy. Nếu sẵn lòng giúp, xin bà đặt cái hộp này lại vào ngăn. Chúng cháu đem mấy cuốn sách này về nhà. Được không ạ?

Cô Jane Jansen nghiêng chặt hai hàm răng. Việc của bà ta không phải là dọn dẹp những gì khách hàng bỏ lại. Nhưng bà ta vẫn nói với nụ cười giả tạo:

-Được chứ. Tất nhiên là được mà.

Mark vội vợ ngay bốn quyển nhật kí nhét vào ba-lô. Nó muốn ra khỏi đây ngay trước khi Courtney gây thêm rắc rối. Mark nói với giọng nhã nhặn chân thành:

-Cám ơn bà. Bọn cháu không làm phiền bà nữa.

Courtney ngọt ngào nói theo:

-Cám ơn đã tận tình giúp bọn cháu. Bà mà chịu làm phụ tá thì tuyệt quá rồi.

Mark kéo Courtney ra khỏi nhà kho, bỏ lại Cô Jane Jansen với nụ cười méo xệch đau điếng. Một phút sau hai đứa ra khỏi ngân hàng, bước vào đại lộ Stony Brook. Courtney tí tởn tươi, nhưng Mark hầm hầm tức giận:

-Bạn điên à? Chọc ghẹo bà ta chi vậy? Lỡ bà ta tố cáo tội mình ra thì sao? Suýt mất mấy quyển nhật kí rồi.

-Còn lâu. Không nghe bà ta nói sao? Những gì trong hộp là thuộc về tội mình. Vớ lại, bà ta đáng bị như vậy. Cứ làm như hai đứa mình là hai cục phân không bằng.

Mark lẩm bẩm:

-Phải, nhưng... còn những chuyện quan trọng hơn cái... cái tính tự cao của bạn.

-Bạn nói đúng, Mark. Mình xin lỗi.

Mark nhoẻn cười, nhìn Courtney gật đầu:

-Kể ra... bà ấy cũng đáng để bạn chọc quê.

Hai đứa đều bật cười. Vụ ngân hàng tạm xếp lại. Sau bao tháng đợi chờ, bây giờ tất cả ý nghĩ của chúng đều dồn vào vấn đề quan trọng hơn: nhật kí của Bobby. Mừng hơn nữa là có tới bốn cuốn. Trong ba-lô của Mark lúc này là toàn thể chuyến phiêu lưu mới. Chúng không thể nào chờ đợi thêm được nữa. Mark bảo:

-Không biết bạn thế nào, còn mình, khi đã bắt đầu đọc là không thể ngừng lại được.

-Đồng ý. Mình cũng vậy.

-Nhưng bây giờ muộn rồi. Hay là đợi tới mai đọc tiếp?

Courtney phản đối:

-Giỡn à?

-Thật đó. Mai là Chủ nhật. Mình sẽ tới nhà bạn thật sớm... khoảng tám giờ. Tội mình xuống xưởng mộc của ông già bạn, đọc cho tới hết luôn.

Ngần ngừ một lúc, Courtney bảo:

-OK. Mình sẽ làm mấy cái xăng-uých, bạn đem theo một ít khoai tây chiên nghe. Tội mình sẽ “đưa” đường dài đó.

-Tuyệt. Mình sẽ đem theo cả mấy lon Dew.

-Tùy cậu.

Courtney không hảo nước cam lon có vị cà phê. Mark la lên:

-Tuyệt vời!

Đúng tám giờ sáng hôm sau, chuông cửa nhà Courtney reo vang. Ba của cô bé mở cửa. Thấy Mark đang đứng với một bao giấy căng phồng, ông nói với đôi mắt ngái ngủ:

-Chào cháu, Mark. Đi picnic à?

-Dạ... không. Courtney và cháu đang làm một dự án của trường dưới hầm nhà bác. Chắc phải cả ngày mới xong, nên tụi cháu cần lương thực.

-Thật à? Bây giờ là tháng Tám...

Mark vụt nghĩ nhanh, đáp:

-Đúng vậy. Nhưng là lớp hè ạ.

-Courtney đâu có học hè.

Mark quỳnh quáng vì đã bịa ra câu nói dối chẳng thông minh chút nào:

-Cháu biết. Nhưng... cháu học ạ.

Mark mỉm cười ngây ngô trước cái nhìn của ba Chetwynde.

-Được. Cháu vào đi.

Ông nhún vai, vừa ngáp vừa nói rồi đứng tránh lối cho Mark bước vào.

Mark quá rành đường xuống căn hầm. Nó và Courtney đã từng nhiều lần sử dụng căn hầm này như một nơi riêng biệt để đọc nhật kí của Bobby. Ông Chetwynde đã tạo căn hầm thành một xưởng nhỏ, nhưng chẳng bao giờ dùng tới. Ông không phải là người khéo tay trong công việc tự sửa chữa đồ đạc trong nhà. Mark và Courtney có thể ở đó cả ngày, kể cả ngày Chủ nhật, mà không sợ ai xuống làm phiền.

Mark vừa ngồi xuống cái đi-văng to dùng bụi bặm thì Courtney vừa chạy xuống thang vừa nói:

-Xăng-uych trong tủ lạnh. Khi cần là chúng mình có ngay.

Cô bé ngồi xuống bên Mark, chờ bạn rút bốn cuốn nhật kí từ ba-lô ra, “kính cẩn” đặt lên cái bàn thấp trước mặt hai đứa. Rồi cả hai đều ngồi ngáy ra đó, nhìn chăm chăm chồng sách quý giá, không ai chịu “ra tay” trước. Sau cùng Mark nói:

-Mình thấy nôn nao kỳ lạ quá.

-Đúng vậy. Mình vừa háo hức vừa sợ. Mình sốt ruột muốn chết, mong biết chuyện gì đã xảy ra cho Bobby. Nhưng lại lo là chuyện chẳng lành.

Hai đứa lại nín lặng, lom lom nhìn mấy cuốn sách. Rồi Mark trầm ngâm nói:

-Còn chuyện này nữa: Toàn bộ cái vụ Trái Đất Thứ Nhất này làm mình lo ngại.

-Tại sao?

-Cứ như Saint Dane đang tiến gần... chúng ta. Trái Đất Thứ Hai của chúng ta là một lãnh địa như tất cả các lãnh địa khác. Sẽ có một ngày Saint Dane tới đây. Lúc đó, công việc của chúng ta không chỉ còn là ngồi đọc những trang nhật kí kể lại những gì xảy ra tại... nơi này.

-Trừ khi Bobby và các Lữ khách ngăn chặn được hắn trước, đúng không?

Mark không trả lời. Nó nhìn chòng sách nghĩ ngợi, rồi cầm lên cuốn trên cùng, nói:

-Hãy đọc đã. OK?

Courtney hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, rồi đề nghị:

-Lần này tụi mình thử cách khác. Thay phiên nhau đọc lớn lên.

Mark thầm mừng. Giải pháp này thật hoàn hảo. Vì nó đọc nhanh hơn Courtney nhiều. Lần nào nó cũng phải chờ cho cô bạn theo kịp. Đưa cuốn một cho Courtney, Mark bảo:

-Ý kiến hay đó. Bạn đọc trước đi.

Courtney đón cuốn sách, lật trang bìa, hỏi:

-Tụi mình đã đọc tới đoạn Bobby và Spader phóng tới Veelox rồi, phải không?

Ngả mình lên lưng đi-văng, vòng tay ra sau đầu, Mark ngồi thoải mái, nói:

-Chính xác. Bắt đầu đi.

Courtney lật tới trang đã đọc dở dang hôm qua, bắt đầu lên tiếng đọc:

“Một giây sau, hai đứa mình đã bị ánh sáng và tiếng nhạc hút vào ống dẫn. Điểm dừng chân kế tiếp sẽ là... Veelox”.

Chương 3

NHẬT KÍ # 9

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Bay qua một đường hầm giữa các vì sao, xuyên không gian và thời gian chẳng bao giờ là một kinh nghiệm bình thường, nhưng du hành cùng người khác nữa lại càng tăng thêm những khía cạnh lạ lùng thú vị. Vừa nhào lộn và búng người như một phi hành gia vũ trụ không trọng lượng, Spader vừa tuyên bố:

- Mình có thể quen với trò này!

Mình bó tay với anh chàng này luôn – anh ta luôn biết cách bày trò vui. Còn mình? Mình thích đập chân ra sau, lướt đi và nhìn ngắm những vì sao bên kia vách pha lê trong suốt hơn. Sao cũng được. Mỗi người một kiểu mà.

Chỉ vài phút sau, ống dẫn đã lại phóng tui mình ra ngoài. Đang lướt đầu tới trước, Spader chỉ vừa kịp lộn người để đáp xuống bằng chân. Ngay khi ánh sáng từ ống dẫn bị hút ngược vào đường hầm và tiếng nhạc tắt ngấm, tui mình đang chờ vơ trong một khoảng...

Trống không. Không đùa đâu. Tối như bưng. Mình không thể thấy gì dù chỉ cách tầm nhìn một ly.

Tiếng Spader ngay bên cạnh:

- Oa! Veelox tối như thui há!

- Ủa, không đùa đâu. Chờ chút cho quen mắt coi.

Nhưng đứng đến ba phút, vẫn tối đen như mực. Giọng Spader đầy che chở:

- Đi sát sau mình. Để mình vừa đi vừa mò mẫm cho đến khi chạm...

- Dừng ngay tại đó! – một giọng oang oang hét vào tui mình.

Ui da! Không chỉ có hai đứa mình tại đây. Vụ này chưa hề xảy ra bao giờ. Saint Dane hả? Hay quái quig? Quig tại Veelox biết nói sao? Có phải hiểm họa giấu mặt đang lao ầm ầm về phía tui mình vào ngay giây phút này? Mình thì thảo với Spader:

- Quay trở lên.

Nắm cánh tay Spader, mình vừa định lôi anh ta trở lại ống dẫn, chuồn khỏi “địa ngục” này, thì một nguồn sáng bỗng xuất hiện chập chờn trên đầu hai đứa.

Spader hỏi, giọng run run:

- Thấy nó không, anh bạn?

- Thấy.

Mình đáp, giọng cũng run không kém. Nguồn sáng lớn dần. Lúc đầu dịu nhẹ và bàng bạc, nhưng thỉnh thoảng lại sắc nét thành...

Một cô gái! Nhưng không phải một cô gái nguyên vẹn đâu. Mà là... một cái đầu của cô gái. Không đùa đâu. Chỉ là một cái đầu. To đùng. Nó bồng bềnh trên hai đũa mình như một quả bóng bay bự tổ chẳng của đoàn diễu hành trong ngày lễ Tạ Ơn.

Cái đầu đó hỏi:

- Các người là ai?

Giọng cô ta oang oang như được khuếch âm. Đầu-cô-gái trông cũng bình thường, với mái tóc vàng cột ra sau như đuôi ngựa, đôi mắt xanh lơ, đeo cặp kính nhỏ có gọng kim loại và tròng kính trắng sắc vàng. Với một cái đầu quái đản như vậy, thậm chí mình có thể bảo là cô ta khá xinh. Trông cô ta chẳng có vẻ gì là nguy hiểm, nhưng nói gì thì nói, một cái đầu khổng lồ bay lơ lửng thì thật tình... chẳng bình thường tí nào. Cố lấy giọng của... một-cái-đầu-thân-mật, mình nói với cái đầu kia:

-Tôi là Bobby Pendragon.

Spader tiếp theo ngay:

- Còn tôi là Vo Spader. Cô là ai?

- Ta mới là người đặt câu hỏi!

Giọng cái đầu vang như sấm. Mình cảm thấy như đang đứng trước phù thủy xứ Oz (The Wizard of Oz: Bộ truyện cổ tích rất nổi tiếng của Mỹ, gồm 14 tập của tác giả L. Frank Baum, xuất bản từ 1900-1920.(Nxb)) danh tiếng và đầy quyền lực. Cầu cho chỉ là có một ông già ngớ ngẩn nào đó đang đứng sau một tấm màn, đưa đẩy những cái nút để điều khiển cái đầu to đùng kia. Cái đầu hỏi:

- Các người từ đâu tới?

Spader trả lời:

- Tôi từ Cloral. Anh bạn này từ Trái Đất Thứ Hai. Cô có một thân hình để đi với cái đầu đó không?

Thình lình cái đầu xà xuống. Hai đũa mình liền ngồi thụp xuống nền đá. Mình định mình sẽ bị cô ta ngoạm một miếng. Cô ta gầm lên:

- Ta nói rồi: Ta là người đặt câu hỏi!

Spader vội la lớn:

- Xin lỗi, cô bạn. Đừng lo. Tôi hiểu rồi.

Cái đầu lại bồng bềnh trở lên cao mà không ngoạm ai miếng nào. Hai đũa mình lo lắng nhìn nhau. Đầu-cô-gái tóc vàng khổng lồ lại lên tiếng hỏi:

- Vì sao các người tới nơi này?

- Spader và tôi là Lữ khách. Chúng tôi đuổi theo một kẻ tên là...

- Hiện nay Saint Dane không có tại đây.

Oa! Cái đầu này đi trước tụi mình hai bước, đúng nghĩa đen. Spader lại lên tiếng:

- Ồ, xin lỗi. Chuyện này tôi không đồng ý với cô. Rõ ràng là Saint Dane đã từ Cloral tới đây.

Cái đầu bự đảo hai mắt, cứ như đang bị hai đứa mình chọc tức:

- Ta không nói là hắn chưa hề đến đây. Ta nói: hiện nay hắn không có mặt tại đây. Người nghe không rõ sao?

Hai đứa mình nhìn nhau. Chuyện mỗi lúc mỗi lạ lùng hơn. Tụi mình đang chuyện trò với một cái đầu to đùng, bay lơ lửng và rất... khó chịu.

Cái đầu lại gắt gỏng như đang phải nói với hai thằng nhóc hư đốn:

- Nhìn đi. Đây là những gì xảy ra mấy phút trước.

Rồi cái đầu biến mất. Đúng thế đấy. Nó mờ dần như trong phim. Mình bắt đầu thắc mắc nó đã thật sự ở đó, hay là... một loại hình chiếu? Hai đứa mình lại chìm vào tăm tối. Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Nhưng chỉ một lúc sau, một nguồn sáng khác xuất hiện. Lúc đầu mình tưởng cái đầu trở lại, nhưng hình ảnh hiển hiện trước mắt mình hoàn toàn khác hẳn: trông nó giống như miệng ống dẫn! Giống như một bộ phim có hình ảnh ba chiều được chiếu vào khoảng không. Rất tuyệt. Điều đó bắt đầu lý giải về cái đầu khổng lồ. Mình đoán, người dân Veelox có một nền kỹ thuật khá cao.

Spader nhảy dựng ra sau, cuống quýt hỏi:

- Cái gì vậy, Pendragon?

Mình trấn an anh ta:

- Đừng lo. Mình nghĩ, nó giống như phim chiếu bóng.

- Ồ... Nhưng phim chiếu bóng là gì?

Hình ảnh ống dẫn sống động hẳn lên. Ánh sáng và âm nhạc toả ra từ miệng ống dẫn báo cho tụi mình biết có người sắp đến. Rồi cuộn phim kỳ dị đó chuyển qua một cảnh thú vị.

Saint Dane bước ra khỏi ống dẫn.

Spader kinh ngạc kêu lên:

- Hô này!

- Không sao đâu. Chỉ là hình ảnh thôi!

Mình trấn an anh ta.

Saint Dane đứng trước miệng ống dẫn. Có thể đây chỉ là một loại điện ảnh ba chiều, nhưng bảo đảm trông y như thật. Mái tóc dài màu xám của hắn chảy xoã xuống hai vai. Hắn mặc bộ đồ

đen, hai mắt xanh sắc lém xuyên suốt mình cứ như hắc đang thực sự đứng trước mặt mình. Thậm chí hắc còn đưa tay vấy vấy tụi mình mới khiếp chứ. Chẳng khác nào như hắc biết hai đứa đang lom lom nhìn hắc.

Mặc dù mình vẫn đang cố gắng tìm hiểu hai đứa mình đóng vai trò gì trong toàn cảnh Lữ khách này, nhưng có một vài điều mình biết rất rõ. Hầu hết đó là nhiệm vụ của tụi mình trong hành xử với thằng cha đang đứng trước mắt bằng hình ảnh ba chiều kia: Saint Dane.

Halla đang gặp nguy hiểm vì hắc. Halla là tất cả - mọi lãnh địa, mọi con người, mọi sự vật, và mọi thời gian hằng có. Mình biết là mình không hoàn toàn thông suốt vấn đề này, nhưng đó là những gì mình được cho biết. Saint Dane là một Lữ khách, nhưng là một Lữ khách muốn nắm quyền kiểm soát Halla. Nói ngắn gọn: Hắc là quỷ dữ. Nhưng chỉ đơn giản gọi hắc là quỷ dữ, chẳng khác nào khen Tiger Woods (Tiger Woods: sinh năm 1975, tại Cypress, California, Hoa Kỳ, là vận động viên chơi gôn trẻ tuổi nhất và cũng là người da màu đầu tiên đoạt giải vô địch của Cuộc thi đấu gôn nhà nghề. (Nxb)) là một tay chơi gôn có tài. Saint Dane là Tiger Woods của sự bất hạnh. Hắc thích thú là nguyên nhân những cảnh đau đớn khổ sở. Mình đã từng diện kiến những năng lực của hắc. Không hay ho gì cả. Nếu hắc tiếp tục và chẳng may nắm được quyền kiểm soát Halla. Ôi, mình không dám nghĩ tới chuyện này.

Trở ngại duy nhất giữa Saint Dane và những mưu đồ đen tối của hắc chính là những Lữ khách khác. Đó là tụi mình. Mỗi một lãnh địa đều đang mấp mé một “bước ngoặt” quyết định. Saint Dane đang làm mọi cách tồi tệ nhất để gây ảnh hưởng lên những sự kiện quan trọng này, đẩy từng lãnh địa rơi vào tình trạng hỗn loạn. Nếu hắc thành công, tất cả Halla sẽ lọt vào tay hắc.

Nhiệm vụ của tụi mình là phải tìm mọi cách để hắc không thể đạt tới thành công.

Cho đến bây giờ, tụi mình đã thắng 2-0. Đó là chiến thắng tại Denduron và Cloral. Nhưng cuộc chiến còn dài.

Đứng nhìn trân trân hình ảnh ba chiều của Saint Dane, tất cả nỗi khiếp đảm của mình về thằng cha đó lại cuộn cuộn trong mình. Một thằng cha xấu xa, độc ác. Mình lom lom nhìn cho tới khi hắc trở lại ống dẫn, ra lệnh:

- Trái Đất Thứ Nhất!

Chỉ một thoáng sau, ánh sáng và âm nhạc quét hắc lên và mang hắc vào đường hầm. Rồi hình ảnh nhạt nhoà dần, hình chiếu ống dẫn tắt ngấm. Hai đứa mình lại chìm vào bóng tối.

- Bây giờ thì các người hiểu rồi chứ? Hắc đã tới đây. Hắc đã bỏ đi. Hết chuyện. Giờ thì đi đi.

Tiếng cô gái oang oang trong bóng tối. Mình hỏi lớn:

- Cô là ai? Làm sao chúng tôi tin được chuyện này?

Một hình ảnh ba chiều khác xuất hiện. Cũng cảnh tượng ống dẫn như trước đó. Một lần nữa, đường hầm lại hoạt động với ánh sáng và âm thanh. Lần này kẻ nào sẽ tới? Một giây sau, mình và Spader nhìn thấy...

Chính mình và anh ta bước ra từ ống dẫn trong hình ảnh ba chiều!

Spader há hốc mồm:

- Tớ điên mất.

Hình ảnh Spader lên tiếng:

- Oa! Veelox tối thui há!

Hình ảnh mình nói:

- Ừa, không đùa đâu. Chờ chút cho quen mắt coi.

Y xì những gì mới xảy ra một phút trước.

Khi hình ảnh hai đứa mình biến hết, giọng cô gái lại oang oang:

- Tên tôi là Aja Killian.

Hai đứa mình quay phắt lại và thấy cái đầu bự tái xuất hiện. Cái đầu đập chòn bên trên hai đứa như một đám mây vàng.

- Tôi là Lữ khách tại Veelox. Tôi đặt máy giám sát ngay ống dẫn, thu hình tất cả những gì xảy ra. Vì vậy tôi biết Saint Dane không còn ở đây nữa. Còn thắc mắc gì nữa không?

Mình bảo:

- Còn. Cô làm ơn ngưng cái trò đầu bự này và xuất hiện đằng hoàng được không? Nếu cô cũng là Lữ khách thì tại mình đều là bạn của nhau mà.

Lúc này tại mình cảm thấy bạo dạn hơn một chút và thấy phát mệt vì cứ phải ngửa lên ngó cái đầu to đùng.

Aja đáp :

- Được chứ. Nhưng tôi đâu có gần hai người.

Spader hỏi:

- Cô nói Saint Dane phóng tới đây, chỉ một giây là bỏ đi ngay à?

Cô ta sẵn giọng:

- Tôi không nói dối. Tôi chỉ chiếu cho các anh thấy thôi. Hai người không tin những gì nhìn thấy sao?

Spader nhìn mình thì thầm:

- Sao hấn bỏ đi gấp vậy cà?

Aja trả lời ngay:

- Vì hấn sẽ phí thời giờ vô ích tại đây. Veelox hoàn toàn được kiểm soát chặt chẽ.

Mình cười lớn:

- Ờ há! Tôi cũng đã từng nghĩ vậy về Cloral, cho đến khi mọi người suýt chết...

Đầu-Aja gất lên:

- Nghe đây. Không kẻ nào đến hoặc đi qua đường ống dẫn có thể qua khỏi mắt tôi. Hẳn không có đây. Hãy tới Trái Đất Thứ Nhất mà truy lung hắn. Tại đấy người có thể có ích hơn đó!

Spader và mình nhìn nhau. Anh ta nhướn mày nói:

- Chắc cô ta nói cậu đó.

Mình nhìn lên cái-đầu-Aja, bảo:

- Nếu cô nghĩ hẳn đủ ngốc để bị cái máy quay phim nhỏ xíu của cô kiểm soát, thì cô không thông minh như cô vẫn tưởng đâu.

Như bị chạm đúng huyết, cái đầu to ùng sà ngay xuống, hai mắt chiếu thẳng mắt mình. Mình cố gắng không lùi bước. Giọng đầy khinh khi, Aja hỏi:

- Điều gì làm người trở thành một chuyên gia rành về Saint Dane thế?

- Tôi cũng chẳng phải chuyên gia chuyên giết gì cả. Nhưng tôi đã đụng độ với hắn hai lần, và cả hai lần đều may mắn đủ để thắng lợi. Còn cô?

Đầu- Aja chớp mắt. Mình nghĩ cô ta không thích bị thách thức. Cô ta bay vụt lên cao hơn.

Spader nói thêm:

- Nếu một mình đương đầu với hắn, cô sẽ thua. Hẳn không như... hai đứa tôi, phát hoảng vì cái đầu bự bay lơ lửng đâu.

Aja nói mỉa:

- Cám ơn. Tôi sẽ cố ghi nhớ điều đó.

Là một Lữ khách của Veelox mà Aja Killian lại tự cho mình khôn ngoan hơn Saint Dane thì thật là nguy hiểm. Mình biết, sớm muộn gì tụi mình cũng sẽ phải trở lại Veelox. Chỉ hy vọng sao, tới lúc đó tụi mình sẽ không phải chiến đấu với cả Saint Dane và Aja Killian.

Đầu- Aja gất gồng:

- Hãy tới Trái Đất Thứ Nhất mà hưởng mấy trò vui nho nhỏ của mấy người. Không phải lo cho Veelox đâu.

Dứt lời, cái đầu khổng lồ biến mất, một lần nữa để hai đứa mình trơ trọi tại đó. Spader nói:

- Trò vui á? Sắp bị quây tung mà gọi là trò vui.

Mình hỏi:

- Tin nổi cô ta không?

- Mình thấy đâu còn lựa chọn nào khác nữa. Có vẻ như Saint Dane tới đây để né chúng ta, nhưng bị con nhỏ đầu bự nhìn thấy.

- Vậy là hai đứa mình lại hạ xuống nhằm lãnh địa rồi.

- Hẳn tới Trái Đất Thứ Nhất. Ở đó có gì giống Trái Đất Thứ Hai không?

- Mình nghĩ, tụi mình sắp khám phá ra điều đó rồi.

Vậy là hai đứa bước tới miệng ống dẫn.

Trái Đất Thứ Nhất.

Là người của Trái Đất Thứ Hai, mình không thể nào ngăn được ý tưởng là mình sắp được về nhà. Ít ra đó là điều mình hy vọng, nhưng mình đâu ngờ sắp lọt thỏm ngay vào vòng tay của hai tên găng-xơ giết người đang chờ sẵn với hai khẩu tiểu liên.

Đúng vậy, trò vui thật sự sắp bắt đầu.

Chương 4

NHẬT KÍ # 9

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

- Tụi mày may mắn đó. Chỉ trong chớp mắt thôi. Sẽ không cảm thấy gì đâu.

Nghе tên găng-xơ điệu bộ hung dữ cười nói, Spader lo lắng hỏi:

- Sao mi biết?

Hai gã cô hồn hướng mũi súng máy vào tụi mình, giữ cho hai đứa không được bước ra khỏi đường tàu. Bên phải, một đoàn tàu điện ngầm đang lặn bánh tiến thẳng tới mình và Spader.

Chuyển về Trái Đất chẳng vui vẻ chút nào.

Tên hung dữ trả lời:

- Tin tao đi. Tụi mày sẽ không còn nguyên xác để cảm thấy được gì đâu.

Sao lại có thứ suy nghĩ tàn nhẫn thế chứ?

Tên nhút nhát bảo đồng bọn:

- Tụi mình chỉ định hù chúng thôi mà.

Hình như tên này có suy nghĩ khác. Mình thích thằng cha này. Ít ra là thích hơn gã muốn hai đứa mình phải chết.

Tên găng-xơ hung dữ cười khểnh:

- Thì chúng sẽ sợ hết vía đó chứ. Ngay trước khi chúng vồ được con tàu.

Hay con tàu vồ được tụi mình!

Gã nhút nhát phản đối:

- Nhưng...

- Ê, tụi mình đang chủ động cuộc chơi mà.

Đường ray dưới chân mình rung lên vì đoàn tàu tử thần đang rầm rầm tiến tới. Đèn pha rơi vào hai đứa mình. Tiếng còi hú lên lạnh lạnh. Người lái tàu chắc hẳn đã nhìn thấy tụi mình, nhưng quá muộn, không ngừng lại kịp. Con tàu tốc hành sẽ cứ phải phóng qua dù có chúng mình trên đường ray hay không.

Hai bạn tin không? Thấy kẹ những gì gã găng-xơ hung ác tưởng bỏ, mình không sợ. Vì mình đã tính được đường thoát thân. Sẽ đơn giản thôi nhưng phải chính xác từng giây.

Spader thì thầm:

- Chuồn thôi, anh bạn. Nát thây đến nơi rồi.

Mình can:

- Khoan.

Lấn trong tiếng còi tàu inh ỏi, giọng thẳng cô hồn hung ác gào lên:

- Bye bye hai nhóc!

Đoàn tàu đã tới gần. Spader rên rỉ:

- Ôi, Pendragon!

- Vọt!

Mình hét to, nắm tay Spader. Cả hai nhảy lùi ra sau, vọt khỏi đường tàu. Lập tức, đoàn tàu vù vù phóng qua ngay trước mặt hai đứa mình. Hừ, hai tên găng-xơ ngu ngốc tưởng tụi mình cứ đứng ì ra đó để thành hai đồng bầy nhầy dưới bánh tàu sao?

Mình la lớn:

- Chạy!

Con tàu đang băng băng phóng đi giữa hai tên găng-xơ và tụi mình. Nhờ con tàu làm lá chắn, Spader chạy theo mình tới nhà ga bỏ hoang. Cầu cho đoàn tàu có nhiều toa đủ để bảo vệ hai đứa mình tới đó kịp. Từ cổng ống dẫn tới sân ga cũ chừng bốn mươi mét. Đoạn đường không xa, nhưng hiểm nghèo vì chúng mình phải chạy trên một đường ray song song với đường ray có con tàu đang chạy. Chỉ sảy một bước là ngã què ngay.

Mình liếc vội về phía sau để xem con tàu dài bao nhiêu. May quá, vẫn còn nhiều toa rùng rùng nối nhau. Cơ hội vẫn còn. Mình tính sẽ tới kịp nhà ga vừa lúc đoàn tàu vượt qua hai đứa. Vậy là tụi mình có thể nhảy lên sân ga và thoát thân. Mình nhìn lại lần nữa: toa cuối cùng đã tới gần. Mình kêu lên với Spader:

- Bám sát tôi.

Một giây sau, toa cuối cùng vọt qua. Mình đứng khựng lại, sẵn sàng nhảy qua đường ray và leo lên sàn nhà ga hoang phế. Nhưng những gì thoáng nhìn thấy khiến mình đứng lạng người. Hai đứa mình đang đứng trước một sân ga hoang phế để nhìn thấy...

Nó không còn hoang phế nữa.

Không thể nào tin nổi. Cho đến lúc này, mọi thứ vẫn còn chính xác như những gì mình nhớ: ống dẫn, cổng vào, những đường ray, thậm chí vị trí sân ga. Mọi thứ đều đúng như vậy, chỉ trừ ... nhà ga. Nhà ga sáng choang và đầy những người. Cửa phòng vé mở, đang bán vé cho hành khách ủa xuống cầu thang; gạch men cấu bẩn, đập vỡ trên tường giờ trông mới tinh và sạch bóng; lại còn có cả một quầy báo đang tới tấp bán báo cho mọi người xúm xít mua. Thế này là thế nào?

Spader cảnh giác:

- Không thể đứng đây được, anh bạn.

Đúng vậy. Hai đứa nhảy qua đường tàu, đu lên sân ga. Mọi người một thoáng nhìn tụi mình. Chắc họ chưa bao giờ thấy ai bò qua đường tàu đang hoạt động, nhất là vừa có một con tàu vũ trụ phóng qua. Spader đứng dậy, nở nụ cười thật dễ thương và nháy mắt với một bà già đang trợn mắt nhìn:

- Không có gì đâu, má. Kiểm tra thường lệ thôi mà.

Mình chợt loé lên một ý. Lách qua những hành khách, mình tiến tới quầy báo. Một chồng báo để ngay trước mặt quầy. Nếu mình nghĩ đúng, báo chí sẽ cho mình biết những điều cần biết. Cầm lên một tờ, nhìn trùng trùng trang bìa, toàn thân mình tê dại.

Tới sát sau lưng mình, Spader hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mình nói mà không tin nổi những gì đang nói:

- Đó là năm 1937. Trái Đất Thứ Nhất là vào năm 1937.

Spader nói, cố gắng hiểu ý mình nói gì.

- Phải. Nhưng... nghĩa là sao?

- Có nghĩa đây là lãnh địa quê mình. Nhưng vào thời gian... hơn nửa thế kỷ trước khi mình ra đời.

Ngày tháng trên tờ báo là ngày 10 tháng Ba năm 1937. Không thể tin nổi những gì mình đang nhìn thấy, nhưng nó rành rành trên giấy trắng mực đen.

Người bán báo lâu bầu:

- Nào, mua hay không? Đây không phải là thư viện cho mượn sách báo đâu.

Anh ta mập lùn, vẻ cáu kỉnh với bộ râu rậm mấy ngày chưa cạo, đầu sùm sụp cái mũ lưỡi trai, miệng nhai điếu xì gà ú ừ trông như cái que mực. Mùi xì gà cũng không khá gì hơn hình dáng xấu xí của điếu thuốc. Từ từ đặt tờ báo xuống, mình nhìn quanh ga. Giờ thì đã rõ. Nhà ga mở cửa vì... nó chưa bị bỏ hoang.

Lúc này mình mới để ý đến quần áo của mọi người. Trông giống như trong một phim thời... xưa thời xưa. Đàn ông mặc com-lê, đội mũ nỉ; đàn bà váy áo phủ kín chân. Không hề thấy một cái quần jean hay một đôi giày đế mềm.

Tụi mình đang thật sự sống trong quá khứ.

Một tiếng nói bỗng vang lên sau lưng mình:

- Chào, Buck Rogers (Buck Rogers: nhân vật khoa học giả tưởng nổi tiếng với các cuộc thám hiểm trong không gian trong truyện tranh cùng tên của nhà văn Mỹ Philip Francis Nowlan, xuất bản từ năm 1928. (Nxb)). Có đem tí gì khác lạ từ không gian về không?

Cả hai đứa đều quay lại để thấy một người Mỹ gốc Phi cao lớn, tóc bạc; mặc chiếc áo choàng len khăn dài đang bước lại. Buck Rogers? Ồ, phải rồi. Mình và Spader vẫn còn đang mặc bộ đồ

bơi của Cloral. Chắc cả hai đang nổi bật như màu cam trên nền đen vậy.

- Xin lỗi. Lần sau tôi sẽ nhận ra ông ngay.

Ông ta cười khà khà:

- Không sao. Cho ta gửi lời thăm hỏi tới Ming Kê-nhẫn-tâm (Ming the Merciless: một bạo chúa độc ác trong truyện tranh khoa học giả tưởng Flash Gordon, được xuất bản lần đầu vào tháng 1 năm 1934, nhằm cạnh tranh với truyện Buck Rogers.(Nxb))

Thình lình tiếng súng máy rền vang nhà ga.

Mọi người vừa la hét vừa cúi rạp trên sàn. Không thể tin nổi. Chẳng lẽ hai tên găng-xơ đang bắn? Spader và mình khom người, nhìn về cuối sân ga, nơi phát ra tiếng súng. Hai tên cô hồn đứng sừng sững, mặt vẫn giấu sau khăn tay trắng. Chính tên hung ác đã lia tràng súng máy lên trần. Vũ khí vẫn còn bốc khói.

Hắn gào lớn:

- Tất cả không được nhúc nhích. Tụi tao đang tìm kiếm hai thằng mặc bộ đồ của người ngoài không gian.

Hai đứa mình đó. Không cách nào lẩn trong đám đông này được. Mình nhìn quanh, hy vọng có một cảnh sát đang làm nhiệm vụ. Mà nếu có, chắc anh ta cũng sợ hai tên côn đồ ngu ngốc này đến vài linh hồn như những người khác, vì chẳng hề thấy anh ta chường mặt ra. Tụi mình phải tự lo cho thân thôi.

Hai gã găng-xơ chậm rãi rảo khắp ga, quét mắt nhìn đám đông. Mọi người quanh mình rúm lại vì sợ. Mình bắt gặp ánh mắt sợ sệt của một người đàn bà nhìn mình. Bà ta biết hai đứa mình chính là kẻ mấy gã kia đang tìm kiếm. Nhưng bà ta im lặng. Có thể bà ta sợ bị lọt giữa làn đạn nếu xảy ra độ súng. Spader và mình nhìn nhau. Hết đường tẩu thoát. Bỗng có tiếng la lên:

- Đây! Chúng đây này!

Đó là thằng cha bán báo. Mình ngừng lên nhìn, hết hồn vì thấy hắn vươn ra ngoài quầy, chỉ tay về phía chúng mình mà la toáng lên. Thằng cha tốt bụng lắm.

Hai đứa mình chỉ còn cách đứng đây. Mọi người vẫn nằm yên dưới đất. Nếu hai tên găng-xơ nổ súng, chúng hạ tụi mình thật dễ như chơi. Mình liền nghĩ đến mấy từ “trong tầm ngắm”. Có lẽ “trong tầm bắn” thì đúng hơn.

Tụi găng-xơ quay sang phía tụi mình, nâng vũ khí...

- Tất cả vụ lộn xộn này là thế nào?

Tiếng nói đó là của ông già Mỹ gốc Phi đã gọi mình là Buck Rogers. Ông chen vào giữa mình và Spader, choàng vai hai đứa, oang oang hỏi hai tên cô hồn:

- Tưởng bắn đùng đùng như vậy là tổng khứ được hai người không gian này sao? Không đâu, thưa quý ông. Tôi từng thấy cảnh này trên phim rồi. Trúng đạn, họ sẽ nhân bản thành hai. Muốn chứng kiến cảnh đó sao? Muốn được ngắm nhìn hàng tá người không gian nhỏ bé xanh lè chạy loăng quăng khắp nơi à?

Gã hung ác quát tháo:

- Xéo ngay, lão già. Trừ phi lão muốn phóng lên vũ trụ cùng chúng nó.

Ông lão đáp:

- Cũng là một ý hay đấy nhỉ?

Ngay lúc đó, một tàu điện ngầm tiến vào ga. Nhưng thay vì phóng qua, đoàn tàu này đang từ từ giảm tốc.

Ông già cười khùng khục:

- Tớ vẫn ước ao được biết ở trên, ngoài không gian có cái gì. Chắc đây là dịp may hiếm có của tớ!

Thằng cô hồn cười cười nâng súng, sẵn sàng nhả đạn. Tên thứ hai lo lắng hết nhìn đồng bọn rồi lại nhìn tụi mình. Gã hung ác nói:

- Tuỳ lão. Thích thì chiều.

Nhưng giọng của ông già chắc như đinh đóng cột làm tên hung ác do dự:

- Nhìn quanh đi. Tất cả mọi người đang chứng kiến việc mi làm đó.

Tên gãng-xơ nhút nhát nhìn những người chung quanh đang gắn mắt vào chúng. Tên hung ác cũng vội đảo mắt nhìn quanh. Hắn đang nghĩ lại.

Tàu điện ngầm đã ngừng lại, cửa mở và hành khách tràn xuống sân ga. Một số nhìn thấy cảnh đang diễn ra, vội co giò chạy. Những người khác nằm mộp trong khoang tàu. Ông già vẫn choàng tay lên vai hai đứa mình, đưa hai đứa tiến tới đoàn tàu. Vừa đi ông vừa tiếp tục nói:

- Tất cả những người lương thiện này đều là nhân chứng. Đây đâu phải là một ngõ nhỏ hoang vắng. Tụi bay không thể núp trong bóng tối. Hành động xấu xa của tụi bay lồ lộ, mọi người đều thấy, đều nhớ.

Rõ ràng ông lão đã điều khiển được ý nghĩ của hai gã gãng-xơ. Giờ thì ngay cả gã hung ác cũng lưỡng lự. Trong khi đó chúng mình đã tới gần cánh cửa tàu mở sẵn. Mình chỉ mong sao cửa đừng đóng lại trước khi tụi mình kịp tới nơi. Tiếng ông già vẫn vang vang:

- Ta tin hai người là những quý ông đủ khôn ngoan để hiểu những lời ta nói.

Mình không nghĩ hai gã gãng-xơ hiểu nổi được điều gì. Ông già đang làm chúng rối trí thì có. Rất tốt, miễn sao hai đứa mình đủ thời gian tẩu thoát. Thấy kẻ những gì đang lúng búng trong đầu óc hai gã cô hồn. Ông già xoay ngược hai đứa mình lại sao cho mặt vẫn hướng về hai gã gãng-xơ còn lưng quay vào cửa tàu điện đang mở, và tiếp tục dịch chuyển. Rồi ông nhẹ nhàng đẩy hai đứa về phía sau, lên tàu. Chỉ còn một giây sau là cả ba người đã ở trong khoang. Lúc này thì mình cầu mong cho cửa đóng lại ngay.

Ông già mỉm cười bảo hai tên gãng-xơ:

- Ta rất hạnh diện vì các quý ông. Hai người quả là hai quý ông vững chãi.

Mọi người chờ đợi chuyện xảy ra. Hai tên cô hồn há hốc mồm. Không một ai trên sân ga dám nhúc nhích. Mình, ông già và Spader đứng ngay sau cánh cửa mở.

Thời gian như ngừng lại.

Rồi tiếng chuông reo vang trên tàu và cánh cửa sắp khép lại. Điều đó khiến hai tên găng-xơ bưng tỉnh. Chúng nhảy lên tàu. Nhưng vì ở xa phía sau tụi mình nên chúng chỉ kịp nhảy vào toa tuốt phía sau. Ngay lúc đó ông già xô hai đứa mình tới trước. Cả ba nhảy khỏi tàu, lên lại sân ga vừa đúng lúc cửa tàu đóng chặt... với hai gã cô hồn kẹt lại trong khoang tàu!

Một giây sau tàu chuyển bánh. Ba người đứng nhìn đoàn tàu lướt qua, mang theo hai gã găng-xơ. Tên côn đồ hung ác giận dữ như điên, cố sức cạy cửa, nhưng quá muộn. Tới một ga khác tàu sẽ dừng... cho chúng xuống. Ông già cười vẫy tay khi đoàn tàu khuất dần vào đường hầm. Chung quanh mình, hành khách bắt đầu rộn ràng hoạt động lại. Tất cả đều có vẻ bàng hoàng, nhưng không ai bàng hoàng hơn mình và Spader.

Spader kêu lên:

- Không tin nổi! Ông làm chúng như ngây như dại.

Mình nói với ông già:

- Cháu không biết nói sao để cảm ơn ông đã cứu mạng hai đứa cháu.

Nụ cười thân mật biến ngay khỏi mặt ông già. Chỉ một thoáng, từ một ông ngoại dễ thương, nồng hậu, ông trở thành một con người nghiêm nghị đang làm nhiệm vụ.

- Theo ta.

Ông lão nghiêm trang ra lệnh, và bước đi. Hai đứa mình không nhúc nhích. Spader thì thầm:

- Có nên không?

Mọi người bắt đầu xúm quanh hai đứa. Họ e dè cứ như tụi mình là hai con vật sống khỏi vườn thú. Chúng mình vừa gây ra một vụ lộn xộn lớn, và chắc họ muốn biết lý do. Ở lại đây không ổn rồi.

- Nên quá đi chứ.

Mình bảo Spader rồi chạy theo ông già. Tuy già nhưng ông ta rất nhanh nhẹn. Ông ta đã lên được nửa cầu thang dẫn lên đường phố. Hai đứa mình vượt qua cửa quay, chạy theo. Mãi đuổi cho kịp ông già, mình không kịp nghĩ xem sẽ thấy gì bên ngoài nhà ga. Nhưng khi lên hết cầu thang, mình thực sự choáng ngợp vì những gì trước mắt.

Chúng mình đang ở trong một thời gian khác.

Cũng vẫn là khu Bronx mà cậu Press đã đưa mình tới lần đầu tiên để bắt đầu chuyến phiêu lưu... hơn sáu mươi năm sau. Nhưng dù rất nhiều điều trông quen thuộc, cũng có rất nhiều điều khác biệt. Mình nhận ra nhiều toà nhà. Dù không có những toà nhà hiện đại với kính và thép quanh đây, nhưng có rất nhiều toà nhà đứng vững tới hơn sáu mươi năm sau - đến thời đại của mình. Chỉ có một điều thật sự khác: đây là năm 1937 nên trông chúng còn mới và sạch sẽ.

Nhưng sự khác biệt lớn, rõ ràng nhất đập ngay vào mắt mình là xe hơi. Tất cả đều quá cổ. Nhưng không cũ. Đó là những chiếc xe đời mới nhất của năm 1937. Kỳ lạ lắm. Nhịp độ giao thông cũng sôi nổi y như thời đại của mình. Đường phố chen chúc đầy những xe cổ. Trong không khí có một mùi rất lạ, giống như mùi hoá chất. Mất một lúc sau mình mới nhận ra: từ

xưa con người đã biết lo vấn đề không khí trong sạch và khí thải từ xăng dầu xe hơi. Tất cả mùi hoá chất kia là để làm giảm ô nhiễm. Nhưng những chiếc xe cổ vẫn phun ra mùi hôi nồng nặc.

Mình còn chú ý đến một điều khác nữa: đâu đâu cũng có pa-nô. Những tấm pa-nô quảng cáo toàn những thứ mà mình chưa bao giờ nghe nói đến. Một cô gái cười toe toét khoe hàm răng trắng bóng, nhưng cô ta không sử dụng kem đánh răng mà là... bột chà răng. Tấm bảng khác là một anh chàng mặt mày hớn hởi vì đang tiếp nhiên liệu cho xe bằng xăng "Esso". Năm cô gái xinh đẹp giống hệt nhau quảng cáo cho một nhãn xà-phòng làm bằng dầu ô-liu. Khiếp không? Chẳng biết có giống như tắm rửa bằng sốt cà không? Mình biết đây là Trái Đất, nhưng vẫn cứ cảm thấy như đang ở trên một hành tinh khác vậy.

Spader thần thờ đứng sát bên mình. Tất cả cảnh này chắc chắn quá lạ lùng với anh, nhưng theo một cách khác hẳn mình.

- Hai đứa định đứng cả ngày sao?

Tụi mình quay lại: ông già Mỹ-Phi đang đứng cạnh một chiếc taxi màu vàng, mở sẵn cửa sau xe chờ hai đứa. Mình nói:

- Cám ơn ông nhiều về tất cả những gì ông đã làm cho chúng cháu, nhưng tụi cháu sẽ không lên chiếc xe đó mà chưa biết...

Ông già nói ngay, miệng nhoẻn cười:

- Ta là Vincent Van Dyke. Bạn bè thường gọi ta là Gunny.

- Vâng thưa ông Gunny, như cháu đã nói, chúng cháu còn việc phải làm, vì vậy...

- Ta biết. Ta biết tất cả chuyện này.

Spader bật hỏi:

- Thật sao? Ông biết những gì?

Gunny cười khà khà:

- Ta biết... nếu hai cháu muốn tìm Saint Dane thì phải cần ta giúp.

Cứ như thế giới ngừng quay vậy. Những gì ông ta vừa nói có thật sự là những gì mình vừa nghe? Mình quay lại Spader. Trông anh ta cũng sững sờ y như mình. Spader lẩm bẩm:

- Ừ. Mình cũng nghe như cậu vậy.

Ông già đứng im, tay nắm cửa xe, thoáng mỉm cười. Mình hỏi:

- Ông là ai?

- Ta đã nói rồi. Bạn bè gọi ta là Gunny. Ta tin chắc chúng ta sẽ là những hảo bằng hữu của nhau. Hãy xem ta là một Lữ khách của Trái Đất Thứ Nhất.

Ông đưa bàn tay lên cho chúng mình thấy chiếc nhẫn quen thuộc bằng bạc với mặt đá xám ngay chính giữa.

Chuyến viếng thăm Trái Đất Thứ Nhất của hai đứa mình trở nên thú vị thêm ngay lập tức.

Chương 5

NHẬT KÍ # 9

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Khi chúng mình vào xe, Gunny nói với tài xế taxi:

- Giữa đường Năm Mười Chín và đại lộ Công Viên.

Đó là một chiếc xe cổ to lớn, phía sau rất rộng. Mình nghi không nên gọi mọi thứ là “cổ” nữa. Vì đây là Trái Đất Thứ Nhất. Đây là năm 1937. Đây là quá khứ, nhưng... là ngày hôm nay. Thật tréo cẳng ngỗng!

Chiếc taxi hòa vào dòng giao thông, hướng về Manhattan. Dọc đường, mình dõi mắt qua cửa xe, nhìn những khác biệt giữa Trái Đất Thứ Nhất và Thứ Hai. Kỳ cục là nó không khác như hai bạn tưởng tượng đâu. Mình không phải là một chuyên gia về lịch sử và tất cả những gì thuộc về New York, nhưng với cái nhìn của một đứa trẻ đến từ Connecticut, một đứa mới chỉ được vào thành phố này vài lần, mình kinh ngạc thấy sao có nhiều thứ giống nhau đến thế.

Như mình đã viết, sự khác biệt rõ nhất là xe hơi. Trước đây, mình đã từng thấy nhiều xe cổ, nhưng toàn là trong các phim trắng đen. Ngày còn là một thằng nhóc, mình cứ tưởng “ngày xưa” cả thế giới chỉ có hai màu đen trắng. Nhưng mình đang ở đây để nói cho hai bạn biết: mọi vật không hoàn toàn chỉ có đen và trắng vào năm 1937. Bầu trời cũng xanh, vàng dương cũng vàng, và cỏ trong công viên cũng xanh tươi như trên Trái Đất Thứ Hai. Nhưng xe hơi thì đa số màu đen. Có mấy xe màu kem và xám, nhưng màu đen là thông dụng nhất. Chúng chạy không được êm lắm đâu. Mỗi lần xe phóng qua ổ gà, ba người mình ngồi băng sau lại bị xóc nảy cả người. Thật mà. Năm 1937 đường cũng có ổ gà.

Mình càng muốn khám phá những kỳ lạ của quá khứ, thì ông già ngồi trước mặt mình càng trở nên quan trọng. Ông ta bảo ông ta là Lữ khách của Trái Đất Thứ Nhất. Mình chẳng có lý do gì để nghi ngờ, nhất là tay ông lại đeo chiếc nhẫn kia. Tuy nhiên, ông ta không khớp với hồ sơ của một Lữ khách. Trước hết là ông ta già. Mình không thể nói chính xác ông ta già cỡ nào, nhưng chắc chắn ông ta đã luống tuổi. Sáu mươi chăng? Tất cả các Lữ khách khác đều trẻ. Tất nhiên, cậu Press và bà Osa già hơn mấy đứa mình, nhưng không già đến mức này. Hơn nữa, họ đều đã khuất. Như vậy có nghĩa, sự sống của Gunny cũng đang được tính từng ngày sao? Mình quyết định sẽ không hỏi ông điều này, có hay ho gì đâu mà hỏi.

Ông lão này cũng được đấy chứ. Cách thức ông điều khiển hai gã gang-xtơ, giúp tụi mình thoát hiểm thật lạ. Giọng ông êm như ru, làm người ta cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp. Như mình đã biết, các Lữ khách đều có một khả năng dẫn dụ. Như thuật thôi miên vậy. Mình đã từng thử. Đôi khi cũng thành công, nhưng chưa nhuần nhuyễn lắm.

Gunny cười nói:

- Thật sự hai đứa đã tạo ấn tượng mạnh khi xuất hiện. Tim vẫn còn đập thành thịch đây này.

Oa! Vậy mà ở nhà ga lúc đó ông đã tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không hề lộ vẻ sợ hãi. Phải ghi

nhớ vụ này mới được. Dưới áp lực căng thẳng, ông già vẫn tỉnh bơ.

Mình nói:

- Tụi cháu không mong sẽ được một ủy ban đón rước. Nhưng có ông ở đó thật mừng quá.

Gunny dăm chiêu, rồi gật gù hỏi:

- Ta đoán cháu là Pendragon. Còn cháu là ai?

Spader ưỡn ngực:

- Vo Spader. Một nhân viên thủy vụ hảo hạng của lãnh địa Cloral.

Gunny cười lớn:

- Hay! Ta chẳng hiểu một nhân viên thủy vụ hảo hạng là sao, nhưng nghe hay hay!

Mình vẫn chưa biết nên tin ông già này tới đâu, nên hỏi:

- Còn chuyện của ông?

- Ta sẽ làm hai cháu phát chán nếu phải nghe cả mấy tiếng đồng hồ mới hết chuyện của ta.

Mình giục giã:

- Kể đi ông.

Spader nói thêm:

- Trước hết ông hãy nói do đâu có cái tên Gunny.

- Trong quân đội. Chuyện đùa vui thôi. Chẳng là ta đăng ký đi chiến đấu năm mười bảy tuổi trong thời Đại Chiến. Chẳng hiểu vì sao người ta lại gọi là Đại Chiến. Rắc rối là ta không thể nào bắn được. Tỉn không? Ta đã vô cùng cố gắng. Thật sự là vậy. Đó là chuyện lạ lùng nhất. Ta nâng khẩu súng trường lên, nhắm, nhưng không thể nào bóp cò súng. Dù bị la hét, khiển trách đến thế nào, ta cũng không làm được điều đó. Vì vậy ta mới được gán cho bí danh Gunny. Gun là súng, còn gunny là vải dầy. Nghe âm thì tựa tựa, nhưng công dụng khác hẳn nhau. Vậy là suốt thời chiến, ta chỉ biết nấu nướng và chùi xoong nồi.

Spader hỏi:

- Lúc đó ông đã biết mình là Lữ khách chưa?

- Chưa. Mới biết hai năm trước đây thôi. Gần hết cuộc đời, ta nghĩ sự việc theo một cách. Đùng một cái phát hiện ra tất cả đều không giống như vậy nữa. Chẳng sung sướng gì. Nhưng chắc chẳng còn lựa chọn nào khác được nữa, phải không?

Phải. Ông ấy chẳng còn lựa chọn nào khác được nữa. Hai đứa mình cũng vậy. Chào mừng tình Lữ khách. Liếc nhìn tay tài xế, mình tự hỏi anh ta nghĩ gì về cuộc chuyện trò này. Có lẽ tài xế taxi New York từng nghe và thấy nhiều chuyện còn lạ lùng hơn. Mình hỏi:

- Vì sao ông phát hiện ra ông là Lữ khách?

- Ta làm việc tại khách sạn này đã gần hai mươi năm rồi. Bắt đầu với việc chùi xoong nồi. Hiện nay ta đã là đội trưởng phục vụ. Một hôm ông ta xuất hiện. Một quý ông lịch sự, đáng hoàng. Vừa đưa ông ta lên phòng, ông ta bắt đầu nói những câu chuyện về ta mà không thể nào ông ta biết nổi...

Spader hỏi:

- Chẳng hạn như chuyện gì?

- Ông ấy biết gia đình ta, về nơi ta lớn lên ở Virginia, biết những việc ta đã làm, đã nói từ bốn mươi năm trước mà chính ta đã gần như quên bẵng. Nói thật, ta hơi hoảng vì con người này. Nhưng ông ấy làm ta bình tĩnh và báo mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Ông ta bảo đã đến thời điểm ta phải biết sứ mệnh thật sự của mình. (Virginia: một bang ở miền đông Hoa Kỳ (NXB))

Mình hỏi:

- Vậy là ông ta đặt tất cả nhiệm vụ của một Lữ khách lên vai ông ngay lúc đó?

- Không hoàn toàn như vậy. Ông ta yêu cầu ta đi cùng lên khu phố trên. Nếu biết khu phố trên mà ông ta ngụ ý xa đến thế, chưa chắc ta đã đồng ý đi.

- Cháu đoán là ông ta đưa ông tới ống dẫn.

- Chính xác. Trước khi kịp hiểu ra, ta đã bay xuyên không gian. Cũng may trái tim già nua của ta không tắt nhịp ngay khi đó. Chúng ta đáp xuống một nơi tên là Ta Da hay gì đó.

Mình thốt lên:

- Zadaa?

- Chính xác. Zadaa. Thành phố xinh đẹp đó nằm trong sa mạc với một dòng sông ngầm bên dưới.

Mình và Spader nhìn nhau. Hai đứa mình đã từng tới đó. Đó là lãnh địa quê hương của Loor. Gunny tiếp:

- Rồi ông ta giới thiệu ta với một quý bà đẹp tuyệt trần.

- Bà Osa?

- Chính bà ấy!

Gunny chợt ngừng bật. Mình có thể nói là ông ta đang mơ màng nhớ lại Zadaa và bà Osa. Bà là mẹ của Loor và đúng như lời Gunny, bà có một sắc đẹp mê hồn. Gunny sực tỉnh, nói tiếp:

- Chính bà mới là người nói cho ta biết mọi chuyện về nhiệm vụ của một Lữ khách, và vì sao chúng ta phải ngăn chặn tên Saint Dane tạo ra những điều tai hại. Ta muốn biết nguyên do nào mà ta được chọn, nhưng cả hai người đều bảo, ta sẽ tìm hiểu ra khi tới đúng thời điểm.

- Câu này nghe quen quá.

- Tất cả những chuyện đó đều quá tải để đầu óc ta thu nhận một lần. Thậm chí đến tận bây giờ ta vẫn không chắc là mình hiểu được hết. Ông ta còn đưa ta đi thêm vài chuyến nữa, chỉ để cho ta thấy thêm những gì ngoài Trái Đất. Không bao giờ ta nghĩ là được thấy những hình ảnh

điều kỳ đến thế. Khi được ông ta đưa trở lại nhà, ta có hỏi sẽ phải làm gì. Ông ấy bảo ta không phải làm gì hết, chỉ chờ đợi, mở to mắt mà quan sát. Đó là chuyện từ hai năm trước. Sau một thời gian, ta bắt đầu tưởng tất cả chỉ là chuyện trong mơ. Ta mở to mắt quan sát, nhưng chẳng thấy gì. Cho đến hôm nay...

Mình hỏi:

- Người đã đưa ông tới Zadaa tên là gì?
- Tilton. Press Tilton. Chắc cháu biết ông ta?
- Ông ấy là cậu của cháu.

Gunny cười tươi rói:

- Cậu của cháu ư! Ông ta đã kể ta nghe tất cả về cháu. Bảo rằng một ngày kia cháu sẽ xuất hiện. Ông ấy kể về cháu cứ như thật, rõ mồn một như mặt trên lát bánh mì phết bơ ấy. Giờ thì ta hiểu rồi!

Spader liếc xéo mình:

- Mặt trên lát bánh mì phết bơ là sao?

Gunny bỗng hỏi:

- Khoan. Cháu nói ông ta là cậu cháu?

Mình khẽ đáp:

- Dạ. Nhưng cậu Press chết rồi. Còn tin này nữa, thật tình cháu không muốn, nhưng vẫn phải nói: bà Osa cũng đã chết rồi.

Gunny tắt nụ cười. Lặng lẽ cúi đầu một lúc để cho trí óc tải nổi thông tin choáng váng này, sau cùng ông mới nói:

- Nghe tin này buồn quá. Ông ta là một người tốt. Bà Osa cũng vậy. Không có họ, cuộc đời này sẽ tệ hơn.
- Cảm ơn ông. Nhưng còn những chuyện khác ông cần biết.
- Ta không chắc là mình muốn nghe.

Lần đầu tiên từ lúc gặp nhau mình mới thấy ông tỏ vẻ lo lắng. Mình bắt đầu nói:

- Chính mấy gã gãng-xơ trong ga tàu điện ngầm là hung thủ đã giết cậu Press.

Gunny thẳng thốt kêu lên:

- Không! Ông Press đã trở lại đây sao?

- Không. Chuyện xảy ra tại một lãnh địa khác. Saint Dane bỏ chạy, nhưng trước khi cậu Press và hai đứa cháu kịp đuổi theo, đạn bắn như mưa vào bọn cháu, từ ống dẫn.

Mình thấy Spader căng thẳng hẳn. Đây là một kỷ niệm đau đớn của anh. Mình tiếp:

- Cậu Press bị những viên đạn đó giết chết. Cháu tin chắc, Saint Dane nhúng tay vào vụ này. Chỉ có hắn mới có thể điều khiển ống dẫn phóng ra những viên đạn đó.

Gunny nhìn qua hướng khác. Mặt ông tối sầm. Ông cần phải trấn tĩnh lại. Sau cùng ông khẽ nói:

- Theo ta, điều đó có nghĩa là chuyện đã bắt đầu.

Spader vội hỏi:

- Sao? Chuyện gì bắt đầu?

Gunny đầy vẻ lo lắng. Tâm trí ông đang rộn rạo với những ý tưởng mà mình không hề muốn ông nghĩ đến. Ông nói, giọng căng thẳng:

- Các cháu biết không? Ta nghe ngóng được mọi chuyện. Từ chuyện trong khách sạn đến tất cả những gì xảy ra bên ngoài. Có lẽ vì vậy nên ta được chọn làm Lữ khách.

Mình hỏi:

- Ông đã nghe gì?

- Hai tay súng trong nhà ga là một cặp trong những kẻ xấu. Ta nghe tin đồn sẽ có một cuộc đụng độ. Có người sắp bị giết. Ta luôn nghe thấy những loại tin như thế. Thường thường chỉ là lời đồn. Nhưng lần này, điều làm ta chú ý là địa điểm có thể xảy ra đụng độ. Đó là ga tàu điện ngầm. Nơi có ống dẫn. Ta đã mong đó chỉ là một sự trùng hợp thôi, nhưng ta vẫn muốn tự nhìn thấy tận mắt. Đó là lý do ta đã có mặt tại đó hôm này.

- Và... chúng cháu đã xuất hiện.

- Đúng. Và một Lữ khách đã chết. Ta e rằng, điều đó chỉ có một ý nghĩa.

Spader nói với Gunny:

- Đúng vậy. Dường như những ngày quan sát và nghe ngóng chờ đợi của ông đã chấm dứt.

Mình nói ngay:

- Dù mưu đồ của Saint Dane trên Trái Đất Thứ Nhất là gì, nó đã bắt đầu.

Taxi ngừng lại. Người tài xế mở kính ngăn giữa ghế trước và băng hành khách, thông báo:

- Đường Năm Mươi Chín và đại lộ Công Viên đây rồi.

Mình tự hỏi chẳng biết anh ta đã nghe được bao nhiêu phần cuộc trò chuyện của tụi mình với ông Gunny. Nhưng không sao, có nghe thì anh ta cũng đâu hiểu được gì. Spader lên tiếng:

- Đây là đâu?

- Khách sạn Manhattan Tower. Đây là nhà ta. Mọi người đều ghé nơi này, từ các ngôi sao điện ảnh, chính trị gia, các ông trùm công nghiệp cho đến... gãng-xơ.

Mình kêu lên kinh ngạc:

- Găng-xơ?

- Chứ sao. Sau những gì nghe và thấy hôm nay, ta có cảm giác chính chúng là nguyên nhân làm ba chúng ta kết hợp lại cùng nhau.

“Chào quê nhà!” Mình thềm nhủ, rồi bước ra khỏi xe.

Chương 6

NHẬT KÍ # 9

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Trong khi ông Gunny trả tiền xe, mình và Spader ngược mắt lên nhìn khách sạn Manhattan Tower. Đúng là một chốn khoa trương cực kỳ: tòa nhà cao ba mươi tầng, cao nhất vùng lân cận thành phố này. Cửa trước nằm cách xa đại lộ Công Viên đông đúc, để nhường đất cho một khu vườn được cắt tỉa công phu với những cây xanh và suối phun nước. Khu vườn chắc đã được chăm sóc ngày đêm, vì đầu lúc này là tháng Ba với thời tiết lạnh giá, cây cỏ vẫn xanh tươi và đủ loài hoa khoe sắc. Đây là một khu rừng rậm rạp, rục rờ, nằm giữa lòng thành phố xám xịt.

Khách sạn nổi bật giữa những tòa nhà xi măng ảm đạm khác chính vì màu sắc của nó. Manhattan Tower điểm những sắc hồng. Không phải màu hồng tươi roi rói phát oẹ đầu, mà phơn phớt hồng. Màu hồng dịu nhẹ khiến cho nơi này trông vừa ấm cúng vừa mời gọi. Mình không nhớ hiện nay, khách sạn còn trên Trái Đất Thứ Hai không. Đã nói rồi mà: mình không phải là chuyên gia lịch sử New York.

- Thử chút nhé.

Gunny vừa nói vừa bước tới bên hai đứa mình. Đứng trên hè phố, ông cởi bỏ áo choàng dài, để lộ ra bộ đồng phục đội trưởng phục vụ.

Vừa thoáng qua, Spader đã kêu lên:

- Hô hây! Bánh chưa!

Gunny thay đổi đến ngạc nhiên. Trong lớp áo choàng len màu tối ban nãy, trông ông giống như những người khác ngoài đường phố, nhưng bộ đồng phục mặc bên trong quá đẹp. Áo vét đỏ thắm với hàng khuy đồng bóng lộn chạy từ vạt áo lên đến cổ. Cổ áo thẳng đứng với hai đường chỉ vàng chạy vòng quanh cổ. Mỗi cửa tay áo đều có bốn sọc vàng. Bên ngực áo trái là một lô-gô rất đẹp, với ba chữ MHT, viết tắt của Manhattan Tower Hotel. Bên ngực áo phải là bảng tên *Đội trưởng Vincent Dyke*. Chiếc quần đen với sọc vàng kéo dài xuống tận đôi giày đen bóng láng. Tất cả tạo nên một cảm giác rất nhà binh, cứ như ông già sẵn sàng dự một buổi diễn hành.

Gunny đứng nghiêm đầy hãnh diện khi hai đứa mình chiêm ngưỡng bộ đồng phục. Ông già vốn to lớn, chắc phải cao hai mét là ít. Nhưng trong bộ đồng phục, trông ông như cao tới hai mét rưỡi. Chắc ông cũng biết thế. Cứ nhìn nụ cười của ông là đủ thấy. Tuyệt lắm.

Spader bảo:

- Thật tình, ông Gunny, ông đùa với chúng cháu. Sự thật, ông là một... hoàng tử, phải không?

- Ha ha, ước gì ta được vậy. Nào, lệ lên, Pendragon. Không thể để hai đứa vào khách sạn như người sao Hỏa được.

Ông đưa cho mình cái áo choàng. Nhưng chiếc áo rộng gấp chục lần khổ người mình. Tay áo

dài tới nổi chẳng nhìn thấy tay mình đâu, còn thân áo lết thết trên hè phố. Mình than thở:

- Bây giờ trông cháu mới giống nhóc sao Hỏa con mặc áo sao Hỏa cha thì có.

Gunny lấy lại áo, choàng lên Spader. Trông khá hơn một chút. Ít ra thì gấu áo chỉ sượt qua mặt đất thôi.

- Ổn rồi. Còn chú lùn này đành phải làm người hành tinh thôi.

Ông nháy mắt với mình, quē dễ sợ. Mình cãi:

- Lùn hời nào? Cháu mới mười bốn tuổi mà.

Nhưng mình biết ông ta chỉ chọc quē mình thôi. Mình bắt đầu khoái ông già Gunny Van Dyke này rồi đó.

Ngay trước khi ba người mình kịp vào khách sạn, một chiếc limousine (loại xe hơi to sang trọng có kính ngăn giữa người lái xe và hành khách (NXB)) sang trọng đỗ lại gần. Mình không quan tâm, nhưng ông Gunny có vẻ căng thẳng. Ông nói nho nhỏ:

- Đứng yên tại đây.

Hai cửa trước xe bật mở, bốn gã mặc com-lê nhảy ra cùng một lượt. Nhấp nháy là xong. Ngộ lắm, cứ như bốn anh hề cùng nhảy ra từ một chiếc xe trong rạp xiếc. Mình tự hỏi chẳng biết trong xe còn bao nhiêu anh chàng mặc com-lê nữa. Một trong bốn gã vội vàng mở cửa sau. Ba gã kia đứng vây quanh, đảo mắt suốt dọc hè phố. Y chang nhân viên mật vụ. Rồi một người đàn ông bước ra khỏi xe.

Mình biết ngay đây là một “nhân vật tầm cỡ”.

Cùng mặc com-lê như bốn tay kia, nhưng người đàn ông này to lớn. Phải bảo là đồ sộ mới đúng. Mọi thứ ở ông ta, từ bàn tay, đầu, chân, thân hình đều... to đùng. Ông ta không mập phệ, chỉ to con thôi. Bộ quần áo màu xám nhạt, và mình còn thấy một viên ngọc tổ chảng gài trên chiếc cà-vạt màu xanh dương sẫm. Bảo đảm đó là một viên kim cương. Mũ tiệp màu cùng bộ áo với một vòng băng xanh dương thẫm. Trên ngực áo, một góc khăn mu-soa cùng màu với cà-vạt lộ khỏi miệng túi áo. Trên ngón tay là mấy chiếc nhẫn, nhìn là biết giá ngất ngưỡng rồi.

Con người này có vẻ thuộc loại mấy tay muốn gì là phải có bằng được. Ông ta đứng dậy, sửa sang lại y phục cho mọi thứ đều tươm tất, rồi mới tiến bước về khách sạn. Bốn gã kia bao quanh, tạo thành một hàng rào bảo vệ. Vừa đi chúng vừa lia mắt khắp vỉa hè xem có bất kỳ mối đe dọa nào không.

Rõ ràng chúng là những vệ sỹ của người đàn ông kia. Mình hỏi Gunny:

- Ai vậy? Tổng thống nước ngoài hả?

- Được vậy đã tốt. Làm gì có tổng thống là sát thủ.

Chu choa! Câu trả lời khiếp quá.

Thoáng thấy Gunny, người đàn ông tươi cười, oang oang nói:

- A, ông bạn Gunny của tôi!

Ông ta chuyển hướng, tiến thẳng tới tụi mình. Điều đó có nghĩa tất cả lũ vệ sỹ phải chỉnh lại hướng để bám sát. Chẳng khác nào một con tàu chở hàng lớn đột ngột đổi hướng và mọi tàu kéo chung quanh cũng phải vội lái theo kịp.

Mình và Spader đứng im. Gunny cố tỏ ra bình thản. Người đàn ông cười toe toét, hỏi Gunny:

- Giờ ông kiêm luôn việc ngoài đường nữa sao, Gunny?

Gunny nhả nhận đáp:

- Không đâu, thưa ngài Rose. Giữa giờ nghỉ, tôi ra hưởng chút gió trời thôi mà.

- Tốt lắm!

Người đàn ông to lớn thốt lên, móc từ một đô trong túi áo rồi ấn vào tay Gunny. Ông ta vỗ cái bốp vào vai Gunny một cách thân mật, nói tiếp:

- Đừng làm việc quá sức nữa, hiểu không?

- Chỉ khi nào tôi phục vụ ngài thôi, thưa ngài Rose.

Nghe Gunny đáp, người đàn ông bật cười hô hố hơn mức cần thiết. Nhưng không sao. Nếu hẳn đúng là một sát thủ, mình mong hẳn đang trong tâm trạng vui vẻ. Dường như hẳn rất hài lòng với Gunny. Càng tốt. Nhưng thỉnh lình hẳn nhìn xuống mình, im bất tiếng cười.

Ui da! Chết mình rồi. Mình phải làm gì đây? Mình mừng tượng ra hình ảnh con Kinh Kong đang nhìn xuống lũ người đáng thương nhốn nháo chạy quanh, sẵn sàng chọn một con mồi để chop lên, nuốt chửng.

- Chào Buck Rogers. Qua lễ hội Halloween rồi mà. (Halloween: lễ hội được cử hành vào ngày 31-10 hằng năm. Người ta tin rằng vào đêm Halloween, phù thủy và các linh hồn xấu xa sẽ lang thang trên Trái Đất, phá phách con người. Đêm đó, trẻ em Mỹ hoá trang thành ma quỷ đi rung chuông nhà người khác xin kẹo. (NXB))

Không biết phải phản ứng sao, đành giả bộ ông ta khôì hài rất có duyên, mình cười hi hi. Thành công. Vì ông ta cũng hô hố cười theo. Giúi vào tay mình một thứ gì đó, ông ta bảo:

- Giỡn chút thôi, không có ý làm chú em quê đâu. Chú em trông xinh lắm.

Rồi ông ta tiến vào khách sạn; bọn vệ sỹ rầm rập theo sau. Mình nhìn xuống bàn tay: cũng là từ một đô la. Mình nói:

- Vụ người hành tinh là lạc hậu rồi nhé.

Spader hỏi Gunny:

- Ông ta là ai vậy?

- Một thương gia. Tên là Maximilian Rose. Sống trên tầng thượng cao cấp của Manhattan Tower. Thương vụ của cha này đếm không xuể. Nhiều như nắm sau mưa.

- Sao nữa?

Nghe mình hỏi, Gunny nhìn quanh xem có ai nghe thấy không, rồi mới thì thầm:

- Hẳn xảo quyệt, tinh quái như một con rắn chuông trong một xưởng đàn ắc-co vậy.

Mình nhìn Spader. Spader nhún vai hỏi Gunny:

- Ắc-co là gì?

Nhưng ông già nói tiếp:

- Ý ta là hẳn không kiếm tiền như một thương gia lương thiện. Hẳn tạo ra một vỏ ngoài đáng kính, nhưng thật sự là một con người rất tồi tệ. Tin ta đi.

Mình lăm bằm:

- Mấy gã gang-xto trong nhà ga... Chúng là tay sai của hẳn sao?

- Không. Chúng thuộc một băng đảng khác ở khu thương mại.

Spader hỏi:

- Trong thành phố này có ai *không phải* là gang-xto không vậy?

- Ta biết chắc có ba người. Cháu, ta và Pendragon.

Spader châm biếm:

- Tuyệt quá! Ông bắt đầu nhận rồi đấy.

Gunny hỏi:

- Nhận... cái gì?

Nghe hai người này làm rối trí lẫn nhau chán ốm như chuyện người ngoài hành tinh vậy. Mình rủ:

- Thôi, vào trong được rồi chứ?

Một người mặc bộ đồng phục giống Gunny mở cánh cửa kính nặng nề và chúng mình bước vào tiền sảnh khách sạn Manhattan Tower. Bên trong còn hoành tráng hơn bên ngoài rất nhiều. Mình cảm thấy như đang đứng trong cơ ngơi khổng lồ của một tay giàu sụ. Trần tiền sảnh vươn cao ba tầng, trang trí bằng kính màu cảnh một khu rừng xanh ngắt tuyệt đẹp. Ánh nắng rọi qua kính, những đốm sáng muôn màu tỏa khắp phòng như kính vạn hoa.

Tại mình bước trên mặt thảm Đông phương dày, êm ru, dưới những chùm đèn pha lê khổng lồ y như những chùm đèn trong một tòa lâu đài châu Âu. Trên những ghế da màu đỏ, nhiều người đang ngồi đọc báo hay trò chuyện. Ai cũng thì thầm nho nhỏ. Giống như đang ở trong nhà thờ hay thư viện vậy. Một điều mình thấy rõ: toàn dân nhà giàu mới ở đây. Không giống như cái khách sạn rẻ tiền, hôi rình rích mà mình đã ở cùng ba má tại thác Niagara đâu. Ở đây, thức ăn rơi vãi trên sàn cũng có thể nhặt lên ăn được tuốt. Những người mình thấy tại Manhattan Tower trông như vừa từ một cửa hàng thời trang cổ bước ra. Nam, com-lê nón nỉ. Nữ, váy kín mít từ cổ xuống chân. (Niagara: dòng thác tuyệt đẹp trên dòng sông Niagara, nằm trên biên giới Canada-Hoa Kỳ. (NXB))

Cả tiền sảnh chỉ có hai người không giống ai: mình và Spader. Mình như thẳng ngổ trong bộ

áo xanh dương nhạt và đôi giày cùng màu. Spader trông cũng chẳng khá hơn trong cái áo choàng rộng thùng thình của ông già Gunny.

Mình thì thăm bảo Gunny:

- Bọn cháu trông chẳng giống ai ở đây hết.

- Không sao, rồi sẽ thích hợp ngay mà.

Đúng. Với điều kiện hai đứa mình là nhân viên rạp xiếc tới đây làm trò. Gunny vừa bước đi vừa nói:

- Theo ta.

Hai đứa mình đi sát ông, hy vọng không làm ai chú ý. Gunny bước qua tiền sảnh như là chủ nhân của nơi này. Ông đi chậm rãi, đỉnh đầu như bảo: “Đây là nhà ta và ta hãnh diện về nó”. Nhiều người đi ngang mỉm cười, gật đầu chào ông. Ai ông cũng biết tên và trao đổi mấy câu thân mật với từng người.

- Chào ngài Galvao, hẹn tháng sau gặp lại ngài. Chào bà Tavey, tôi thấy bà vào thăm mỹ viện của khách sạn chúng tôi rồi đó nhé. Rất đáng yêu. A, ngài Prevett, hành lý của ngài đã được chuyển đi trước đúng như yêu cầu của ngài.

Ông già siêu thật. Ông nhớ tên từng vị khách. Không hổ danh đội trưởng. Tụi mình băng qua tiền sảnh, bước lên bờ một thang máy bằng đồng sáng bóng. Gunny nhấn nút. Spader hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Nhìn quanh với vẻ thật tự nhiên để biết chắc không ai nghe thấy, Gunny nói nhỏ:

- Trên lầu sáu đang được chỉnh trang, không ai có thể biết có hai người không gian ở đó.

Nghe hay đấy chứ. Hai đứa mình sẽ chiếm nguyên một tầng lầu của một khách sạn xin nhất New York. Không tệ chút nào. Cửa thang máy mở. Gunny ra dấu cho mình và Spader bước vào.

Có một tay trong thang máy. Cậu ta nhỏ con cỡ mình, đeo kính gọng kim loại và mặc đồng phục như ông Gunny. Chỉ có sự khác biệt là cậu ta đội một cái mũ tròn xoe, chớp mũ bằng và tay áo có hai sọc vàng. Giọng rất chuyên nghiệp, anh chàng thông báo:

- Đang đi lên!

- Làm ơn cho lên lầu sáu đi. Dewey.

- Được, thưa ông Van Dyke. Lầu sáu.

Giọng anh chàng the thé. Anh chàng nhỏ con này là người giữ thang máy. Cậu ta đóng cửa, gạt cần điều khiển, và thang máy... đi xuống!

- Ui! Xin lỗi.

Cậu ta nói và đẩy cần điều khiển. Thang máy rùng mình khựng lại. Cậu ta cứ loay hoay còn thang máy thì rung bần bật. Cuối cùng cậu ta cũng gài được đúng khớp và cả bọn bắt đầu đi lên. Phào. Anh chàng điều khiển thang máy nhìn bọn mình ngượng ngùng như xin lỗi. Mình không hiểu nổi anh chàng có vấn đề gì. Lên, xuống, khởi động, ngừng. Có gì phức tạp đâu? Mình rất

ngờ anh chàng này hơi bị... ngớ ngẩn. Ông Gunny giới thiệu:

- Đây là Dewey Todd. Cha cậu ấy là chủ nhân của khách sạn này.

Thì ra là vậy.

Dewey ngược nhìn Gunny với vẻ căm giận:

- Cháu đã yêu cầu đừng cho ai biết chuyện đó rồi mà, ông Gunny. Cháu không muốn mọi người đối xử với cháu khác biệt. Cháu chỉ muốn tự làm việc ở khách sạn bằng khả năng của chính cháu.

Spader nói, cố không phì cười:

- Anh điều khiển thang máy ngon lành quá đi chứ, anh bạn. Khởi động tốt lắm.

Dewey cười hãnh diện, không biết Spader nói mỉa.

- Lầu sáu.

Vừa thông báo Dewey vừa mở cửa. Cả ba người mình chờ cho thang máy ngừng lại thật an toàn mới bước ra. Dewey bảo:

- Chúc vui vẻ với bữa tiệc hóa trang nha. Hai bộ áo xiếc này tuyệt quá.

Mình cải chính:

- Tụi này là người không gian.

- Ồ, xin lỗi.

Dewey nói rồi đóng cửa thang máy. Chỉ còn lại ba người tụi mình, ông Gunny cười bảo:

- Cậu ta rất dễ thương. Nhưng đôi khi... hơi bị bối rối.

Mình bảo:

- Cháu hiểu cảm giác đó.

Đúng là hành lang lầu sáu đang được sửa chữa. Tường trơ trụi, vải tranh sơn dầu rải rác khắp nơi. Khi đưa hai đứa mình đi dọc hành lang, Gunny cắt nghĩa:

- Đây là tầng lầu đầu tiên hoàn thiện hồi khách sạn mới xây, nên nó sẽ được hiện đại hóa trước tiên.

Hiện đại hóa? Giỡn hoài. Họ đang sửa chữa cho tầng lầu này giống như năm 1937 thì có. Không “hiện đại” đúng như tiêu chuẩn của mình – một người đến từ Trái Đất Thứ Hai đâu. Tụi mình tới cuối hành lang rồi rẽ trái, vào một hành lang dài khác. Gunny bước lại phòng số 615, rút chìa khóa mở cửa, nói:

- Chúc mừng các quý ông đã tới nhà.

Căn phòng rộng khiếp luôn. Thực ra nó gồm một lô mấy phòng. Mình nghĩ phải gọi là căn hộ mới đúng. Tưởng tượng khi vừa sửa chữa xong, nơi này sẽ rất đẹp. Nhưng ngay lúc này, trong

lúc được nâng cấp, nó chỉ là một kho chứa bàn ghế. Mình hỏi:

- Ông chắc ở đây an toàn chứ, ông Gunny?

Ông ta tự tin đáp:

- Tuyệt đối an toàn. Tuy phạm vào đến mười tám quy định của khách sạn, nhưng ta đã làm việc tại đây đủ lâu để biết đường né. Chỉ có điều: đừng gọi phục vụ phòng là ổn.

Sát một bức tường, có một lô ghế đệm chất chồng lên nhau tới gần trần nhà. Hai đứa mình chỉ phải khiêng xuống hai cái là có chỗ ngủ ngon lành. Bàn ghế không thiếu gì. Chỉ thiếu một thứ... Mình buột miệng hỏi:

- Ti-vi đâu?

Gunny trợn mắt tò mò:

- Cái gì cơ?

Oa! Ti-vi chưa được phát minh. Mình ngốc thật.

- À, không. Cháu hỏi radio đâu?

- Chắc chắn quanh đây có một cái. Hai đứa đói chưa?

- Quá đói.

Mình nói. Nhưng Spader “đặt hàng” thêm:

- Cho cháu cá kooloo và chút snigger.

Gunny lại trợn mắt nhìn như khi mình hỏi ti-vi. Ông bảo:

- Để ta coi có thể tìm được gì. Hai đứa cứ thoải mái. Còn cần gì nữa không?

Mình nói ngay:

- Cho cháu cái gì để viết. Bọn cháu phải tiếp tục viết nhật kí.

- Được, ta trở lại ngay.

Ông thông thả bước ra, để lại hai đứa mình. Mình đi tới cuối phòng, mở cửa và bước ra ban-công. Hoàng hôn đang buông xuống. Từ ban-công lầu sáu này, mình nhìn được toàn cảnh tây nam, nơi mặt trời đang lặn.

- Đây là nơi cậu lớn lên, phải không?

Spader lên tiếng hỏi. Anh đến đứng ngay sau lưng mình mà mình không hề hay biết.

- Không. Nhà mình còn cách nơi này ba mươi dặm và... nửa thế kỷ trong tương lai. Kỳ lạ quá hả?

Kỳ lạ thật. Đây là quê hương của mình, nhưng không thật sự là vậy. Mình chợt có ý nghĩ có lẽ nên đi tìm ông bà nội ngoại. Ông bà mình sống vào khoảng năm 1937. Nhưng rồi mình lại nhớ

chuyện gia đình đã biến mất. Liệu điều đó có nghĩa toàn bộ lịch sử dòng họ cũng biến theo luôn cùng gia đình không? Không được nghĩ đến chuyện đó nữa, vì càng nghĩ càng nhớ nhà.

Vừa nhìn chăm chăm cảnh thành phố, Spader vừa bảo:

- Ghê quá! Chưa bao giờ mình thấy nơi nào ồn ào tấp nập như thế này.

Mình trấn an:

- Rồi anh sẽ quen.

- Có thể. Nhưng mình đang nhớ tới Saint Dane. Con quái vật đó rất dễ giở đủ trò ma mãnh trong một thành phố lớn như thế này. Chúng ta tìm hắn bằng cách nào đây?

Ờ há! Câu hỏi chí lý! Ý nghĩ Saint Dane đang thông dong thoải mái giữa thành phố New York quả là đáng sợ. Mình bảo:

- Mình linh tính là hắn sẽ đi kiểm tụi mình. Mình đi tắm đây.

Phòng tắm lớn gần bằng phòng khách. Rõ ràng đây là căn hộ dành cho khách cao cấp. Tất cả các bức tường đều lát gạch men trắng. Bồn tắm rộng và cao tới đầu gối. Vòi hoa sen bằng bạc to đùng, phun đủ nước để tắm cho cả một con ngựa. Mình điều chỉnh vòi sen cho vừa đủ ấm rồi đứng bên dưới, để cho những tia nước xối xuống mát-xa đầu.

Trong lúc mình đứng đó, cố giữ cho đầu óc thật tĩnh lặng, thì một ý nghĩ chợt lóe lên: Mình chẳng bao giờ đi học lại nữa.

Mình biết, thật kinh khủng khi đột nhiên nghĩ đến mọi việc đã xảy ra. Có lẽ một phần là vì mình đang ở trên Trái Đất, nên ý nghĩ đó chợt đến. Trường lớp quan trọng vô cùng. Đó là nơi bạn học được nhiều thứ. Những gì cha mẹ không dạy, nhà trường sẽ dạy. Đứng dưới vòi sen, mình thật sự bối rối. Tất cả bạn bè đang vượt qua mình. Các bạn đang học những điều mà mình không được học.

Rồi nhớ lại tất cả những nơi mình đã vượt qua trong ngày hôm đó, mình tự nhủ: có lẽ mình đang được hưởng một nền giáo dục rất căng thẳng. Mình không tới trường trung học Stony Brook nữa, nhưng lại trở thành một học viên thường trực của Đại học Lữ khách. Có thể đó là tất cả sự giáo dục cần thiết cho mình. Sau khi day dứt nghĩ tới nghĩ lui, mình đi đến một kết luận chắc chắn:

Mấy thứ suy nghĩ này đang hủy hoại cuộc tắm tấp nập của mình.

Mình đứng dưới vòi sen thêm vài phút nữa, rồi lấy một khăn tắm dày màu trắng, lau khô người, trở ra với Spader.

Vài phút sau, mình đã ở trong phòng khách, vùi người trong ghế đệm, trong lúc Spader đi “gột rửa” những suy tư của riêng anh. Mình mệt thê cả lưỡi, hai mắt bắt đầu díp lại. Lần đầu tiên từ khi tới đây mình mới có thể thở phào, và cảm thấy thoải mái.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa dồn dập.

Mình choàng mở mắt. Tỉnh ngủ ngay. Hết cả mệt mỏi.

Spader ló đầu ra từ cửa phòng tắm, nhìn mình như hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Mình cũng chẳng biết phải làm sao. Tội mình bị bể mánh rồi. Cuộc tạm trú ngắn ngủi trong phòng khách sạn cao cấp này dường như quá ngắn ngủi.

Chương 7

NHẬT KÍ # 9

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Căng rồi. Làm sao có thể cắt nghĩa tội mình là ai và vì sao lại loanh quanh trong tầng lầu đóng cửa này của khách sạn. Mà lại còn mặc áo choàng tắm nữa chứ. Mình không muốn đẩy ông già Gunny vào rắc rối, nhưng cũng không muốn để bị bắt giữ.

Mình rón rén lại gần cửa, cố nghĩ ra một câu chuyện để thoát khỏi vụ này. Nhưng không nghĩ được cách nào. Dòm qua lỗ cửa, xem phải đối đầu với ai, mình thấy...

Ông Gunny cười toe toét:

- Phục vụ phòng đây.

Hú hồn! Mình mở cửa để Gunny đẩy một xe đầy mấy cái đĩa đầy nắp bạc để giữ nóng. Ông hỏi mình:

- Thoải mái hơn chưa?

- Bây giờ thì thoải mái thật rồi. Nhưng ông phải gõ cửa theo tín hiệu để chúng cháu biết chắc là ông mới được.

Gunny cười khoái trá:

- Mật hiệu à. Hay đấy! Giống như mật vụ vậy.

Spader xuất hiện với cái khăn tắm cuốn quanh bụng, hỏi:

- Giống như cái gì cơ?

Mình hỏi ông Gunny:

- Chúng cháu ăn được rồi chứ?

- Từ từ, thưa quý ông. Có việc cần làm trước đây.

Mặt xe đẩy được phủ một tấm khăn trắng rủ xuống tận sàn. Gunny lôi từ gầm xe ra hai bao giấy màu nâu.

- Ướm thử xem có vừa không.

Ông quăng cho mỗi đứa một bao. Tội mình xé bao và thấy mấy bộ quần áo của Trái Đất Thứ Nhất, chắc là lấy từ một cửa hiệu trong khách sạn. Hai đứa cùng có quần sợi len với áo vét. Của mình là quần xám nhạt và vét xám đậm. Của Spader màu nâu sáng. Sơ mi hai đứa đều trắng tinh.

Spader đưa cao cái quần đùi trắng lên hỏi:

- Cái này để làm gì?

Gunny cười lớn:

- Ở chỗ cháu người ta không mặc quần đùi sao?

Spader đáp:

- Chính xác. Nhưng cháu có thể giống thuyền mà không cần mấy thứ này. Chúng sẽ xoắn tít vào nhau mất.

Quần đùi của mình dài tới gối. Thây kệ. Lại được mặc đồ lót bằng vải cô-tông là mình khoái rồi, dù trông mình cứ như ông nội cũng chả sao. Tội mình còn nhận được cả áo thun ba lỗ, vớ đen, giày da đen. Cả dây đeo quần nữa chứ. Tuyệt không? Trước đây, chưa bao giờ mình dùng dây đeo quần. Tuyệt hơn nữa là tất cả đều vừa vặn. Ông Gunny có mắt quan sát tốt thật. Hai đứa thay đồ xong, ông già ngấm ngấm rồi tùm tùm cười với vẻ tự hào:

- Bây giờ thì giống mọi người rồi đó.

Mình lại hỏi:

- Chúng cháu ăn được chưa?

- Kiên nhẫn nào, chú lùn. Kiên nhẫn!

Lấy từ gầm xe ra một xấp giấy trắng và cái máy đánh chữ nhỏ, ông bảo:

- Cháu dùng cái này để đánh nhật kí, nhanh hơn viết tay nhiều.

Spader hỏi:

- Đây là cái gì vậy?

Mình bảo:

- Để rồi tôi sẽ dạy anh.

Dù chỉ quen gõ bàn phím máy vi tính, nhưng mình nghĩ có thể học cách đánh máy kiểu cổ điển này.

- Ăn được chưa ạ?

Mình van vãn. Mùi thức ăn làm mình thèm chảy nước miếng. Nhưng Gunny lại nói:

- Còn việc này nữa vì các cháu còn phải ra vào khách sạn, ta nghĩ ra một cách. Hai cháu sẽ làm nhân viên phục vụ tại đây.

Ông lôi dưới gầm xe đẩy ra hai bộ đồng phục giống như của cậu bé giữ thang máy Dewey.

- Nhân viên phục vụ là gì?

Gunny cắt nghĩa cho Spader:

- Đón khách, xách hành lý cho họ, chạy việc vặt cho khách sạn. Việc dễ thôi, nhưng các cháu sẽ có một ông sếp, kinh khủng lắm...

- Là ai?

- Chính ta.

Mình nhớ nhó tuyệt vọng:

- Tốt lắm, nhưng...làm ơn cho biết, ăn được chưa?

- Tới giờ ăn. Mời quý khách ngồi.

Hai đứa mình ngồi lên ghế, trong khi ông Gunny đẩy xe tới trước mặt, trêu chọc:

- Không biết rõ khẩu vị của quý khách ra sao, nhưng sau khi nghĩ nát óc, tôi mạo muội dọn một thực đơn tuyệt hảo nhất.

Rất kiểu cách, ông mở hai nắp đậy bằng bạc.

Những gì nhìn thấy làm mình sung sướng đến phát khóc.

Từ khi xa nhà mình toàn ăn những món ăn xa lạ. Không đến nổi tệ lắm, nhưng rất lạ lùng. Tại Denduron thì toàn rau, thỉnh thoảng được mấy miếng thịt thỏ. Ở Cloral, mình ăn cả tấn cá, trái cây thì cứ như quả bóng kỳ quái, rau thì trồng dưới mặt nước. Còn tại Zadaa, Loor nướng bánh mì với đủ thứ rau thơm. Tất cả những món đó đều ngon, nhưng không gì có thể so sánh được với những món đang đặt trước mặt mình ngay lúc này. Ngồn ngộn thịt băm phô-ma, sốt cà, khoai tây chiên... rơi xuống từ thiên đường.

Lấy từ gầm xe ra một xô nước đã ướp lạnh sẵn mấy chai Coca, ông Gunny hỏi:

- Các cháu thấy sao?

- Cháu thấy... ông đúng là thiên tài.

Mình nói ngay. Nhưng Spader không mấy nhiệt tình, bối rối hỏi:

- Mấy thứ này là... là gì?

- Bạn ơi, thịt băm rán phô-ma, sốt cà, khoai tây chiên, coca... Toàn là món ăn của thần linh đó.

Mình đưa miếng thịt băm lên, hít một hơi hương vị thơm ngon của nó, rồi nhắm mắt ăn ngẫu nhiên. Ôi trời, đích thực mình đang ở nhà rồi.

Spader nhón miếng khoai, thắc mắc:

- Trước khi chiên, khoai tây chính xác là cái gì?

- Một loại củ màu trắng, cắt ra rồi chiên với dầu. Đừng hỏi nữa. Mình đang tập trung để thưởng thức đây.

Cho đến hết bữa, hai đứa không nói thêm lời nào. Spader miễn cưỡng ăn, nhưng cũng không

có vẻ không ưa món này. Mình tưới đầm sốt cà, muối tiêu lên khoai chiên. Tuyệt cú mèo! Suốt thời gian đó, Gunny tùm tùm đứng nhìn. Trông ông già như một bếp trưởng hãnh diện vì món ăn của mình đang được thưởng thức nhiệt tình.

Rồi ông mở thêm hai nắp đậy để khoe món tráng miệng. Oa! Chuối cắt lát! Lại còn thêm hai ly sữa nữa nhé. Trên cả tuyệt vời. Bữa ăn quả xứng đáng cho cả một ngày dài chờ đợi. Mình muốn ăn hoài ăn mãi, nhưng bụng mình kêu gào ngừng lại. Hết chỗ chứa rồi.

Ông Gunny báo trước:

- Đây là ngoại lệ dành cho hai nhóc vừa đến. Đừng mong được phục vụ kiểu này lần thứ hai nhé. Sau bữa này, hai đứa sẽ ăn dưới nhà bếp cùng các nhân viên khác.

Mình bảo:

- Ôi, ông Gunny, ông không thể biết bữa ăn này tuyệt vời đến thế nào đâu.

- Ồ, ta biết chứ.

- Tuyệt hơn cả ông tưởng nữa kìa. Ngày mai là sinh nhật cháu. Bữa ăn này là món quà tuyệt nhất.

Gunny cười rạng rỡ:

- Vậy thì... mừng sinh nhật chú lùn.

Spader cũng nói:

- Mừng sinh nhật bạn. Ước gì mình kiếm được một “banh” snigger để uống mừng cậu.

Mình nâng chai Coca lên:

- Đúng vậy. Nhưng với mình, cái này cũng quá tốt rồi.

Gunny đẩy cái xe không lại gần cửa, rồi trở lại ngồi với hai đứa mình. Mình chỉ muốn tung hô tất cả, ợ hơi, và làm ra vẻ như cuộc đời rất tuyệt, nhưng đâu có được. Ba người ngồi đây là có lý do. Có ợ hơi cũng không “trôi” hết được mọi chuyện đang chờ giải quyết.

Ông Gunny lên tiếng:

- Tất cả vụ này đều quá mới mẻ với ta. Ý ta nói là cái vụ truy lùng Saint Dane đó. Chúng ta sẽ phải làm gì?

Tiệc vui đã tàn. Giờ là công việc. Mình đáp, cố nín không ợ hơi:

- Tất cả các lãnh địa đang tiến gần giai đoạn “bước ngoặt”. Chúng ta phải tìm hiểu “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất này là gì và Saint Dane định xoay vần bước ngoặt này cho âm mưu đen tối của hắn như thế nào.

Spader nói ngay:

- Để ẹt. Cậu là người của lãnh địa này. Mình muốn nói là, cậu đến từ tương lai của lãnh địa này. Hãy nhớ lại những sự kiện lớn đã xảy ra vào năm 1937 có thể liên quan tới Saint Dane

Căng à nha! Mình là thằng cực dốt môn sử. Với mình môn sử chán ngắt. Toàn phải nhớ những con số ngày tháng năm, những địa danh, những câu nói của những người mà mình không quan tâm. Tuy nhiên, dù không phải là đứa lười thông kinh sử, mình cũng chợt nhớ ra một chuyện. Nói thật, chẳng cần động não cũng nghĩ ra.

Spader láu lỉnh cười hỏi:

- Nghĩ ra cái gì rồi phải không anh bạn?

Đúng. Nhưng ước gì mình không phải nghĩ ra. Vì càng nghĩ đến sự kiện đó mình càng lo sợ. Đó là một sự kiện tồi tệ. Thật sự tồi tệ. Tim mình đập như tiếng trống, hai bàn tay ướt đầm mồ hôi. Ông Gunny hỏi:

- Đó là chuyện gì?

- Có một chuyện cháu hầu như không nhớ rõ ngày tháng. Nhưng chắc chắn đó là một sự kiện lớn.

Spader nóng nảy la lên:

- Vậy thì nói ngay đi!

- Ông Gunny, cuộc chiến ông tham gia là Đại chiến, đúng không? Sau này người ta gọi đó là Chiến tranh Thế giới Thứ Nhất.

Mắt Gunny mở tròn xoe:

- Cháu định nói là còn có Chiến tranh Thế giới Thứ Hai?

Mình gật. Ông già cụp mắt xuống, lắc đầu buồn rầu:

- Vậy mà họ bảo cuộc chiến đó chấm dứt tất cả mọi cuộc chiến khác.

- Họ đã lầm.

Spader hỏi:

- Chuyện đó xảy ra bao giờ? Ai đánh ai?

Đột nhiên mình ước gì mình đã không ngủ gục suốt giờ lịch sử thế giới của thầy Varady.

- Mình không biết tất cả những sự kiện. Chỉ biết có một gã tên là Hitler ở Đức. Tay này toan tính làm bá chủ Âu châu. Còn Nhật Bản thì cố gắng chiếm đoạt toàn châu Á.

Spader nói:

- Vậy là có hai cuộc chiến xảy ra tại hai nơi?

- Có lẽ vì vậy người ta mới gọi là ... chiến tranh thế giới. Chúng đánh với Nga, Mỹ, Anh, Pháp và Trung Quốc, và... Ôi trời, khủng khiếp lắm! Hàng triệu người đã chết. Hàng triệu người. Thế giới đảo điên lên.

Spader liền đề nghị:

- Vậy thì chúng ta nên tới Đức, nói chuyện với anh bạn Hitler đó.

Mình không thể nhịn được cười:

- Ha ha ha! Anh không hiểu gì hết. Chúng ta không thể tới Berlin, gõ cửa nhà Adolf Hitler và nói: “Xin lỗi ông Hitler, ông không biết chúng tôi, nhưng chúng tôi thật sự mong ông cân nhắc lại vụ tàn sát hàng loạt này. Ông đồng ý chứ?”

Spader ngây thơ hỏi lại:

- Sao không làm thế đi?

- Này, anh nghe cho rõ: Chúng ta đang nói tới những nhà lãnh đạo của những cường quốc, cai trị hàng triệu triệu dân. Đây không phải chuyện đùa. Đây là việc ngoài khả năng của chúng ta.

- Vậy... bao giờ tất cả những chuyện này xảy ra?

Nghe Spader hỏi đến câu này, mình buộc phải đứng dậy đi tới đi lui, mong bật ra được những sự kiện mà có thể mình đã nhận nhận được đâu đó.

- Mình không nhớ ngày tháng. Nhưng nó không xảy ra thành hình đâu. Bánh xe chiến tranh bắt đầu khởi động vào năm 1937, nhưng không bùng nổ cho đến khoảng năm 1940. Trời! Có vẻ rất chính xác như Saint Dane đang nhúng mũi vào vụ này. Trong khi chúng ta đành chịu bó tay.

Gunny lặng lẽ nghe. Dường như nghe chuyện thế giới sắp đảo điên lần nữa là một điều quá căng thẳng với ông. Sau cùng ông nói:

- Đừng quá quyết như vậy.

Mình hét toáng:

- Ông điên sao?

Gunny hồn nhiên phân bua:

- Hãy nghĩ thế này: Chúng ta biết chiến tranh sắp xảy ra và biết Saint Dane có mặt tại đây để tạo ra hỗn loạn. Thì công việc của chúng ta là phải ngăn không cho cuộc chiến này xảy ra.

Mình kêu lên:

- Không thể. Ba chúng ta không có cách nào ngăn chặn một việc quá lớn như vậy được.

- Có thể đúng thế, hay... có thể chúng ta đang suy nghĩ không đúng cách.

- Ôi ông Gunny. Đây là chiến tranh thế giới. Là phi cơ, đại bác, bom đạn, binh lính. Hàng triệu binh lính. Chúng ta là hai thằng nhóc với cái quần đùi rộng thùng thình và một ông già cao lớn với bộ đồng phục diêm dúa. Cháu không muốn tỏ ra chủ bại, nhưng không thể không nghĩ là Saint Dane sẽ chiếm ưu thế trong cuộc chiến này.

Gunny gật gù trầm tư:

- Ta hiểu ý cháu. Chúng ta không có cách nào ngăn chặn một chuyện như vậy một khi chuyện đó xảy ra. Nhưng vấn đề là: chuyện gì sẽ xảy ra nếu đó chỉ là một chuyện nhỏ mà có thể

từ đó bắt đầu gây ra mọi chuyện...

Spader năn nỉ:

- Làm ơn cắt nghĩa rõ hơn đi.

- Ý ta là, người ta chẳng bao giờ biết chuyện gì đang dẫn dắt đến điều gì. Có thể chỉ là một sự việc nho nhỏ xảy ra, lúc đầu dường như vô hại. Nhưng rồi nó dẫn dắt đến một chuyện khác, rồi chuyện khác nữa. Cứ tiếp tục như thế cho đến khi người ta phát hiện ra đang lọt thỏm vào giữa một cuộc chiến tranh to lớn...

- Nhưng...

- Đừng vội ngắt lời ta, chú lùn. Hãy suy nghĩ trước đi.

Mình nói mà cổ nén không thở hỗn hển:

- OK, ông cho rằng một chuyện nhỏ có thể sắp xảy ra, và chuyện đó sẽ khởi đầu cho một chuỗi phản ứng, đưa tới Chiến tranh Thế giới Thứ Hai, và... chúng ta có cách ngăn chặn cuộc chiến đó.

- Có thể là vậy.

- Ông đang mơ à!

- Cứ cho là ta mơ đi. Nhưng ta biết, chúng ta ở đây vì một lý do. Ta cũng biết Saint Dane ở đâu đó trên Trái Đất Thứ Nhất này. Từ những gì nghe được, ta biết hắn sẽ không xuất đầu lộ diện chỉ để du lãm đâu.

Spader bảo mình:

- Ông Gunny có lý, anh bạn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Saint Dane tới đây với mục đích gây nên những vụ dẫn tới một cuộc chiến lớn. Hoặc chuyện gì xảy ra nếu hắn đang cố làm cho cuộc chiến trở nên lớn hơn thực chất thật của nó. Hô hay, nếu khám phá ra âm mưu của hắn là gì, chắc chúng ta có thể ngăn chặn được.

Mình muốn tin là chuyện đó có thể. Thật sự muốn tin. Nhưng vẫn không thể nào tin nổi. Ý nghĩ tụi mình có thể ngăn chặn một cuộc chiến tệ hại nhất trong lịch sử thật quá hoang tưởng. Mình bảo:

- Nếu ông có lý – tuy cháu không đồng ý với ông đâu nhé – thì mấy tên găng-xơ đã được Saint Dane phái đến ống dẫn để giết cậu Press hẳn phải liên quan đến chuyện này.

- Cháu bắt đầu động não rồi đó. Đúng vậy. Nếu chúng ta tìm ra mối quan hệ giữa tụi ác ôn này và những gì đang tích tụ thành mưa bão ngoài kia, ta nghĩ điều đó sẽ là đầu mối lần ra Saint Dane.

Ba người nhìn nhau. Đúng vậy không? Có đúng nhiệm vụ của tụi mình là khám phá ra Saint Dane sử dụng mấy thằng cô hồn New York cách nào để gây nên Chiến tranh Thế giới Thứ Hai không? Mình bảo:

- Thật khó tin. Nhưng có một điều chắc chắn là, dù Saint Dane đang âm mưu gì tại đây, rõ ràng có liên quan tới mấy tên bất lương kia. Không biết vụ này có dính dáng gì tới chiến tranh không, nhưng đó là đầu mối để chúng ta bắt đầu tìm hiểu.

Spader đồng ý:

- Đúng vậy. Bắt đầu từ mấy gã cô hồn găng-xơ.

Gunny đứng dậy, vuốt thẳng quần áo:

- Ý ta là vậy đó. Ta có bạn ở nhiều nơi. Không toàn là người tốt đâu, nhưng ta có thể dò hỏi vài manh mối để chúng ta bắt tay vào việc.

Không biết chuyện này sẽ dẫn tới đâu, nhưng mình tin là bọn mình đã đi đúng hướng. Còn đi tới đâu thì... tính sau. Ông Gunny bảo hai đứa:

- Nghỉ ngơi đi. Tối đầu giờ làm việc sáng mai ta sẽ trở lại. Sửa soạn sớm nhé.

Đẩy xe ra cửa, ông chợt quay lại nói:

- Ồ, còn chuyện này nữa. Trước khi làm việc, ta sẽ đưa hai cháu tới tiệm hớt tóc ở sảnh dưới. Không thể để hai đứa đi làm với mái tóc dài như quý bà thế kia được.

Gunny có lý. Tóc mình vừa dài vừa bù xù như tổ quạ. Còn mái tóc đen của Spader thì chấm xuống tận vai. Chắc chắn đây không phải thời trang của năm 1937 rồi.

Spader ngơ ngác hỏi:

- Tiệm hớt tóc là gì?

- Chào các chàng trai. Ngủ ngon nhé!

Ông Gunny vừa nói vừa mở cửa. Rồi ông gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng, ngừng, thêm một tiếng, rồi lại liên tục ba tiếng nữa:

- Thế này được không ?

Mình đáp:

- Mật hiệu hoàn hảo.

- Ta vẫn ước làm mật vụ mà.

Gunny vui vẻ nói, rồi ra khỏi phòng, khép cửa lại. Spader lại hỏi:

- Mật vụ là gì?

- Không quan trọng đâu.

- Vậy thì nói cho mình biết thêm về Chiến tranh Thế giới Thứ Hai đi. Thật sự nó có lộn xộn lắm không ?

Mình nghiêm nghị:

- Tệ hơn nhiều. Mình không biết dùng từ gì để diễn tả. Nhưng nếu chúng ta có thể ngăn chặn được thì thật là... ngoài sức tưởng tượng.

Spader đứng dậy, tủm tỉm cười:

- Đúng lúc ghê! Mình sắp vãi từ ra đây này. Đừng có nghĩ là mình hoảng nha, mà mình ... sợ muốn chết luôn đó.

Anh vào phòng tắm. Ngồi một mình, mình ngẫm nghĩ: Những ý tưởng bọn mình đưa ra quá lớn, lĩnh hội sao nổi. Liệu ở đây, tại New York này, tụi mình có thể tìm ra đầu mối sẽ dẫn đến chuỗi phản ứng dây chuyền để từ đó ngăn chặn Chiến tranh Thế giới Thứ Hai không? Sự kinh hoàng của cuộc chiến như thế là đúng khuynh hướng của Saint Dane. Vì vậy chắc chắn hẳn sẽ tìm mọi cách để làm tụi mình không thể tìm ra đầu mối đó.

Ngay lúc đó mình nghe ba tiếng gõ cửa. Mình đứng dậy để mở cửa cho Gunny. Chắc ông lại quên dặn điều gì, phải vụ bữa điểm tâm không ta? Dù nó căng bụng, nhưng nghĩ đến món thịt heo xông khói với trứng là mình sượng lịm cả người. Vừa tiến ra cửa mình vừa nói lớn:

- Không ngờ ông đã quên mật hiệu rồi. Đúng là mật vụ dỏm.

Cửa vừa mở, mình liền bị xô ngược trở vào phòng. Mình ngã phịch xuống sàn, mông ê ẩm. Sao ông Gunny lại hành động kỳ quặc vậy? Sực tỉnh ra, ngẩng lên nhìn, mình có ngay câu trả lời.

Không phải Gunny!

Đứng lù lù trước mắt mình là hai gã cô hồn trong ga tàu điện ngầm. Tên hung dữ chĩa họng súng lục đen ngòm ngay mũi mình, gầm gừ:

- Cóc có thằng mật vụ nào quanh đây cứu mày đâu.

Chương 8

NHẬT KÍ # 9

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Ngồi bệt trên sàn, mình nhìn lên hai gã đã cố giết mình mới chỉ mấy tiếng đồng hồ trước. Thậm chí lần này chúng không thêm bịt mắt. Cả hai đều bặm trợn. Gã hung dữ, mặt mày rất... hung dữ, to phề phề, u ám; ánh mắt man rợ. Còn gã luôn tỏ ra căng thẳng cổ vể bót căng thẳng hơn lúc trước. Chắc vì lúc này chung quanh hẳn không có khán giả. Mặt gã này vêu vao với cái mũi nhọn hoắt như mỏ chim. Tuy nhiên, trông hẳn không hoàn toàn có vẻ khoái trá với những gì đang xảy ra. Trong đôi mắt hẳn, mình thấy có một thoáng thương cảm. Nhưng điều đó không đủ để ngăn cản tên đồng bọn. Gã hung dữ chĩa mũi súng vào mình. Đó là khẩu ru-lô kiểu cổ, nòng dài. Không phải là một khẩu súng kỹ thuật cao, nhưng mình biết nó cũng dư sức hoàn tất nhiệm vụ của... một khẩu súng.

Vừa bò giật lùi, mình vừa hỏi:

- Sao mi tìm được tui ta?

Thằng hung dữ vênh váo nói:

- Chúng tao có tai mắt khắp nơi. Mày chạy được, nhưng không trốn nổi đâu.

- Mi theo đuổi ta làm gì?

- Tao chẳng có gì chống lại mày. Nhưng bạn làm ăn của chúng tao lại không nghĩ thế.

Bạn làm ăn? Là ai vậy? Chẳng lẽ Saint Dane? Mình muốn kéo dài cuộc đối thoại với hai gã này. Có thể sẽ sử dụng thuật thôi miên của Lữ khách. Nhưng đâu có dễ, vì lúc này mình quá hoảng, suy nghĩ cho ra hồn còn không xong, nói gì đến chuyện có thể tập trung đủ trí lực để vận dụng thứ năng lực mà thậm chí mình còn chưa chắc đã biết cách sử dụng rành rẽ.

- Mi làm người rồi.

Mình cố nói, dù thừa biết rất có thể gã đã tìm đúng người. Gã găng-xơ cúi xuống, dí mũi súng vào mặt mình:

- Winn Farrow không bao giờ mắc sai lầm đâu.

Winn Farrow. Winn Farrow là ai?

Quan trọng hơn nữa là: vì sao gã Winn Farrow này lại muốn tui mình phải chết? Ngay lúc đó, mình thoáng thấy có gì đó di chuyển. Chính là Spader. Anh ở sau lưng hai tên cô hồn. Ráng không nhìn anh, mình bảo:

- Tôi... tôi không hề biết ai là Winn Farrow.

Spader rón rén tới sau cái trường kỷ dựng đứng. Tên hung dữ nói:

- Tao không vào đây để tranh luận với mày, thằng nhãi, mà để bảo cho mày biết đường biết lối. Đừng có đi mũi vào những chuyện không phải của mày. Kẻ nào làm cản trở đường đi của Winn Farrow sẽ không thọ đâu. Hiểu ý tao chứ?

Chiếc trường kỷ đằng sau hai tên găng-xơ bắt đầu di chuyển. Spader sắp lật đổ cái ghế dài lên hai gã găng-xơ. Mình cố vận dụng từng gram ý chí để giữ chúng chỉ chăm chú vào mình.

- OK, tôi hiểu rồi. Nhưng cho hỏi thêm một câu, được chứ?

- Hỏi gì?

- Cho tôi xin lại cái nhẫn, được không?

Câu hỏi làm hai tên cô hồn bất ngờ. Chúng nhìn mình lom khom như nhìn một thằng khùng. Chúng đang diễn trò hăm he bao lực với mình, mà mình lại chỉ lo quan tâm tới... cái nhẫn? Cả hai gã thộn mặt, bối rối. Tốt lắm. Thời điểm thuận lợi cho Spader ra tay đây. Nhưng sự việc không hoàn toàn đúng như mình dự tính.

Gã hung dữ nổi giận, mắt long sòng sọc:

- Kệ mẹ lệnh lạc. Tao xử thằng nhóc này ngay đây luôn.

Ui da! Nó đã kéo cần súng, sửa soạn bắn. Ôi! Lẹ lên, Spader.

Spader ra tay...

Với một cú đẩy, cái trường kỷ đổ ập xuống tên hay lo lắng trước, rồi tiếp đến xử đẹp luôn tên hung dữ. Hai gã găng-xơ không hề biết cái gì bố vào chúng. Mình chỉ kịp lăn người ra khỏi đó trước khi hai tên còn đồ đổ ập xuống sàn. Trường kỷ, du đang chồng chất lên nhau thành một đồng.

Đứng bật dậy, phóng chạy về phía Spader, mình hét hỏi:

- Sao chậm chạp vậy?

- Nặng lắm chứ bộ!

- Chuồn mau.

Mình vọt ra khỏi phòng. Spader theo sát nút. Hai gã du đang sẽ mau chóng đứng dậy được, và mình không muốn lảng tránh ở đó để ăn đạn. Tội mình chạy dọc hành lang, queo phải, tới thang máy. Mình nhấn nút và thấy kim chỉ số "1". Nguy rồi. Nhìn thang máy kế bên. Số "30". Càng nguy hơn. Tội mình đang ở lầu 6. Bấm lia lịa, mình năn nỉ:

- Lẹ lên! Lẹ lên nào thang máy ơi!

Spader hỏi:

- Winn Farrow là ai? Saint Dane à?

- Không biết. Có thể. Nhưng hai gã đó chỉ định cảnh cáo tội mình, rồi lại quyết định giết.

- Không thể tin bất kỳ kẻ nào được.

- Ê!

Hai đứa mình quay phắt lại. Hai tên găng-xơ vừa vượt qua góc tường, băng băng chạy tới. Mình và Spader cũng ù té chạy. Tụi mình chỉ mong tìm thấy cầu thang, hay ít ra là một hành lang khác. May là hành lang rất dài và chúng mình ở quá xa tầm đạn.

Tới cuối hành lang, tụi mình thấy một cái cửa, chắc là cửa cầu thang. Nhưng chặn trước cửa là một đồng bàn ghế và dụng cụ quét vôi. Cố chui qua đồng đồ linh kinh đó là bị hai gã cô hồn tóm được ngay. Spader bảo:

- Lối này.

Rẽ phải, tụi mình lọt vào một hành lang song song với hành lang có căn phòng của hai đứa mình. Hành lang này cũng khá dài, nên hai đứa vẫn có thể chạy ngoài tầm đạn. Nhưng không thể chạy lòng vòng mãi được. Phải tìm ra ngay một lối thoát.

Nửa đường, mình thấy dấu hiệu chỉ lối ra. Không hề nghĩ ngợi, mình phóng ngay vào trong đó. Tưởng sẽ gặp một cầu thang, nhưng lại là hành lang phục vụ. Vậy là lúc này tụi mình chạy song song cùng hành lang có thang máy. Mình đề nghị:

- Có lẽ chúng ta nên vòng lại thang máy, may ra lần này gặp đúng chuyển.

- Hây hô!

Chạy tới cuối hành lang phục vụ, ngừng lại, tụi mình hé mở cánh cửa nhìn ra. Không thấy hai gã cô hồn. Chạy vội ra, rẽ phải, trở lại hành lang dẫn về phòng mình. Vậy là hai đứa vừa chạy rập một vòng.

Thật đáng sợ, vì rất có thể một trong hai tên găng-xơ quay đầu chạy ngược trở lại và thành linh hiện ra ngay góc tường trước mặt hai đứa mình. Chạy qua căn phòng tụi mình ở và chỉ còn mấy mét là tới hành lang có thang máy, tụi mình nghe tiếng chân tiến lại. Ít nhất một gã đã quyết định vòng lại. Tụi mình sắp bị tóm tới nơi rồi! Mình lạnh toát người.

Nhưng Spader thì không. Anh ta nắm áo mình kéo vào căn phòng cuối cùng trước khi đến góc tường. Mình vừa kịp thoáng thấy một tên găng-xơ từ góc tường vọt ra.

Hai đứa mình nép sau cánh cửa, chỉ còn biết cầu cho gã cô hồn kia đừng liếc vào đây. Mấy giây sau, mình nghe tiếng chân chạy qua. Mình nhìn Spader. Anh nháy mắt với mình. Hai đứa chờ thêm mấy giây nữa rồi mới lộ đầu ra nhìn: Tên găng-xơ đã chạy hết ga tới cuối hành lang. Tuyệt lắm.

Giờ là lúc phải chuẩn khẩn trương. Phóng ra khỏi phòng, hai đứa chạy trở lại thang máy. Rẽ phải, tụi mình thấy hành lang trống trơn và một thang máy đang mở cửa. Hai đứa co giò chạy trối chết.

Một tiếng hỏi trong thang máy:

- Đi xuống ạ?

Tụi mình cầm đầu chạy tới, và thấy... thang máy đang từ từ khép lại. Đến nước này thì dù hai tên cô hồn nghe thấy hay không cũng mặc, mình gào lên:

- Dewey!

Quá muộn! Cửa thang máy khép kín. Chỉ một giây sau, tên găng-xơ hung dữ đã xuất hiện cuối hàng lang. Hắn nghe tiếng gào của mình rồi. Hai đứa mình đang ở giữa một phân cảnh tồi tệ nhất của kịch bản.

Đúng lúc đó, cửa thang máy mở lại. Dewey đã nghe tiếng mình gào. Cậu ấy hỏi:

- Hai anh làm gì ở đây vậy?

Không đợi cho cửa thang máy mở ra hết, hai đứa đã vội nhào vào trong khoang. Mình hét toáng:

- Đóng lại! Đóng cửa ngay lại!

Dewey bối rối đến đờ người. Mình và Spader phải tự xô cửa sập lại. Dewey la lên:

- Ê! Đó là việc của tôi mà.

Cửa chưa khép kín, gã găng-xơ hung dữ đã chạy tới nơi. Hắn cố lùa ngón tay vào trong, đẩy cửa bật ra. Mình hét:

- Xuống, Dewey! Không phải đi lên. Đi xuống.

- Nhưng còn khách ngoài đó mà.

Thằng cô hồn chĩa khẩu ru-lô. Đến lúc này, Dewey mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh chàng nháy tới phụ hai đứa mình đóng chặt cửa. Mình rối rít:

- Thoát khỏi đây lẹ lên.

Dewey nắm cần điều khiển cho thang máy hạ xuống, mau lẹ đến bất ngờ. Khi bị áp lực Dewey phản ứng khá hơn mình tưởng. Nhưng mắt cậu ấy trợn trừng, hoảng hốt. Cậu ta gào lên:

- Ai vậy? Hắn có súng!

Phót lờ thắc mắc của Dewey, Spader hỏi:

- Ông Gunny đâu?

- Mới thấy ông ở tiền sảnh, đi ra ngoài. Chuyện gì vậy?

- Quên những gì vừa thấy đi. Để ông Gunny lo vụ này.

- Nhưng mình phải cho ông già mình biết.

- Đừng làm thế!

Mình thét lên. Cậu ta hoảng hốt lùi sách vách thang máy. Chắc mình đã làm cậu chàng phát khiếp. Mình ráng bình tĩnh lại:

- Không có gì đâu. Chuyện đùa ấy mà.

Dewey rên rĩ:

- Nhưng... nhưng ông ta có súng.

Mình làm bộ cười ngất:

- Súng hả? Không phải súng thật đâu. Đó là... là... đạo cụ. Đạo cụ trong tiệc giả trang như mấy bộ đồ lần trước mình mặc đó. Cậu tưởng súng thật à?

Mình lại cười hô hố, nhìn sang Spader. Anh ta hiểu ngay, hì hì cười theo:

- Súng đồ chơi đó, anh bạn ơi.

Dewey chưa chắc đã hoàn toàn tin hai đứa mình, nhưng cứ để cậu ta tưởng đó là sự thật, còn hơn biết chuyện có hai gã gãng-xơ lăm lăm khẩu súng, chạy lòng vòng trong khách sạn của ông bố. Hơn nữa, nếu Dewey báo cảnh sát, họ sẽ đặt ra đủ thứ câu hỏi, và mình biết chắc họ sẽ không vui vẻ gì với những câu trả lời của hai đứa mình. Việc cần làm lúc này là tìm ông Gunny và cho ông biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau cùng chúng mình xuống tới tiền sảnh và Dewey mở cửa thang máy. Mình bảo:

- Cảm ơn Dewey nhiều lắm. Tụi này sẽ báo cho cậu khi có tiệc giả trang mới. OK?

- Nhất rồi. Cảm ơn nhiều.

Cậu ấy là người rất đơn giản.

Tụi mình vọt ra khỏi thang máy, đi tìm ông Gunny. Hai đứa chạy ào tới cửa trước của khách sạn, ngó nghiêng bên ngoài. Đêm đã xuống, những ngọn đèn lồng lánh sau những bụi cây làm khu vườn sáng rực như một đêm Giáng sinh.

- Kìa!

Spader kêu lên, chỉ tay về hè đường trước mặt. Gunny đang nói chuyện với một người đàn ông. Hai đứa mình chạy xuống những bậc thềm khách sạn, băng qua vườn, ra ngoài đường. Gunny nhìn thấy chúng mình. Ông bắt tay người kia. Người kia bỏ đi vừa lúc hai đứa mình chạy tới nơi, vừa thở hồng hộc vừa rối rít. Giọng hơi bức, Gunny hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Đã bảo hai đứa phải ở yên tại chỗ mà.

- Có kẻ viếng thăm bọn cháu.

Spader tiếp lời mình:

- Hai thằng cha trong ống dẫn. Chúng tới tận phòng tìm chúng cháu.

Mình không thích vẻ mặt của Gunny lúc ấy: Vừa sững sờ vừa hoảng sợ. Không hay chút nào. Mình hỏi:

- Winn Farrow là ai?

Trong giây lát, mình tưởng Gunny sắp bị ngất. Rõ ràng ông ta không thể đứng vững trên hai chân. Dù Winn Farrow là ai, cái tên đó đã làm một người mạnh mẽ như Gunny rất sợ. Sự việc mỗi lúc một tệ hơn. Gunny lên tiếng:

- Ta không ngờ hẳn cho người đến tận đây. Nguy hiểm đang cận kề rồi.

- Vì sao? Hắn là ai?

Ông nhìn hai đứa mình, định mở miệng trả lời thì một tiếng thét vang lên. Đó là một tiếng kêu gào đầy đau đớn, hãi hùng từ xa vọng lại. Thật ra, tiếng kêu đó không từ xa, mà từ trên cao. Ba người mình quay phắt lại, ngược nhìn lên khách sạn. Những gì chợt thấy làm đầu gối mình nhũn ra.

Có người vừa nhảy qua cửa sổ!

Cả tòa nhà khách sạn được rọi đèn pha sáng trưng, nên rất dễ nhìn thấy cái thân hình màu đen đó. Nhưng giá như mình đừng thấy gì hết. Chỉ là vài giây thôi, nhưng vài giây đó mãi mãi ám ảnh mình. Khủng khiếp quá. Tiếng thét kéo dài suốt thời gian người đó rơi xuống. May cho tội mình là hàng cây cao trước khách sạn ngăn tầm nhìn khỏi giây phút sau cùng. Ba người đứng chết lặng, rồi Gunny vùng chạy về khách sạn. Hai đứa mình bám theo ông. Dù không muốn, nhưng mình cần phải biết rõ chuyện gì xảy ra. Rất có thể đây là chuyện liên quan tới mấy gã gã-găng-xơ và thằng cha tên Winn Farrow.

Nạn nhân đã rơi trúng mui một chiếc xe hơi và thân thể lún ngập vào lòng xe. Không cách nào còn sống sót nổi. Mình và Spader đều không dám nhìn gần. Hai đứa đứng cách xa mấy mét, trong khi ông Gunny đến tận nơi để xem xét.

Trong lúc hai đứa đứng chờ ông Gunny, Spader đã thấy cái gì đó và bỗng huých nhẹ mình. Mình nhìn theo mắt anh và thấy có người đang đứng trên bậc thềm trước khách sạn. Đó là một trong hai gã gã-găng-xơ. Chính là gã luôn tỏ ra bồn chồn lo lắng. Gã nhìn hai đứa mình như muốn nói điều gì, nhưng rồi đổi ý, bỏ chạy. Mình tự hỏi: còn gã kia đâu?

Ông Gunny trở lại, nói nhỏ:

- Là hắn. Tên hung dữ trong nhà ga. Hắn chết rồi.

Câu hỏi của mình đã được giải đáp. Mình và Spader nhìn nhau, không thể tin nổi. Anh ta thần thờ nói:

- Vậy có nghĩa là tội mình không bị hắn tìm giết nữa.

Thật không ngờ. Lúc đầu khi nhìn thấy người rơi, mình cứ nghĩ có người nhảy lầu tự tử. Nhưng khi biết đó chính là gã gã-găng-xơ hung dữ, mình không tài nào hiểu nổi. Vì sao hắn lại nhảy qua cửa sổ? Hắn đang có việc phải làm mà, như việc truy lùng và bắn gục hai đứa mình chẳng hạn. Nhìn ông Gunny lom khom, mình nói:

- Ông nên cho chúng cháu biết ông đang nghĩ gì.

Trông ông Gunny như người bệnh. Nhìn về phía đám đông bắt đầu kéo tới quanh xác chết, ông bảo:

- Ta e là, chúng ta sắp bước vào cuộc chiến tới nơi rồi. Cuộc chiến của riêng chúng ta, ngay tại đây. Không to lớn như cuộc chiến tràn lan khắp Âu châu, nhưng cũng tệ hại y như vậy.

Mình nghe thấy tiếng còi hụ của cảnh sát. Tiếng còi rền rĩ, buồn thảm, xa xăm, mở đầu cho hành trình của tội mình.

Rõ ràng màn đã mở rồi.

Mình chấm dứt nhật ký này tại đây. Mark và Courtney, ước gì mình có chiếc nhẫn để có thể

gửi những trang này về ngay cho hai bạn. Hy vọng sẽ sớm lấy lại được. Nhưng cho đến khi đó, mình sẽ vẫn tiếp tục viết và tự bảo quản. Mình bắt đầu dùng quên chiếc máy đánh chữ này rồi.

Hy vọng nhật kí này sẽ có ngày đến tay hai bạn và mong cuộc sống của hai bạn đơn giản hơn của mình nhiều.

Hôm nay là 11 tháng Ba. Sinh nhật mình. Nhưng đang ở đây, bây giờ là năm 1937, mình có lên mười lăm tuổi không?

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #9

Chương 9

NHẬT KÍ # 10 TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Mình đang sẵn sàng phóng tới lãnh địa khác.

Từ khi kết thúc nhật kí trước đến nay đã gần hai tháng rồi. Hai bạn không biết mình lo lắng đến thế nào đâu. Mình không muốn đi khỏi đây. Ít ra là ngay lúc này.

Nhưng mình nghĩ: chúng mình đã phát hiện ra “bước ngoặt”.

Ông Gunny có lý: nếu chúng mình có thể đổi thay kết quả của sự kiện này, thì rất có khả năng tụi mình có thể ngăn chặn được Chiến tranh Thế giới Thứ Hai. Điều đó có quá khó tin không? Ý tưởng cứu mạng sống của nhiều triệu con người gần như quá tốt lành để có thể tin là sự thật. Gunny nói đúng. Bước ngoặt này không quá to lớn như cuộc chiến giữa các bộ tộc ở Denduron, hoặc như vụ đầu độc lương thực toàn lãnh địa ở Cloral. Đây chỉ là một sự kiện riêng lẻ. Một sự kiện lớn, ngu ngốc và hoành tráng.

Nhưng sẽ rất khó ngăn chặn ngay từ đầu. Và cũng rất nguy hiểm. Đây ngạc nhiên, phải không?

Từ sau nhật kí trước, chúng mình đã đụng đầu với những nhân vật thật sự bất lương. Nhưng càng lúc càng khó để phân biệt chính tà. Nếu có tí hy vọng nào có thể ngăn chặn sự kiện này, chúng mình lại phải đương đầu với những nhân vật đó. Và mình không bảo đảm có thể thắng chúng.

Vì vậy mình sẽ phải tới một lãnh địa khác. Tụi mình cần có những thông tin mà ở đây tụi mình không tài nào thu thập được. Nhưng mình lại lo sẽ lỡ mất nhiều chuyện nếu rời khỏi đây. Mình đang đánh máy những dòng này cho hai bạn trong đêm ngày 5 tháng Năm. Ngày mai mọi chuyện sẽ rối tung lên. Mình chỉ biết được nhiều đó thôi. Chúng mình tuyệt đối, nhất định phải quay lại đây đúng thời điểm, rời khỏi đây lúc này nghĩa là tụi mình đang đánh cược với thời gian. Mình tin tưởng ông dẫn luôn luôn đưa Lữ khách đến đúng nơi, đúng lúc cần có mặt. Trở về trễ là toi cơm.

Nhưng mình nghĩ rất đáng để mạo hiểm đi chuyến này, vì như mình đã nói, tụi mình cần tìm được nhiều trợ giúp.

Lần sau cùng mình viết cho hai bạn là ngày sinh nhật mình. Ngày 11 tháng Ba. Suốt gần hai tháng qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Hy vọng mình còn nhớ đầy đủ.

Việc tên gã-g-xơ hung dữ đâm đầu xuống từ trên lầu khách sạn Manhattan Tower thật sự là một chuyện kinh động. Nhìn một con người nhảy từ trên cao xuống để tìm cái chết thật quá khủng khiếp. Nhưng với chúng mình, đó còn là một điều quá bí ẩn nữa. Vì sao hắn nhảy lầu? Hắn đã truy đuổi chúng mình khắp lầu sáu. Không thể nào hắn lầm lẫn, mở một cánh cửa và la lên: “Oái, cửa này mở vào... khoảng không! Nhảy thôi!”

Mình cũng không thể nào tưởng tượng được là hắn đã chủ tâm nhảy xuống. Không phải mình rành mấy vụ tự tử, nhưng gã này còn công việc bộn bề, chẳng hạn như việc giết bằng được mình và Spader. Chẳng lẽ hắn thành linh bỏ cuộc giữa chừng và nói: “Không ngờ để sống

mất hai thằng nhóc. Mình là một tay gang-xơ cà chớn, không đáng sống nữa”. Vô lý.

Chỉ một cách cắt nghĩa hợp lý nhất: hắn bị giết.

Nhưng kẻ nào ra tay giết hắn? Không phải tên đồng bọn – gã gang-xơ luôn có vẻ lo lắng. Vì mình và Spader đã nhìn thấy tên này rời khách sạn chỉ vài giây sau khi gã hung dữ đâm đầu xuống. Như vậy có nghĩa thủ phạm phải là một kẻ khác. Còn có kẻ khác trong khách sạn tham gia vào tất cả chuyện này. Mình tin, rất có thể, chỉ do một kẻ gây ra.

Chắc hai bạn cũng đã đoán được kẻ đó là ai rồi: Saint Dane.

Nhất định là hắn đang loanh quanh tại đây, trông giống như những người khác. Nhưng tại sao Saint Dane lại giết một tên đang cố giết tội mình? Mình có cả tấn thối mắc mà không có câu trả lời. Chỉ một người có thể làm sáng tỏ phần nào vụ này: ông Gunny. Đã đến lúc ông ta phải cho hai đứa mình biết những gì ông biết về mấy tên gang-xơ này.

Gunny bảo tội mình trở lên phòng. Ông phải khai báo với cảnh sát những gì đã thấy và tất nhiên ông không muốn mình và Spader nói gì với họ. Rất có thể cảnh sát sẽ đưa ra những câu hỏi rất căng, như: “Nhóc, hai đứa từ đâu tới? Cho biết tên cha mẹ, để chúng ta báo cho họ”. Rất phiền phức. Vì vậy, mình và Spader lặng lẽ chuồn lên phòng chờ Gunny.

Nhưng vừa vào phòng, hai đứa không còn lặng lẽ nổi nữa. Vừa bước tới lui, Spader vừa nói:

-Nó đang ở đây. Mình có thể ngửi thấy mùi của nó.

-Ai?

-Saint Dane. Nó đang ở trong khách sạn này.

-Không thể nói chắc như vậy được.

-Thôi nào, anh bạn. Cậu biết chính nó nhúng bàn tay lông lá vào vụ này. Chính nó phái mấy thằng sát thủ kia vào ống dẫn để giết ông Press. Rồi chính nó cho hai thằng đó bám theo hai đứa mình. Nếu không, sao mấy thằng cô hồn đó biết tội mình ở đây?

-Vậy thì vì sao một thằng bị chết?

-Khoan. Mình đang suy nghĩ về vụ đó đây.

Mỗi căm thù Saint Dane lại sôi sục trong Spader. Điều này chẳng hay ho gì. Vì tội mình cần phải tỉnh táo, không thể để cảm xúc lấn lướt được. Mình thận trọng nói:

-Spader, anh biết là phải bình tĩnh, đúng không?

-Đúng. Mình đang bình tĩnh, êm ru như con cá trong vùng nước lặng. Đừng lo, Pendragon. Đã hứa với cậu, mình sẽ giữ lời.

-Tôi tin anh.

Mình thật sự rất rất hy vọng là mình đã đặt niềm tin đúng chỗ. Đúng lúc đó, cửa bật mở và ông Gunny bước vào. Mình thấy ông như già hơn mấy phút trước. Ông ta thuộc loại người muốn mọi chuyện luôn phải được đàng hoàng, trật tự. Hình ảnh một tên xã hội đen chết khủng khiếp ngay từ khách sạn của ông thật chẳng đẹp đẽ gì. Giọng ông run run:

-Ta đã từng thấy đủ thứ chuyện xảy ra tại đây, nhưng chưa bao giờ có vụ tội tệ như thế này.

Mình cảnh giác ông:

-Mới chỉ bắt đầu thôi, ông Gunny. Phải kiên nhẫn. Ông bảo sẽ có một cuộc chiến ngay tại khách sạn này. Là chuyện gì?

Gunny ngồi xuống ghế, mệt mỏi thở dài. Spader và mình ngồi đối diện ông, trên cái trường kỷ Spader đã xô ngã lên hai gã gãng-xơ. Ông lên tiếng hỏi mình:

-Có bao giờ cháu nghe đến Luật-cấm-rượu chưa?

-Có. Đó là thời gian chính phủ đặt dân nhậu ngoài vòng pháp luật, phải không ạ?

-Chính xác. Không rượu nho, không bia, không whisky, không gì hết. Luật đó được thi hành từ năm 1920 tới năm 1933 mới bãi bỏ. Tất cả những gì có chất cồn đều là phạm pháp, trừ khi... biết cách lách luật. Mà đa số đều biết cách lách như thế nào.

-Bán lậu, phải không ạ?

Spader lèm bèm:

-Bán lậu? Mình chẳng hiểu hai người đang nói gì.

Ông Gunny tiếp:

-Nhiều kẻ phát lên, giàu to nhờ Luật-cấm-rượu. Chúng là những kẻ nấu rượu lậu. Những kẻ khác thì lén lút bán rượu trong những hội quán bí mật. Lại có những kẻ vận chuyển rượu đi khắp nơi ngay trước mũi cảnh sát. Hoàn toàn bất hợp pháp. Dịch vụ đó làm cả đồng gãng-xơ giàu sụ, nhưng cũng khiến nhiều thằng phải ngồi tù, nhiều thằng vùi thân dưới ba tấc đất.

-Những chuyện đó liên quan gì tới chúng ta?

-Tại đây, đã từng có một băng đảng hoạt động ở khu đông. Chúng bao thầu tất cả từ nấu rượu, vận chuyển, mở quán rượu lậu. Hai tay trùm trở nên giàu sụ. Một trong hai trùm đó tên là Maximilian Rose.

-Người đàn ông to lớn ăn mặc trau chuốt mà chúng cháu đã gặp ngoài khách sạn?

-Chính hắn.

-Còn trùm kia?

Là Winn Farrow.

Spader và mình nhìn nhau. Mình kêu lên:

-Chúng là sếp của hai gã gãng-xơ kia? Farrow và Rose là đồng bọn à?

-Chúng đã từng là đồng bọn với nhau. Chuyện đó xưa rồi. Theo những gì ta nghe được, Rose là đứa khôn ngoan. Hắn biết Luật-cấm-rượu sẽ không kéo dài. Vì vậy hắn đầu tư tiền bạc vào những ngành kinh doanh khác. Cái hợp pháp, cái không. Hắn nhúng tay vào tất cả những hoạt động phi pháp, như cờ bạc, buôn lậu, thậm chí trộm cắp những tác phẩm nghệ thuật nữa. Khi lệnh cấm rượu được bãi bỏ, hắn không bị thâm hụt một xu. Tiếp tục làm giàu.

Spader hỏi:

-Còn Farrow?

-Hắn chỉ là một tên lưu manh không đầu óc. Thô lỗ chứ không trau chuốt như Rose. Không bằng cái móng tay của Rose.

Mình bảo:

-Vậy ra Farrow chỉ là một tên du đãng ngốc.

-Quá ngốc. Kiếm được bao nhiêu, hắn ăn chơi bằng hết. Lệnh cấm rượu chấm dứt, hắn không còn một xu dính túi. Thấy không còn lợi lạc gì nữa, Rose tách ra khỏi nhóm. Đương nhiên Farrow không chịu nổi chuyện này. Giờ chúng là kẻ thù của nhau.

-Hiện nay Farrrow làm gì?

-Hắn lập nhóm riêng, hoạt động dưới danh nghĩa xưởng thịt đóng hộp ở khu phố dưới. Đó là một băng nhóm tồi tệ. Chúng cửa cổ người ta để trấn lột ví tiền. Vì tài năng của chúng chỉ làm được những chuyện như thế thôi.

-Vậy là trong khi Max Rose thanh thoi trong chuỗi phòng xa hoa của khách sạn ở khu phố bên, thì chiến hữu cũ của hắn vật lộn để sống trong khu nhà nghèo?

-Có thể kết luận như vậy. Và đó chính là điều làm ta lo ngại. Nếu Winn Farrow cho đàn em tới đây gây rối, mà lại bị rơi qua cửa sổ, thì có lẽ chúng ta đang ở giữa một cuộc chiến băng đảng. Có thể chúng ta vừa được thấy màn đầu.

Mình chêm vào:

-Còn tệ hơn vậy nữa. Chắc có bàn tay Saint Dane trong vụ này.

Spader nói ngay:

-Nhìn xa thêm chút nữa đi anh bạn. Hai gã gãng-xtơ kia đóng vai trò gì trong cái trò nhện tung mà mọi người gọi là Chiến tranh Thế giới Thứ Hai này?

-Một điều mình có thể nói chắc là: dù ý định của Saint Dane tại Trái Đất Thứ Nhất là gì, thì chúng ta cũng đang ở giữa sự kiện đó.

Spader lại hỏi:

-Vậy chúng ta phải làm gì? Ngồi chờ những thằng cô hồn khác ôm súng xuất hiện lại à?

Gunny lên tiếng:

-Ta có ý kiến. Bây giờ hai cháu đã có việc làm. Khi mọi người ở đây đã quen biết hai cháu, hai đứa có thể thoải mái đi lại trong khách sạn. Thậm chí, có thể tiếp cận Max Rose và đám đàn em của hắn. Hắn bao toàn bộ lầu thượng. Suốt ngày khách khứa của hắn ra vào. Với công việc của hai đứa tại đây, có thể sẽ tìm hiểu được nhiều điều.

-Nghe có lý. Ngày mai tụi cháu đi làm.

Mình và Spader bắt đầu nghề phục vụ trong khách sạn Manhattan Tower như vậy đó. Mục đích là tìm hiểu thật nhiều về Max Rose và đồng bọn xã hội đen của hắn. Không có vấn đề gì đâu, vì tụi mình sẽ cải trang mà. Đúng không?

Sáng sớm hôm sau, mình và Spader mặc bộ đồng phục bánh toổng, trình diện ông Gunny trong tiền sảnh khách sạn. Việc đầu tiên là hai đứa phải đi hót tóc. Gunny đưa mình và Spader tới tiệm hót tóc của khách sạn. Hai đứa ngồi bên nhau, trên hai cái ghế da có trục xoay.

Thấy hai tay thợ hót tóc không sử dụng kéo tỉa mà ngay từ đầu đã dùng tong-đơ điện, mình biết ngay mái tóc của hai đứa mình sắp tiêu rồi. Ông Gunny đứng sau bọn mình, tùm tùm cười khi tóc hai đứa bị xén rẹt rẹt. Hai đứa không đến nỗi bị hót ngắn như tóc lính mới đâu, nhưng đủ ngắn để không cần đến lược nữa.

Họ còn bôi lên một chất dầu nồng mùi chanh, vuốt mái tóc bóng nhẫy của hai đứa mình ngược ra sau. Đúng một năm 1937, nhưng dính dáp thấy ghê quá. Mình tự nhủ: Phải gội đầu thường xuyên mới được.

Sau khi được sửa soạn bánh bao, thơm tho sạch sẽ, chúng mình bắt đầu làm việc. Ông Gunny nói đúng. Công việc không nặng nhọc lắm. Hai đứa mình đón khách, xách hành lý của họ lên phòng. Khi họ trả phòng, tụi mình xách hành lý xuống tiền sảnh. Rất thanh thoi, chẳng cần phải động não. Chỉ cần phải tỏ ra lễ phép và đừng làm đổ vỡ gì.

Mình và Spader cùng ăn với những nhân viên phục vụ khác trong căn bếp rộng, luôn ồn ào. Rồi hai đứa được chấp nhận làm nhân viên chính thức. Đây là chuyện cốt yếu. Vì là nhân viên chính thức, chúng mình sẽ có thể đi khắp khách sạn mà không bị ai hỏi han gì. Căng nhất là khi trở về phòng. Không muốn để Dewey thắc mắc vì sao hai đứa mình cứ lảng vảng lên lầu sáu. Do vậy, mỗi khi hết ca, tụi mình toàn leo cầu thang, thay vì đi thang máy. Thế mới đau chứ!

Còn nhiều chuyện để kể cho hai bạn về thế nào là nghề phục vụ, nhưng đó không phải là phần quan trọng trong vụ này. Vấn đề là khám phá ra mối liên hệ giữa đám gang-xtơ và Saint Dane. Nghĩa là tụi mình luôn phải theo dõi Maximilian Rose. Nói thì dễ, làm không ngon xoi đâu. Chung quanh hắn luôn có lũ vệ sĩ trông như khỉ đột, không thể để chúng phát hiện tụi mình đang theo dõi ông trùm của chúng. Chúng sẵn sàng nắm cổ hai đứa mình quăng ra hành lang và thủ tiêu luôn, hoặc xử lý tụi mình đúng kiểu gang-xtơ thời xưa vẫn thường làm với những kẻ chúng không ưa. Vì vậy phải vô cùng thận trọng. May mắn là nhóm mình có tới ba người, nên có thể luân phiên nhau, hy vọng không lộ liễu quá.

Rose sống trong chuỗi phòng sang trọng trên lầu ba mươi của khách sạn. Hắn không thường hay ra ngoài. Vì có nhiều kẻ thù nên hắn muốn được ở trong một nơi an toàn. Nhưng hắn có rất nhiều khách. Mình đoán, cách hắn điều hành công việc làm ăn là mọi người phải đến gặp hắn. Dewey kể cho mình nghe về đủ loại anh chị mà cậu ta đã đưa lên lầu ba mươi. Quả là một lối sống lạ kỳ và đáng sợ.

Vì Rose ít ra ngoài, nên tụi mình cũng ít khi được thấy hắn. Tụi mình chỉ còn biết xác minh đám khách của hắn để cố đoán xem hắn định làm gì. Nhưng mình đâu phải thám tử và cũng chẳng có gã nào đeo tấm bảng chình ình trước ngực: “Bạn của Saint Dane đây.” Trông chúng đều giống những người bình thường. Thôi được, trông chúng đều giống những tên gang-xtơ bình thường. Hai bạn hiểu chứ?

Tuy nhiên, ngoại trừ một người. Đó là ngài Zell. Mình biết tên hắn, vì mỗi khi xuất hiện, hắn đều bốc phôn trong tiền sảnh báo lên lầu ba mươi. Ngài Zell có một phong cách nổi trội hơn đám khách của Rose. Tóc vàng bóng nhẫy, chải lật ra sau. Luôn mặc bộ vét sang trọng màu xám. Đôi mắt sắc lẹm luôn đảo quanh phòng. Nhưng không hề tỏ ra bối rối. Trái lại, trông hắn đầy tự tin. Minhnhĩ, hắn nhìn quanh là để biết chuyện gì đang xảy ra, hoặc xem có ai đang

nhìn hẩn không. Từ chính xác là “quan sát”. Mình phải cảnh giác gấp đôi. Không để lọt tầm quan sát của gã này.

Nhưng còn một điều quan trọng làm ngài Zell nổi bật hơn những người khác, đó là giọng nói. Giọng nói của một người Đức.

Bình thường mình không hay quan tâm đến vấn đề này. Nhưng mình đang thấy những điều không bình thường. Nước Mỹ sẽ lâm chiến với những người có giọng nói như thế này trong mấy năm liền. Họ chưa là kẻ thù của chúng ta, nhưng sẽ là kẻ thù. Vì tội mình hình dung Chiến tranh Thế giới Thứ Hai có thể sẽ là “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất, nên việc một tay người Đức lại có mối quan hệ với Rose đương nhiên phải làm mình chú ý.

Mình không thể ngừng tự hỏi liệu ẩn bên dưới vẻ ngoài của tay phát âm giọng Đức, chửi chu lảng mượng này có phải là... Saint Dane không. Tất nhiên, mình nhìn ai cũng thấy có khả năng là Saint Dane hết, nhưng tay này đứng đầu danh sách nghi ngờ của mình. Mình sẽ tìm mọi cách khám phá ra công việc của hẩn và Max Rose là gì.

Rồi một hôm, mình đã có được cơ hội đó. Trưa hôm ấy vắng vẻ, ít khách. Mình đang loanh quanh trong tiền sảnh làm ra vẻ bận rộn thì ngài Zell bước vào. Lân la tới gần bàn điện thoại Zell thường dùng, mình giả bộ cầm cúi lau chùi.

Mình sắp vào vai thám tử tài ba. Bobby Pendragon, đặc vụ Lữ khách.

-Xin cho lâu thượng.

Zell nói vào điện thoại, lắng nghe rồi tiếp:

-Chào. Ludwig Zell đây. Phải, hôm nay tôi sẽ ở lại dùng bữa trưa. Cảm ơn.

Hẩn gác máy, đi tới thang máy.

Mở tỉ số rồi! Hẩn ở lại ăn trưa. Như vậy, chúng sẽ gọi phục vụ phòng. Một trong các công việc của nhân viên phục vụ là phục vụ phòng. Đây là cơ hội của mình. Làm như không có gì vội vã, mình rảo bước qua tiền sảnh, đi tìm Gunny. Ông đang ngồi trong quầy đội trưởng, đọc báo. Mình nói nhỏ:

-Zell đang ở đây. Chúng sắp gọi phục vụ phòng.

Không nói một lời, Gunny buông tờ báo, vào thẳng bếp. Ông biết mình đang tính toán gì. Thường thường, một nhân viên kinh nghiệm mới được lên phục vụ cho ngài Rose. Đó là một ân huệ lớn, vì ông trùm xã hội đen bo rất sộp. Mình không cần tiền bo. Mình chỉ muốn được ở cùng một phòng với Max Rose và Ludwig Zell. Vào bếp, mình thấy trưởng nhóm phục vụ đang cầm phôn, nghe đặt món. Anh ta vừa đặt điện thoại xuống, Gunny bảo ngay là đưa danh sách món ăn cho mình. Trưởng nhóm phục vụ nhìn mình đầy vẻ khó chịu, như hỏi: “Sao nó lại được đối xử đặc biệt vậy?” Nhưng anh ta không thể phản đối. Gunny là sếp mà.

Trong khi chờ đợi món ăn được sửa soạn, Gunny kéo mình ra một chỗ, căn dặn:

-Phải rất thận trọng. Lắng nghe, nhưng đừng lộ liễu. Nếu biết bị dò thám, chúng sẽ quăng cháu khỏi ban-công như gã gãng-xơ kia ngay.

-Yên tâm. Ông đừng lo.

Chẳng hiểu sao mình nói vậy. Mình đây còn lo ngay ngáy, làm sao ông già yên tâm được.

-Chúng toàn là những kẻ bất lương đó, Pendragon.

-Cháu biết. Cháu hiểu rồi.

Mình trấn an ông. Ông chỉ làm mình thêm lo. Mười phút sau, món ăn được bày trên chiếc xe đẩy lớn phủ khăn trắng nõn. Có đến cả chục đĩa đầy nắp sáng choang. Mình tự hỏi sẽ có bao nhiêu thực khách, vì đồ ăn ế hê đủ cho cả một đội bóng. Ông Gunny nháy mắt khuyến khích và mình đẩy xe tới thang máy.

Cửa mở cùng thông báo của Dewey:

-Đang đi lên!

-Làm ơn cho lên lầu ba mươi.

Mình đẩy xe vào thang máy. Vừa đóng cửa, Dewey vừa trợn mắt hỏi:

-Đưa lên phòng ngài Rose hả? Làm gì thì làm, đừng nhìn thẳng vào mắt bất kỳ ai đấy.

-Tại sao?

-Có lần mình sơ ý, nhìn vào mắt một tên. Nó động ngược đầu mình xuống máng chuyển quần áo giặt. Sợ chết được.

Mình suýt phì cười, nhưng cố nén vì như vậy thì khiếm nhã quá. Thật khôi hài khi nghĩ đến cái cảnh cậu bé nhút nhát này bị người ta động ngược đầu vào đường ống chuyển quần áo. Mình hỏi:

-Thế cậu trôi xuống tới đâu?

-Không. Mình dang chân tay bám chặt vào thành máng, cho đến khi hần bỏ đi mới leo lên. Suýt chết.

-Cám ơn đã cho mình biết. Mình sẽ thận trọng.

Dù thật buồn cười khi hình dung ra cảnh tượng đó, nhưng lời cảnh giác của Dewey rất có ích. Max Rose và đàn em của hắn không phải là ngưỡng người hiền lành tử tế. Mới chỉ bị nhìn thôi mà chúng đã động ngược đầu người ta như vậy thì nếu biết bị theo dõi, không biết chúng sẽ làm gì nữa. Mình không muốn nghĩ tới điều đó. Phải rũ nó ra khỏi đầu, nếu không mình phát khiếp lên mất. Nhưng đâu còn lựa chọn gì được, chỉ vài giây nữa là tới lầu ba mươi rồi. Màn sắp mở rồi!

Dewey mở cửa nói:

-Chúc may mắn.

Mình cười muốn xỉu, đẩy xe ra. Mình chỉ mới vừa ra khỏi thang máy, Dewey sập cửa lại ngay. Chắc cậu ta không muốn bị động ngược đầu lần nữa.

Hai gã cô hồn to đùng, trùng trùng nhìn mình cứ như mình làm vương ngón chân hắn. Một gã ngoác tay ra dấu bảo mình đứng lùi xa khỏi cái xe. Mình lùi lại mấy bước, không hiểu chuyện gì. Rồi một tên kiểm tra cái xe, một tên lục lọi khắp người mình. À, thì ra chúng kiểm tra an ninh. Thằng cha lục soát mình làm việc rất tận tình, sờ nắn mình như sờ nắn một quả dưa xem

đã chín chưa. Nhưng mình không phàn nàn một tiếng. Mình đâu có muốn bị động ngược đầu. Sau màn kiểm tra thô bạo, chúng lùi lại, ngoắc tay cho mình đi tiếp.

Rất muốn cần nhằn về màn đối xử thô bạo, nhưng nhớ lời cảnh cáo của Dewey, mình cầm họng, cúi đầu đẩy xe. Dù sao, mình cũng đang làm nhiệm vụ mà.

Bobby Pendragon, đặc vụ Lữ khách.

Cửa phòng ở cuối dãy hành lang. Mình đẩy xe tới đó, vừa định gõ cửa thì chợt thấy nút chuông cửa trông rất điệu đà. Mình bấm và nghe tiếng chuông reo thật êm bên trong. Cửa mở và mình lại đối diện với một khuôn mặt cô hồn khác. Mình vui vẻ lên tiếng:

-Phục vụ phòng.

Lẽ ra không cần phải nói câu đó, vì mình đang đẩy một chiếc xe đầy ắp thức ăn đầy thối, nhưng tại cái gã này trông... hơi bị điên. Cần thận vẫn hơn. Hắn ngoắc tay. Mình đẩy xe vào, mắt nhìn xuống sàn.

-Chờ đây.

Hắn càu nhàu nói rồi bước đi. Lúc đó mình mới có dịp ngược lên nhìn quanh. Trời đất! Đẹp mê hồn! Cứ như mình vừa được vào một phòng tiếp tân châu Âu sang trọng. Mình chưa được vào một phòng tiếp tân Âu châu nào, nhưng đã được vào những phòng lộng lẫy tương tự trong Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan. (Metropolitan Museum of Art: một trong những bảo tàng mỹ thuật lớn nhất thế giới; tọa lạc tại thành phố New York.)

Đồ đạc tại đây trông vừa thanh mảnh nhẹ nhàng vừa lộng lẫy. Trần nhà là một bức tranh vẽ những em bé bụ bẫm đang xòe cánh, bay lượn trong mây thối kèn trum-pét. Không đúng gu nghệ thuật của mình, nhưng chắc chắn khối người phải tấm tắc khen đẹp và tao nhã. Gian phòng mình đang đứng là một đại sảnh chính với ba hành lang tỏa sáng khắp chuôi phòng sang trọng trên lầu thượng này. Nhìn cảnh xa hoa lộng lẫy chung quanh, mình chợt nghĩ: làm giàu-xơ giàu khiếp thật.

Rồi mình nghe một giọng cộc cằn vang lên:

-Đây là việc phải xảy ra...

Giọng Maximilian Rose. Hình như hắn đang tức giận. Không hay rồi. Vẫn giọng giận dữ, hắn tiếp tục nói:

-Nếu nó bảo cần tới hai tuần, cho thời hạn một thôi. Nó yêu cầu một tuần, thì rút xuống ba ngày. Nó không đồng ý, tao sẽ cho người đến nói chuyện phải quấy với nó. Hiểu chứ?

Tiếp theo là tiếng điện thoại nện xuống bàn cái rầm.

Một cánh cửa bật mở, Max Rose bước ra. Mình ráng không nhìn thẳng hắn. Nhưng khó quá. Vì hắn như đám mây giông khổng lồ - to lớn, dùng đoàng và giận dữ. Dù đã là trưa, hắn vẫn mặc bộ đồ ngủ, khoác ngoài là một áo choàng tắm, chân đi dép. Cái áo choàng rất đẹp, đỏ chót và bóng như bằng lụa. Mình liếc vào căn phòng sau lưng hắn. Đó là một văn phòng với bàn làm việc ngồn ngộn giấy tờ. Thằng cha này mặc đồ ngủ điều hành công việc. Sống thoải mái thật.

Bước ra khỏi cửa, điều đầu tiên hắn nhìn thấy là... mình. Trước khi mình kịp nhận ra thì mắt mình và hắn đã gặp nhau. Chết cha! Bị động ngược đầu là cái chắc.

Nhưng hắn kêu lên, cười toe, không còn chút giận dữ nào:

-Ê, Buck Rogers. Không ngờ ta còn nhớ, phải không?

Phù! Không ngờ thật. Hắn chỉ gặp mình có vài giây từ mấy tuần trước. Ghi nhớ: Tay này có tài quan sát và bộ nhớ rất tốt. Phải thận trọng. Mình lẽ phép nói:

-Xin chào ngài Rose. Đã sẵn sàng dùng bữa chưa ạ?

-Đang đói đây. Theo ta.

Mình đẩy xe tới cuối đại sảnh, tiến vào một gian phòng còn xa hoa lộng lẫy hơn nhiều. Đó là một phòng khách rộng lớn, đầy vẻ khoa trương. Những chiếc ghế đệm to dùng, những chiếc bàn trạm trổ cầu kỳ; đầy rẫy tranh sơn dầu với khung mạ vàng dày cộm. Nhưng điều đáng chú ý nhất của phòng này là quang cảnh. Toàn thể một bức tường là khung cảnh từ sàn tới trần, nhìn ra Manhattan. Đẹp ngất ngây luôn.

Một lần nữa, mình lại nghĩ: chắc chắn tụi gãng-xơ kiếm được bộn tiền.

Chỉ một cái bàn rộng sẫm màu, hắn ra lệnh:

-Dọn đồ ăn lên đó, Buck.

Buck? À, nhớ rồi. Buck là mình.

-Thưa ngài Rose, dọn bàn cho mấy người ạ?

Hắn nhìn mình như mình vừa hỏi hắn có mấy cánh tay vậy.

-Bao nhiêu ư? Hai người. Mi tưởng bao nhiêu?

Lúc đó mình mới nhìn thấy Ludwig Zell đang ngồi trên một cái ghế gần cửa. Hắn nhìn mình bằng đôi mắt lạnh lẽo, làm mình phát ớn lạnh. Có phải Saint Dane không?

-Dạ, hiểu rồi, thưa ngài Rose.

Mình không muốn nói thẳng ra là số đồ ăn này còn nhiều hơn bữa ăn trưa của toàn thể học sinh trường trung học cơ sở Stony Brook. Còn nữa, ở trường làm gì có được thịt bò nướng, tôm hùm, xà lách trộn với rau củ tía thành hình hoa như thế này. Mình im thin thít, bày đồ ăn lên bàn.

Rose nói với gã người Đức:

-Ludwig, ông biết không, tôi muốn làm bữa ăn này đặc biệt như một tiệc mừng.

Gã người Đức đứng lên, tiến lại gần Rose:

-Quá chu đáo, ông Rose ạ. Đây là buổi khởi đầu cho sự cộng tác lâu dài và sẽ đem lại thành quả tốt đẹp cho hai ta. Và cho nhân dân tôi.

Thật quá cả mong ước của mình. Mình đang được nghe hai gã này bàn công việc. Mình muốn kéo dài việc dọn bàn để nghe ngóng được nhiều hơn, nhưng cũng lại sợ bị chúng phát hiện. Căng thật.

Rose nói:

-Ludwig, ông biết không, tôi đang bị trắng tay vì các ông rồi đó. Sẵn sàng chuyển hàng rồi mà tôi chưa nhận được một đồng nào từ phía người của các ông.

-Tôi hiểu, ông bạn ời. Chúng tôi rất biết ơn sự tín nhiệm ông đã dành cho chúng tôi. Chắc chắn chúng tôi sẽ chi trả bằng mọi cách hiệu quả nhất. Ông không phải chờ đợi lâu nữa đâu.

Rose hỏi:

-Được, nhưng là bao lâu nữa?

-Lần thanh toán đầu tiên sẽ đến vào ngày 6 tháng Năm như đã hứa. Ông hãy tin tôi và tin vào lời hứa của đảng tôi.

Không thể ngờ mình đang có được những tin tức quý giá như vậy. Max Rose đang làm một việc cho gã Zell này. Nhưng Zell vừa nói tới đảng nào?

Bỗng Rose oang oang:

-Ê, người không gian, xong chưa?

Mình đứng nghiêm trả lời:

-Xong rồi, thưa ngài Rose.

Max Rose tiến lại mình, thọc tay vào túi áo choàng. Ui da. Mình đã nghe quá nhiều chẳng? Trong túi hẵn có súng? Mình sắp phải lãnh nguyên viên đạn chì sao?

Không. Hẳn rút ra mấy tờ đô la, ấn vào tay mình. Tiền bo. Hẳn bảo:

-Thôi, biến đi.

-Cảm ơn ngài Rose. Chúc hai ngài ngon miệng.

Mình biến ngay ra cửa. Mình đã có được nhiều thông tin hơn cả mong đợi. Trong lúc hai tên Rose và Zell ngồi xơi bữa trưa ngon ngon dấm dớ của chúng, mình đóng cửa phòng lại và đi thẳng tới cửa trước. Mình nóng lòng cho ông Gunny và Spader biết những gì vừa nghe.

Nhưng gần tới cửa, mình nhìn thấy một thứ làm mình khựng lại: Cửa văn phòng của Rose để ngỏ và trong phòng không có ai.

Mình biết ngay, đây là cơ hội lớn. Đóng giấy tờ trên bàn kia rất có thể cung cấp thêm tin tức về công việc của Rose và Zell. Mình chỉ việc lén vào, liếc nhanh, rồi chuồn gấp.

Tất nhiên, mình có thể bị tóm, và thay vì trở ra bằng cửa phòng, mình có thể thoát ra qua đường cửa sổ, xuống vỉa hè. Phải quyết định thật nhanh.

Và mình đã quyết định. Nhìn quanh để biết chắc không có tên đàn em nào của Rose gần đó, mình phóng vào phòng. Điên thật, nhưng đó là việc cần làm.

Lọt vào trong, mình đóng cửa lại ngay. Nếu kẻ nào đi ngang sẽ không thấy một thằng bồi nhóc đang lục lọi giấy tờ của Max Rose. Không thì xong đời.

Muốn vào rồi ra khỏi đây thật chớp nhoáng, mình tiến thẳng ra sau bàn, nhìn đồng giấy tờ ngồn ngồn.

Mình không biết phải làm gì. Toàn là giấy giao dịch làm ăn, hợp đồng, những hàng số chi chít như sổ kế toán. Tìm mình thất lại: rất có thể kế hoạch hành động của Saint Dane trên Trái Đất Thứ Nhất sò sò trước mặt mà mình không biết.

Vừa định bỏ cuộc, chạy trở ra thì... mình thoáng thấy một thứ. Nó nổi bật khỏi đám giấy tờ khác bởi có một ánh đỏ lóe lên. Đó là một tờ giấy rời, bên trên có logo in đậm. Chỉ nhiều đó thôi cũng đã làm mình chú ý rồi, nhưng còn một thứ khác nữa. Chính là bản thân cái logo. Mình đã thấy logo này trước đây nhiều lần rồi. Trên màn ảnh, trong sách, trên ti-vi. Nhưng nhìn thấy nó lúc này, tại đây, mình chợt quặn ruột. Mình biết logo này biểu hiện cho điều gì. Và đây không phải trong phim.

Đó là một chữ vạn, dấu thập ngoặc này là biểu tượng của đảng Đức Quốc xã! Chữ vạn nằm giữa một vòng hoa, bên trên là một con đại bàng hung dữ xòe cánh. Như đã nói với hai bạn, mình không phải chuyên gia lịch sử Chiến tranh Thế giới Thứ Hai, nhưng mình biết chắc đây là một lá thư của đảng Quốc xã Đức. Vấn đề là, vì sao nó lại nằm trên bàn của Max Rose? Mình cố bình tĩnh đọc. Lá thư ngắn gọn, đi thẳng vào mục đích.

Ngày 9 tháng 4 năm 1937

Kính gửi ông Rose,

Thư này xác định cam kết của chúng tôi: lần thanh toán đầu tiên cho dịch vụ ông cung cấp sẽ tới Mỹ thông qua LZ-129 ngày 6 tháng 5 năm nay. Hình thức và tổng số thanh toán như đã thỏa thuận trước đây. Tôi tin ông sẽ hài lòng và mong sự cộng tác giữa chúng ta bền vững và thành công tốt đẹp.

Chân thành,

Ludwig Zell

Giờ thì mình đã biết Ludwig Zell nhắc đến đảng nào rồi. Đảng Quốc xã. Mình không thể rời mắt khỏi lá thư. Đây thật sự là lá thư của Quốc xã gửi cho Max Rose, bằng chứng chúng đang cộng tác với nhau. Chỉ bức là thư không đả động đến đó là phi vụ gì, chỉ nói tiền thanh toán sẽ tới vào ngày 6 tháng 5, thông qua LZ-129... quá quý giá đó.

LZ. Ludwig Zell? Có phi cơ nào là 129 Ludwig Zell không? Dù sao thì sự nghi ngờ của mình đã đúng. Hắn không chỉ là một người Đức bình thường. Hắn là một tên Quốc xã làm việc cho một gã khủng khiếp nhất châu Âu.

Nhưng điều quan trọng nhất là mình đã khám phá ra bằng chứng mối quan hệ giữa những tên quốc xã Đức và bọn gang-xtơ New York. Những phỏng đoán xa vời của ông Gunny bỗng không còn xa vời nữa. Cho đến lúc này, bọn mình vẫn nghi ngờ “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất là Chiến tranh Thế giới Thứ Hai. Mảnh giấy này đã xác nhận điều đó. Đã biết có mối liên hệ giữa Saint Dane và tụi gang-xtơ, bây giờ chúng mình còn được biết mối liên hệ giữa gang-xtơ và Quốc xã Đức. Chấp nối những mắt xích, tụi mình đang tới gần đầu mối.

Không thể đem lá thư này ra khỏi đây, mình đành phải học thuộc lòng. Không sao, thư ngắn thôi mà... Mình có thể nhớ được những dữ kiện quan trọng nhất: LZ 129; ngày 6 tháng Năm; Đức quốc xã chi trả cho Max Rose. Xong.

Bây giờ phải chuồn gấp khỏi đây. Rón rén thở ra, mình ghé tai sát cửa nghe ngóng. Không

nghe động tĩnh gì, mình nhẹ nhàng xoay quả nắm cửa. Chuyện không thể ngờ đã xảy ra mà mình không sao tưởng tượng nổi.

Cửa đã bị khóa! Vặn mạnh hơn, nhưng mình vẫn không mở được. Tim mình bắt đầu đập rộn lên. Có lẽ khóa bị kẹt. Mình lại vặn, lắc, đẩy. Chẳng nhằm nhò gì. Cửa bị khóa thật rồi... và lẽ ra mình phải ở phía bên kia cánh cửa mới đúng. Mình nhìn xem có chốt gạt nào để đẩy vặn không. Không có. Chỉ có mỗi một lỗ khóa kiểu xưa, mà mình lại không có chìa.

Mình muốn gào lên. Sao mình có thể ngu đến mức không kiểm tra trước khi đóng cửa? Hoàn toàn là lỗi tại mình. Mình bị hạ ngay khi mấp mé thành công. Chuyện mình bị phát hiện chỉ còn là vấn đề thời gian và mọi hy vọng khám phá ra bí mật của ngày 6 tháng Năm cùng LZ-129 sẽ chết theo mình.

Bobby Pendragon, Đặc vụ Lữ khách xong đời rồi.

Chương 10

NHẬT KÍ #10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Tình hình không thể tệ hơn được nữa. Mình bị nhốt trong văn phòng riêng của trùm xã hội đen khét tiếng. Hắn sẽ thịt mình làm món tráng miệng. Max Rose có cả đồng đàn em dữ dằn. Một trong những tên đó sẽ xông vào đây bất cứ lúc nào. Phải tìm mọi cách để chuồn gấp khỏi phòng này.

Quay lại, mình nhìn khắp chung quanh. Ôi, sau bàn làm việc có một cánh cửa. Sao lúc trước mình không nhìn thấy nhỉ? Chạy vội lại, mình xoay nắm cửa. Cũng khóa cứng ngắc rồi.

Aaaa! Phải tìm ra ngay kế hoạch B. Cậu Press luôn dự trù kế hoạch B. Ước gì cậu ở đây lúc này, vì mình chẳng có một kế hoạch dự trù nào.

Rồi mình thấy cái điện thoại. Đúng rồi! Cái điện thoại Max Rose mới dẫn xuống mấy phút trước. Tại sao mình không nhớ ra nhỉ? Phải gọi cho ông Gunny để cầu cứu. Không biết ông sẽ có thể làm được gì, nhưng ngay lúc này thì đây là hy vọng duy nhất của mình. Chạy tới cái điện thoại đen ngòm, cổ lỗ sĩ (ồ không, rất hiện đại của năm 1937), cầm ống nghe lên, mình quay số. Tay mình run bắn lên khi đặt ngón tay vào lỗ số 9. Số 99 là phòng của đội trưởng phục vụ. Quay 9-9 sẽ gặp được Gunny. Quay số 9 đầu, mình hết hồn vì tiếng rè rè ồn ào của nó vang lên như tiếng cưa gỗ. Nhưng phải quay tiếp thôi.

Vừa định quay tiếp số 9 kế tiếp thì... có một tiếng động. Tiếng động rất nhẹ, nhưng với mình lúc đó nó lớn như tiếng nổ của bom nguyên tử, vì mình biết ngay là mình chết chắc rồi.

Có người vừa mở cánh cửa sau bàn giấy.

Không còn kịp chạy hay trốn vào đâu được nữa. Mình đứng chết lạng. Đương nhiên là không bấm tiếp thêm số 9 nữa. Không thể để chúng biết mình gọi ông Gunny. Nếu chúng biết, cả hai sẽ đều bị giết. Nhè nhẹ đặt lại điện thoại xuống giá đỡ, mình hồi hộp chờ mũi súng dí vào lưng.

-Tôi nghĩ, em không được phép vào đây đâu.

Thì đúng vậy rồi. Nhưng tiếng nói sau lưng làm mình thoáng hy vọng. Vì đó là giọng nói của một phụ nữ, và không có vẻ giận dữ. May ra mình có thể trở tài ăn nói để thoát khỏi vụ này. Dù sao mình cũng có khả năng dẫn dụ của một Lữ khách mà, đúng không? Không quay lại, mình nói:

-Em mới đem bữa ăn trưa lên cho ông Rose. Khách sạn muốn chiêu đãi đặc biệt, nhưng lại quên đặt sâm-banh lên xe. Đó là quà tặng của khách sạn. Vì vậy, em vào đây để điện thoại cho người ta mang lên, và... bị kẹt vì cửa khóa.

Không biết cô ta có tin những lời bịa đặt của mình không? Hay sẽ kêu toáng lên, gọi mấy tay côn đồ vào, quăng mình qua cửa sổ? Mấy giây im lặng kéo dài như cả thế kỷ. Sau cùng cô ta nói:

-Đây, nhận lấy cái này.

Ui da. Một viên đạn chắc?

Cô ta cười giòn tan, nói:

-Quay lại đi. Tôi không ăn thịt em đâu.

Mình từ từ quay lại, và thấy...

Oa! Đứng giữa khung cửa là một phụ nữ đẹp như những ngôi sao điện ảnh trong các bộ phim kinh điển. Cô ta mặc chiếc áo ngủ màu ngà óng ả, khoác bên ngoài là chiếc áo choàng bằng lụa. Mái tóc đen được chải bới rất hoàn hảo. Trang điểm cũng hoàn hảo. Không giống người mới ra khỏi giường chút nào. Trông cô ta như đang sẵn sàng ngồi làm mẫu chụp hình. Với tất cả lụa là lịch lãm như vậy, mình không thể biết cô ta bao nhiêu tuổi, chỉ có thể đoán là khoảng hai mươi. Nụ cười mủm mỉm như bảo, cô ta biết mình đang sợ đến thế nào.

Khi trấn tĩnh trở lại trước sắc đẹp của người phụ nữ, mình mới nhìn ra một thứ khác khiến tim mình giật thót lên: Cô ta đang giờ ra chìa khóa đồng kiểu cổ móc vào một khoen tròn:

-Không hiểu sao ông ấy lại cho khóa hết cửa lại như vậy. Chắc là để bắt những ai không có nhiệm vụ vào đây.

Người phụ nữ vừa nhẹ nhàng nói vừa cười mỉm, như thể đang châm chọc mình. Chắc cô ta thích thấy mình lúng túng. Nếu vậy thì cô ta thành công rồi đó, vì mình thực sự đang co rúm cả người. Mình chìa tay nhận lấy chìa khóa:

-Cám ơn. Em thật có lỗi. Không bao giờ em dám vào đây nữa đâu.

Trở ra cửa chính, mình tra chìa khóa và vặn. Cửa mở ra, mình nhẹ cả người khi không thấy thằng cô hồn nào rình rập quanh lối đi chính. Mình khấp khởi hy vọng sẽ sống sót ra khỏi được đây. Khẩn trương đưa trả chìa khóa cho người phụ nữ, mình nói:

-Em ngượng quá.

-Đừng lo. Tôi không cho ai biết đâu. Suyt.

Đưa tay lên môi, cô ta như muốn nhấn mạnh lời hứa, vẻ hơi đưa đẩy. Mình đáp lại bằng một nụ cười cảm kích chân thật, rồi quay người tiến ra cửa.

-Này.

Lạnh cả người, mình quay lại. Sắp thoát nạn êm thắm rồi, lại chuyện gì nữa đây?

-Còn chai sâm-banh? Em không gọi điện thoại cho họ à?

Ôi trời! Mình nói dối ẹ thật. Không kín kẽ gì hết. Phải động não thật nhanh:

-A... U... Đáng lẽ em không nên vào đây. Để em tự xuống lấy thì hơn.

-Tốt. Em thông minh lắm.

Nói rồi, cô ta trở vào căn phòng phía sau bàn làm việc.

Đình đoong! Tiếng chuông cửa vang lên. Một tên cô hồn sắp ra mở cửa mà mình thì vẫn cứ lù lù trong văn phòng. Chạy vội ra hành lang, mình tiến về cửa chính.

-Ê! Mày vẫn còn đây à?

Đó là gã đã mở cửa cho mình. Mình vội nói:

-Bây giờ mới xong việc.

Hắn vượt qua mình, ra mở cửa.

Bên ngoài, ông Gunny đứng cùng chai sâm-banh ướp lạnh trong xô nước đá. Ông lên tiếng:

-Quà chúc mừng khách sạn gửi biếu ngài Rose.

Mình ngoái nhìn lại: ngôi sao điện ảnh đang đứng trong hành lang nhìn ra. Tuyệt vời. Vô tình ông Gunny đã biến lời bịp bợm của mình thành sự thật. Thoát rồi.

Gã cô hồn nhận chai sâm-banh, xô mình ra ngoài, rồi đóng sập ngay cánh cửa. Ông Gunny và mình nhìn nhau, không nói một lời. Qua khỏi hai gã kiểm tra an ninh, tiến tới thang máy, mình bấm chuông gọi Dewey. Mấy giây sau, thang máy lên. Mình và ông Gunny vẫn im lặng cho tới khi xuống tới tiền sảnh. Suốt thời gian ở trong thang máy, Dewey nhìn mình lom lom. Cậu ta nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng không dám hỏi trước mặt Gunny. Còn mình, chắc chắn sẽ không hé răng với cậu ấy nửa lời. Ra khỏi thang máy, mình và Gunny tiếp tục bước, tránh xa khỏi tầm nghe của Dewey.

Sau cùng, ông Gunny thì thầm:

-Chú lùn, cháu ở trên đó lâu quá, làm ta lo. Ta phải kiếm có để lên trên đó.

-Tuyệt lắm. Rất bổ công của ông. Nghe cháu kể rồi ông sẽ biết.

Rồi mình và ông ấy tách ra, làm việc bình thường suốt thời gian còn lại trong ngày, như không có chuyện gì đáng sợ vừa xảy ra.

Đêm hôm đó, ông Gunny, Spader và mình gặp nhau trong phòng. Mình kể lại tất cả những gì đã xảy ra trong khu phòng của Max Rose.

Spader hỏi mình:

-Tụi Quốc xã này... tàn bạo lắm à?

-Đúng.

-Dữ dằn như mấy tay gang-xtơ ở đây không?

-Khiếp hơn nhiều. Không chỉ là tội phạm, chúng dự định xâm chiếm tất cả mọi lãnh thổ, đồng thời giết hàng triệu con người.

-Vậy thì chúng chẳng khác gì Saint Dane.

-Đúng. Chúng là Saint Dane.

-Vậy... Chúng cùng nhau âm mưu gì?

Nghe Spader phần nộ hỏi, ông Gunny lên tiếng:

-Đó là một câu hỏi đích đáng, đúng không?

Saint Dane đang tính làm gì tại đây? Ngoài nhiệm vụ giết người của hai tên gang-xơ tại ống dẫn ở ga tàu điện ngầm, con quỷ đó vẫn chưa xuất đầu lộ diện.

Bước tới lui, mình nói:

-Quốc xã sẽ trả tiền cho dịch vụ của Max Rose vào ngày 6 tháng Năm. Có thể nếu khám phá ra Max Rose đang làm gì cho Quốc xã, chúng ta sẽ biết âm mưu của Saint Dane là gì.

Spader hỏi:

-Còn Ludwig Zell-một-hai-chín? Nghe cứ như mật mã ấy.

-Chúng ta chưa biết có phải là Ludwig Zell-một-hai-chín hay không. Mà chỉ là L-Z-một-hai-chín.

Mình nhìn Gunny, nhưng ông chỉ nhún vai. LZ-129 rất có thể là chìa khóa của tất cả mọi chuyện, hoặc chẳng có nghĩa gì. Ông Gunny bảo:

-Ta sẽ dò la vụ này.

Sau cùng cả ba đều quyết định: phải luôn theo dõi Max Rose và băng đảng ra vào chỗ hắc, phải đọc tất cả các báo hàng ngày để xem có tin tức gì đề cập về LZ-129 hoặc Ludwig Zell không. Lần đầu tiên từ khi tới Trái Đất Thứ Nhất, mình mới có cảm giác chúng mình sẽ khám phá ra âm mưu phá hủy lãnh địa này của Saint Dane là gì.

Nhưng mình đã lầm, lầm hoàn toàn!

Sau buổi họp đó, thật sự đã không có gì xảy ra. Mình nói rất nghiêm túc đó. Tuyệt đối không xảy ra chuyện gì. Như có hòn đá tảng chặn đứng mọi dấu vết. Max Rose không hề ra ngoài. Ludwig Zell không hề trở lại khách sạn. Tội mình không hề gặp rắc rối nào với Winn Farrow và băng giết người của hắc. Tội mình đọc tất cả các báo của New York, New Jersey và Connecticut, nhưng không có một thông tin nào về Ludwig Zell hoặc LZ-129. Nên nhớ, đây là thời đại trước Internet rất lâu. Không thể nhấp chuột, lên mạng tìm: “Ludwig Zell, kế hoạch của tên côn đồ Quốc xã”, và thế là có ngay bản lý lịch đầy đủ về hắc và những gì hắc định làm.

Thật là bực bội.

Ông Gunny đã tới một số văn phòng chính phủ, tìm kiếm những hồ sơ liên quan đến chuyện làm ăn của Max Rose. Ý kiến quá hay. Nhưng kệt một điều. Đây là năm 1937. Một người Mỹ da đen vào văn phòng chính phủ để lấy thông tin là một chuyện không bình thường. Đây là thời điểm trước khi luật dân quyền được ban hành rất lâu. Những người như Jackie Robinson, Martin Luther King Jr., Colin Powell, Clarence Thomas của tòa án tối cao, và Nelson Mandela chưa phá được rào cản phân biệt chủng tộc đó. Thậm chí, thời gian này chưa có những ngôi sao điện ảnh da đen tầm cỡ như Will Smith hay Eddie Murphy.

(Jackie Robinson: cầu thủ bóng chày người Mỹ gốc Phi đầu tiên chơi cho liên đoàn bóng chày chuyên nghiệp của Mỹ vào 15.04.1947. Trước đó, chỉ có cầu thủ da trắng mới được chấp nhận chơi cho liên đoàn.

Martin Luther King Jr. (1929-1968): là mục sư, diễn giả, nhà hoạt động xã hội người Mỹ gốc Phi – một trong những lãnh tụ người da đen quan trọng nhất trong thời đại của ông, đấu tranh

cho phong trào quyền công dân, ủng hộ việc làm thay đổi xã hội bằng những phương pháp không sử dụng bạo lực.

Colin Powell (1937-): vị ngoại trưởng Mỹ gốc Phi đầu tiên trong lịch sử Hoa Kỳ, lãnh trọng trách vào năm 2001.

Clarence Thomas (1948-): vị thẩm phán người Mỹ gốc Phi của tòa án tối cao, được chú ý nhiều hơn bất kỳ vị thẩm phán nào trong lịch sử nước Mỹ.

Nelson Madenla (1918-): trở thành tổng thống da đen đầu tiên của Nam Phi sau nhiều năm bị tù đầy do phản đối nạn phân biệt chủng tộc ở Nam Phi.

Will Smith: sinh năm 1968, tại Philadelphia, Pennsylvania, Hoa Kỳ.

Eddie Murphy: sinh năm 1961, tại Brooklyn, New York, Hoa Kỳ.)

Vì vậy, ông Gunny gần như chỉ húc đầu vào những bức tường kiên cố.

Sẽ vô cùng chán nản hơn nữa, nếu mình và Spader không cố gắng tìm chuyện giải trí suốt thời gian vừa qua. Những ngày còn ở Cloral, anh ta đã cho mình hưởng những giờ phút thư giãn thú vị, vì vậy mình muốn đáp trả trong thời gian ở Trái Đất Thứ Nhất.

Mình đưa Spader đi xem phim. Chưa bao giờ anh ta được thấy một thứ gì giống như chiếu bóng, nên phản ứng của anh làm mình rất khoái. Lúc đầu Spader phát hoảng, giống như khi tụi mình thấy hình ảnh ba chiều ở Veelox. Nhưng chỉ sau một lúc, anh ta bắt đầu chăm chú theo dõi chương trình. Hai bạn tin không? Giá vé chỉ là hai mươi lăm xu! Tụi mình xem rất nhiều phim: *Anh em nhà Marx*, cả phim mình vẫn ưa thích: *Một đêm trong nhà hát Opera*. Hai đứa cũng xem mấy phim cao bồi miền Tây với một cha có tên là Tom Mix, thậm chí có bản gốc của phim *King Kong* nữa. Xem những phim này trên màn ảnh lớn đã hơn xem trên ti-vi nhiều.

Tụi mình đi khắp New York. Mình đưa Spader lên tận nóc nhà Empire State. Tuyệt lắm. Vì tụi mình vừa mới xem *King Kong* leo lên tòa nhà chọc trời này trên màn ảnh. Hai đứa đi thăm tượng Nữ Thần Tự Do và Nhà Ga Trung tâm. Còn đi cả tàu điện ngầm ra đảo Coney và ăn dồi nóng nữa. Ngon lành không?

Nhưng cái ngày sung sướng nhất là khi mình lên khu Bronx. Không, không phải bằng ống dẫn đầu. Tụi mình tới xem một trận đấu bóng chày của đội Yankees. Thật không thể nào tin nổi. Mình đã được nhìn tận mắt cả Lou Gehrig và Joe DiMaggio (Lou Gehrig: sinh năm 1903, biệt danh “Ngựa Sắt” – người hùng của đội bóng chày New York Yankees từ năm 1925-1939. Joe DiMaggio: sinh năm 1914, trung vệ huyền thoại của đội New York Yankees, biệt danh “Thiên lý mã Yankees”). Còn gì sướng hơn không? Spader không hiểu luật chơi nên rất khó giải thích cho anh, nhưng không sao. Mình cứ bay bổng như được ở trên thiên đàng vậy.

Đã hơn nữa, tụi mình còn chơi cả bóng rổ nhiều lần.

Nói thật, trong những trò cần tới thể lực, Spader vượt trội hơn hẳn mình. Anh ta vừa lớn tuổi vừa lớn xác hơn mình (ít ra thì mình tự nhủ vậy đó). Nhưng nói tới bóng rổ, ui da, đó là nghề của mình.

Nói nghe có vẻ thô thiển, nhưng quả tình mình đá đít anh ta cái một. Tụi mình đặt một vòng ném bóng trong hành lang sau khách sạn và lén ra đó mỗi khi có dịp. Ông Gunny đã kiếm được cho tụi mình một quả bóng da cũ rách. Vòng để ném bóng thì cong queo, rỉ sét và chẳng có lưới, nhưng không hề gì. Mình tuyển thêm mấy anh bồi trẻ, trong đó có cả Dewey. Tội nghiệp, cậu ấy chơi dở hơn cả Spader.

Những trận đấu của tụi mình giống như cuộc nghỉ hè nho nhỏ, làm tạm quên đi mọi lo âu của đời Lữ khách. Nó đưa tâm trí mình trở lại một thời mọi chuyện đều nhẹ nhàng hơn, cái thời mà mối quan tâm lớn nhất của mình chỉ là: chẳng biết Courtney có thích mình nhiều bằng mình thích nhỏ ấy không? (Đúng vậy đó, Courtney. Mình thú thật là đã thường suy nghĩ rất

nhiều về chuyện này.)

Dù chuyến phiêu lưu trên Trái Đất Thứ Nhất rất tuyệt, nhưng sự lo lắng vẫn như lưỡi gươm cổ to lớn lơ lửng trên đầu chúng mình. Càng kéo dài việc không khám phá được điều gì về Max Rose và tụi Quốc xã, mình càng thêm lo sợ. Ngày 6 tháng Năm đã tới gần mà dường như vẫn chẳng thấy gì xảy ra.

Mình lằm. Ngày 3 tháng Năm, tình hình bắt đầu biến chuyển.

Khởi đầu hôm đó rất bình thường, trừ việc khách sạn đang đón chờ một vị khách danh tiếng. Tên cô ta là Nancy Olsen, nhưng mọi người đều gọi cô ta là "Jinx". Jinx là phi công bay trong phi đội biên phòng. Thời này không có nhiều phi công nữ, nên Jinx thật sự là một người nổi tiếng. Cô được cử đi khắp nước để giao lưu với công chúng. Mình đoán mục đích là để phụ nữ quan tâm tới chuyện phục vụ trong quân đội. Năm 1937, đàn bà con gái bình thường chẳng ai ham những việc như việc bay bổng trong đội biên phòng, vì vậy Jinx Olsen là một nhân vật độc đáo.

Chuyến công tác vòng quanh đất nước đó đưa cô tới New York và Jinx sẽ ở lại khách sạn một tuần để gặp gỡ và thuyết trình trước công chúng. Một bữa tiệc lớn dành cho cô dự định được tổ chức trong phòng khiêu vũ ở lầu hai mươi chín của Manhattan Tower, với đầy đủ nghi lễ chúc tụng, ban nhạc, các nhân vật danh tiếng, chính khách và thương gia. Bữa tiệc sẽ có hơn hai trăm khách, vì vậy khách sạn cần tối đa nhân viên phục vụ, trong đó có mình và Spader.

Khi Jinx Olsen đến khách sạn, mình hiểu ngay vì sao cô được chọn lên poster của đoàn Biên phòng. Cao ráo, xinh đẹp và đầy tự tin. Hầu hết phụ nữ mình thấy trên Trái Đất Thứ Nhất đều mặc váy dài, nhưng Jinx thì không. Cô mặc quần ka-ki và áo vét da nâu nhàu nát. Nhưng cô ta trông không giống con trai đâu. Đôi mắt xanh long lanh và nụ cười rộng của Jinx làm sáng rực cả căn phòng. Nhìn cô vừa bước vào tiền sảnh với cái túi len thô khoác vai, trong đầu mình bật ngay ra một từ: "nhà thám hiểm".

Ông Caplesmith, viên quản lý khách sạn mập ú, đón cô với nụ cười:

-Xin chào cô Olsen. Chúng tôi rất vui mừng được tiếp đón cô tới ngụ tại đây.

Jinx đứng khựng lại, tròn xoe mắt hỏi:

-Vì sao?

Ông Caplesmith không biết phải nói sao để Jinx Olsen vừa ý, và Jinx biết rõ điều đó. Ông ta hơi đỏ mặt.

-Vì... vì cô là một phi công danh tiếng.

-Chúng ta nên thành thật. Các ông vui mừng vì chính phủ Mỹ đã đổ cả đồng tiền để tổ chức bữa tiệc đêm mai, phải vậy không?

Ông Caplesmith bối rối ra mặt, nhưng ông ta biết tốt hơn là nên thành thật với cô gái này:

-Vâng. Có thể... cô nói đúng.

Jinx cười cười, thân mật thụi lên cánh tay ông:

-Không sao. Chỉ để chúng ta hiểu rõ nhau hơn thôi mà. Phòng của tôi đâu?

Ông Caplesmith cố không xoa chỗ tay đau. Nhìn quanh và thấy mình, ông ra lệnh:

-Phục vụ.

Chạy tới trước mặt ông, mình đứng nghiêm như chào cờ. Ông Caplesmith khoái kiểu này lắm. Đưa chìa khóa phòng cho mình, ông ra lệnh:

-Đưa cô Olsen lên phòng 15-15.

Mình với tay cầm túi da của Jinx, nhưng cô không buông, mà cười nói:

-Khỏi cần, sếp. Tôi tự xách được. Chỉ cần chỉ đường cho tôi.

-Vâng, thưa cô.

Jinx theo mình tiến đến thang máy. Liếc vội ra sau, mình cố nhin cười khi thấy ông Caplesmith đang xoa xoa cánh tay đau.

Jinx Olsen là người tuyệt nhất từ khi mình làm việc tại khách sạn này. Tất nhiên, không tính tới ông Gunny.

Mình nói:

-Công việc của cô thú vị thật. Được đi cứu hộ và... đủ thứ hết.

-Phải, thú vị lắm.

Nói vậy, nhưng giọng cô có vẻ không vui. Mình hỏi:

-Không đúng vậy sao?

-Sẽ rất thú vị, nếu thỉnh thoảng người ta cho tôi làm việc. Là phái nữ, không dễ gì được nhận công tác đâu.

Mình và Jinx vào thang máy. Dewey điều khiển cho thang máy đi lên. Cậu ta gạt đúng cần ngay từ đầu. Chắc anh chàng tập tành đủ lắm.

Mình nói với Jinx:

-Không công bằng. Cô có tài, cô phải được bay để làm nhiệm vụ chứ.

-Em biết đã bao nhiêu lần tôi bảo họ như vậy rồi chưa? Nhưng họ thà cử tôi đi điều lòng vòng khắp nơi để giao lưu với công chúng và không bị một vết xước. Quý tha ma bắt, tôi là một phi công khá hơn cả đồng phi công nam trong đội. Ồi, nhưng là phụ nữ, tôi chẳng có cơ hội chứng tỏ khả năng.

Dewey bỗng hỏi:

-Cô biết Amelia Earhart không?

-Tôi đã gặp cô ta. Hiện nay cô ta là một phi công.

-Amelia Earhart nào? Có phải là nữ phi công bị mất tích trong chuyến bay vòng quanh thế giới không?

Cả Dewey và Jinx tròn mắt nhìn, như mình từ sao Diêm vương rơi xuống. Jinx nói:

-Chắc em lầm rồi, cuối tháng này cô ta mới bay mà.

Oa! Đây là Trái Đất Thứ Nhất. Mình đang nói đến một chuyện chưa xảy ra. Nhưng mình không lầm, vì nhớ rõ ràng là đã xem một chương trình về Amelia Earhart trên ti-vi. Bà không bao giờ hoàn thành được chuyến bay đó. Mình đúng là vô tâm khi nói ra điều đó với họ. Nhưng họ sẽ không bao giờ tin đâu, vì mình nói chuyện tương lai mà. May mắn là thang máy đã lên tới lầu mười lăm. (Amelia Earhart: sinh năm 1897, một trong những nữ phi công nổi tiếng nhất nước Mỹ, là người phụ nữ đầu tiên bay một mình bằng qua Đại Tây dương (1932) và Thái Bình dương (1935). Bà mất tích năm 1937 ở Nam Thái Bình dương, khi sắp kết thúc chuyến bay vòng quanh thế giới.)

-Tới rồi.

Mình thông báo rồi bước vội ra khỏi thang máy để không phải bàn đến đề tài Amelia Earhart nữa. Mình mở cửa phòng 1515 và dặn Jinx nếu cần gì cứ gọi ông Gunny – đội trưởng phục vụ, chắc chắn ông sẽ cử một trong đám tụi mình lên ngay. Jinx cảm ơn và cho mình 25 xu. Không nhiều, nhưng cũng đủ để xem phim *Anh em nhà Marx*. Mình nói với cô ấy:

-Cô biết không, có thể hiện nay cô gặp khó khăn. Nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ có rất nhiều phi công nữ. Người ta sẽ nhận thấy các cô chẳng thua kém nam giới. Tôi bảo đảm, mọi chuyện sẽ thay đổi.

Mấy câu nói của mình làm Jinx cười tươi rói. Cô ta luôn có vẻ cứng rắn, nhưng mình nghĩ đó là vì Jinx phải sống còn trong cái nghề đầy nam tính. Trong thoáng giây đó, cô ta thả lỏng, và mình đã thấy được con người thật sự của cô đằng sau vẻ ngoài cứng cỏi. Cô ta hỏi mình:

-Này sếp, tên sếp là gì vậy?

-Bobby Pendragon.

-Bobby, tôi là Jinx. Cảm ơn những lời nói tốt đẹp của em. Tôi sẽ nhớ mãi.

Jinx nháy mắt và bắt tay mình.

Mình rất thích Jinx Olsen. Vẻ tự tin và ngang tàng của cô làm mình nhớ đến Spader. Hy vọng có ngày cô ta có cơ hội chứng tỏ mình.

Buổi tiệc danh dự dành cho Jinx Olsen vào tối hôm sau thật sự hoành tráng. Phòng khiêu vũ trên lầu hai mươi chín trang trí toàn màu đỏ, trắng và xanh dương. Trên trần là hàng ngàn bong bóng đủ màu sắc. Đàn ông, đàn bà đều mặc trang phục dạ hội. Mình nhận ra một số những ngôi sao điện ảnh từ thuở xa xưa, nhưng không biết tên. Nhưng chắc chắn mình biết một người, đó là Lou Gehrig. Dù anh ta không mặc đồng phục của đội Yankees, mình vẫn nhận ra anh ta.

Dàn nhạc lớn tấu nhạc cho mọi người khiêu vũ. Tất cả nhạc công đều mặc vét trắng, trông họ cứ như vừa bước ra từ một phim của Abbott và Costello (Abbott (1895-1974) và Costello (1906-1959) là một trong những cặp danh hài người Mỹ được ưa chuộng nhất trong lịch sử hài kịch.). Thậm chí mình còn nhận ra mấy bản nhạc họ đang chơi. Như mình vẫn nói, muốn biết nhạc cổ điển, cứ xem phim hoạt hình Bugs Bunny. Muốn biết nhạc swing ngày xưa (swing: loại nhạc jazz êm dịu nhún nhảy, nhất là do những dàn nhạc nhảy lớn chơi trong những năm 1930.), cứ xem phim của Abbott và Costello. Ai bảo truyền hình không có tính giáo dục nào.

Có một bàn dài dành cho quan chức cao cấp. Jinx ngồi tại bàn này, ngay chính giữa. Trông cô ta chẳng thoải mái trong bộ váy áo trang trọng tí nào. Tội nghiệp. Đây là cái giá Jinx phải trả để được phép bay. Cô phải trở thành một đại sứ thiện chí và phải luôn tỏ ra vui vẻ với tất cả mọi người. Mình bảo đảm Jinx rất ghét công việc này.

Còn lại là những bàn đầy người nhậu. Toàn thể phục vụ bàn được tập trung và tất cả bọn mình đều mặc vét trắng cộc, quần đen, găng tay trắng. Công việc cũng chẳng khó khăn gì. Mỗi đứa được chỉ định phục vụ một bàn, chạy tới lui vào khu nhà bếp, bê thức ăn ra. Căn bản là không được làm vãi đồ đồ ăn.

Lý do mình kể cho hai bạn biết về đủ thứ trong bữa tiệc này, không phải vì đây là một ngày hội vui vẻ gì đâu. Chán ngắt à. Mà vì có một bàn khách đặc biệt gần đầu chiếc bàn dài, nổi bật lên là Max Rose và băng nhóm của hắn. Mình không thể tin nổi chuyện này. Đây là một bữa tiệc xa hoa do chính phủ Hoa Kỳ tổ chức, vậy mà một tên gang-xtơ khét tiếng lại chiếm vị trí hàng đầu và ngay trung tâm phòng tiệc. Mình đoán, hắn có mặt tại đây bởi hắn là vị khách quan trọng nhất của khách sạn. Cũng theo mình suy đoán, khi người ta là thượng khách, người ta được hưởng quyền ưu đãi... cho dù đó là một tên côn đồ.

Gunny thu xếp để mình và Spader phục vụ bàn của Max Rose. Hai đứa luôn lăng xăng quanh hắn và đám khách của hắn, đáp ứng từng đòi hỏi nhỏ nhỏ của chúng. Nhưng việc chính của hai đứa mình là lắng nghe từng lời nói, hy vọng nắm bắt được chút manh mối để tìm hiểu LZ-129 là gì, hoặc chuyện gì sẽ xảy ra trong ngày 6 tháng Năm.

Thấy mình, Rose kêu lên:

-Buck Rogers! Phi hành gia thân mến của tôi. Họ cũng đưa cả cậu lên làm phục vụ bàn à?

-Dạ, thưa ngài Rose. Tất cả chỉ để phục vụ ngài tốt nhất.

Hắn ha hả cười. Mình nghĩ thằng cha này khoái mấy kẻ biết “kênh” một chút, nhất là khi kẻ đó lại biết tăng bốc hắn.

-Buck, rót rượu liên tục. Ta sẽ thưởng hậu.

-Rõ, thưa ngài Rose.

Tốt. Mình đã định ở sát bên hắn mỗi khi có dịp. Chung quanh bàn toàn những gương mặt cô hồn mình vẫn thấy ra vào khách sạn. Thật không may: thiếu mặt Ludwig Zell. Nhưng chiếc ghế bên Rose còn trống. Hy vọng ghế đó để dành cho anh bạn Quốc xã của tụi mình. Mình vừa mở chai sâm-banh và rót cho Rose thì người khách của chiếc ghế trống xuất hiện. Nhưng không phải là Zell.

Giọng phụ nữ thánh thót:

-Xin lỗi tới trễ, Maxie. Em chọn mãi mà không ưng ý cái áo nào.

Mình ngược lên, suýt làm rơi chai sâm-banh. Đó chính là người đàn-bà-trông-như-ngôi-sao-diện-ảnh đã bắt gặp mình trong văn phòng của Max Rose.

Cô ta nhìn mình, nháy mắt. Mình ná thở luôn, chỉ sợ cô ta kể lại những gì đã thấy trong văn phòng. Chết rồi. Mình chết chắc rồi. Cô ta cầm ly lên, đưa cho mình rót sâm-banh.

-Cậu bồi nhỏ bánh trai quá. Mình đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ?

Cô ta đùa à? Không nhớ thật hay cô ta chỉ muốn làm cho mình điên lên? Mình nói dối:

- Chắc là chưa, thưa cô.

- Em nói đúng. Làm sao ta quên được một anh chàng bánh trai như em?

Lại cười tủm tỉm và nháy mắt. Cô ta biết chính xác mình là ai. Chỉ cố tình chơi trò mèo vờn chuột thôi. Mình toát mồ hôi và tìm cách lảng gáp ra chỗ khác. Đêm nay sẽ gây rắc rối.

Sau bữa ăn là hàng loạt diễn văn tựa tựa như nhau. Hàng loạt chính khách nói về vai trò quan trọng của phụ nữ trong quân đội và đoàn biên phòng và vân vân... Bài diễn văn kết thúc là của chính Jinx Olsen. Rất tiếc phải nói thật là bài diễn văn của cô cũng chẳng có gì hấp dẫn. Jinx đã cố gắng làm tròn nhiệm vụ, nhưng nhìn đoán chắc cô ta ghét từng giây từng phút của buổi tiệc này.

Sau màn diễn văn, nhạc lại nổi lên để quan khách khiêu vũ. Đúng lúc đó mình lại bị kinh ngạc lần thứ hai. Trưởng ban nhạc tiến tới mi-crô, tuyên bố bằng một giọng mượt như lụa:

- Thưa quý bà quý ông, xin đón mừng nữ ca sĩ đặc biệt của chúng ta đêm nay: Esther Amaden kiều diễm.

Mình nhìn quanh để xem quý cô kiều diễm đó là ai và thấy bạn gái của Max Rose đứng dậy. Oa! Hèn chi cô ta đẹp quá chừng. Một ca sĩ xịn và cũng tốt bụng nữa! Không phải là fan cuồng nhiệt của âm nhạc, nhưng mình thấy rõ ràng cô ta có một chất giọng rất tuyệt và... tuyệt đẹp dưới ánh đèn sân khấu. Cô hát mấy bài mình nghe quen quen. Mọi người trong phòng tiệc chắc phải biết những bài này, vì khi cô vừa cất giọng, họ đã vỗ tay hoan hô rào rào.

Tóm lại, đó là một buổi tối rất tao nhã và... chán ngắt. Sau một đêm dài, tiệc gần tàn mà mình vẫn không nghe ngóng được chút tin tức giá trị nào từ đám người ở bàn của Rose. Với những gì cần thiết cho nhiệm vụ của chúng mình, đêm đó sắp hoàn toàn "bể số".

Đó là theo mình nghĩ. Thật ra, mọi chuyện đang biến chuyển đầy kịch tính.

Rất đông nhân viên phục vụ trong buổi tiệc và mình quen biết hầu hết số họ. Nhưng mình không biết ai trong số những người vừa mới vào làm việc đêm nay. Không có lý do để tìm hiểu họ, vì mình chỉ quan tâm tới Max Rose và những người cùng bàn với hắn. Nhưng khi đang đứng nghe Esther Amaden hát, có một chuyện làm mình chú ý, thay vì chăm chú vào Rose.

Mình đang đứng gần cửa bếp xem màn trình diễn. Ban nhạc sáng rực dưới ánh đèn xanh dịu. Quả cầu thủy tinh trên trần đang quay tròn, tỏa những đốm sáng trắng lấp lánh như những con đom đóm nhảy nhót trên mình ban nhạc, các vũ công và thực khách. Trung tâm của sự chú ý là Esther đẹp mê hồn trong ánh đèn pha trắng.

Không hiểu vì sao mình lại bỗng quay nhìn hướng khác, nhưng thế lại hay. Điều mình nhìn thấy làm mình rung động. Đó là một trong số mấy tay phục vụ mới. Có lẽ điều làm mình chú ý đến hắn là vì hắn ta đi quá chậm, lưng áp sát tường. Điều tối kỵ trong đêm đó là: phục vụ không được chậm chạp lề mề. Công việc rất bận rộn. Vậy mà gã này rón rén từng bước.

Hai tay hắn bưng một khay lớn, với một nắp đậy bằng bạc. Nếu là hai tiếng trước thì không có gì là lạ. Nhưng lúc này, bàn ăn đã được dọn sạch. Hắn đang làm gì với cái khay to đùng kia? Càng đáng chú ý hơn, là hắn mon men tiến tới cái bàn của Max Rose. Mình bước lại gần để nhìn rõ mặt hắn, và rồi... miệng mình há hốc.

Mình biết tay này! Đó chính là gã găng-xơ luôn có vẻ lo lắng trong nhà ga tàu điện ngầm!

Nhạc lên tới cao trào. Mọi người quay cuồng trong điệu swing. Không ai thấy tên găng-xơ này rón rén lại gần Max Rose. Rồi, hắn lùa tay xuống dưới nắp đậy khay, rút ra khẩu súng. Người của Winn Farrow án binh bất động trong suốt một thời gian dài, nhưng đêm nay chúng đã trở lại. Đêm nay chúng sẽ hạ Max Rose.

Và mình là người duy nhất biết chuyện này.

Chương 11

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Tên sát thủ nhích gần Max Rose hơn nữa.

Cả triệu ý nghĩ quay cuồng trong đầu mình. Max Rose là một tên tội phạm, một kẻ giết người. Loại người như hắn, sớm muộn gì cũng sẽ gặp cảnh này. Đó là việc của hắn. Nhưng Rose và băng đảng của hắn lại có mối liên hệ với Quốc xã. Nếu hắn chết, đầu mối duy nhất để tụi mình khám phá ra âm mưu của chúng, và âm mưu của Saint Dane, sẽ chết theo hắn. Tương lai của Trái Đất Thứ Nhất tùy thuộc vào những gì Max Rose biết, và... đó chính là công việc của mình.

Không đến hai giây, mình nhận ra là phải cứu Max Rose. Nhưng bằng cách nào? Nếu mình kêu lên, gã gang-xtơ bối rối kia sẽ rải đạn khắp phòng. Không được. Mình phải hành động.

Spader trong bếp ra vừa đúng lúc. Mình chớp lấy anh, chỉ cho anh thấy gã gang-xtơ đang lên lút.

Cố làm ra vẻ làm chủ được cảm xúc, dù không thực sự được như vậy, mình nói:

- Hắn sắp bắn Max Rose. Chặn lại ngay.

Spader không hề thắc mắc, tranh cãi hay trù trừ. Ngay khi nhận ra tình hình và hiểu mình muốn gì, anh “nhập cuộc” liền, phân công:

- Mình lo thằng cô hồn. Cậu lo bảo vệ lão Rose.

Nói xong, Spader lách qua đám đông, tiến tới gã ám sát.

Màn ca vũ vẫn chưa dứt, nhưng phải hành động thôi. Mình chạy đến bàn của Max Rose. Đường ngắn nhất là đâm thẳng, băng qua sàn nhảy. Mình cố lách qua những cặp đang khiêu vũ, nhưng không tài nào đi nhanh được. Không còn đủ thời gian để tổ ra lịch sự được nữa. Buổi dạ tiệc này sắp bị hủy hoại chỉ trong vài giây tới thôi, vậy còn lo gì nữa chứ? Mình cúi đầu, khởi động hai chân như một hậu vệ bóng, rồi đâm bổ qua những vị khách không được báo trước kia, bất kể đó là đàn ông hay phụ nữ. Mình phải đến được đích, không thể thất bại.

Vài giây sau, cặp nhảy cuối cùng – giữa mình và bàn của Max Rose – diu nhau quay hướng khác. Nhờ vậy mình thấy được rõ mục tiêu. Phía bên kia chiếc bàn tròn rộng, Max Rose đang vừa ha hả cười vừa ngậm điều xì-gà. Liếc sang trái, mình thấy tên gang-xtơ cầm súng đang tiến lại gần hơn. Spader vẫn cố lách qua đám đông để tóm gã, nhưng không kịp. Tên sát thủ chỉ còn cách Max Rose vài bước.

Giữa Max Rose và mình là mặt bàn la liệt ly tách và một bình hoa to tướng giữa bàn. Phải quyết định ngay. Máu mình đã nóng lên vì chạy điên cuồng lách qua đám đông trên sàn nhảy, nên mình không còn cảm thấy e dè gì nữa. Mình lấy đà rồi... phóng lên bàn. Tất cả xảy ra nhanh tới nỗi những người ngồi quanh bàn không kịp có phản ứng nào. Mình trôi qua mặt bàn, kéo theo khăn bàn và tất cả những thứ khác trôi theo.

Mắt Max Rose trợn trừng kinh ngạc. Gã vệ sĩ ngồi sát bên Rose vội rút súng. Nhưng quá muộn. Khi hắn rút được súng dưới áo vét ra, thì... khăn trải bàn, hoa lá, Max Rose và Bobby Pendragon – Đặc vụ Lữ khách – đã chồng lên nhau một đồng.

Khi mình trượt qua mặt bàn, đâm sầm vào Max Rose thì cũng vừa lúc hắn dợm đứng lên và hơi mất thăng bằng. Có lẽ điều đó đã cứu mạng hắn. Mình đã xô hắn ngã thẳng xuống sàn. Nếu hắn vẫn còn ngồi yên trên ghế, có thể mình đã không xô ngã nổi hắn và như vậy hắn vẫn sẽ là mục tiêu ngon lành cho tên sát thủ. Cả mình và Max Rose đều lăn xuống sàn. Hắn bật ngửa, hự lên một tiếng khi bị mình rơi tòm lên bụng. mình đã cho hai bạn biết rồi đó, Max Rose là một gã đồ sộ và mình thề, rơi trúng hắn, mình nẩy tung lên y chang nhẩy lên tấm lò xo tập nhẩy cao và nhào lộn vậy.

Đúng lúc đó, mình nghe tiếng súng nổ. Mình nhắm tịt mắt, tưởng tay vệ sĩ bắn mình. Nhưng không thể, vì khi mình ngã xuống, khẩu súng của hắn đã rơi đánh cách xuống sàn, ngay kế bên đầu mình. Chắc cú trượt “bão táp” qua mặt bàn của mình đã làm văng khẩu súng khỏi tay hắn. Mình chộp vội khẩu súng. Không thể để tên vệ sĩ nhặt súng lên, chĩa ngay vào mình.

Vậy tiếng nổ từ đâu? Ngược lên, mình thấy gã găng-xơ nhút nhát đang đứng gần đó, chĩa họng súng còn bốc khói vào mình và Max Rose. Vẻ kinh ngạc trên mặt gã trông gần như ngớ ngẩn. Gã đã có được Max Rose lù lù trước mắt, chỉ vì mình phóng tới, xô ngã mục tiêu của gã. Đùng. Gã đã bắn trượt. May là đạn không trúng ai khác.

Một giây sau, Spader nhẩy qua đám đông, đá văng khẩu súng trong tay tên sát thủ. Gã bàng hoàng. Chỉ một giây trước tưởng đã thành công, vậy mà toàn bộ kế hoạch bỗng nhiên tan tành mây khói ngay trước mắt gã. Max Rose hét lên:

- Bắn nó.

Mất cả giây mình mới hiểu hắn ra lệnh cho ai. Là mình đó. Vì mình đang ngồi trên bụng hắn, tay cầm khẩu súng của tên vệ sĩ. Max Rose muốn mình bắn kẻ-suýt-ám-sát hắn. Nhưng mình đã bắn súng bao giờ đâu, chứ đừng nói đến chuyện nhắm bắn người khác. Max Rose lại gào lên:

- Làm đi, Buck, bắn đi!

Mình thần thờ bối rối quay mũi súng về phía gã găng-xơ. Gã nhìn lại mình.

Trong đôi mắt đó mình thấy một điều chưa từng thấy bao giờ và không bao giờ muốn thấy lại: Mạng sống của gã ở trong tay mình. Gã biết vậy. Gã sống hay chết là do mình. Đó là một thứ quyền lực mà dù trong bất cứ hoàn cảnh nào mình cũng không muốn có. Khoảnh khắc đó thật ghê sợ. Gã là kẻ thù của mình. Gã đã cố tâm giết tụi mình trong nhà ga. Tệ hơn nữa, gã là một trong hai kẻ sát nhân đã giết chết cậu Press. Không kẻ nào đáng để mình trả thù hơn con người này.

Nhưng dù với tất cả những lý do đó, mình không thể lấy đi mạng sống của gã. Đó không phải là điều mình muốn làm.

Mình buông rơi khẩu súng.

Ngay lập tức, gã găng-xơ vùng chạy. Hai bạn tưởng tượng cả đám người quanh đấy, sẽ có kẻ chặn gã lại, phải không? Không đâu, toàn thể đám người sang trọng trong những bộ lễ phục đó đứng đờ ra. Đến khi có kẻ đủ tỉnh táo lại để kêu lên “Bắt nó!”, thì gã đã phóng qua cửa phục vụ, chuồn mất tăm rồi.

Mình nhìn quanh: toàn những khuôn mặt bàng hoàng như mất hồn. Ban nhạc đã ngừng chơi

và bây giờ mọi người mới bắt đầu từ từ vây quanh mình, xem chuyện gì vừa xảy ra. Kỳ lạ lắm. Không ai nói một lời, chỉ trừng trừng nhìn. Mình nhận ra là vẫn đang ngồi trên bụng Max Rose. Ngó xuống, mình thấy hắn nhìn mình bằng ánh mắt sắc như dao:

- Tao đã bảo mày bắn nó mà.

Mình sững sốt đến không thốt lên lời. Hắn sửa tiếp:

- Buck, tao bảo mày bắn nó. Mày không nghe gì sao?

Đây là thời điểm quyết định. Không chỉ vì mạng sống của riêng mình, mà còn vì tương lai nhiệm vụ của ba người mình trên Trái Đất Thứ Nhất. Ngay lúc này, tất cả những quan khách trong phòng khiêu vũ đều có mặt, mình không thể làm hỏng công việc chung. Cố làm ra vẻ ngang tàng, mình bảo:

- Có nghe, thì sao?

Đó là một hành động táo tợn. Max Rose nhìn như soi rọi vào óc mình. Nhưng mình không quay đi. Mình vẫn còn đang hăng máu mà. Mình hỏi:

- Hành động cứu ông của tôi chưa đủ sao? Tôi chưa nghe được một lời cảm ơn nào.

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua. Mình cảm thấy những ánh mắt long sòng sọc của bọn vệ sĩ đang tưới lên mình, như chỉ chờ lệnh của ông trùm là ra tay ngay.

Sau mấy giây nhức nhối dài dằng dặc, Max Rose... mỉm cười:

- Cảm ơn, Buck. Bây giờ làm ơn xuống khỏi bụng tôi đi.

Sau đó tình hình nháo nhào lên. Người thì hốt hoảng nhảy qua nhau, chạy về thang máy, người thì xúm xít, chen lấn nhau quanh mình và Max Rose. Ban nhạc bắt đầu chơi lại. Mình nghĩ, họ muốn trấn tĩnh mọi người. Khi con tàu Titanic đang bị chìm, ban nhạc cũng đã chơi đến thôi! Đám đông xô đẩy quanh mình. Mình chỉ muốn thoát ra khỏi đây ngay, nhưng không thể nào cử động nổi. Tưởng như sắp bị đè bẹp dí tới nơi rồi.

Sau cùng, một bàn tay rắn chắc nắm cánh tay mình. Nhìn lên để xem là ai, mình nhẹ cả người khi thấy Gunny. Ông bình tĩnh bảo:

- Đi thôi.

Hai tay ông nắm chặt cánh tay mình và Spader, nhanh nhẹn đẩy hai đứa mình qua đám đông, trở vào nhà bếp. Nhưng không ngừng lại ở bếp, ông muốn tui mình ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, để tránh trò chuyện với bất cứ ai. Hơn nữa, khi cảnh sát xuất hiện, họ sẽ đặt ra cả ngàn câu hỏi. Họ càng ít biết về hai đứa mình bao nhiêu, tốt bấy nhiêu. Vì vậy phải chuẩn bị ngay khi nơi này còn đang náo loạn như nhà thương điên.

Mấy phút sau, sau khi dùng thang máy phục vụ để đi xuống thật nhanh, chúng mình đã an ổn rúc vào căn phòng trên lầu sáu, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Ông Gunny ra lệnh:

- Không được ra khỏi đây. Không đi làm ngày mai. Để mọi chuyện lắng xuống đã.

Mình trả lời:

- Được thôi.

Spader nói thêm:

- Tụi cháu hiểu rồi, ông Gunny.

Gunny cười bối rối:

- Cháu đã nói đúng, Pendragon. Chúng ta chỉ mới bắt đầu.

Ông Gunny trở ra, giờ chỉ còn lại hai đứa. Nhịp tim mình chậm lại từ từ, không còn đập như điên nữa. Mình và Spader nhìn nhau không biết nói gì. Rồi... cả hai bỗng rũ ra cười. Spader kêu lên:

- Hô hây, Pendragon. Cậu làm mình thật bất ngờ!

Mình cũng la toáng lên:

- Anh cũng rất tuyệt. Quyết định trong chớp mắt.

- Nếu trù trù có lẽ mình đã bỏ chạy rồi. Nhộn thật há!

- Ừa, nhộn thật.

Hai đứa lăn đùng xuống ghế cười tiếp, cảm thấy hân hoan vì những gì mới làm. Tụi mình cứ ngồi như thế một lúc lâu, tận hưởng cảm giác chiến thắng.

Nhưng vui không được lâu. Spader chợt thở dài nói:

- Chuyện đó trở lại rồi, phải không?

Mình hiểu ngay anh ta muốn nói đến vấn đề gì:

- Phải. Không còn được chơi bóng rổ nữa.

Đêm đó, khi chập chờn ngủ, mình nhận ra sau mấy tuần nhàn rồi vui chơi, cuối cùng màn sân khấu đang kéo lên cho buổi trình diễn mới. Điều đáng sợ là: hai đứa mình đều chưa biết sẽ phải làm gì.

Mình thật sự nhớ cậu Press quá.

Sáng hôm sau, hai đứa choàng tỉnh vì một tiếng gõ cửa. Đoán là ông Gunny, nhưng nhìn qua lỗ cửa, mình kinh ngạc khi thấy Dewey.

Cậu ấy léo nhéo:

- Tôi biết anh ở trong đó, Pendragon. Tôi biết tuyệt vời những gì xảy ra trong khách sạn này.

Đổ bể rồi! Còn cách nào khác ngoài mở cửa? Spader tiến tới sau mình, hỏi:

- Cậu muốn gì, Dewey?

- Hai anh tưởng tôi không biết hai anh ở trong này sao? Hai anh tưởng tôi ngu hơi bị lâu đến

thế à?

Mình và Spader nhìn nhau. Không đứa nào muốn trả lời câu hỏi đó.

- Nhìn cái này đi.

Dewey nói và đưa ra một tờ báo. Tin hàng đầu với hàng chữ nổi bật: **ÁN MẠNG SUÝT XẢY RA TẠI MANHATTAN TOWER!** Một bài báo về vụ bắn súng đêm qua, kèm hình ảnh Max Rose nằm ngửa và... mình ngồi trên bụng hắn. Không biết ai đã chụp tấm hình này. May là mình ngồi quay lưng lại nên không thấy mặt. Theo bài báo, mình và Spader là hai bồi bàn bí mật, đã biến mất cùng tên ám sát.

Mình làm bộ ngạc nhiên:

- Hay quá há. Không biết hai gã bồi anh hùng này là ai nhỉ?

Dewey lườm mình:

- Rõ rồi. Hai anh vẫn cho tôi là thằng ngu.

Thình lình tờ báo bị giật khỏi tay mình. Jinx Olsen cười nói:

- Chào các em. Tin bữa tiệc đêm qua hả? Cám ơn Dewey. Em giỏi lắm.

Vừa nói cô vừa vuốt má Dewey. Mặt cậu ấy đỏ bừng lên. Jinx lách qua ba đứa mình, bước vào phòng.

Không biết phải làm sao, mình đành khép cửa trước mặt Dewey.

- Ê!

Dewey kêu lên phản đối. Nhưng quá trễ rồi.

Sải bước vào phòng, Jinx nhìn quanh, bảo:

- Sang quá. Lương bồi bàn mà trả tiền phòng này cũng căng đây.

Spader vội nói:

- Đúng vậy. Nhưng hai đứa tôi chia nhau.

- A! Lương hai anh bồi cộng lại có khác.

Jinx cười cười ra vẻ rất thấu hiểu. Nghe Jinx nói mĩa, mình hỏi:

- Thừa cô Olsen, cô cần gì ạ?

- Cứ gọi chị là Jinx. Xin lỗi đã đường đột vào đây. Chị chỉ muốn nói là, đêm qua hai em đã làm một chuyện phi thường. Đó là sự kiện nổi bật trong đêm của chị. Không, phải nói là sự kiện nổi bật trong suốt năm của chị.

Không biết phải nói sao. Tội mình có nên thừa nhận không? Cô ấy biết mình và chắc chắn đã nhìn thấy tất cả. Chối làm sao được. Mình bảo:

- Chỉ mong chị đừng cho ai biết đó là hai đứa em.

Jinx cười thật tươi:

- Lại còn khiêm tốn nữa chứ. Hai em thật sự là những người hùng hoàn hảo. Xứng đáng đội mũ trắng.

Spader hỏi:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là... chị muốn làm cái gì đó cho hai đứa. Thấy hai em không muốn nhận gì cho hành động anh hùng của mình, chị muốn tặng hai em một món quà của chính chị.

Mình bảo:

- Chị không cần phải làm vậy đâu.

- Biết chứ, nhưng chị muốn làm. Thay quần áo đi. Chúng ta sẽ du ngoạn một chuyến. Nhớ mặc đồ ấm.

Nói dứt lời, Jinx vọt ra khỏi phòng cũng nhanh như khi cô đến. Mình và Spader cứ đứng ngệt ra. Sau cùng Spader bảo:

- Cô ấy muốn rủ tụi mình đi chơi.

- Nhưng ông Gunny dặn không được ra khỏi phòng cho đến khi mọi chuyện êm ả lại.

Nhưng Spader đã bắt đầu thay quần áo, nói:

- Pendragon, một cô gái đẹp vừa rủ tụi mình đi chơi. Nếu thích, cậu cứ ở lại. Còn mình, mình muốn biết cô ấy định cho tụi mình đi đâu.

Spader lại y hệt trước kia. Không thể ngăn cản anh ta được. Có cơ hội phiêu lưu là anh ta không bao giờ chịu bỏ qua. Bất kể việc đó có thể sẽ tắc trách ra sao. Mình phải chọn: ở lại một mình, hay đi theo để bảo đảm anh ta không vướng vào những chuyện rắc rối. Thật tình thì... mình cũng mẫn Jinx và muốn biết cô ấy có ý dành cho tụi mình điều gì. Suy nghĩ ba giây, mình cũng thay quần áo.

Chẳng hiểu Jinx dự định gì, nhưng mình không đời nào bỏ qua.

Chương 12

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Năm phút sau mình và Spader lên taxi cùng người nữ phi công. Mình không hoàn toàn trách đâu, trước khi đi mình có báo cho ông Gunny biết. Ông không muốn tụi mình đi, nhưng sau khi nghĩ, có lẽ chúng mình nên tránh khỏi khách sạn một thời gian cũng là điều tốt. Từ đêm qua, khách sạn đầy nhóc phóng viên sục sạo, cố tìm hai bồi bàn bí mật đã cứu mạng trùm gang-xơ khét tiếng Max Rose. Tránh mặt lúc này không chừng lại là khôn ngoan.

Đọc đường, Jinx không cho biết là sẽ đi đâu. Cô bảo đó là một sự bí mật, nhưng bảo đảm hai đứa mình sẽ rất thích. Nói thật, mình đã thoáng nghĩ ngờ cô ấy là người do Saint Dane cử tới, hay tệ hơn nữa, chính cô là Saint Dane. Nhưng Jinx không có gì để làm mình phải nghi ngờ. Mình tin, cô chính xác là con người cô đã nói: Jinx Olsen, phi công tài ba của đội biên phòng.

Taxi đưa tụi mình tới khu Tây Manhattan và sông Hudson. Đến lúc đó mình biết Jinx dành điều gì cho hai đứa. Đúng là cô ấy đưa chúng mình du ngoạn một chuyến như đã hứa. Buộc cuối cầu tàu, bập bênh trên nước, là chiếc phi cơ của Jinx. Hay phải gọi là chiếc thủy phi cơ thì đúng hơn.

Trông nó có vẻ thô kệch, không láng mượt như những phi cơ của Trái Đất Thứ Hai. Con tàu màu bạc nhấp nhô trên vòng nước, như muốn bay bổng lên không, thay vì cam phận làm một chiếc thuyền. Đó là phi cơ hai tầng cánh. Nghĩa là nó có... hai bộ cánh. Bộ này nằm trên bộ kia. Giữa hai tầng cánh là một ổ máy lớn. Nhưng chong chóng thay vì ở phía trước thì lại hướng về phía sau. Kỳ không? Phía trước cánh có hai chỗ ngồi, trước và sau, nhưng đều trống hoác, không được che chắn chung quanh. Bay bằng phi cơ này, bảo đảm gió sẽ lồng lộng quất vào mặt và chắc chắn sẽ lạnh thấu xương cho coi. Trên thân máy bay, ngay dưới chỗ ngồi đằng trước hình mỏ neo bắt chéo, biểu tượng của Đội Biên Phòng Duyên Hải Hoa Kỳ.

Jinx lên tiếng:

- Cục cụng của chị đó. Tên cô nàng là V-157 Schrech/Viking. Coi vậy đó, chứ cô nàng rất dễ thương khi bay bổng trên không.

Nhảy lên máy bay, Jinx kiểm tra mọi thứ trước khi cất cánh. Mình mê mẩn nhìn. Spader kéo mình ra xa, thì thào:

- Thuyền trượt nước đó trông kỳ cục quá.

- Đó không phải là thuyền trượt nước, mà là một phi cơ.

- Một... cái gì.

- Một phi cơ. Chính xác là một thủy phi cơ. Chúng ta sẽ rời khỏi mặt nước và... bay lên trời.

Từ khi gặp nhau, chưa bao giờ mình thấy Spader ngẩn tò te thấy thương đến như thế. Miệng anh ta há hốc. Không giống đâu. Há toang hoác luôn. Cứ như sắp sửa uống cạn từng giọt nước của sông Hudson vậy. Khái niệm bay thật quá lạ lẫm đối với anh. Anh lắp bắp:

- Bay? Tụi mình bay? Tuốt trên kia như... chim? Ngồi trong cái đó?

- Chứ sao.

- Như vậy là không bình thường. Trái tự nhiên.

- Không quá trái với tự nhiên hơn chuyện anh chụp cái nồi trong suốt lên đầu mà thở dưới nước đâu. Hàng ngày các anh vẫn làm vậy ở Cloral mà.

- Đúng, nhưng... nhưng chuyện đó đơn giản. Còn bay... không thể được.

- Cá không?

Jinx đưa cho hai đứa mình hai cái túi bằng vải dây màu nâu, có dây đeo, trông như những ba-lô kiểu xưa. Mình biết đó là gì, nhưng hơi bối rối khi phải cắt nghĩa cho Spader hiểu.

Vừa tự đeo cái túi của mình, Jinx vừa nói:

- Bay là phải có dù. Để phòng xa, cũng như áo cứu sinh khi đi tàu thuyền vậy.

Cô hướng dẫn hai đứa cách đeo dù. Mình biết cách sử dụng, vì đã được nhảy dù mấy lần với cậu Press. Mặc dù đây là những cái dù kiểu xưa, nhưng căn bản cũng giống nhau. Theo hướng dẫn của Jinx, mình gài các móc khóa. Spader lẳng lặng làm theo, không nói gì. Kiểm tra lần cuối, Jinx bảo:

- Tốt rồi.

Tới lúc đó, Spader mới hỏi:

- Cái này để làm gì vậy?

Mình nhìn Jinx, muốn nhường phần cho cô ta giải đáp. Không thể tin được Spader không biết dù là gì, Jinx trả lời:

- Đây là cái dù, dĩ nhiên rồi. Nếu ngã ra ngoài, cậu kéo cái khoen sắt này. Nhưng tốt nhất là ráng đừng để bị ngã.

Jinx nháy mắt rồi tiến lại phi cơ. Spader nhìn mình rầu rĩ:

- Nếu ngã ra ngoài, kéo cái khoen sắt này? Rồi... chuyện gì xảy ra? Mình mọc cánh và... bay à?

- Ha ha! Gần giống vậy đó. Nhưng đừng lo, anh không phải dùng tới dù đâu.

Mình đẩy Spader tới chiếc máy bay, cả hai vào chỗ ngồi. Jinx ngồi phía trước, sau bánh lái. Mình và Spader ngồi băng sau. Hơi chật vì có thêm hai túi dù kèn càng, nhưng không sao. Jinx còn đưa thêm cho hai đứa mũ bay bằng da và kính bảo hộ. Rất may là cô ấy đã dặn tụi mình phải mặc đồ ấm. Bay trong buồng lái bốn bề trống trơn này, chắc bị chết cóng mất thôi.

Jinx ra lệnh:

- Thắt đai an toàn.

Mình và Spader tìm thấy đai bằng da loại xoàng và thắt vào người cho an toàn. Tốt. Mình

không muốn bị gió thổi bay ra ngoài và phải sử dụng tới dù.

- Sẵn sàng chưa?

- Hãy hô. Đi thôi.

Mình la lớn, còn Spader làu bàu mấy tiếng. Mình nghĩ anh ta chớm buồn nôn rồi.

Jinx khởi động máy. Với một tiếng gầm, cái chong chóng sau đầu mình bắt đầu quay. Ôi trời! Ôn kinh khủng! Không phải ồn kiểu ồn ỉ đâu, mà ồn kiểu... răng cả va lộp cộp vào nhau, xương xấu khua ken két làm chói hết cả tai và ruột gan phèo phổi như muốn lộn tung lên. May là cái mũ da bịt hai tai ngăn bớt phần nào. Ước gì lúc này mình có máy nghe đĩa bỏ túi.

Lực của động cơ khiến toàn thân máy bay rung lên bần bật. Mình đã từng được đi nhiều loại phi cơ, hầu hết là loại máy bay phản lực. Nhưng cậu Press cũng đã cho mình đi trên những máy bay nhỏ. Nhớ không? Ông là một phi công mà. Vì vậy cả với những bài học bay và nhảy dù mình đều rất thoải mái trên không. Nhưng “cực cung” của Jinx là một cô bé còi xương. Có thể là mới đối với năm 1937, nhưng với thể hệ mình, nó rêu rạo như một bà già. Tuy nhiên mình vẫn tin tưởng Jinx. Một cô gái đại diện toàn quốc, được lên poster quảng bá cho Biên phòng Duyên hải, đúng không? Vì vậy, cô hẳn biết rõ cô đang làm gì.

Đó là theo ý mình, Spader lại khác. Anh ta sợ chết được. Chưa bao giờ anh trải qua chuyện gì tương tự như thế này. Ngồi bên mình, anh ta cứng ngắc như thân cây. Thậm chí dường như mình có thể nghe tiếng tim của anh đập thình thịch trong lồng ngực. Nhưng hai bạn tin không? Mình biết anh ta rất khoái. Có thể vẫn sợ, nhưng Spader rất khoái phiêu lưu.

Trước đây, chưa bao giờ mình bay trong một chiếc thủy phi cơ. Nước sông Hudson rất êm, nhưng ngay trong một ngày lặng gió, đôi khi cũng có một con sóng nhỏ. Vì vậy, khi Jinx tăng tốc, tụi mình bị nảy lên, đập xuống, lắc rùng rùng gần ba mươi giây khi chiếc thủy phi cơ lướt trên vồng nước. Rồi đúng lúc mình tưởng đầu óc sắp vỡ tung thì Jinx kéo cần máy, chúng mình bay bổng lên khỏi mặt nước, êm như ru, tiến thẳng lên không.

Những gì tiếp theo đó mình sẽ nhớ đến suốt đời.

Jinx đưa hai đứa mình du ngoạn một chuyến trên bầu trời New York. Bay ngược sông Hudson, qua cầu George Washington mới xây dựng. Đánh một vòng cực bắc Manhattan, ngắm toàn cảnh sân vận động Yankee từ trên cao. Rồi tụi mình bay xuống sông Đông nhìn xuống thuyền bè đang khoan thai từ biển tiến vào eo Long Island. Tụi mình bay qua cầu Brooklyn vào cảng New York, lượn sát tượng Nữ Thần Tự Do. Jinx lượn quanh tượng bốn lần, rồi trở lại Manhattan. Theo hướng bắc, tụi mình bay qua đảo Long Island cho đến khi tới tòa cao ốc Empire State và bay quanh đó cũng đủ bốn vòng.

Giữa đường bay từ cầu Brooklyn tới tượng Nữ Thần Tự Do, Spader bắt đầu tỉnh táo. Trước đó, tay anh nắm chặt thành máy bay, tưởng sắp bẻ cong cả khung sắt. Nhưng rồi anh bớt căng thẳng dần và tỏ ra thích thú hết như mình.

Trong tiếng máy rầm rầm, mình la lớn, bảo Jinx:

- Máy bay này tuyệt thật!

- Đúng vậy không? Chị và cực cung đã cùng nhau bay khắp đất nước rồi đó.

- Cứ phải tìm nơi có nước để cất và hạ cánh, khó khăn lắm không?

- Không cần nước đâu. Cô nàng này có bánh để chạy trên đường băng mà. Chị có thể bay với cục cưng này tới bất cứ đâu mình thích, hoặc theo lệnh cấp trên.

Cuộc du ngoạn kết thúc bằng cú hạ cánh hoàn hảo trên sông Hudson. Jinx cập bến thật điệu nghệ. Cô tắt máy và tụi mình được “đãi” một món quà lớn không thể tưởng: sự tĩnh lặng. Trở lên bờ, mình nói với Jinx:

- Em không biết nói gì hơn là cảm ơn chị rất nhiều, Jinx ạ.

Spader tiếp theo ngay:

- Mình phải cảm ơn gấp đôi, vì không thể nào ngờ con người lại có thể bay được.

Jinx ngạc nhiên hỏi:

- Đùa à? Cậu sống ở đâu? Trong lòng đá sao?

- Không. Trong lòng nước.

Mình vội vàng đổi đề tài:

- Jinx, chúng em sẽ không bao giờ quên chuyến đi này.

Cô nhìn máy bay. Mình cảm thấy cô có vẻ buồn khi nói:

- Chị mê bay lắm. Khó có thể tin có lúc phải chấm dứt tất cả.

- Chị nói vậy là sao?

- Chị mới được tin sáng nay; sau chuyến công tác này, chị phải làm việc trên mặt đất.

- Cái gì? Sao lại thế?

Giọng Jinx thoáng tức giận:

- Theo chị, họ sợ chị gặp rủi ro. Chị đồng ý làm tất cả cái chuyện giao lưu vớ vẩn này với công chúng để họ cho chị bay. Nhưng bây giờ chị quá nổi tiếng, họ sợ nếu có chuyện gì xảy ra với chị thì... sẽ là một hình ảnh xấu với mọi người. Chẳng may là, có thể họ có lý. Nếu chị gặp nạn, bà mười năm nữa chưa chắc đã có một phụ nữ khác được ngồi trong buồng lái. Chị nghĩ, đó là cái giá phải trả cho một phụ nữ muốn hành nghề phi công. Chỉ còn cách rút lui khỏi bầu trời thôi.

Cả mình và Spader đều không biết phải nói gì. Jinx bỗng nhoẻn cười đúng kiểu cô gái có hình ảnh trên poster.

- Nhưng cho đến khi bị họ tống cổ ra khỏi buồng lái, có dịp là mình cứ bay. Vì vậy cảm ơn hai đứa đã cho chị cơ hội bước lên món đồ phế thải bé nhỏ này.

Chúng mình lên taxi về lại khách sạn, Jinx trở lại là chính cô như trước kia. Cô kể cho tụi mình nghe chuyện cô học lái ra sao, và có lần cô đã hạ cánh gấp lên một đồng cỏ tại Maine (Maine: một bang ở đông bắc Hoa Kỳ, nằm bên bờ Đại Tây Dương, giáp biên giới Canada và bang New Hampshire của Hoa Kỳ), phải điều khiển máy bay chạy lắt léo để tránh một bầy nai như thế nào. Mình thật sự mến Jinx và cảm thấy buồn vì chẳng bao lâu nữa cô ấy không còn được làm điều mà cô ấy rất say mê. Mình rất mong Jinx sẽ tìm ra cách khác để lại được bay

lượn trên bầu trời.

Tới khách sạn, mình và Spader cảm ơn Jinx lần nữa, rồi hai đứa chia tay cô ngay tại hè đường. Không muốn đụng đầu với đám nhà báo, tụi mình chuồn vào bằng cửa hông. Qua nhà bếp và phòng ăn, vừa bước lên thang dành cho nhân viên, bỗng hai đứa mình bị năm cổ kéo giật lại. Đó là một tên vệ sĩ của Max Rose. Hắn cầu nhàu:

- Tao tìm kiếm chúng mày khắp nơi. Ông Rose muốn nói chuyện với hai đứa.

Ui da! Chuyện xấu hay tốt đây? Thêm một cơ hội nữa để tìm hiểu về Max Rose và liên doanh ma quỷ giữa hắn và Quốc xã? Hay hắn bắt hai đứa mình trả giá vì đã không tuân lệnh bắn tên găng-xơ? Nhưng đâu còn lựa chọn nào. Dù muốn hay không, hai đứa mình bắt buộc phải ra mắt Max Rose.

Chương 13

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Gã vệ sĩ của Max Rose nắm chặt áo hai đứa mình, kéo tới thang máy như xách cổ hai con miu. Không biết Spader thì sao, chứ hai chân mình thì bị quét sênh sếch trên mặt đất. Dewey im thin thít điều khiển thang máy lên lầu thượng. Thậm chí cậu ấy không dám nhìn ai. Chắc chắn cậu ấy đang nghĩ đến cảnh hai đứa mình sắp bị dòng ngược đầu xuống hệ thống chuyển quần áo giặt. Lên đến lầu ba mươi, gã vệ sĩ lôi hai đứa mình tới căn phòng của Max Rose. Sau cùng, không chịu nổi nữa, mình vùng khỏi tay tên vệ sĩ, la lên:

- Đủ rồi! Tụi tôi làm sao chạy đâu được nữa.

Mắt hấn nhìn mình nẩy lửa. Gã cô hồn không thích bị điều khiển, nhất là từ một thằng bồi nhóc. Thoáng một giây, mình tưởng bị hấn thoi sắc máu. Nhưng không. Mình dám cá là: chính Max Rose ra lệnh phải để hai đứa mình sống... nguyên vẹn. Tốt rồi, mình có linh cảm tụi mình chưa bị đưa ra pháp trường của bọn xã hội đen. Ít ra không phải hôm nay.

Hai đứa theo gã cô hồn vào thang phòng khách, nơi mình dọn bữa ăn trưa cho Max Rose và Ludwig Zell. Max Rose đang đứng chờ hai đứa mình sau quầy rượu. Hấn cũng mặc áo choàng lụa, nhưng cái áo này còn đồ tía hơn lần trước. Tên vệ sĩ đứng khoanh tay ngay cửa ra vào. Nếu muốn chạy khỏi đây là phải vượt qua hấn trước.

Max Rose nói với nụ cười thân mật:

- A, Buck đây rồi! Lại cả anh bạn thân nữa. Tên cậu là gì? Flash Gordon (Flash Gordon: tên nhân vật chính của bộ truyện tranh khoa học giả tưởng cùng tên của Alex Raymond. Xuất bản lần đầu vào tháng 1-1934 nhằm cạnh tranh với bộ truyện tranh Buck Rogers đã xuất bản trước đó (1982)).

Spader trả lời:

- Vo Spader.

- Hả? Vo? Tên gì kì cục vậy?

- Rose? Tên gì kỳ cục vậy? Rose có nghĩa là một bông hồng à?

Khổ thật! Hơn thua với một trùm xã hội đen thì hay ho gì. Max Rose trừng trừng nhìn Spader một lúc, rồi mỉm cười:

- Lì lắm. Giống hệt bạn cậu. Nhưng tôi khoái những thằng lì lợm, Flash à.

Spader nhìn mình như hỏi: “Flash là ai?” Mình làm lơ.

Rose tự pha rượu. Hấn rót một chất lỏng màu hổ phách vào một ly pha lê, rồi bóp nút một chai nước sủi bọt, rót vào ly.

Cánh cửa cuối phòng bật mở và Esther Amaden bước vào. Thật ra, “bước vào” là không chính xác. Cô ta uốn éo, êm ru vào phòng như một con mèo. Cô mặc bộ áo dài ngủ, khoác ngoài một áo choàng lụa tím. Mấy người này không bao giờ mặc áo quần nghiêm chỉnh sao?

- Hai cậu biết cộng sự của tôi, cô Amaden, đúng không?

Buông mình xuống trường kỷ, cô ta nói:

- Bạn bè gọi tôi là Harlow. Cậu đã cứu mạng Maxie. Tôi coi cậu như bạn.

Rose hạ tấm thân đồ sộ lên ghế, nói:

- Đó là lý do tôi muốn gặp hai cậu, Harlow đã nói đúng. Tôi nghĩ, hai cậu còn can đảm hơn nhiều thằng đầu bò làm việc cho tôi.

Hắn vung tay về phía tên vệ sĩ đứng bên cửa. Tên du đảng to bụng bối rối cúi đầu. Rose tiếp:

- Vì vậy, tôi muốn hai cậu lên đây, để được chính thức nói lời cảm ơn và tặng thưởng chút quà.

Max Rose cảm thấy mắc nợ tội mình. Rất tốt. Phải khôn khéo lợi dụng hoàn cảnh này:

- Chúng tôi không muốn thưởng gì đâu. Chỉ làm việc phải làm thôi mà.

- Đúng là một cậu bé phi hành gia tốt bụng. Nhưng nghe này, cậu rất xứng đáng được thưởng.

Harlow lên tiếng:

- Đừng phụ lòng ông ấy. Không phải lúc nào ông ấy cũng hào phóng vậy đâu.

Rose hớp ngụm rượu rồi nói:

- Nói đi. Nhưng dĩ nhiên phải hợp lý. Hai cậu muốn gì? Tiền? Sẽ là một khoản lớn hơn tiền làm trong khách sạn này nhiều. Hay ô tô? Một chiếc Martian xinh xinh nhé?

Đây là cơ hội của tội mình. Không phải tiền, xe hơi hay bất cứ phần thưởng nào khác. Nếu muốn tìm hiểu về Max Rose và mối quan hệ giữa hắn và Quốc xã và Saint Dane thì đây chính là thời điểm. Phải nghĩ thật nhanh.

- Cậu nghĩ sao, Pendragon?

Spader hỏi. Nhìn mặt anh, mình biết hai đứa cùng chung ý nghĩ. Anh ta cũng đã thấy được thời cơ trong vụ này. Vấn đề là, xoay sở cách nào đây?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Nguy hiểm, nhưng trong giây phút mang tính quyết định này, mình chỉ nghĩ ra được như vậy. Vì vậy mình bật nói trước khi kịp suy tính:

- Được. Tôi sẽ nói chúng tôi muốn gì. Chúng tôi muốn... được hành động một chút.

Nghe giọng điệu có vẻ đầy tự tin của mình, Max Rose sắc, phun rượu phèo phèo lên cằm. Hắn kêu lên:

- Cái gì?

Spader cũng bối rối hỏi:

- Ừa, chính xác là gì?

Mình phải tự quyết định. Một là thành công, hai là hai đứa mình sẽ chẳng bao giờ còn ra khỏi được căn phòng này. Max Rose đứng dậy, tới quầy pha ly rượu khác. Mình nói, làm bộ “kênh” một tí, nhưng không tỏ ra vô lễ:

- Tôi nghe những chuyện làm tôi... không thể không ao ước được một việc làm như thế.

Rose bực bội hỏi:

- Nghe những chuyện gì?

Mình phải nói sao cho tụi mình thoát khỏi chuyện này, hoặc... được dính vào chuyện này. Dù là theo cách nào, cũng phải trả lời thật nhanh:

- Chúng tôi nghe là... ông sắp có một thương vụ lớn. Hình như khoảng mấy ngày nữa.

Max Rose ném cho mình một cái nhìn: từ bực bội chuyển thành giận dữ. Chắc mình đã đi quá trớn rồi. Mình vội trấn an hẳn:

- Tôi không nói là muốn có phần trong đó hay gì gì khác đâu. Tụi tôi làm sao xứng đáng. Ý tôi là tụi tôi muốn được tham gia vào thương vụ này. Chỉ xin ông cho phụ bất cứ việc gì có thể.

Max Rose lặng lẽ pha thêm rượu. Hẳn đang suy nghĩ về những lời mình vừa nói. Vấn đề ở chỗ: hẳn nghĩ gì? Câu trả lời là quyết định sống hoặc chết dành cho mình và Spader. Hẳn nói:

- Mi nghe được những gì về thương vụ ta sắp có?

Phải bắt kịp được thái độ của gã khó chơi này, không thì sẽ bị hẳn ăn tươi nuốt sống mất. Mình nhún vai, đáp:

- Cũng chẳng có gì nhiều. Chỉ là, ông sẽ được trả một số tiền lớn và còn có thể nhiều hơn nữa trong những chuyến sau. Rất nhiều.

Không thể để hẳn biết là tụi mình đã biết về Ludwig Zell và mối quan hệ với Quốc xã. Sẽ rất nguy hiểm vì cái tụi biết quá nhiều. Rose nhìn mình. Có vẻ hẳn đang quyết định: tiếp tục chuyện trò hay rút súng nã cho mình một phát. Hy vọng hẳn khoái nói hơn. Rose hỏi:

- Đó là tất cả những gì mi biết?

- Đúng vậy. Nhưng tôi chưa gặp ai thông minh, thân thiện như ông; vì vậy tôi chỉ mong có được vinh hạnh làm việc cho ông.

Nói ngọt một chút cũng đâu mất mát gì. Max Rose nói:

- Thì ra vậy. Mi muốn xin một việc làm?

- Dạ, đúng thế.

- Vì sao ta phải tin tưởng hai đứa? Hai thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch?

Spader nói ngay:

- Thưa ông, xin đừng coi thường tụi tôi như vậy chứ. Hai thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch này đã cứu mạng ông đấy.

Max liếc nhìn Harlow, Harlow nhướn mày, nói:

- Hai cậu này khôn ngoan hơn đám đàn em ăn lương của anh nhiều. Có lẽ anh nên cho hai cậu ấy khởi sự bằng một việc nho nhỏ. Như một thử thách thôi mà.

- Em đã nghĩ ra được việc gì rồi sao?

Rose hỏi Harlow với một thoáng cười ma mãnh. Cô ta đứng dậy, uốn éo, êm ru lượn quanh mình như một con mèo vờn chuột. Đương nhiên, thường thường sau màn đó là con mèo xoi ngay chú chuột. Vẻ tinh ranh, Harlow bảo Rose:

- Sao anh không sai hai cậu ấy xuống gặp Farrow?

- Để làm gì?

- Để trao cho hắn một thông điệp. Hãy cho hai cậu này gặp và bảo hắn ngừng ngay mọi hoạt động và gửi thẳng sát thủ lên đây. Nếu không, anh sẽ không nương tay. Còn nếu hắn chịu nghe, anh không phải bận tâm gì cho đến khi nhận được khoản tiền kia.

- Nhưng nếu hắn không nghe?

- Lúc đó anh sẽ biết là anh phải coi sóc cẩn thận thương vụ này.

Oa! Harlow vừa đẹp vừa tài năng, nhưng cô ta còn có dòng máu lạnh chảy trong huyết quản, khoái trò chơi nguy hiểm. Khổ nỗi, mình không ưa ba cái trò nguy hiểm này. Chẳng muốn phải gặp mặt thằng cha Winn Farrow chút xíu nào. Ai cũng bảo hắn là một gã tâm thần và còn hiểm độc hơn Max Rose nhiều.

Cố tỏ ra không phải là một thằng gà chết, mình cứng cỏi nói:

- Tôi không hiểu. Sao phải thử thách? Đêm qua tụi tôi đã tự chứng tỏ mình rồi.

Rose bảo:

- Có thể là vậy. Nhưng đêm qua cậu như mất hồn, Buck ạ. Tôi bảo bắn mà có bóp cò nổi đầu. Kẻ nào muốn làm việc với tôi phải tỏ ra gan dạ, phải làm những gì tôi bảo. Dù là chuyện nguy hiểm tới đâu.

Harlow tới sau Rose, vuốt ve tóc hắn trong khi hắn tiếp tục nói:

- Tôi có nhiều kẻ thù. Thật khó tin điều đó, vì tôi là một con người... rất dễ thương. Nhưng đó lại là sự thật. Tôi biết thẳng sát thủ đêm qua. Nó làm việc cho một đối thủ của tôi.

Mình nói:

- Chúng tôi biết. Winn Farrow. Bạn làm ăn cũ của ông.

Rose nhìn Harlow. Cô ta nói:

- Em đã bảo anh rồi, hai cậu này rất thông minh.

Rose bảo:

- Đúng, Winn Farrow. Tôi không có dính dáng tới hắn. Hắn làm việc hắn, tôi làm việc tôi. Nhưng chẳng hiểu sao gần đây hắn bỗng tỏ ra ganh tỵ. Cậu nói đúng, tôi sắp được trả một khoản nợ lớn. Tôi không muốn Farrow làm bất cứ điều gì để hỏng chuyện này. Do đó, đây là việc tôi cần hai cậu làm: tới gặp bạn cũ của tôi, bảo hắn lui lại đi. Vậy thôi. Chỉ việc bảo hắn lui lại. Bảo hắn là tôi rất giận và lẽ ra phải đập trả những gì hắn làm. Thật nặng. Nhưng vì tình nghĩa xưa cũ, tôi sẽ không làm. Còn nếu hắn bắt cần chuyện làm ăn, tôi sẽ đến tận nơi, làm cho hắn khốn khổ đến không thể nào ngờ nổi.

Spader hỏi:

- Chỉ có vậy thôi? Ông chỉ cần tui tôi chuyển thông điệp đó cho Winn Farrow?

- Vậy thôi. Thi hành đi, hai cậu sẽ được nhận vào làm.

Mình chỉ còn có thể nói:

- Hắn giết chết tui tôi mất.

Rose cười lớn:

- Một trong hai điều sẽ xảy ra. Hoặc là hai cậu trở về nguyên vẹn, và tôi sẽ biết không còn vấn đề gì với Farrow nữa, hoặc hai cậu trở về thành một đồng nát vụn, và tôi sẽ sẵn sàng lâm trận. Sao? Còn ham làm việc với tôi không?

Rose nhếch mép cười nụ cười của quỷ sứ. Ui da! Mình biết câu trả lời: phải chấp nhận đề nghị của Max Rose. Nhưng như vậy cũng có nghĩa là sẽ phải đối diện với Winn Farrow và đám em chuyên cắt họng người của hắn. Đây là những tên đã cố giết Max Rose. Đây cũng là những kẻ đã cố giết mình. Đây là những tên đã được Saint Dane đưa tới ống dẫn để giết cậu Press. Nhiệm vụ này chẳng khác nào tự sát, nhưng tui mình vẫn phải đi.

Ít ra thì chúng mình cũng đang tiến gần hơn sự thật. Trong thâm tâm, mình tin chắc khi gặp Winn Farrow và băng đảng của hắn, mình sẽ tìm ra được Saint Dane. Chỉ hy vọng tui mình còn sống đến khi làm được việc này.

Chương 14

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Ông Gunny khiếp đảm la lên:

- Hai đứa sẽ làm cái gì cơ?

Mình bảo:

- Chúng cháu sẽ đem thông điệp của Max Rose tới Winn Farrow.

Spader tiếp:

- Việc đó sẽ giúp bọn cháu lấy được lòng tin của Rose và sẽ moi được âm mưu giữa tụi Quốc xã và hắn. Rất hoàn hảo.

Ông Gunny vừa đi tới lui trong phòng vừa lo lắng nói:

- Chẳng có gì là hoàn hảo cả. Trước hết, đó không phải là một thông điệp, mà là một lời cảnh cáo. Winn Farrow sẽ không vui về gì bị cảnh cáo.

- Nhưng chúng cháu chỉ là hai thằng đưa tin.

- Chú lùn, điều đó còn tệ hại hơn nữa. Hắn đã dám cố giết Max Rose. Cháu tưởng hắn bỏ qua hai thằng nhóc đưa tin sao? Không đâu, thừa hai cậu. Hai cậu không được dính vào vụ này.

- Cháu hiểu ông nói gì. Nhưng mai là ngày 6 tháng Năm rồi. Chúng ta không còn thời gian nữa.

Spader nói thêm:

- Đây là việc phải làm. Nhiệm vụ của Lữ khách là gì chứ?

Ông Gunny thôi không đi tới đi lui nữa và nhìn chăm chăm hai đứa mình. Dù thích hay không thì những gì Spader nói là đúng. Vì những việc này mà chúng mình có mặt tại đây. Không thể chọn giải pháp sợ hãi, lẩn trốn mãi được. Ông Gunny tuyên bố:

- Vậy thì ta cũng sẽ cùng đi với hai cháu.

- Không được. Nếu cháu và Spader gặp chuyện gì, thì chỉ còn mình ông biết những gì đang xảy ra.

Spader nói:

- Cậu ấy nói đúng đó, ông Gunny. Dù không có chúng cháu, ông vẫn phải tiếp tục.

Đó là điều mà ông Gunny không muốn nghe chút nào. Ông khẽ nói:

- Nhưng ta không thể yên tâm.

Mình cũng không yên tâm, nhưng đó là sự thật. Cố ra vẻ đầy tự tin, mình nói:

- Không đến nỗi vậy đâu. Chúng cháu xuống đó, gửi thông điệp cho hắn, rồi ra về. Vậy thôi.

- Nhưng lỡ hai đứa đụng đầu Saint Dane thì sao?

Spader nói ngay:

- Cháu đang mong thế đấy.

Mình không thích cái cách Spader nói về điều đó. Chỉ thoáng nhắc đến cái tên Saint Dane, bản chất trong sáng của anh như lại bị bóng đen u ám bao phủ. Mong ước lớn nhất của tui mình là phải gạt bỏ chuyện đó, giữ cho đầu óc thật sáng suốt. Nếu Spader không tỉnh táo, chỉ nghĩ đến chuyện trả thù Saint Dane, thì sau cùng rất có thể ông Gunny sẽ phải đương thân độc mã hành động. Không thể để điều đó xảy ra. Nhất là mình không muốn vụ này kết thúc trên trang nhất của những tờ báo với hàng tít HAI NHÂN VIÊN PHỤC VỤ BỊ THÂM SÁT RỪNG RỖN.

Sau cùng, ông Gunny mệt mỏi nói:

- Ta không bàn cãi thêm với hai cháu nữa. Các cháu có kinh nghiệm trong công việc của Lữ khách nhiều hơn ta. Nhưng ta biết rõ Winn Farrow và cách hoạt động của hắn. Báo để hai cháu biết, thằng cha đó không biết phải quái là gì đâu.

- Cháu biết. Chúng cháu sẽ hết sức thận trọng.

Mình đáp, và thật sự mong cho “thận trọng” sẽ giúp giải quyết được chuyện.

Hai mươi phút sau hai đứa mình ngồi trong taxi, tiến xuống phố, đi gặp gã Winn Farrow bất hảo.

Thú thật, mình rất lo. Chuyện gì xảy ra nếu Winn Farrow điên điên khùng khùng và hung bạo như mọi người đã nói? Không biết chừng tui mình chưa kịp bước chân qua cửa đã bị hắn bắn bỏ luôn cũng nên? Càng nghĩ, mình càng sợ là hai đứa đã hơi quá tự đắc.

Chắc Spader cảm thấy sự căng thẳng của mình, anh thân mật huých tay. Thậm chí giọng anh còn vui vẻ một cách kỳ quặc:

- Không sao đâu, anh bạn. Tui mình đâu phải tay mơ. Dễ gì thất bại.

Mình mong đó là sự thật. Spader lại nói:

- Hơn nữa, từ khi biết nhau, mình chưa bao giờ thấy cậu gặp điều gì xấu.

- Vì sao anh nghĩ vậy?

Spader không trả lời ngay. Mình nghĩ anh ta đang lựa lời chính xác. Khi anh lên tiếng, giọng anh mang vẻ nghiêm túc mà mình hiếm khi nghe. Mình từng thấy anh mù quáng vì thù hận Saint Dane. Mình cũng đã thấy anh suy sụp vì cái chết của cha và sự mất tích của mẹ. Nhưng lần này khác hẳn. Đây là phần chân thật, chín chắn của Spade, mà mình cứ tưởng anh không hề có.

- Mình không biết nhiều về Lữ khách. Nhưng từ những gì đã thấy, thì... trụ cột trong tất cả chuyện này chính là cậu đó, Pendragon.

- Hả? Tất cả chúng mình làm việc cùng nhau mà.

- Đúng thế. Nhưng cậu là người giữ cho chúng ta gắn bó với nhau. Mình nghĩ, mỗi người có phần hành riêng, nhưng rõ ràng người quan trọng nhất trong câu đố rất “nhộn” này chính là cậu đấy, anh bạn ạ. Nếu chuyện gì xảy ra cho cậu, mình e rằng mọi chuyện sẽ chấm dứt. Và mình sẽ không để điều đó xảy ra.

Mình không biết phải trả lời làm sao. Vì mặc dù đang bắt đầu chấp nhận vai trò của một Lữ khách, mình chưa sẵn sàng lãnh trách nhiệm của một đầu sỏ. Cố gắng tìm hiểu vì sao mình được chọn làm Lữ khách đã quá đủ gay go rồi. Không đâu, mình không muốn chỉ huy. Chỉ mới nghĩ đến điều đó thôi, mình đã cảm thấy kinh khiếp rồi. Mình bảo Spader:

- Cảm ơn, Spader. Tôi cũng sẽ luôn chăm sóc anh.

- Mình biết, anh bạn ạ.

Mình muốn chấm dứt cuộc đối thoại này, vì nó chỉ làm mình thêm rối tung cả đầu óc. Dù sao thì thời gian để trò chuyện cũng đã hết, vì ngay lúc đó bánh xe rít trên đường và chiếc taxi ngừng lại. Nhìn qua cửa sổ, thấy còn hai khu phố nữa mới tới, mình bảo:

- Chưa tới. Chạy thêm hai khu phố nữa, về hướng tây chứ.

Người tài xế quay lại nói:

- Tôi biết, nhưng tôi không dám đâu. Taxi vào đó không được an toàn. Thấy chúng tôi, chúng như vớ được vàng. Bị trấn lột nhiều lần rồi, bố bảo tôi cũng không dám chạy tới đó nữa. Hai cậu thông cảm.

Biết làm sao được. Không muốn cố cò cửa thêm, hai đứa mình trả tiền rồi ra khỏi xe. Chiếc xe quay một vòng chữ U, phóng ngược trở lại, như không dám lãng vãng gần lãnh địa của Winn Farrow. Mình đứng nhìn theo: chiếc taxi phóng như chạy trốn, vượt cả đèn đỏ.

Hai đứa mình hết ráo tự tin. Spader đề nghị:

- Có lẽ tụi mình nên tính lại.

- Mình mệt mỏi vì phải suy tính lắm rồi. Đi thôi.

Hai đứa cuốc bộ về hướng tây. Bây giờ chắc chắn hẳn hai bạn đã đoán ra: đây là khu hắc ám nhất trong thành phố. Ông Gunny cho chúng mình biết, đây là quận chuyên đóng gói thịt. Trong quá khứ, tất cả lò giết mổ của Manhattan nằm trong khu vực này. Trong những ngôi nhà gạch rộng lớn, gia súc được giết mổ, rửa sạch, đóng gói, rồi vận chuyển đi. May cho chúng mình, người ta không giết mổ tại đây nữa. Công việc chính là chế biến và vận chuyển thôi. Nhưng đây là nơi mọi người đều né tránh. Không thể trách họ được. Vì rõ ràng đây không phải là điểm picnic vào ngày Chủ nhật. Chắc vì vậy mà nơi này trở thành chốn an cư cho quá nhiều tên phạm pháp. Thậm chí cảnh sát cũng né khu vực này.

Vậy mà mình và Spader đang ở đây, đi khơi khơi ngoài phố cứ như dân địa phương. Nói vậy chứ không dám khơi khơi đâu. Càng đi xa về hướng tây, chúng mình càng bị những đôi mắt soi mói trừng trừng nhìn. Ở đây giống như kiểu vùng ngoại ô, nơi mà ai cũng biết rõ nhau. Một

người lạ tới đây, lơ lửng như bóng đèn trong hang tối vậy. Từ cửa sổ, cửa ra vào, kể cả những xe phóng qua, mọi người đều nhìn hai đứa mình. Thậm chí có kẻ còn bật lên tiếng huýt sáo, như nhạo báng chúng mình, biết rõ chúng mình đang đắm đầu vào rắc rối to.

Spader lo lắng nói:

- Cứ như chúng mình đang đến một bữa tiệc không được mời.

- Hay giống như giờ cho thú ăn trong thảo cầm viên, mà chúng mình là hai miếng thịt heo băm vậy.

Điểm đến của chúng mình là một cơ sở đóng gói thịt cũ kỹ được xây dựng trên một bờ kè trên sông Hudson. Max Rose đã cho tụi mình biết chính xác địa điểm. Khi không ra ngoài để cắt cổ ai, Max Rose và đám đàn em thường xuyên ở tại đây.

Sau năm phút đi bộ rất căng thẳng, hai đứa mình tới trước một ngôi nhà gạch lớn. Hàng chữ THỊT HEO RỪNG cao cỡ sáu mươi xen-ti-mét lơ lơ trắng trên màu xanh lá của cánh cửa kiểu cổng ga-ra. Spader hỏi:

- Đây rồi. Chúng mình làm gì? Gõ cửa nhé?

Câu trả lời đến ngay. Ai đó tiến tới sau lưng tụi mình. Quay lại, mình thấy “ai đó” là hơn một người. Cả thấy năm tên. Tất cả quần áo đều nhớp mỡ và mũ lưỡi trai nhàu nát. Tay áo xắn cao để lộ cơ bắp to đùng. Mình còn thấy bàn tay và cánh tay chúng lốm đốm những vết nâu sẫm. Chắc tụi này làm việc trong xưởng đóng gói thịt và những đốm nâu kia chính là máu khô. Kinh quá!

Cả đám chúng không chút tươi tỉnh khi thấy hai đứa mình. Mặt đứa nào cũng hầm hầm, chứng tỏ chúng không ưa người lạ và sẵn sàng bắt tụi mình trả giá vì dám xâm nhập vào địa bàn của chúng. Nhìn lại tay chúng, thật sự mình hy vọng đốm máu kia là do làm việc đóng gói thịt, chứ không phải máu của mấy thằng nhóc ầm ố - như tụi mình - lang thang vào nơi này.

Cố gắng làm như chẳng có gì phải sợ đến vài tè, mình hỏi:

- Các anh làm việc ở đây?

Chúng cảm như thóc, mặt mày càng u ám hơn. Spader lên tiếng:

- Chúng tôi đến tìm ông Winn Farrow.

Mấy câu nói như có phép thuật. Nhưng là một phép thuật tồi. Vì vừa nghe đến tên “Winn Farrow”, lập tức chúng xiết vòng vây quanh hai đứa mình, cắt đứt mọi hy vọng chạy thoát. Mình vội nói:

- Chúng tôi cần gặp ông Farrow. Có tin nhắn cho ông ấy.

Mấy thằng du đãng xiết chặt vòng vây hơn. Mình và Spader lùi dần ra sau. Tụi mình không có cơ chống lại đám cục súc này. Tay chúng nắm chặt khiến cơ bắp cánh tay cuộn cuộn. Chúng tiến gần sát mũi mình. Đám này không biết thuốc khử mùi là gì hay sao? Tanh tưởi phát khiếp. Mình có nói:

- Đó là tin nhắn của ông Max Rose.

Đám cô hồn ngừng lại. Mình thấy những đôi mắt sát nhân chòng chọc đó thoáng bối rối.

Tưởng đầu máu hai đứa sắp cộng thêm vào những vết máu trên tay chúng, nào ngờ vừa nghe tên Max Rose, chúng sờ người. Thú vị hơn: chúng sợ. Trước đây mình chỉ nghe danh tàn bạo của Max Rose. Giờ chúng kiến mấy tên cô hồn này mới thoáng nghe tên hấn mà đã mềm như rau câu, mình mới tin chắc... danh bất hư truyền. Max Rose không phải kẻ dễ bị quấy rầy.

Thình lình cổng ga-ra bật mở, thêm bốn tên nữa bước ra. Bọn này trông cũng hắc ám như mấy tên tanh lờm đang vây quanh chúng mình, nhưng chúng mặc đồ vét kiểu găng-xơ và... có súng sẵn. Mình bỗng cảm thấy được an toàn hơn với mấy gã chỉ sử dụng nắm đấm. Một trong mấy tên mới ra – mình gọi hấn là Súng Sắn – chỉ tay vào hai đứa mình. Lập tức lũ tanh tưởi lục soát khắp người mình và Spader, xem có súng không. Tất nhiên, chẳng có gì. Mình tranh thủ nói:

- Chúng tôi không muốn bị rắc rối, chỉ đem tin nhắn của ông Max Rose gửi cho ông Winn Farrow.

Súng Sắn nhìn đồng bọn rồi hô hố cười. Mấy tên tanh lờm lờm há miệng cười theo. Súng Sắn vừa cười vừa nói:

- Hê hê hê! Chúng mày không muốn bị rắc rối hả? Ha ha, thú vị nhỉ, chúng tao cũng không muốn chúng mày bị rắc rối.

Đám cô hồn cười sằng sặc. Thú vị thật. Không chỉ tính mạng bị đe dọa, hai đứa mình còn bị chúng đem làm trò cười.

- Đi vào trong.

Súng Sắn bỗng quát lên, chỉ mũi súng về phía cửa ga-ra. Mình và Spader bước vào trong. Súng Sắn theo sát phía sau, nhưng mấy tên cô hồn tanh lờm ở lại bên ngoài. Mình chẳng nhớ nhung chúng tí xít nào.

Bên trong là một nhà giết mổ đã có thời tắt bật công việc. May cho tụi mình là nó không còn hoạt động nữa. Đó là một nhà kho rộng, cao tới ba bốn tầng. Một lối đi nhỏ chạy dài dưới hai dãy móc sắt thả từ hai bên trần xuống. Mình nghĩ đây là nơi những con vật bị treo để mổ. Dưới sàn là những máng xi-măng, chắc để hứng đồ phế thải. Cuối lối đi là những dãy bàn gỗ dài, nơi thực hiện tất cả những công việc pha cắt thịt. Mình rất khoái món thịt băm, nhưng không bao giờ muốn thấy nơi xuất phát của chúng.

Spader hỏi:

- Chỗ này là gì vậy?

- Anh không biết thì hơn.

- Câm họng.

Súng Sắn quát. Chúng xô hai đứa mình qua gian phòng rộng, tới bức tường cuối phòng có một cánh cửa sắt mở rộng. Súng Sắn lại ra lệnh:

- Vào đó.

Mình bắt đầu lo. Nói thật: đã rất lo rồi, nhưng lúc này mình đang mấp mé nỗi khiếp đảm dựng tóc gáy. Mình thoáng nghĩ đến cảnh hai đứa bị dẫn độ vào một căn phòng yên tĩnh cuối toà nhà và lũ côn đồ kia sẽ bắt đầu bóp cò. Mình nói:

- Ông Max Rose sai chúng tôi đến. Cho chúng tôi gặp ông Winn Farrow...

Mình không nói hết câu vì bị Súng Săn thúc mũi súng vào bụng và đẩy vào phòng sau. Spader nhào tới giật súng, nhưng bị mấy tên kia nhảy lên, xô anh vào theo mình.

Phòng sau rộng gần bằng phòng trước. Một đồng thùng gỗ lớn chất đầy thứ gì đó mà mình không biết. Trên tường và trần cũng la liệt đầy móc sắt. Một cầu thang sắt dẫn lên lối đi hẹp chạy quanh tường, ngay trên đầu tụi mình. Mình đoán đây là nơi trữ lươn bò, từ trên xuống dưới. Chỉ có hai cửa: một cửa mình vừa bước vào, cửa kia là cửa ra của lối đi nhỏ trên đầu. Không có cửa sổ.

Súng Săn ra lệnh:

- Trói tay chúng lại.

Một tên rút sợi dây dài, trói nghiền tay hai đứa mình. Mình cố bình tĩnh nói:

- Nếu Max Rose mà biết các anh không để chúng tôi nói với Winn Farrow là có rắc rối đấy.

Súng Săn tỉnh bơ:

- Thật sao? Nhưng làm sao hửn có thể biết được chứ?

- Ồ... ông ấy sẽ biết...

Mình ngật ngừng. Mình nói dối ẹ lắm. Trói tay hai đứa mình xong, tên kia trói tiếp cổ tay của hai đứa vào nhau. Mình vẫn cố tiếp tục:

- Tôi nói lần cuối...

Một giọng vang lên từ cửa ra vào:

- Mà nói đúng. Mang đang làm nhiều việc lần cuối đó.

Hai đứa mình quay lại. Một gã đứng ngay tại cửa. Lập tức mình biết ngay, đây chỉ có thể là Winn Farrow.

Không phải vì hửn giống một tên găng-xơ sùng sỏ như mình vẫn tưởng, mà chính vì phản ứng của đám đàn em. Chúng đều thụt lùi lại, như sợ làm vương chân hửn.

Thật tình, trông Winn Farrow không đến nỗi đáng sợ thế đâu. Đó là một gã lùn. Chắc cao chỉ độ mét rưỡi. Thật mà. Trông hửn giống một con búp bê găng-xơ hơn là một găng-xơ thật. Đương nhiên, mình chẳng dại gì nói cho hửn biết điều này. Bộ đồ vét của hửn, chắc có thời cũng bảnh bao, nhưng giờ đã tả lấm rồi. Vải bạc màu, khuỷu tay sờn rách.

Điều đó quá đủ để diễn tả về băng nhóm của Winn Farrow. Mặc dù vẫn mặc đồ vét, nhưng tất cả đều đã cũ nát. Trong khi Max Rose và đàn em đều diện những bộ đồ đặt may đắt tiền, thì băng Winn Farrow mặc những bộ đồ cũ xì. Mình đoán, chắc đó là sự khác biệt giữa một trùm găng-xơ thành công trong trung tâm và một tên du đảng kiết xác vùng ngoại ô. Rõ ràng đây là đội găng-xơ hạng B.

Farrow bước vào, theo sau là hai tên đàn em. Bước đi của hửn nhanh và ngắn. Phải vậy thôi. Vì với hai chân ngắn ngủn, muốn đi nhanh, làm sao có thể dài bước được. Ngộ lắm, giống như xem phim hoạt hình vậy. Nhưng mình đâu dám cười. Cười là tự sát.

Đám có súng giật lùi khi Farrow bước qua. Hắn đứng dang hai chân trước mình và Spader. Trong một giây, mình tưởng hắn sẽ chống tay mạn sườn, la lớn “Hãy hô, ta là Peter Pan đây!” (Peter Pan: Là một cậu bé xinh xắn, vênh váo và lém lỉnh trong quyển truyện cùng tên của nhà văn và nhà viết kịch J.M.Barrie người Anh (1860-1937). Là thủ lĩnh của băng “Những cậu bé mất tích”. Peter Pan không muốn lớn lên và dùng quãng đời trẻ con vĩnh cửu của mình để chu du trên hòn đảo nhỏ của xứ sở Neverland.) Dù mặt hắn tròn xoe như ông đĩa, nhưng đôi mắt sáng lên vẻ điên rồ. Mình tin hắn thuộc dạng có khả năng hủy hoại tất cả. Hắn không phải cậu bé biết bay Peter Pan đâu. Nhìn hai đứa mình chán, hắn nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, suýt trúng chân mình, rồi gầm gừ:

- Thì ra chúng mày là hai thằng nhóc làm tao nhức cả đầu đây. Phải cho tụi bay ăn kẹo đồng ngay mới đáng.

- Max Rose không thích vậy đâu.

Mình trở lại bài ca hù dọa. Lầm to. Nhắc đến “Max Rose” trước mặt thằng cha này, chẳng khác nào vẩy miếng vải đỏ trước mặt một con bò mộng. Mắt hắn lơ đãng, rồi đảo ngược lên cuộn vào trong. Thấy ghê lắm! Đàn em hắn cũng kinh trò này chẳng thua hai đứa mình. Chúng đều lùi một bước, cứ như chờ hắn sắp nổ tung ra.

Một lúc sau hắn bình thường lại. Nhưng theo mình, hắn vừa tăng thêm một nấc điên khùng. Farrow gầm gừ hỏi:

- Mày tưởng tao quan tâm đến những gì con chuột đó nghĩ à? Max Rose chỉ là đồ rác rưởi!

Hắn quay nhìn đám đàn em. Như một dàn đồng ca, chúng đồng thanh cất giọng:

- Chí phải! Rác rưởi! Chuột bọ! Chí chí phải!

Farrow đưa tay lên. Đám đàn em im bật. Mình đoán, chúng làm trò này nhiều lần rồi. Có vẻ được tập tành bài bản hẳn hoi. Quay lại, nhìn sát mặt mình, Farrow hỏi:

- Mày bảo, hắn có nhắn tin cho ta?

Mình liếc sang Spader, mắt hai đứa chỉ cách nhau vài phân. Spader gật đầu khuyến khích. Lúc này phải thận trọng lựa lời sao cho tên quỷ lùn này đừng phát rồ thêm. Rắc rối là, làm sao có thể chuyển thông điệp của Max Rose mà không để hắn phần nộ? Bây giờ mới thấy đâm đầu vào vụ này là ngốc, nhưng lỡ đâm lao rồi, đành phải theo lao thôi. Mình bình tĩnh nói:

- Đúng vậy. Ông ấy muốn ông biết rằng, ông ấy không giận vì chuyện bị ông cố tình khử ông ấy. Ông ấy sẵn lòng bỏ qua, coi như chuyện đó chưa hề xảy ra.

Farrow cười, nói:

- Ha! Hào hiệp quá nhỉ.

- Nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng... ông ấy muốn ông lui lại. Vậy thôi. Ông ấy chỉ, tôi có thể nói thêm là lịch sự, yêu cầu rằng ông làm ơn lui lại cho.

- Ôi, chỉ có vậy thôi sao? Nhưng... nếu tao không khoái lui thì chuyện gì xảy ra?

Tới phần gay go đây. Mình tăng hăng, nói tiếp:

- À... tôi xin lập lại lời ông ấy: nếu ông không coi việc làm ăn của mình là quan trọng, ông ấy sẽ đến tận đây, làm ông khốn khổ đến không thể nào ngủ nổi.

Mình nhăn nhó. Đúng là một lời hăm dọa. Giờ mình chỉ còn biết chờ phản ứng của Farrow.

Lúc đầu hắn nín lặng, chỉ lom lom nhìn mình, như cố hiểu những gì vừa nghe. Rồi, mấy giây sau, hắn phá lên cười. Mình thề với hai bạn đó. Dù không rõ nguyên nhân, đám đàn em cũng hồ hồ cười theo.

Farrow cười sằng sặc:

- Hắn tới đây? Làm cho tao khốn khổ? Hắn đang giỡn mặt với ai vậy? Con chuột khốn khiếp đó đã làm ta đau còn hơn đạn xuyên qua sọ rồi.

Tiếng cười dần tắt, chuyển thành giọng nói đầy căm phẫn:

- Chính hắn là nguyên nhân làm ta phải sống trong đồng rác rưởi này đây. Cùng làm ăn, cùng thống trị thành phố. Khi quá đầy đủ rồi hắn phản ta, bỏ rơi ta. Giờ thì hắn ở tuốt trên lầu đài, phê phớn sườn nướng, sâm-banh; còn ta quơ quào từng mẩu bánh. Hắn sẽ làm ta khốn khổ ư? Hắn còn cách nào làm ta khốn khổ hơn được nữa chứ?

Farrow tiến lại, dí sát mũi vào mặt mình. Hơi thở hắn chua lè. Thằng cha này mới uống rượu. Mình bảo đảm đó không phải là thứ rượu uýt-ky xịn pha với nước khoáng như của Max Rose đâu. Hắn nói sùì cả bọt mép:

- Nhưng ta tiết lộ cho mi tí bí mật: Ta sẽ bắt hắn chịu đựng những gì là đau khổ nhất mà ta đã từng gánh chịu.

Hắn quay đi, ngoắc tay với gã đàn em đứng ngay cửa. Mình và Spader lại nhìn nhau. Tụi chúng định giở trò gì đây?

Tên đàn em tiến đến, trao cho hắn một vật. Farrow quay lại, ngoác miệng cười. Trên tay hắn là một thứ trông giống như quả hỏa tiễn gắn trên một cái que. Không giống đâu, một hỏa tiễn thật đó. Màu đỏ và dài chừng ba tấc. Một đầu nhọn, đầu kia có hai cánh. Giữa hai cánh lộ ra sợi dây, chắc đó là một ngòi nổ.

Farrow phe phẩy hỏa tiễn trước mũi tụi mình, cười cợt:

- Tao không đập hắn đâu. Tao cũng không thèm đập những thằng ngu làm tay sai cho hắn. Hai đứa biết tao sẽ làm gì không? Tao sẽ dùng món đồ chơi xinh xinh này quất cho Max Rose vĩ đại thân bại danh liệt luôn.

Spader hỏi:

- Cái gì vậy?

Farrow đưa trái hỏa tiễn lên cao xuống thấp như đứa trẻ thích thú với chiếc máy bay đồ chơi.

- Ôi, chỉ là món đồ chơi nho nhỏ của mấy người bạn trong khu phố Tàu cho tao. Theo tao,

một cái này thôi là đủ chơi đẹp hẳn, nhưng chưa chắc lắm, nên tao muốn nhờ hai đứa mày quyết định dùm.

- Quyết định gì? Ông sẽ làm gì với nó?

Mình vội hỏi. Hẳn trả lời như đang nói với một đứa trẻ con:

- Đơn giản lắm. Chúng mình chơi trò đổ vui, trò này có tên gọi là: Bao nhiêu tia lóng lánh đủ rọi sáng ông bạn cũ Max Rose của ta? Một? Hai? Hay ba? Đó là điều chúng ta sẽ thấy.

Mình bắt đầu nghĩ, thằng cha Winn Farrow này điên tởm độ. Hẳn quay lại ngoắc tay. Tên cô hồn đã trói hai đứa mình nhanh nhẹn tiến lên với một sợi dây dài. Hẳn trói tay hai đứa mình vào một đầu dây, rồi quăng đầu kia lên một cái móc trên đầu tụi mình. Nguy rồi. Chúng sắp treo mình và Spader lên như hai miếng lườn bò.

Tính toán thật lẹ, mình nói:

- Tôi có ý kiến này hay hơn. Sao ông không để tôi trở về gặp Max Rose, bảo là chính ông ta mới là người phải rút lui? Tôi sẽ nói, ông đã nắm trong tay một kế hoạch và nếu ông ta không để ông trở lại nhóm như trước kia, ông sẽ ra tay ngay.

Spader hùa theo:

- Đúng đó. Ông sẽ sống trên lầu thượng sang trọng của khách sạn.

Farrow nhìn hai đứa mình bằng đôi mắt vô hồn. Trò vui ghê rợn của hẳn đã kết thúc. Hẳn nói sùì cả bọt mép:

- Tao chỉ muốn thấy thằng cặn bã đó phải đau đớn như ta đã đau đớn. Tao muốn nó phải bò tới đây, van xin cho phép nó được vào gặp ta. Tao chỉ muốn vậy. Tao sẽ làm được vậy.

Với một cái gật đầu, tên cô hồn giật mạnh sợi dây. Trước hết, tay tụi mình bị kéo lên khỏi đầu, rồi toàn thân bị nhắc bổng lên, chân lơ lửng cách sàn cả thước. Đưa ra trái hỏa tiễn, Farrow bước lại gần tụi mình:

- Nào, thử xem phải cần bao nhiêu cái này, OK?

Nói xong, hẳn quay người chạy vội ra ngoài trên hai chân ngắn ngủn. Nhưng lúc này mình chẳng thấy có gì là ngộ nghĩnh nữa.

Mình run giọng gào theo:

- Ông định làm gì thế?

- Nói cho mày biết thì còn gì là bất ngờ nữa!

Đúng là thằng điên. Hẳn bước qua cửa, theo sau là hai tên vệ sĩ và mấy gã có súng. Bỏ lại mình và Spader lững lơ dưới hai cái móc thịt. Spader hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Cố thoát ra.

Vừa nói, mình vừa vùng vẫy chuỗi tay ra. Nhưng càng vùng vẫy, sức nặng cơ thể càng làm

dây trời xiết chặt thêm. Cổ tay mình đau như cắt.

Bổng Spader liếc ra cửa, kêu lên:

- Kìa, chúng đang làm gì ngoài kia vậy?

Ngoái nhìn, mình tưởng tim ngừng đập. Bây giờ thì mình hiểu Winn Farrow tính chơi trò gì. Lũ cô hồn xúm xít bên nhau, lùi về gần cuối căn phòng giết mổ rộng lớn mà tụi mình đã bước vào đầu tiên. Que màu đen gắn liền với hỏa tiễn giờ được ghim xuống một thùng gỗ. Chiếc thùng nằm nghiêng và đầu hỏa tiễn nhắm qua cửa, hướng thẳng...

Hai đứa mình.

Spader hỏi:

- Cái đó là gì vậy?

Mình không trả lời. Vì anh ta sắp biết đó là gì ngay thôi. Mình giục:

- Lẹ lên. Mau thoát khỏi đây.

Vừa cố vùng vẫy, vừa liếc ra phòng ngoài, mình thấy Farrow rút túi lấy ra điều xì-gà, đưa lên miệng. Hắn quẹt que diêm vào thùng gỗ, rồi chậm rãi mời điều thuốc.

Thật kinh hoàng. Nhìn lên sợi dây, mình thấy đã lỏng ra một chút, nhưng đã quá muộn mất rồi.

Farrow đã mời xong điều xì-gà, hắn đưa que diêm cháy dở chăm ngòì hỏa tiễn màu đỏ. Lập tức, ngòì nổ lòn xòe lòn sáng... như pháo hoa trong ngày lễ Độc Lập vậy. Chỉ vài giây nữa, hỏa tiễn sẽ bén lửa.

Spader lại ríi rít hỏi, giọng đầy khiếp đảm:

- Pendragon? Cái gì vậy? Chuyện gì sắp xảy ra?

- Tiếp tục lắc cho dây lỏng ra đi.

Mấy giây sau...

Hỏa tiễn bùng sáng...

Mình la lớn:

- Bảo vệ mắt!

Spader vội quay mặt vào tường. Nhưng mình thì phải nhìn những gì đang xảy ra. Từ dàn phóng tạm, hỏa tiễn bay qua cửa, phóng vào căn phòng có hai đứa mình đang bị treo. Đúng tiêu điểm. Lúc đó mình mới quay đi, sẵn sàng hứng chịu.

Nhưng hỏa tiễn không trúng hai đứa mình, mà phóng thẳng vào đồng thùng gỗ. Chỉ chệch sang phải vài tấc là chúng mình đã thành hai cây đuốc sống rồi. Hút chết, nhưng chưa thoát hẳn. Hỏa tiễn đâu phải pháo hoa. Nó được dùng để phá hủy mà. Nó nổ tung, bắn ra một làn sóng lửa lên đồng thùng gỗ. Chỉ vài giây, đồng thùng chìm ngập trong lửa.

Vừa khiếp đảm vừa kinh ngạc, mình và Spader trở mắt nhìn. Ngọn lửa mau chóng bốc lên cao đến không ngờ. Hơi nóng hùng hực bốc ra.

- Câu trả lời của tao đó.

Nghe tiếng Farrow gào át tiếng lửa rống, mình và Spader quay lại, và thấy hắn đứng ngay cửa. Phì phà điều xì-gà, như một ông bố hãnh diện, hắn nói:

- Một trong những bé cưng này của ta là đủ cho ta thành công rồi. Nào, hai nhóc, thử xem ngọn lửa khủng khiếp này thiếu cháy nhanh thế nào nhé. Cảm ơn đã tham dự cuộc vui.

Cười hì hì, hắn quay người sải bước ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng sập lại và lách cách vang lên tiếng chìa khóa. Chỉ thoáng nhìn ngọn lửa, mình biết căn phòng này sắp trở thành hỏa ngục. Mình và Spader chỉ còn có thể vẫy một cách tuyệt vọng. Đúng như đã đoán, Winn Farrow vừa điên khùng vừa độc ác. Max Rose đã nhận được câu trả lời: Farrow sẽ không lùi lại. Cái chết của hai đứa mình là một mình chúng.

Ngay lúc đó mình nghe một tiếng nói.

Dù trong hơi lửa hùng hực như đang nướng hai đứa, nhưng khi nghe giọng nói đó, mình lạnh toát người.

- Chào, Pendragon. Chuyển viếng thăm Trái Đất Thứ Nhất vui vẻ chứ?

Hai đứa đều vội ngược nhìn về nơi có tiếng nói, để thấy một gã đang đứng trong lối đi nhỏ, trên đầu tụi mình. Chính là một trong những tên găng-xơ đã theo Winn Farrow vào phòng. Hoặc ít ra trông hắn giống tên găng-xơ đó. Nhưng giọng nói làm mình nghĩ khác. Đây là kẻ xâm nhập từ một thời gian khác, không gian khác và sau cùng đã quyết định xuất đầu lộ diện.

Hắn kênh kiệu cười cười:

- Tưởng mi hết hứng thú rồi chứ, không ngờ vẫn quyết tâm đeo đuổi tìm kiếm ta đến thế.

Saint Dane đã ghé thăm để ngắm cảnh hai đứa mình bị nướng.

Chương 15

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Lửa lan rất nhanh, tràn ngập đồng thùng gỗ và đang tiến qua sàn, bò dần đến hai đứa mình. Gỗ cháy đen trên đường ngọn lửa tiến qua.

Saint Dane lại lên tiếng:

- Chào cả mi nữa, Spader. Đã nghĩ lại việc nhập bọn với Pendragon chưa?

Thấy sự căm thù lại ngùn ngụt trong mắt Spader, mình nói nhỏ:

- Thây kệ hấn. Cố nói lỏng dây ra.

Spader gật. Nhưng trong khi hai đứa mình vùng vẫy với sợi dây, Saint Dane vẫn tiếp tục lái nhái châm chọc.

- Pendragon, lãnh địa của mi quả tầm thường. Con người ở đây rất dễ bị tác động. Thật đáng thương. Tại đây tất cả chỉ vì tiền. Kiếm tiền, giữ tiền, dùng tiền để có quyền lực. Lòng tham của chúng sẽ được minh chứng bằng sự sụp đổ hoàn toàn.

Lửa đã bắt đầu bò lên tường. Saint Dane vẫn tiếp tục:

- Winn Farrow và cái băng đảng lưu manh tởm lợm của nó đã lên một kế hoạch thật hoành tráng để hại thằng Max Rose. Farrow là một con nhái nóng nảy, nhưng ta phục nó. Tự ta không thể nghĩ ra một kịch bản thú vị hơn như thế được.

Không thể chịu được nữa, mình gào lên hỏi:

- Kịch bản gì? Chúng định làm gì?

- Ha ha! Đáng lẽ mi nên chăm chỉ hơn trong giờ học sử, Pendragon ạ. Mọi manh mối cứ rành rành ra đó mà mi không thấy gì sao? Có lẽ mi sống hơi khó khăn hơn khi thiếu sự đỡ đần của lão cậu quá cố yêu quý của mi thì phải.

Không thể mắc bẫy Saint Dane. Hấn đang cố làm tâm trí tụi mình rối tung lên, nhưng mình quyết định không để hấn đắc ý. Lúc này lửa đã liếm lên bức tường gần chúng mình. Không nói ra thì hai bạn cũng biết mình sợ đến cỡ nào.

- Ta để hai đứa bay tại đây, vì còn bạn giúp sửa soạn cho ngày mai trọng đại. Tội nghiệp hai đứa không được chứng kiến cảnh đó. Ngày mai sẽ là một thời điểm sôi sục, nóng bỏng vô cùng.

Tiến tới cửa, hấn ngừng lại nhìn xuống chúng mình:

- À, còn chuyện này nữa. Ta tin chắc hai người đã đoán ra, chính ta đưa hai tay súng ống dẫn ra lệnh cho chúng bắn vào Cloral. Chỉ có ý cảnh cáo thôi, không ngờ lão Press ngu tới nỗi đứng

lù lù đó mà hứng đạn. Nhục thật. Nhưng nhìn cảnh này, ta thấy tội bay cũng sắp đi theo lão tới nơi rồi. Cho ta gửi lời chào thân ái nhất tới lão, được chứ?

Dứt lời, Saint Dane mở cửa bước ra khỏi lối đi hẹp.

Những nghi ngờ của mình đã được chứng minh. Saint Dane đã sử dụng những tay găng-xơ đó để giết cậu Press. Nghĩ đến điều đó làm mình đau đớn quá. Nhưng lúc này phải cố gắng gạt bỏ mọi xúc động, phải sáng suốt, nếu không tội mình sẽ chết.

Nhưng Spader lại không nghĩ vậy. Ánh mắt dữ tợn của anh làm mình phát sợ. Những lời nói của Saint Dane đã chạm tới những ý nghĩ u ám nhất trong đầu mà Spader đã phải cố sức che giấu. Anh sắp nổ tung vì căm thù, tức giận. Mình vội cảnh giác:

- Đừng nổi nóng, Spader. Đó là những gì hấn muốn đó. Bình tĩnh.

Lời cảnh giác của mình chẳng ăn thua gì. Spader thở dốc. Giận dữ điên cuồng, anh ta giật sợi dây với sức mạnh mình không ngờ nổi. Spader giằng giật tới lui tay bị trói của hai đứa. Mình phải cố né, nếu không chắc chắn bị ăn quả đấm nảy lửa ngay mặt. Ngửa mặt, mình thấy lửa trên tường đã lên cao khỏi đầu, lan tới sợi dây. Sợi dây bắt cháy! Spader gào lên một tiếng đầy phẫn nộ, giật mạnh, làm sợi dây đứt rồi. Hai đứa rơi xuống sàn, chổng đống lên nhau.

Bực vì Spader mất bình tĩnh bao nhiêu, mình khoái kết quả ngược với ý đồ châm chọc của Saint Dane bấy nhiêu. Sự phẫn nộ của Spader đã giải thoát hai đứa, với chút trợ giúp của sợi dây bốc cháy. Nhưng hai đứa chưa được an toàn đâu. Mình giật mạnh tay Spader, bắt anh ta nhìn thẳng mắt mình:

- Spader! Phải tập trung ý chí vào công việc, nếu không chúng ta sẽ chết.

- Hấn là một con quỷ, Pendragon. Phải ngăn chặn hấn lại.

Mình cố giữ giọng điềm tĩnh để làm anh ta dịu lại:

- Chúng ta sẽ ngăn chặn hấn. Nhưng trước hết, phải ra khỏi đây. Anh nghe tôi chứ, Spader?

Dần dần, đôi mắt Spader không còn vẻ hung dữ nữa. Anh đã bình tĩnh lại:

- Phải, cậu nói đúng.

Tội mình không còn bị treo lên móc nữa, nhưng tay vẫn còn trói chặt vào nhau. Spader kéo một đầu, mình giật đầu kia. Mấy giây sau, mình đã có thể rút một tay ra. Sau đó việc cởi trói là chuyện nhỏ.

Hết bị trói, nhưng hai đứa đang ở giữa một hỏa ngục. Lúc này lửa tràn lan khắp mặt tường và liếm lên tới trần rồi. Nếu không bị lửa thiêu, thì tội mình cũng sẽ bị mái trần kia đổ ụp lên người. Mình nhìn quanh, cố tìm lối thoát. Hoàn toàn vô vọng. Lửa ngùn ngụt khắp chung quanh.

Đúng lúc đó mình thấy một chuyện lạ.

Khói xoáy vòng gần giữa phòng như một con ốc nhỏ. Cái ống khói đen đó vươn lên trần, rồi bỗng bành trôi về... cái cửa trên lối đi hẹp. Mình nhìn theo và phát hiện: Saint Dane đóng cửa không chặt, vì vậy khói bị hút ra ngoài. Mình kêu lên:

- Kìa! Hấn để cửa ngỏ.

Không chờ Spader, mình chạy tới cầu thang sắt. Anh cũng chạy ngay sau mình. Lửa cuồng nô đùa ngút cả mấy phút rồi. Hơi nóng khủng khiếp và cầu thang sắt bị nung nóng rực. Để giày mình nóng đến không chịu nổi. Mình cố hết sức để không nắm vào tay vịn cầu thang. Nắm vào đó chắc chắn tay mình sẽ bị nướng chín luôn. Mỗi bước tiến lên, nhiệt độ càng tăng. Khói mù mịt đến không thở nổi, mà tụi mình lại phải chạy ngay trong vòng xoáy của cơn bão đang bị hút ra cửa.

Sau cùng tụi mình cũng lên tới lối đi nhỏ. Chạy ngay đến cánh cửa, và đạp chân. Cửa mở bung. Xong rồi! Quay lại, mình thấy Spader đã ở kế bên. Hai đứa nhào qua cửa, chỉ cầu mong cho nó sẽ dẫn ra bên ngoài.

Nhưng không. Chúng mình lọt vào một hành lang hẹp và dài. Khói bao phủ mù mịt khoảng không gian tối hẹp, không thể nhìn thấy phương hướng gì.

Mình kêu lên:

- Phải hay trái?

- Mắt mình cay xè, anh bạn ơi. Đi đi, phải trái gì cũng được!

Mình quay đại sang phải. Lập tức, mình vừa mừng vừa lo. Mừng vì sàn gỗ quá cũ, những vết rạn nứt hở toang hoác, lửa bập bùng rơi từ dưới lên, có thể soi đường cho mình. Nhưng lại lo, vì nếu lửa tấp lên, cái sàn ọp ẹp này sẽ bị bốc cháy. Càng thêm lý do để phải thoát ra khỏi đây thật nhanh. Mình nắm tay Spader, hai đứa cố sức chạy, chỉ mong tới được cuối hành lang và thoát ra ngoài trước khi toàn bộ mặt sàn làm mồi cho lửa.

Nhưng không xong rồi. Mới chạy được mấy bước, mình nghe một tiếng rắc! Mặt sàn dưới chân hai đứa mình đang sụp đổ! Chỉ một giây sau, chúng mình chìm ngập giữa những tia lửa, khói và mảnh gỗ cháy. Rồi tất cả chỉ còn là một cảm giác mơ hồ. Mình cố gắng tả lại, nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mình không chắc là nhớ chính xác tất cả đâu.

Khi tụi mình lọt qua sàn, tay Spader rời khỏi tay mình. Lửa ngùn ngụt khắp nơi. Mình nhớ là lúc đó, mình nghĩ đang bị rơi vào giữa hỏa ngục và sắp bị quay chín. Nhưng sàn bên dưới cùng ọp ẹp và đã bị đốt, nên khi mình ngã xuống, ván sàn vỡ tung, làm mình lọt thỏm qua và... không bị gãy cái xương nào. Đúng là phép lạ.

Ngay sau đó, mình biết là đang ở dưới nước. Nhà giết mổ xây trên bờ kè nhô ra sông Hudson. Chỉ trong mấy giây, mình đang từ nỗi sợ chết cháy chuyển thành sợ chết đuối. Trong khi rơi xuống, đầu mình bị va chạm mạnh, choáng váng. Mình chỉ còn loáng thoáng nhớ, chung quanh mình, những thanh gỗ ngùn ngụt lửa rào rào đổ xuống nước. Lại còn ngổn ngang cột chống bờ kè. Mình quay hướng nào cũng không được. Không đụng cột thì cũng va phải những mảng gỗ cháy rơi xuống từ cơn bão lửa trên đầu. Mình bị sặc nước, không thở nổi, suýt ngất. Đầu chìm chìm dưới nước, nhưng mình không còn đủ sức ngoi lên.

Rồi mọi chuyện càng thật sự tệ hại hơn. Mình nghe tiếng nghiến răng rắc ở bên trên. Điều đó chỉ có thể là: Ngôi nhà đang vỡ tung. Bờ kè sắp sụp đổ lên đầu hai đứa mình. Đúng lúc không còn chút hy vọng sống sót để ra khỏi nơi này, mình cảm thấy một bàn tay rắn chắc nắm lấy cánh tay mình.

Spader ra lệnh:

- Nín thở đi.

Chỉ kịp nuốt một ngụm không khí, mình đã bị Spader kéo chìm xuống nước. Thả lỏng người, mình trao tính mạng cho anh ta. Một tay ôm chặt mình, một tay Spader bơi với một sức mạnh không thể nào tin nổi. Ô không. Mình tin chứ, Spader có một phần là cá heo mà. Nếu không bị thương, bơi như thế này với anh chỉ là chuyện nhỏ. Vì tính mạng của hai, mình cầu mong anh không bị thương.

Mình không biết có thể nín thở được bao lâu, nhưng biết rõ hai đứa được an toàn hơn dưới nước. Vì mình đã nghe thấy tiếng ngôi nhà đang rầm rầm sụp đổ. Muốn sống, tụi mình phải tiếp tục di chuyển khỏi vùng đổ nát này. Mình không biết hai đứa đã ở dưới nước bao lâu, nhưng chắc không thể hơn vài giây đâu, vì mình không nghĩ mình có thể chịu đựng được hơn thế.

Khi ngoi khỏi mặt nước, mình nhớ, điều đầu tiên mình nhìn thấy là mặt trời. Điều thứ hai là gương mặt rạng rỡ của Spader. Anh ta đang đứng nước kế bên mình, trông thoải mái như đang thả nổi trong hồ bơi của trẻ con vậy.

- Bị va phải trán hả, anh bạn?

Rờ lên trán, mình thấy một cục sưng tù vù.

- Ủa, choáng váng cả đầu.

- Đừng lo. Nằm ngửa đi, mình kéo cậu vào.

Mình làm theo ngay. Giờ không phải lúc sĩ. Mình vui mừng để Spader kéo vào bờ. Chỉ một phút sau, hai đứa tới một cầu tàu bằng gỗ. Spader đẩy mình lên sàn cầu như một con búp bê sung nước. Thành công rồi! Hai đứa còn sống.

Chúng mình nằm đó, tận hưởng làn gió mát. Sau mười phút phải hít thở làn khói ghê tởm, không khí mới ngọt ngào làm sao. Mình nhắm mắt, tập trung thanh lọc buồng phổi. Tình trạng mình lúc đó thật thảm hại. Ngoài những va chạm trên đầu, toàn thân mình chỗ nào cũng trầy trụa. Áo quần cũng bảo vệ cho mình được một phần, nhưng bây giờ trông giống quần áo thì ít mà giống mớ giẻ rách thì nhiều.

Spader lên tiếng trước:

- Khiếp đảm, anh bạn ạ! Thật sự khiếp đảm.

Mình mở mắt và thấy anh ta đang nhìn ngôi nhà giết mổ ngùn ngụt cháy, chỉ còn là một đồng đồ nát khổng lồ chìm trong lửa. Khói đen cuồn cuộn bùng bùng trên sông Hudson. Mình tự hỏi sao chưa thấy sở cứu hỏa xuất hiện. Chắc họ sợ, không dám bước vào khu hắc ám này.

Vừa thở gấp, Spader vừa nói:

- Farrow bảo đây chỉ là thử. Hắn định làm gì nếu là thật?

Đó là một câu hỏi chính đáng. Đúng vậy, mục tiêu của hắn là gì? Saint Dane bảo hai đứa mình đã có mọi manh mối mà mình lại không thể xâu nổi chúng lại.

Spader trông cũng chẳng khá hơn mình. Áo quần anh rách cháy, cánh tay đầy vết trầy. Mình hỏi:

- Anh khỏe chứ?

Spader giận dữ nói:

- Khi nào hạ được Saint Dane, mình sẽ khỏe ngay.

- Anh tin tôi không, Spader?

- Đương nhiên là tin, anh bạn.

- Vậy thì xin anh hãy nhớ cho là lần sau, khi anh quá nóng giận và muốn đuổi theo Saint Dane: Saint Dane sẽ bị hạ, nhưng chúng ta cần phải tỏ ra khôn ngoan.

- Đúng. Khôn ngoan. Bây giờ hãy khôn ngoan ra khỏi chỗ này thôi.

Hình như Spader lảng tránh, không trả lời trực tiếp câu nói của mình. Nhưng giờ không phải lúc tranh luận. Chúng mình vẫn còn kẹt trong vùng đất dữ. Cần phải ra khỏi đây nhanh chóng nào tốt chừng ấy.

Dòng sông thấp hơn mặt đường chừng hơn một mét. Cuối cầu tàu có một cái thang bằng gỗ. Mình leo lên trước, ló đầu quan sát.

Ná thở luôn!

Tụi mình đang ở cách khu giết mổ đồ nát chừng năm mươi mét. Giữa mình và ngôi nhà cháy đó là khoảng đất rộng trống trơn và... một đám găng-xơ. Tất cả bọn chúng đều tụ tập tại đây: Từ Winn Farrow, đám tay chân còn đồ áo quần tả tơi của hắn, tới mấy tên cơ bắp cuồn cuộn ôm vũ khí, và tất nhiên là cả Saint Dane. Bọn chúng đều đứng quay lưng lại mình, cách xa không đến ba mươi mét, ngăm nhìn tác phẩm của chúng. Nếu chạy khỏi đây, hai đứa mình sẽ bị chúng nhìn thấy là cái chắc.

Nhưng tệ hơn nữa là, bên phải mình chừng vài mét là mấy xe ô tô của chúng. Khi trở lại xe, chúng cũng sẽ phát hiện ra hai đứa mình. Tụi mình bị kẹt tại một nơi không có gì che chắn. Chỉ vài giây nữa, mình và Spader sẽ lại bị đưa về điểm khởi đầu.

Chương 16

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Spader ngược lên hỏi:

-Thấy gì rồi, anh bạn?

Mình nhìn xuống, đưa ngón tay lên môi, suýt một tiếng. Chỉ cần một tên trong đám cô hồn kia nghe tiếng là chúng mình tiêu luôn. Muốn thoát, hai đứa phải chuồn gấp trước khi chúng chán chê ngằm nhìn ngôi nhà cháy. Trở lại xe là chúng phát hiện ra tội mình ngay. Chỉ còn cách chạy thật lẹ. Chắc chắn chúng sẽ phát hiện, nhưng ít ra là còn có cơ hội. Mình nhìn quanh tìm hướng tốt nhất.

Đậu cách mình chừng hai mươi mét là một chiếc xe tải cà tàng, hai bên hông kẻ hàng chữ THỊT HEO RỪNG. Chiếc xe nằm giữa mình và con đường bên kia. Nếu chạy được tới xe mà không bị phát hiện, tội mình có thể cầu may phóng qua được những kẻ xấu kia, vọt ra đường. Từ đó tội mình có thể biến vào thành phố. Càng nhất là đoạn đường từ chỗ hai đứa tới chiếc xe. Một khoảng hoàn toàn trống trơn. Chỉ một tên tình cờ quay lại trong khi hai đứa đang cầm đầu chạy là... chúc yên giấc ngàn thu!

Mình tụt xuống, cho Spader biết kế hoạch của mình. Anh ta nói ngay:

-Rồi. Để mình chạy trước.

Mình chưa kịp tranh luận, Spader đã thoăn thoắt leo lên cầu thang hẹp. Tới cầu thang, anh quay lại nhìn mình nháy mắt và... biến mất. Mình vội vã leo lên thang, nhìn theo.

Spader lom khom chạy rất nhanh. Mình nín thở. Anh ta hoàn toàn đang ở ngoài khoảng trống. Nhưng không bị tên đàn em nào của Farrow phát hiện. Chạy tới xe tải, Spader đưa cao tay, thụt lên thụt xuống, mừng chiến thắng. Rồi anh ta lên nhìn qua mui xe, thăm dò đám gang-xơ. Chúng hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra sau lưng. Spader ngoắc mình theo. Ủi da. Tới phiên mình thôi. Nhảy qua đầu thang, mình chạy.

Nhưng không được may mắn như Spader. Mình mới chạy được mấy bước, một tên cô hồn bỗng quay lại. Đơn giản và ngớ ngẩn vậy đó.

-Ê!

Thằng du đãng la toáng lên. Lập tức cả đám quay lại và... thấy mình. Chạy tới xe tải, mình rap mình, núp bên Spader. Điều sau cùng mình nhìn thấy trước khi thụt xuống là Winn Farrow giậm dứ giậm khẩu súng từ tên đàn em. Mình bảo Spader:

-Kế hoạch này dở ẹc.

Pằng! Farrow nổ súng rồi. Cửa xe vỡ tung, mảnh kính rào rào trút xuống đầu hai đứa. Đám đệ tử bắn theo sếp. Chúng toàn nhắm vào hướng cái xe tải. *Bùm! Bùm! Bùm!* Chiếc xe rung lên

theo từng loạt đạn. Tụi mình được bảo vệ, nhưng được bao lâu?

Spader lèm bèm:

-Biết vậy, cứ ở dưới cầu tàu chờ tụi nó đi khỏi.

Mình gào lên trong tiếng đạn nổ:

-Sao *bây giờ* anh mới nghĩ ra điều đó?

Rồi mình nghe có tiếng còi xe chói lói và tiếng bánh xe rít trên mặt đường. Tiếng súng ngừng bật, mình và Spader tranh thủ lộ đầu ra nhìn. Mình đã hy vọng được xe cảnh sát giải cứu, nhưng trái lại, đó là một chiếc xe màu đen phóng như bay, đâm thẳng vào đám găng-xơ. Chúng nhào nhào chạy tán ra như những con ki bowling khi chiếc xe gần như cày lên chúng. Chiếc xe điên không ngừng lại. Tiếp tục hú còi, nó trượt qua đám găng-xơ tán mác, nhào thẳng lại hai đứa mình. Đám găng-xơ xúm lại, nhắm vào cái xe điên kia mà bắn. Kính sau xe vỡ tan tành.

Nhưng chiếc xe ma vẫn tiếp tục chạy.

Gã điên này định húc vào xe tải sao? Hai đứa mình không biết phải làm gì. Chạy ra thì bị mấy thằng cô hồn bắn. Chỉ còn nước đứng nhìn và sẵn sàng nhảy tránh. Gã tài xế phóng thẳng tới chỗ hai đứa mình đang núp, rồi quật tay lái vào giây cuối, vừa vặn né được xe tải. Chiếc xe điên trượt nghiêng sang bên, rồi lấy lại thăng bằng lao về phía trước. Chỉ một giây sau nó quay bánh, vòng lại bên xe tải, giảm hẳn tốc độ. Gã tài xế điên này là ai vậy kìa?

Từ sau tay lái, ông Gunny la lớn:

-Vào xe!

Không hề chậm trễ, mình và Spader chạy tới, chui tọt vào băng sau. Ông Gunny chỉ giảm tốc độ để hai đứa mình nhảy lên xe, chứ không dừng xe lại. Cửa chưa kịp đóng, mình đã thét lên:

-Phóng đi!

Ông nhấn ga. Bánh xe rít trên đường nhựa, mình và Spader bị bật ngửa trên ghế. Nhưng chưa yên thân đâu. Thêm hai tiếng nổ nữa làm cửa xe bẹp dí.

-Rạp người xuống!

Gunny không cần phải bảo, hai đứa mình đã ở dưới sàn xe đầy mảnh kính vỡ rồi. Thêm ba tiếng nổ nữa, nhưng lần này, chỉ một viên đạn trúng xe. Tụi mình đang cấp tốc thoát thân. Ông Gunny cho xe vọt lên lề đường, bẻ tay lái, phóng khỏi vùng nguy hiểm. Một giây sau, mình và Spader đã đủ gan lộ đầu nhìn lại phía sau.

Qua lớp kính đập vỡ, mình nhìn thấy khu nhà giết mổ đang rã rời sụp đổ từ xa. Thành công rồi! Hai đứa mình đã an toàn. Cảm ơn ông Gunny!

Cả mình và Spader đồng thanh vui sướng hét toáng lên:

-Yeah! Gunny! Hô hô hô! Ông đã cứu mạng tụi cháu.

Gunny quay lại. Mắt ông mở lớn đầy khiếp đảm. Đúng là ông vừa mới bình tĩnh thực hiện một pha giải cứu liều lĩnh đáng kinh ngạc, nhưng điều đó đã làm ông phát khiếp.

Ông run giọng, nói:

-Không bao giờ, không bao giờ ta muốn làm những chuyện như thế này nữa đâu. Tim còn như muốn bung khỏi ngực đây này.

Mình bảo:

-Giảm tốc độ đi ông. Chúng ta thành công rồi.

Nhấc chân ra khỏi bàn đạp ga, Gunny giảm tốc độ xe trở lại bình thường. Mình thấy tay ông vẫn còn run bần trên bánh lái. Ông lo lắng nói:

-Ta sẽ bị mất việc vì vụ này, mấy đứa biết không.

Spader hỏi:

-Vì sao?

-Chiếc xe này thuộc quyền ông Caplesmith, quản lý khách sạn. Ông ấy sẽ nói sao khi thấy xe bị bắn toét tả thế này?

Thật mắc cỡ khi nhắc lại chuyện này: Lúc đó cả hai đứa mình đều phì cười. Tụi mình đâu muốn hô hố cười vậy đâu. Nhưng chuyện đó quá...tức cười. Làm sao có thể so sánh một cái xe ăn mấy viên đạn với những gì hai đứa mình vừa trải qua?

Ông Gunny phát bực:

-Ta chẳng thấy có gì đáng cười cả.

Mình bảo:

-Cháu xin lỗi. Ông nói đúng. Chuyện đó không có đáng cười.

Spader nói thêm:

-Cám ơn ông đã đến đúng lúc. Chúng cháu mang nợ ông nhiều lắm.

-Nợ? Đúng là hai đứa nợ ta một cái xe mới.

Ông cười lớn, thoải mái lại. Nhìn tụi mình trong kính chiếu hậu, Gunny nháy mắt nói:

-Ổn chứ? Trông hai đứa như vừa đụng đầu với quỷ sứ vậy.

Spader bảo:

-Chính xác vậy đó.

Mình nói:

-Chúng cháu đã tìm ra Saint Dane, hay chính xác hơn là hắn đã tìm ra chúng cháu.

Gunny nắm chặt tay lái hơn:

-Hắn có dính dáng gì vào vụ đốt lò sát sinh không?

Mình đáp:

-Theo một cách nào đó thì đúng thế. Dù vậy, Winn Farrow mới là kẻ châm mồi lửa.

-Chính hắn tự đốt tài sản của mình sao?

-Hắn đang mưu đồ một việc. Chúng có loại pháo hoa nổ bùng như quả cầu lửa, và sẽ dùng để triệt hạ Max Rose.

Spader thêm vào:

Tất cả chỉ nhằm trả thù nhau.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, mình vội kêu lên:

-Khách sạn! Đúng rồi, hắn sẽ bắn hỏa tiễn lên lầu thượng Manhattan Tower, vì đó là nơi ở và làm việc của Max Rose.

Spader nói ngay:

-Đúng rồi! Chắc chắn hắn sẽ đốt khách sạn. Chỉ cần dùng một trong mấy cây đuốc khốn kiếp đó, hắn có thể thiêu rụi khách sạn rồi.

Mình sôi nổi đưa ý kiến:

-Phải di tản mọi người, báo cảnh sát để họ bảo vệ.

Ông Gunny trầm tĩnh nói:

-Mục tiêu của hắn không phải là khách sạn đâu.

Hai đứa chờ người. Mình hỏi:

-Sao ông biết?

Gunny bình thản đáp:

-Vì ta đã tìm hiểu được LZ một-hai-chín là gì rồi.

Cả Spader và mình đều không thốt được một lời. Ông Gunny đột ngột cho biết đã khám phá ra phần đầu tiên nhất của bài toán đó. Mình suýt quên vụ bí ẩn của LZ-129. Hai đứa mình lom lom nhìn ông. Nhưng ông chỉ chăm chăm nhìn con đường trước mặt. Sau cùng mình phải lên tiếng hỏi:

-Sao? Ông có định cho chúng cháu biết không?

-Pendragon, thư đó nói gì? Lá thư có dấu hiệu của Quốc xã đó.

Mình nhớ lại lá thư Ludwig gửi Max Rose.

-Thư viết là, tiền trả sẽ đến vào ngày 6 tháng Năm, thông qua LZ một-hai-chín.

Ông Gunny gật đầu:

-Vây là, bất kể chuyện gì Max Rose đã làm cho tụi Quốc xã thì tiền trả công sẽ được chuyển cho hắn vào ngày mai bằng LZ một-hai-chín. Nếu Winn Farrow thật sự muốn làm cho Max Rose điều đứng, hắn sẽ ngăn chặn Rose nhận được món tiền này.

Spader kêu lên:

-Đó chính là những gì Farrow đã nói. Hắn sẽ đánh vào đúng điểm làm Max Rose đau đớn nhất.

Mình nôn nóng hỏi:

-Vây thì LZ một-hai-chín là gì?

Ông Gunny điềm tĩnh nói:

-Hôm nay đọc báo, ta không ngờ mình lại không đoán được ra từ trước. LZ một-hai-chín chính là Luft Zeppelin một-hai-chín. (Zeppelin là tên một loại khinh khí cầu làm bằng hợp kim nhôm cứng, có thân hình trụ dài, đã được người Đức sử dụng cho mục đích quân sự và chở hành khách từ đầu thế kỷ 20. "Luft" (tiếng Đức) trong tiếng Anh có nghĩa là "air", tức "không khí". (Nxb))

Spader vội hỏi:

- Luft Zeppelin là gì?

Thình lình mình chợt hiểu.

Mình muốn bình luận. Saint Dane đã nói đúng. Đáng lẽ mình phải chăm chỉ hơn trong giờ học sử. Câu trả lời lộ liễu trước mắt mà mình không tìm ra. Đó là một sự kiện nổi tiếng trong lịch sử Mỹ. Phim ảnh, truyền hình, sách báo đã nhiều lần đề cập đến sự kiện này. Đó là một thảm kịch nổi tiếng ngang ngửa vụ đắm tàu *Titanic* hay vụ nổ tàu con thoi *Challenger*.

Spader hỏi mình:

-Pendragon, cậu có biết ông Gunny nói gì không?

-Có. Mình nghĩ là mình biết. Điều đó mang nhiều ý nghĩa lắm.

Nhặt tờ báo từ ghế kế bên, ông Gunny nói:

-Luft Zeppelin một-hai-chín rời Đức tuần trước, và sáng mai sẽ đáp xuống phi trường hải quân tại Lakehurst, New Jersey.

Ông ném tờ báo lên đùi mình. Một tấm hình lớn của Luft Zeppelin-129 nằm ngay trên trang nhất. Đó là một khí cầu khổng lồ màu bạc. Nhưng nó mang một cái tên thông dụng hơn. Cái tên đó được viết ngay trên đầu mũi khí cầu.

Đó là *Hindenburg*.

Gunny nói:

-Chắc tiền trả cho Max Rose được gửi trực tiếp từ Đức bằng khí cầu đó và ta tin rằng đó là

mục tiêu của Winn Farrow.

Spader cầm tờ báo, ngắm nghía hình khí cầu với chữ vạn của Quốc xã sơn trên phần đuôi, hỏi:

-Cái này cũng bay được sao? Trông nó không giống phi cơ của Jinx.

Ông Gunny trả lời:

-Đây là một quả bóng lớn. Nhẹ hơn không khí. Người ta đã bay qua đại dương bằng quả bóng này từ mấy năm nay rồi. Họ nói đó là sự đột phá vào tương lai.

Ông Gunny hỏi:

-Cháu nói vậy là sao, Pendragon? Đây là lịch sử của cháu. Cháu chưa bao giờ nghe nói tới Hindenburg à?

Mình thở dài, nuốt nước bọt rồi trả lời:

-Có. Cháu đã nghe về vụ này. Khi Hindenburg tới New Jersey, nó đã bị nổ. Quả cầu bùng cháy và khoang hành khách đâm sầm xuống đất. Phi thuyền hoàn toàn bị thiêu rụi và rất nhiều người chết. Theo cháu biết, người ta mãi mãi không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. (New Jersey: một bang ở miền Trung –Đông Hoa Kỳ, bên bờ Đại Tây Dương, kế bên thành phố New York. (Nxb))

Cả ba im lặng một lúc lâu. Sau cùng Spader nói ra điều ba người đều đang nghĩ tới:

-Bây giờ thì chúng ta đều biết, Hindenburg sẽ bị nổ tung.

Mình gật đầu:

-Phải. Điều chúng ta không biết là, liệu chúng ta có thể ngăn chặn được chuyện này không?

Chương 17

NHẬT KÍ # 10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Không ai nói gì thêm suốt trên đường trở về khách sạn Manhattan Tower. Mình nghĩ, cả ba đều đang cố quên sự thật là ngày mai sẽ có một thảm họa xảy ra. Winn Farrow sẽ châm ngòi nổ, gây ra một trong những kết cục bi thảm bi ối nhất trong lịch sử. Hắn sẽ làm nổ tung phi thuyền *Hindenburg* chìm trong lửa; những đoạn phim thời sự trầy xước về những con người tuyệt vọng cố nhảy khỏi khoang hành khách để thoát thân; cả hình ảnh một phóng viên truyền thanh đang loan tin phi thuyền sắp tới, bỗng rúng tập trung tinh thần để diễn tả sự kinh hoàng của vụ cháy nổ.

Cái khoảng khắc nổi tiếng trong lịch sử đó sẽ xảy ra trong ngày mai. Vấn đề là, tụi mình sẽ phải làm gì?

Về tới khách sạn, Gunny ngồi lại trong xe, nói:

-Hai đứa lên phòng đi. Ta có người bạn có thể sửa chữa xe này như mới. Để ông Caplesmith biết vụ này, chúng ta sẽ nuốt không trôi đâu.

Gunny rồ ga, vọt đi. Còn lại hai đứa bên hè đường. Spader hỏi:

-Nuốt món gì mà không trôi?

-Chỉ là một cách diễn tả thôi, nghĩa là sẽ rất rắc rối.

-Tiếc thật. Mình đang đói đây.

Tụi mình vào qua ngã bếp, vớ một ít trái cây. Hóa ra mình cũng đang đói. Bây giờ phải tìm cách trở về phòng mà không để cho tên nào trong đội vệ sĩ của Max Rose nhìn thấy. Phải có kế hoạch né cho khéo.

Mới qua khỏi được nửa căn bếp, hai đứa đụng đầu ngay với gã tùm được chúng mình hôm qua. Bộ thẳng cha này không bao giờ về nhà sao? Hắn oang oang:

-A, nhìn này. Hai đứa mày trông cứ như vừa từ mặt trận về. Lại còn bốc mùi phát khiếp lên nữa chứ.

Mình làm ra vẻ ngẫu, gắt lên:

-Tránh ra, tụi tôi phải đi thay đồ và còn...

Thằng du đảng tùm hai đứa mình, đẩy tới thang máy. Chắc mình chưa đủ ngẫu. Sau đó chúng mình bị xô vào phòng khách của Max Rose. Kế hoạch né Max Rose của tụi mình khéo thế đấy. Tên cô hồn ra lệnh cho hai đứa:

-Không được đụng chạm vào bất cứ thứ gì. Tụi bay kinh tởm quá.

Hắn bỏ đi. Mình có chút thời gian tính toán sẽ nói gì với Max Rose. Spader nói ngay:

-Tụi mình phải cho hắn biết tất cả.

-Hay quá! Cho hắn biết tôi từ tương lai tới đây như thế nào, và vì vậy nên tôi mới biết Hindenburg sẽ nổ vào ngày mai ra sao ư? Tuyệt vời!

-À...cậu không thể nói vậy...

-Đúng.

-Nhưng nếu cho hắn biết Winn Farrow sắp cho nổ khinh khí cầu, Rose có thể cho đàn em đến ngăn chặn. Chúng sẽ làm việc đó thay tụi mình!

Có lẽ Spader nói đúng. Nếu nhiệm vụ của tụi mình là ngăn chặn Farrow và Saint Dane phá hủy *Hindenburg* thì phải lợi dụng mọi sự trợ giúp, cho dù đó là sự trợ giúp từ một băng đảng du đảng. Đây có thể là một giải pháp thật sự dễ dàng. Nhưng mình không hiểu sao mình vẫn thấy e ngại khi phải nói với Max Rose về những gì sắp xảy ra. Sau cùng mình bảo Spader:

-Có thể anh có lý. Nhưng đừng nói gì với hắn vội. Để khi nào tụi mình thông suốt mọi chuyện đã.

-Không còn thời gian đâu, Pendragon! Chúng ta cho hắn biết sớm chừng nào hắn càng sớm có cơ hội chặn đứng Saint Dane chừng đó.

-Ý anh là chặn đứng Farrow?

-Sao cũng được. Hô hây! Nhưng phải cho Max Rose biết tất cả!

-Không.Chưa đến lúc. Đừng nói gì hết, được chứ?

Spader chưa kịp nói gì thêm cánh cửa cuối phòng đã mở, và Max Rose cùng bước vào với Harlow. Cả hai đều mặc đồ ngủ bằng lụa. Ngạc nhiên chưa? Thấy hai đứa mình, Max Rose cười tươi rói, nói oang oang:

-Buck! Flash! Tuyệt thật! Hai cậu còn sống!

Thì rõ ràng là mình chưa chết.

Tới gần hai đứa, Harlow hít nhẹ, chun mũi hỏi:

-Hai em nghịch lửa hả?

Spader nói ngay:

-Không. Nhưng Farrow thì có.

Mình trừng mắt với Spader, mong anh ta ngậm miệng.

Rose và Harlow buông mình trên ghế đệm chờ nghe báo cáo. Rose lên tiếng:

-Muốn mời hai cậu ngồi, nhưng nói thật nhé, hai cậu bốc mùi quá.

Mình bảo:

-Không sao. Hay để tụi tôi đi tắm và thay đồ xong sẽ kể ông biết những gì đã xảy ra?

-Bộ tôi giống người kiên nhẫn lắm hả? Thôi, nói ngay đi.

Spader nhìn mình. Như mọi khi, anh chờ mình nói trước. Nhưng đứng trước Rose, đầu óc mình như mít đặc, không biết phải nói gì. Rose tiếp:

-Thấy hai cậu chưa chết, tôi đoán ông bạn Winn đã lo cho công việc làm ăn, mà tôn trọng đề nghị của tôi rồi, đúng không?

Mình cần bịa ra một chuyện, để còn có thời gian nghĩ ra cách tốt nhất để xử lý thông tin. Nhưng đầu óc mình như trống rỗng. Chỉ một giây sau, Spader đã thông thốc nói:

-Winn Farrow sẽ cho Hindenburg nổ tung.

Mình nhắm mắt. *Pằng!* Xong rồi. Spader đã khai hỏa. Mọi tính toán không còn trong tay mình nữa.

Max Rose kinh ngạc, nhảy dựng lên:

-Hắn sẽ...?

Không nói hết câu, hắn nóng nảy nện gót tới lui.

Tin nổi không? Không chỉ ngạc nhiên, trông hắn còn tỏ ra sợ hãi nữa. Mình thật không ngờ. Max Rose là một gã thậm chí không hề chớp mắt khi nhìn thẳng vào mũi súng của tay sát thủ. Vậy mà lúc này, mới chỉ nghe *Hindenburg* có thể bị cháy bùng, hắn sợ đến bắn loạn. Bực dọc sải bước tới quầy rượu, Max Rose tự rót một ly. Lần này không pha thêm nước khoáng. Hắn cần rượu nguyên chất. Cực mạnh. Hắn hỏi để biết rõ thêm chi tiết:

-Sao? Nó định làm gì?

Mình không trả lời. Bây giờ màn trình diễn đã thuộc về Spader. Spader nói:

-Hắn có những trái hỏa tiễn khiếp lắm. Chỉ cần bắn một trái. Bùm! Khinh khí cầu sẽ nổ tung.

-Các cậu nghĩ trò đó có hiệu quả không?

-Cứ nhìn chúng tôi đây này. Hắn nã có một phát vào khu nhà giết mổ với chúng tôi ở trong đó. Cả ngôi nhà chẳng còn lại gì.

Nốc cạn ly rượu, Rose chùi miệng bằng tay áo choàng. Tay hắn run run. Harlow đứng dậy, nhẹ nhàng đến bên hắn, bình tĩnh nói:

-Đừng lo, Maxie. Farrow ngu lắm, không đủ khả năng làm chuyện đó đâu.

Rose bắt đầu túa mồ hôi, hắn gắt lên với ả.

-Thế sao? Nhưng nếu nó gặp may? Cô có biết tài sản của tôi bao nhiêu trên quả bóng to đùng đó không?

Mình hỏi đại:

-Khinh khí cầu đó chuyển đến cái gì ạ?

Mình nghĩ, Rose sẽ không trả lời, nếu không vì quá bối rối. Hắn trợn mắt nhìn mình, nói:

-Tiền công của ta. Ta đã làm cả đồng việc cho tụi Đức. Đã chuyển cho chúng từ trang thiết bị, dụng cụ, sắt thép và đủ thứ khác nữa. Tất cả đáng giá hàng nhiều triệu đô-la. Ta trắng tay, nợ nần vì mấy thằng Quốc xã khốn kiếp đó. Nếu không nhận được số tiền đó, thì sẽ...

Hắn không nói hết câu. Nhưng mình biết, dù là chuyện gì cũng chỉ sẽ là chuyện rất thê thảm cho Max Rose. Hắn sợ là phải. Mình hỏi:

-Sao chúng không viết cho ông một ngân phiếu hay một thứ gì đó?

-Đâu có dễ vậy được. Vụ làm ăn này không ai muốn để lại dấu vết. Vì vậy phải tìm đủ mọi cách. Trên khinh khí cầu có tiền mặt. Rất nhiều tiền mặt. Chúng cũng gửi cho ta trái phiếu và nhiều kim cương. Kim cương không một tí vết. Thậm chí ta còn sẽ nhận được mấy bức tranh của những danh họa đã chết, đáng giá bạc triệu! Đó là cách thức chúng muốn chi trả và ta đã đồng ý. Tất cả đều được chuyển đến bằng khinh khí cầu đó, để lách thủ tục thuế. Thật là một kế hoạch thối tha.

Bây giờ thì mình đã biết Winn Farrow định nói gì khi bảo sẽ đập trúng yếu huyệt làm Max Rose đau đớn nhất. Nếu Farrow phá hủy *Hindenburg*, công việc làm ăn của Max Rose coi như tiêu luôn. Thê thảm hơn, căn cứ vào vẻ khiếp đảm của Rose, mình có thể nói: Vụ này sẽ là hồi kết của chính bản thân Max Rose.

Harlow dịu dàng trấn an:

-Không sao đâu, Maxie. Anh sẽ tìm ra cách giải quyết mà.

Rose uống thêm ngụm rượu cho bình tĩnh lại, rồi khẽ bảo hai đứa mình:

-Hai cậu khá lắm. Tôi sẽ không quên đâu. Giờ thì ra ngoài, tôi cần có thời gian để suy nghĩ.

Thời gian suy nghĩ! Hừ. Mình cũng đã cần chút thời gian đó. Ước gì mình đã có thêm thời gian suy nghĩ, trước khi để Spader nói huých toẹt mọi chuyện với Max Rose. Giờ thì cả chuỗi tình thế đảo ngược mà mình không thể kiểm soát. Tất cả chỉ vì mình đã không đủ thời gian suy nghĩ.

Chắc mình phải học cách suy nghĩ lẹ hơn mới được.

Chương 18

NHẬT KÍ #10

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Mình và Spader mau chóng rời khỏi lầu thượng của Max Rose. Tránh gặp Dewey vì không muốn phải cắt nghĩa với cậu ấy hay bất kỳ ai về hình dạng của tội mình, hai đứa đi bằng cầu thang thường, xuống lầu sáu. Vào trong phòng, vừa kịp khép cửa, Spader đã mừng rỡ reo lên:

-Hô hây! Thành công rồi! Rose sẽ cho đám đàn em đi chặn đứng Farrow. Hindenburg an toàn rồi.

Nhìn Spader, mình phát bực.

-Tôi đã yêu cầu anh đừng nói gì về kế hoạch của Farrow cơ mà.

-Mình biết, anh bạn ơi. Nhưng đó là cơ hội của chúng ta, cậu không nói thì mình phải nói.

Mình cố không điên tiết:

-Nhưng nếu đó là một hành động sai lầm thì sao? Đây không chỉ là chuyện hai tên gang-xtơ thù ghét nhau. Chúng ta còn phải lo cho cả một lãnh địa.

-Thôi nào, Pendragon. Cậu biết đó là một việc làm đúng mà. Một lần nữa, chúng ta lại tỏ ra khôn ngoan hơn Saint Dane. Tội mình thẳng rồi!

-Tôi hy vọng anh có lý.

Cần được suy nghĩ một mình, mình vào phòng tắm. Cởi bộ quần áo cháy xém, mình đứng dưới vòi nước ấm để tẩy rửa máu khô. Những vết thương sưng tím dù không trầm trọng, nhưng chắc phải có thời gian mới lành được. Hai đứa mình thật may mắn.

Đứng dưới vòi sen, mình động não tìm lời giải đáp. Không chỉ vụ *Hindenburg*, mà còn về Spader. Anh ta lại bị nhu cầu trả thù thôi thúc. Đúng, chính mình cũng muốn trừ khử Saint Dane. Nhưng mặc dù mình và Spader đứng cùng chiến tuyến, cách giải quyết cuộc chiến của hai đứa lại khác hẳn nhau. E rằng có ngày sẽ xảy ra đụng chạm. Và hôm nay đã xảy ra rồi.

Tuy nhiên mình cũng không muốn tỏ ra tự cao, không muốn giận anh ta chỉ vì anh ta đã không nghe lời mình. Mình là ai chứ? Mình có hiểu hết mọi chuyện đâu. Có lẽ anh ta đã hành động đúng. Có lẽ lý do tội mình có mặt tại Trái Đất Thứ Nhất này là để làm những việc chính xác như anh ta đã làm. Tiết lộ cho Max Rose biết âm mưu phá hủy *Hindenburg* của Winn Farrow, có thể chúng mình sẽ cứu được phi thuyền đó.

Nhưng điều đó lại làm mình nghĩ đến một vấn đề bất ổn nhất. Chúng mình đã không biết về vụ phá hủy *Hindenburg* liên quan gì tới toàn bộ kế hoạch của Saint Dane. Mục tiêu của Saint Dane là phát hiện “bước ngoặt” của một lãnh địa và đẩy đưa lãnh địa đó vào một hướng tệ hại khác. Vấn đề là, vai trò của *Hindenburg* là gì trong “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất? Đó là một phi thuyền của Đức, nhưng nó có liên quan gì tới cuộc chiến tranh sắp tới không? Cứu

Hindenburg có ngăn được chiến tranh xảy ra không?

Có quá nhiều câu hỏi không lời giải đáp, làm mình không thể nghĩ rằng nhiệm vụ của chúng mình đã hoàn tất trên Trái Đất Thứ Nhất.

Ra khỏi phòng tắm, mình thấy ông Gunny đã có mặt. Spader đã cho ông biết anh ta cảm thấy chắc chắn bằng đảng của Rose sẽ cứu được *Hindenburg*. Ông Gunny muốn tỏ ra mừng rỡ, nhưng cái nhìn bối rối của ông cho mình biết, ông cũng không hoàn toàn tin tưởng như mình. Đã đến lúc phải nói cho mình bạch mọi điều. Mình bắt đầu nói:

-Đây là những gì chúng ta biết chắc: Max Rose đang làm việc cho Quốc xã. Quốc xã nợ Rose một số tiền lớn. Rose đang cần số tiền đó. Rất cần. Và số tiền đó đang tới bằng kinh khí cầu *Hindenburg*. Tiền mặt, tranh, kim cương, trái phiếu và không thể biết còn những gì khác nữa. Tất cả những thứ đó, ngay lúc này, đang hay qua đại dương. Winn Farrow, kẻ thù của Rose, biết rõ tài sản đó quan trọng đối với Rose đến thế nào, vì vậy hắn sẽ cho nổ tung *Hindenburg* từ trên trời.

Gunny lên tiếng:

-Đúng là một hành động quá đáng, chỉ nhằm để trả thù.

Spader nói ngay:

-Farrow vốn là một thằng cha quá đáng. Nhưng bây giờ thì Max Rose đã biết phải làm gì. Hắn sẽ ngăn chặn vụ phá hoại phi thuyền và *Hindenburg* sẽ được an toàn. Uống singger mừng đi! (Snigger: tên một loại rượu nổi tiếng ở xứ sở Cloral – nơi Spader xuất thân (xem tập 2: Cloral – thành phố mất tích). (Nxb))

Mình thận trọng nói:

-Có thể.

Spader đầy tin tưởng:

-Hắn sẽ làm. Cậu thấy Rose sợ hãi thế nào rồi đó. Hắn sẽ làm tất cả để ngăn chặn Farrow.

Mình cố không để lộ sự chán ngán:

-Nhưng đây không chỉ là chuyện của hai tên xã hội đen căm thù nhau. Đây là chuyện về “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất. Chúng ta chưa khám phá được nguyên nhân Saint Dane nhúng tay vào vụ này.

Spader rất kênh khi nói:

-Chắc chắn chúng ta biết rồi chứ: Tất cả chỉ vì cuộc chiến rất “nhộn” sắp tới, đúng không nào? Đó không phải là mong muốn của Saint Dane sao?

-Phải. Nhưng chuyện đó liên quan gì tới *Hindenburg*?

-Có thể... liên quan đến đủ thứ. Như ông Gunny đã nói đó: một sự kiện khác nữa...Theo mình, Saint Dane muốn bảo đảm cho cuộc chiến phải xảy ra, và bằng cách này hay cách khác, cho nổ phi thuyền đó sẽ châm ngòi cho cuộc chiến. Vì vậy, nếu chúng ta ngăn chặn vụ phá hủy phi thuyền, chúng ta cũng chặn đứng được chiến tranh và... Saint Dane bị thua.

Ông Gunny nói:

-Có thể Spader có lý. Nếu cứu Hindenburg mà chúng ta có thể ngăn chặn chiến tranh, thì chẳng khác nào hạ được Saint Dane.

Spader nhìn mình, cười kiêu hãnh. Mình bảo:

-Ừa. Có thể. Chỉ mong được như vậy.

Spader năn nỉ:

-Thôi nào, Pendragon! Làm sao chúng ta có thể thua được chứ? Cho dù không ngăn được chiến tranh thì chúng ta cũng cứu được những người trên Hindenburg. Như cậu vẫn thường nói, đây là việc không cần lẩn tẩn suy nghĩ.

Dù Spader đang đưa ra một lập luận rất vững chắc, nhưng mình vẫn không đồng ý trăm phần trăm. Mình than thở:

-Ước gì chúng mình có thêm thông tin để có thể tiến hành công việc.

Ba người đều im lặng một lúc, cho đến khi ông Gunny lên tiếng:

-Có thể ta biết chỗ kiếm tìm thêm tin tức.

Mình vội hỏi:

-Thật sao? Ở đâu?

Ông nói với giọng thản nhiên:

-Là những Lữ khách , chúng ta có thể xuyên qua ống dẫn, đi vào tương lai của chính lãnh địa này, để nhìn lại chuyện gì đã xảy ra tại đây.

Tim mình thót lại. Dù tha thiết mong được trở về nhà – Trái Đất Thứ Hai – nhưng mình biết việc đó chỉ mất thì giờ vô ích. Mình thất vọng nói:

-Không giúp ích được gì đâu. Tất nhiên chúng ta có thể tới Trái Đất Thứ Hai, nghiên cứu một số sự kiện liên quan tới Hindenburg và Chiến tranh Thế giới Thứ Hai, nhưng điều đó cũng không cho chúng ta biết thêm được gì. Điều cần thiết là phải tìm hiểu nếu Hindenburg không phát nổ thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Ông Gunny cười tinh quái:

-Ai nói gì đến chuyện tới Trái Đất *Thứ Hai* đâu?

Thoạt đầu mình không hiểu ý ông. Nếu định nhìn vào tương lai Trái Đất, đương nhiên sẽ phải tới Trái Đất Thứ Hai, trừ khi...

Mình không giấu nổi sự hồi hộp:

-Ông sắp nói điều cháu đang nghĩ đấy sao?

Spader hỏi:

-Ông ấy sắp nói gì vậy?

Gunny trả lời:

-Tất nhiên là ta nói: chúng ta sẽ làm một chuyến du hành tới Trái Đất Thứ Ba.

Mình choáng váng, hỏi:

-Có một Trái Đất Thứ Ba? Ông đã tới đó chưa? Bao giờ vậy?

Gunny mỉm cười:

-Phải, ta đã tới đó vào năm... 5010. Thêm hay bớt một năm gì đó thôi.

Mình ngồi phịch xuống. Ý nghĩ sẽ thấy Trái Đất khoảng ba ngàn năm trong tương lai làm đầu óc mình lúng búng. Mình hỏi:

-Bỏ tay luôn. Nhưng nói nghiêm túc nha, Trái Đất Thứ Ba giúp gì được cho chúng ta hơn Trái Đất Thứ Hai chứ?

-Ta nói rồi. Ta đã tới đó cùng cậu Press của cháu trong lần đầu tiên ông cho ta biết về câu chuyện Lữ khách. Nơi đó có những điều như trong truyện thần tiên vậy. Ở đó có những thư viện, nhưng không giống những thư viện chúng ta đã biết. Không có giấy tờ, sách vở hay bất cứ thứ gì khác để cầm đọc đâu. Tất cả thông tin được lưu giữ trong những ổ dữ liệu nhỏ xíu xíu bằng hạt cát. Toàn bộ thư viện công của thành phố New York chỉ là một trong những hạt cát nhỏ bé đó. Tưởng tượng nổi không?

Ông Gunny đang nói về một loại máy vi tính. Hai bạn thấy không, nếu so sánh với máy tính tại mình đã có thì máy của tại mình quá lỗi thời rồi. Đó là sự tiến bộ vượt bậc của kỹ nghệ sản xuất máy tính. Mình không thể tưởng tượng trong ba ngàn năm còn tiến bộ tới đâu.

Ông Gunny nói tiếp:

-Dường như, trong những hạt li ti đó, họ có từng mẫu thông tin nhỏ nhất về tất cả mọi sự việc đã xảy ra. Ta nghĩ, nếu chúng ta tới đó gặp Patrick...

Spader hỏi:

-Patrick nào?

-Lữ khách của Trái Đất Thứ Ba. Một con người rất tốt và thông minh. Ta tin là Patrick có thể sẽ tìm ra tất cả những thông tin và cho chúng ta thêm chút ý kiến về công việc của chúng ta tại đây.

Ông già này thật kỳ lạ. Không thể đếm xuể đã bao nhiêu lần ông gỡ rối cho hai đứa mình rồi. Mình kêu lên:

-Cháu nghĩ ý kiến của ông thật tuyệt vời. Chúng ta đi ngay thôi.

Không thể ngồi đây được nữa. Quên ráo cả những vết đau bầm dập, mình đứng phắt dậy thay quần áo. Nhưng ngay sau đó, mình như quả bóng xì hơi khi Spader tuyên bố:

-Tôi không đi đâu.

-Anh nói gì vậy. Quá nhiều sự cố kinh khủng sắp xảy ra tại đây. Có thể chúng ta trở về thì đã quá trễ.

-Chuyện đó không thành vấn đề. Thời gian giữa các lãnh địa không giống nhau, nhớ không? Chúng ta có thể đi cả năm, nhưng khi ông dẫn đưa chúng ta trở lại nơi này thì chỉ là một tiếng đồng hồ sau.

-Như vậy là quá liều lĩnh, anh bạn ạ. Phi thuyền đó sẽ phải đến vào sáng sớm mai. Mình muốn có mặt tại đây, phòng xa Max Rose không lo nổi vụ Winn Farrow. Cậu có lý, chúng ta không thể lệ thuộc vào Max Rose làm thay công việc của túi mình. Nếu hắn thất bại, thì chính chúng ta sẽ phải cứu Hindenburg.

Nhìn ông Gunny, Spader hỏi:

-Lakehurst cách đây bao xa? (Lakehurst: một thị trấn ở trung đông New Jersey. Theo lịch sử, khinh khí cầu *Hindenburg* đã bị cháy và tiêu hủy tại căn cứ hải lực không quân ở Lakehurst vào 6-5-1937, khi đang neo tại đó. (Nxb))

-Trên dưới tám mươi dặm. Nếu lái xe tới đó thì phải mất bốn tiếng. Đi xe buýt còn lâu hơn.

-Thấy chưa? Phải cần thời gian để tới đó. Mình không muốn chơi trò mạo hiểm, tới không kịp.

Mình cố nói:

-Spader, tôi đã bảo là chúng ta sẽ trở lại đúng giờ mà.

-Xin lỗi bạn ơi. Không chơi trò may rủi được.

Sắp bước vào một lãnh địa nguy hiểm, mà lại là đồng đội của nhau, vì vậy mình phải kéo Spader trở lại đúng kế hoạch:

-Còn nhớ những gì anh nói trên taxi không? Anh đã bảo: tất cả chúng ta đều quan trọng, nhưng tôi là người gắn kết chúng ta lại với nhau. Bây giờ tôi đang làm điều đó đây. Tôi đang gắn kết chúng mình với nhau. Cơ hội duy nhất để hạ Saint Dane là chúng ta phải ở bên nhau. Anh đã từng liều mạng sống để cứu tôi, Spader. Một lần nữa hãy vì tôi, tôi cần anh cũng tới đó.

Spader suy nghĩ một lúc. Mình có đã thông được anh ta không? Cuối cùng anh ta nói:

-Nếu đúng như cậu tính toán thì đâu có vấn đề gì. Cậu tới Thế Giới Thứ Ba rồi trở lại kịp lúc. Chúng ta sẽ liên kết cùng đánh Saint Dane và đám găng-xơ của hắn như cậu chưa từng đi khỏi đây. Nhưng nếu cậu không trở lại đúng thời gian thì lúc đó cần phải có người ở đây, để đảm bảo sao cho phi thuyền đó không bị chúng cho nổ. Đó là lý do tôi ở lại.

Mình không biết phải nói gì thêm nữa. Spader đã quyết tâm ở lại. Và thú thật, mình cũng không hoàn toàn tin chắc là anh ta sai. Bước tới gần mình, Spader nói tiếp:

-Hãy tới Trái Đất Thứ Ba, ráng khám phá những gì có thể. Có thể đó là những điều rất có ích cho chúng ta. Nhưng cứ để mình ở lại đây lo mọi chuyện, phòng xa những rủi ro có thể xảy ra.

Biết rằng ông Gunny và mình sẽ trở lại kịp thời, nên đó không phải là vấn đề làm mình băn khoăn. Điều mình không yên tâm chính là vì Spader tách khỏi mình. Spader là một người sôi nổi, luôn muốn lăn vào hành động. Ngay lúc này, Saint Dane đang trong tầm ngắm của anh, và anh sẽ không chịu để Saint Dane thoát khỏi tay, kể cả hành động đó có đi ngược với những gì

mình nghĩ là tốt đẹp nhất. Sau cùng mình nói:

-Vậy thì cứ làm theo ý anh. Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đây, và sẽ tới Lakehurst cùng nhau.

-Bây giờ cậu nói nghe được rồi đấy!

Nói xong, Spader vào phòng tắm. Mình không muốn nhìn ông Gunny, vì cảm thấy như đã làm hỏng việc, để cho nhóm ba người tan rã. Ông già nhẹ nhàng bảo:

-Ta thấy, khi Spader đã quyết định chuyện gì, không thể nào lay chuyển nổi nó đâu.

-Saint Dane vừa mạnh vừa quỷ quái, hẳn còn có quyền năng hơn bất kỳ ai trong ba chúng ta. Cách duy nhất may ra hạ được hắn là ba người phải sát cánh bên nhau.

-Khi trở lại, chúng ta còn nhiều thời gian mà.

-Vâng, rất có thể là như thế. Nhưng cháu sợ Spader đang có một kế hoạch riêng.

Gunny im lặng. Ông biết là mình nói đúng.

Mình muốn lên đường ngay, nhưng ông Gunny bảo mình nên nghỉ ngơi. Mình đã trải qua một ngày vất vả, bầm dập còn gì. Ra khỏi phòng, ông hẹn sẽ trở lại trong vòng vài giờ và sẵn sàng lên đường.

Nằm xuống đi-văng, mình nhắm mắt, sẵn sàng ngủ mà không sao ngủ được. Dù mệt rũ người và cần được nạp năng lượng, nhưng tâm trí mình suy tính đủ thứ nên không thể nào ngủ nổi. Vì vậy, mình đã bật dậy, lấy máy chữ để đánh cho xong nhật kí này.

Mình vừa hồi hộp hứng thú vừa lo sợ, vì không thể nào tin sẽ được thấy Trái Đất vào năm 5010. Quá tuyệt vời phải không? Mình mong đây sẽ là một chuyến đi khám phá đầy thú vị. Nhưng không đâu. Mình có cảm giác rất u ám về những gì sẽ được phơi bày về Trái Đất Thứ Nhất.

Một điều mình học được trong việc đối đầu với Saint Dane là: khi cứ tưởng đã khám phá ra được mọi chuyện, thì hẳn đổi thay ngay qui cách. Hẳn đã từng làm vậy tại Denduron, Cloral. Vấn đề là, hẳn có sẽ làm giống thế trên Trái Đất Thứ Nhất không?

Đó là điều mình hy vọng sẽ khám phá ra trong chuyến đi tới Trái Đất Thứ Ba.

Mình biết chuyện này có vẻ thật quái lạ, nhưng trong nhật kí mình viết cho các bạn lần tới, thì mình đã được nhìn thấy tương lai rồi. Chỉ còn biết hy vọng, đó là một tương lai vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #10

Chương 19

NHẬT KÍ # 11 TRÁI ĐẤT THỨ BA

Đây có lẽ là nhật kí quan trọng nhất mình từng viết cho hai bạn.

Lúc này mình đã trở lại Trái Đất Thứ Nhất. Hầu hết nhật kí này mình viết trên Trái Đất Thứ Ba, nhưng mình viết thêm một ít vào phần mở đầu, vì muốn cho các bạn biết ngay những trang sau giá trị đến thế nào. Mình biết, hai bạn coi tất cả nhật kí của mình là rất quan trọng, nhưng có thể nhật kí này nên được xếp lên mức quan trọng hàng đầu. Hãy gìn giữ nó như vàng mười nhé.

Ông Gunny và mình đang ở trên chuyến tàu điện ngầm hướng về khách sạn Manhattan Tower. Mình và ông ấy vừa trở về từ Trái Đất Thứ Ba và đang phải chạy đua với thời gian. Hai người phải móc nối với Spader để cùng đến New Jersey trước khi khinh khí cầu *Hindenburg* tới đó. Nhưng mình bắt buộc phải viết ra những gì đã khám phá được trên Trái Đất Thứ Ba, vì đúng như mình đã lo sợ, Saint Dane đã thay đổi mọi quy luật. Không. Không hoàn toàn chính xác như vậy. Hắn đã không thay đổi những qui luật hiện hữu. Tội mình đã không đủ thông minh để suy ra những qui luật đó là gì. Nhưng bây giờ thì mình biết và không thể nói để hai bạn hiểu mình đang kinh hãi đến thế nào.

Những gì mình phát hiện ra trên Trái Đất Thứ Ba vượt quá cả sự khủng khiếp.

Mark và Courtney ơi, mình hy vọng hai bạn đang đọc những dòng này. Biết là trước đây đã nhiều lần mình nói vậy, nhưng lần này mình thật sự tha thiết mong hai bạn nhận và đọc nhật kí này. Vì nếu hôm nay tội mình thất bại, lịch sử sẽ hoàn toàn đảo lộn và hai bạn sẽ chẳng bao giờ được sinh ra. Mình nói nghiêm túc đó. Hai bạn sẽ không hề tồn tại. Kể cả hầu hết những gì chúng ta từng thấy cũng sẽ chưa từng hiện hữu. Thật đó, không hề hai bạn đâu. Tóm lại, nếu hai bạn đang đọc những trang này, thì có nghĩa là tội mình đã thành công. Nhưng nếu những dòng chữ này không tới được tay hai bạn, thì những dòng nhật kí mình đang viết lúc này có lẽ sẽ là hồ sơ duy nhất về hai con người, Mark Dimond và Courtney Chetwynde tại Stony Brook, Connecticut, chưa từng có thật.

Điều đó thê thảm quá, nhưng đó mới chỉ là khởi đầu cho sự khủng khiếp tiếp theo, nếu tội mình không ngăn chặn được Saint Dane.

Hầu hết nhật kí này mình đã viết xong. Mình cố gắng bao gồm từng chi tiết nhỏ, vì trên nhiều phương diện, mình đang ghi chép lịch sử.

Sau khi chấm dứt nhật kí #10, mình đã cất trong ngăn kéo bàn cùng nhật kí #9. Ông Gunny dự định đem đi đóng thành sách và bao bìa, nhưng không phải ngay bây giờ.

Trước mắt, mình và ông ấy phải du hành tới tương lai.

Cất những trang nhật kí vào nơi an toàn xong, mình nhắm mắt cố ngủ một chút. Spader đã ngủ khì. Càng tốt. Mình bắt đầu mệt mỏi vì cứ phải lo lắng về những gì anh ta có thể làm và cứ luôn phải răn anh ta là phải thận trọng. Hy vọng sau này mình có thể trông cậy vào anh ấy, nhưng ngay lúc này mình không muốn chuyện trò gì với Spader nữa.

Chương trình đã được thu xếp xong. Ông Gunny và mình sẽ phóng qua ống dẫn tới Trái Đất Thứ Ba, còn Spader ở lại đây, phòng xa mình và ông Gunny trở lại không kịp. Đủ thứ lo nghĩ như vậy, nhưng hình như mình cũng ngáy khò được một giấc. Ôi, mình rất cần được ngủ. Nhưng nào có ngủ được lâu, vì ông Gunny đã lay nhẹ mình thức dậy. Ông cười hỏi:

-Sẵn sàng đi thăm tương lai chưa?

Mình tỉnh hẳn, trả lời liền:

-Hoàn toàn sẵn sàng rồi.

Ý nghĩ nhảy một cú vào tương lai ba ngàn năm sau làm mình mê mẩn. Tuy nhiên mình vẫn ước chỉ chuyển đi này ít lý do căng thẳng hơn. Ông Gunny và mình đi tàu điện ngầm tới khu Bronx. Đổi tàu hai lần mới tới nhà ga quen thuộc mà mình đã từng qua lại nhiều lần. Vậy mà mình vẫn cảm thấy là lạ khi nhìn nhà ga mở cửa hoạt động. Mỗi khi nghĩ đến nơi này, tâm trí mình luôn nhớ lại lần đầu đến đây cùng cậu Press trên Trái Đất Thứ Hai, vào thời gian nhà ga này hoang phế. Mình cảm thấy chuyện đó cứ y như cả triệu năm rồi.

Chung quanh mình người qua kẻ lại tấp nập, rất khó lần xuống đường tàu để tới cửa ống dẫn. Không thể để mọi người hết hồn, hét toáng lên kêu cảnh sát vì có hai tên tâm thần nhảy xuống đường ray tàu điện ngầm. May là trước đây ông Gunny đã từng làm điều này. Ông đưa mình tới cuối sân ga, chờ đoàn tàu sắp tới. Khi tàu vào ga, các cửa đều mở cho hành khách lên và xuống tàu, rồi cửa đóng lại, tàu chuyển bánh đi tiếp. Đây là lúc thuận lợi, vì sân ga vắng hoe. Ngay khi tàu vừa chuyển bánh, mình và ông Gunny nhảy xuống đường ray và chạy tới cửa ống dẫn.

Không ai trông thấy. Không một tiếng la hét. Thành công rồi.

-Mời.

Ông Gunny nói, tay chỉ vào cái miệng toang hoác của ống dẫn. Vì ông Gunny quá to lớn, hai người không thể chen chúc cùng nhau trong ống dẫn. Chẳng ai muốn va đầu vào nhau khi phóng qua không gian và thời gian. Phải đi làm hai chuyến. Như vậy sẽ có thời gian để suy nghĩ. Mình hỏi:

-Ở đó có gì cháu cần phải sẵn sàng phòng bị không? Ý cháu là đầu bên kia, có gì phải chú ý cảnh giác không?

-Rất nhiều điều cần chú ý, nhưng không có gì làm cháu phải lo ngại đâu.

Bước tới cửa ống dẫn, thú thật, mình nổi da gà. Vì đây không phải là một lần phóng bình thường – nếu có thể gọi những lần phóng qua ống dẫn là bình thường. Không đâu, lần này giống như bước vào một cỗ máy thời gian hơn. Vì điểm đến cách đây tới... ba ngàn năm.

Mình kêu lớn:

-Trái Đất Thứ Ba!

Ống dẫn sống động lên. Những tia sáng từ xa tiến lại. Tiếng nhạc quen thuộc bỗng trầm sẽ nâng mình lên và đưa mình tới tương lai lãnh địa của mình. Cùng một lúc, mình vừa hồi hộp, lo lắng, vừa khiếp sợ. Một lần nữa, chuyến đi này xác định rõ hơn đời mình là đời một Lữ khách.

-Chúc chuyến đi vui vẻ!

Ông Gunny kêu lên. Một giây sau, mình cảm thấy một sự lôi kéo nhẹ, nhột nhạt của năng lượng, rồi mình bị hút vào ống dẫn.

Chuyến đi không có sự cố gì, hay ít ra nói không có sự cố gì ở đây là đang nói trong hoàn cảnh bị bắn như tên lửa qua một đường hầm, tới một thời gian khác, một lãnh địa khác mà vẫn... yên ổn. Mình cảm thấy thoải mái được một mình suy nghĩ và cố tưởng tượng Trái Đất như thế nào vào năm 5010. Sẽ y như kiểu Jetson (The Jetson: là loạt phim hoạt hình truyền hình vui nhộn của Mỹ sản xuất từ năm 1962-1963, nói về gia đình Jetson sống trong thì tương lai của Trái Đất, với những cỗ máy rô-bốt tinh vi, hình ảnh ba chiều, và những phát minh kỳ quái...) và cực kỳ hiện đại? Hay loài người tiến hóa trở lại thành loài khỉ, giống như phim Hành Tinh Khỉ? (Planet of the Apes: phim khoa học giả tưởng của đạo diễn người Mỹ Franklin J. Schaffner, sản xuất năm 1968, dựa trên tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Pháp, Pierre Boulle.) Mình không bận tâm lắm về chuyện người hay khỉ, vì ông Gunny sẽ sớm cho mình biết thôi.

Không biết mình được phóng đi bao lâu. Thật lạ lùng. Bây giờ nghĩ lại, ống dẫn đã phóng mình vượt qua ba ngàn năm. Thời gian bay vèo vèo khi người ta ở trong ống dẫn. Nhưng tất nhiên chỉ có cảm giác như mấy phút thôi. Ngực mình bị ép nhẹ, rồi chỉ vài giây sau, mình đã đứng trong một địa điểm thật bất ngờ.

Mình trở lại miệng ống dẫn cũ, cũng cánh cửa đó, vẫn gian phòng bằng đá mà mình vừa mới rời đi.

Hả? Mình có lầm không? Thay vì “Trái Đất Thứ Ba”, mình đã kêu lên “Thứ Nhất” sao? Hay mình đã đi một vòng chữ U trong ống dẫn? Đúng lúc đó, mình nghe tiếng nhạc sau lưng. Ông Gunny đang tiến tới. Mình nhảy tránh sang một bên, để ông đáp xuống trong những tia sáng chói lòa. Mình hỏi ngay:

-Ô... Liệu có bị lầm không? Chúng ta trở lại Trái Đất Thứ Nhất rồi.

-Không. Tất cả đều ổn.

Ông tiến tới chõng quần áo bên vách hang. Vì quá bối rối, lúc mới hạ xuống đây mình đã không thấy đồng quần áo này. Vừa lục lọi, ông Gunny vừa nói:

-Nơi này chỉ trông giống như Trái Đất Thứ Nhất thôi.

Nghe vậy, mình yên tâm một chút. Nhưng thật tình, mình hơi bị thất vọng. Vì tưởng đâu sẽ bước vào một thế giới mới đầy kỳ lạ như mình mong mỏi.

Nhìn mấy bộ đồ, ông Gunny lăm lăm:

-Chẳng hiểu sao lại có sẵn quần áo ở đây.

Bước lại chọn cho mình một bộ, mình nói:

-Cậu Press bảo, đó là do những phụ tá đã giúp chúng ta.

Ông Gunny thốt lên:

-Phụ tá? Phụ tá là sao?

-Cháu không rõ, vì chưa bao giờ gặp họ. Nhưng có lần cậu Press bảo cháu, họ là người của các lãnh địa để giúp Lữ khách. Ngoài chuyện đó, cháu không biết gì hơn.

Mình khoái chí khi thấy mấy bộ đồ không kỳ quặc, quá hiện đại kiểu tương lai. Mình nhặt lên một quần ka ki trông rất bình thường và cái áo cổ lọ màu xanh hải quân. Vớ và quần đùi cũng bình thường. Nhưng giày thì lại quá hiện đại. Thậm chí trông chẳng giống một đôi giày tí ti nào. Trông cứ như những cái bánh rán màu trắng to đùng. Nhưng ngay khi xỏ vào chân, chúng co lại vừa khít, giống như quả cầu đường khí tại Cloral vậy. Cỡ nào cũng vừa. Ngộ ghê!

Ông Gunny chọn sơ mi trắng, quần đen, giày “bánh rán” cũng đen. Giày trắng không phải gu của ông. Ông khoác thêm một áo vét đen, trông rất điệu, rồi rút từ túi áo vét ra một miếng bạc nhỏ hình vuông, cỡ bằng một tấm thẻ hội viên bóng chày. Mình hỏi:

-Cái gì vậy, ông?

-Một loại điện thoại.

-Điện thoại?

-Chứ sao. Đây là phương tiện để chúng ta liên lạc với Patrick. Đừng hỏi nó hoạt động cách nào, với ta nó như là trò ảo thuật.

Ông bấm một nút trên tấm thẻ và một đốm sáng màu đỏ nhấp nháy hai lần. Nó nhấp nháy thêm một lần màu xanh, rồi tắt. Gunny nói:

-Anh ta biết chúng ta ở đây rồi. Sẽ đến đón ngay.

-Tuyệt. Bây giờ đi ngó loanh quanh một chút, được không ạ?

-Chính vì vậy mà chúng ta tới đây. Nào, đi thôi.

Ông Gunny tùm tùm cười nói. Ông quá biết, mình đang thèm muốn chết được nhìn thấy tương lai như thế nào. Ông dẫn mình tới cánh cửa gỗ - là cổng ra. Trước khi ông mở cửa, mình hỏi:

-Có... vấn đề gì với lũ quig không?

-Quig? Cháu muốn nói đến mấy con chó mắt vàng hả? Không đâu. Nếu biết cháu không sợ, chúng sẽ chẳng làm gì được cháu.

Đó không phải là điều mình muốn nghe. Vì... mình hãi những con chó mắt vàng khè đó lắm. Hy vọng sóng từ dũng cảm của ông Gunny đủ để trấn áp sóng từ sợ hãi của mình. Ông Gunny mở cửa, mình theo ông bước ra lãnh địa quen thuộc. Mình tưởng sẽ thấy hầm tàu điện ngầm của Trái Đất Thứ Nhất và Thứ Hai. Nhưng chẳng có gì giống như mình mong đợi.

Đây đúng là đường hầm tàu điện ngầm, nhưng không có gì giống với những đường hầm mình từng được biết. Trước hết là vì nó sáng trưng. Ánh sáng trắng tỏa xuống từ những ống dài chạy dọc trần. Các bức tường trắng bóng lộn, sạch bong. Hai đường ray sáng như bạc cách nhau chừng hơn ba mét. Khác hẳn đường tàu điện ngầm mình từng đi qua. Mình đoán, tàu điện ngầm của tương lai là tàu một đường ray như trong khu giải trí Disney World. (Khu nghỉ mát và có các công viên theo chủ đề lớn nhất thế giới, tọa lạc tại Florida, Hoa Kỳ, cung cấp trò giải trí cho mọi lứa tuổi.)

Đường hầm trải dài thăm thẳm về hai hướng. Phía trước, mình có thể nhìn thấy những ánh đèn của nhà ga. Nhà ga vẫn ở đó. Mình tự hỏi, không biết có phải nó đã được mở lại từ nhà ga bỏ hoang trong thời đại của mình trên Trái Đất Thứ Hai không.

Nghe tiếng cạch, mình và ông Gunny đều quay lại nhìn: cánh cổng đã khép lại. Nếu không biết trước, mình sẽ bảo là nó đã biến mất, vì nó hoàn toàn phẳng lì trên mặt tường. Nhìn thật gần mới thấy lò mờ đường nét của cánh cửa. Thật phi thường! Mặt trong vẫn chỉ là cửa gỗ bình thường, nhưng mặt ngoài nó trắng bóng như toàn thể đường hầm. Chỉ duy nhất một bằng chứng cho biết đó là cánh cổng vào ống dẫn: dấu hiệu hình ngôi sao quen thuộc.

-Tốt nhất là hãy mau ra khỏi đây. Nếu không muốn bị tàu cán qua.

Ông Gunny vừa dứt lời, mình phóng chạy trước, vì quá phấn khích. Tới sân ga, mình nhảy lên, rồi kéo ông Gunny lên cùng. Mình quay một vòng, lần đầu nhìn nhà ga tàu điện ngầm kiểu... Trái Đất Thứ Ba.

Những gì trông thấy làm mình bàng hoàng sửng sốt.

Nhà ga còn đó và rõ ràng đang mở cửa hoạt động. Hành khách không đông lắm. Chỉ loáng thoáng người loanh quanh chờ tàu. Trông họ rất bình thường, chẳng có gì khác lạ. Thì ra, trong ba ngàn năm, con người không hề thay đổi.

Nhưng nhà ga thì có thay đổi. Chỉ đi thêm mấy bước, mình đã bị choáng ngợp vì quang cảnh lạ thường đến không thể nào tin nổi. Đứng bên lan can, mình nhìn xuống một khu thị tứ đồ sộ trong lòng đất. Khu này phải ở dưới đường tàu tới hơn năm mươi tầng. Hãy tưởng tượng một khu buôn bán lớn nhất mà hai bạn từng thấy, rồi nhân lên bốn mươi lần, sẽ hình dung ra được nơi này. Mà toàn bộ đều ở dưới đất. Mình đứng ngay trên đỉnh, nên có thể thấy tầng tầng lớp lớp cửa hiệu, nhà hàng. Thậm chí còn có nguyên một khu trông như những lối đi riêng vào nhà. Chắc hẳn đó là khu chung cư hay đại loại thế.

Trên mỗi tầng đều có người di chuyển. Một số đi bộ, nhưng đa số chạy xe gắn máy hai bánh rất kỳ lạ, tốc độ rất cao, nhưng êm ru. Nhìn tuốt xuống đáy khu vực đó, mình thấy một cái hồ... BU... Ừ... Ừ chà bá luôn! Đúng là một cái hồ trong nhà để mọi người bơi lội và chơi bóng. Thậm chí nó bự đủ để người ta có thể chèo xuồng quanh hồ.

Đây là một thành phố ngầm khổng lồ tại khu Bronx. Có lẽ mình nên nói là: dưới khu Bronx.

Ông Gunny đã đến sau lưng mình, nhưng không nói gì. Có lẽ ông chờ mình qua cơn sốc. Sau cùng ông mới hỏi:

-Cháu nghĩ sao?

-Sửng sốt là từ chính xác nhất.

-Theo ta biết, họ đang cạn kiệt đất trống, vì vậy họ quyết định chuyển vào những vùng chưa bị khai thác của Trái Đất.

-Xuống lòng đất?

-Đúng. Theo lời Patrick cho ta biết, nơi này chưa là gì. Còn nhiều thành phố giống thế này trên khắp thế giới.

Mình nhìn mọi người qua lại cứ như cảnh này rất đổi bình thường. Có thể là bình thường với họ, nhưng với mình thì... WOW!

Tại đây mình còn thấy đủ mọi màu da. Đây không phải là một nơi phân biệt chủng tộc. Có lẽ sau cùng con người đã học được cách hòa hợp cùng nhau.

-Đi cái này hay hơn.

Ông Gunny bảo, và đưa mình tới một cầu thang cuốn để lên mặt đất. Đang đi, mình thấy một tàu điện ngầm tiến vào ga. Không còn tiếng bánh tàu nghiền trên đường sắt cùng tiếng phanh rít rít. Đoàn tàu êm ả trôi vào ga với tiếng máy rất êm. Rất tuyệt! Rất giống Disney!

Nhảy lên cầu thang cuốn, mình phải cố kềm mới không chạy vội lên. Mình muốn nhìn thấy thế giới bên ngoài của Trái Đất Thứ Ba chết đi được.

Khi cầu thang đang đi lên, ông Gunny bảo:

-Ta nghĩ đến một lúc nào đó con người khôn ra. Điều đó đã ngăn chặn việc xây dựng những ngôi nhà vừa cao vừa lớn thêm. Người ta bắt đầu hiểu là phải tôn trọng những gì đã có, nếu không, tương lai sẽ chẳng còn gì.

-Vậy họ đã làm gì?

-Nhìn kia.

Đã lên tới đầu cầu thang, mình tưởng sẽ bước vào giữa một khu Bronx bình thường, đúng vậy, nhưng là một Bronx quá xa với sự bình thường.

Điều đầu tiên mình nhìn thấy là cỏ. Mênh mông cỏ. Tràn lan cỏ. Toàn khu vực trông như một công viên. Dưới bóng cây xanh mát, mọi người đang câu cá bên một hồ nước bao la. Mặt đất không bằng phẳng, mà có những ngọn đồi, những núi đá nhô cao. Lại còn có cả chiếc cầu cho người đi bộ bắc qua con suối dẫn nước vào hồ. Trời xanh trong vắt trong một ngày nắng đẹp lạ lùng. Mình còn ngửi được một mùi hương quen quen, giống như là...

Ông Gunny lên tiếng:

-Thông. Cháu đang ngửi mùi thông đó.

Ông ấy đã đọc được ý nghĩ của mình. Quầy bán vé tàu dựng bên bìa một rừng thông rậm rạp. Thật khác xa với mùi khói nồng nặc hóa chất tại Trái Đất Thứ Nhất.

Mấy ngôi nhà rải rác chung quanh, trông như những cái hộp chồng chất lên nhau. Chắc đó là những chung cư, vì mình thấy có người đứng ngoài ban công chuyện trò, đọc sách, vui đùa.

Ở đây cũng có những con đường, nhưng thay vì đan nhau như mắc cửi, những con đường này nhẹ nhàng uốn lượn quanh địa hình rất thiên nhiên này. Xe hơi đều nhỏ nhỏ và chắc được nạp nhiên liệu bằng điện, vì máy nổ rất êm. Nhiều người đi xe đạp, đi bộ hay lái những xe gắn máy hai bánh mình đã thấy trong lòng đất. Mình còn thấy rải rác chung quanh nhiều mái che nhỏ, màu xanh lục đậm. Mình và ông Gunny vừa bước ra từ một trong những mái che như thế. Chắc những mái che này đánh dấu lối vào khu liên hợp ngầm dưới đất.

Ông Gunny bảo:

-Lần đầu tới đây, ta cũng ngần ngại như cháu bây giờ. Lúc đó ta cũng có cái cảm giác ảm áp tuyệt vời này.

-Vì sao ạ?

-Vì ta nhận ra, có thể phải mất một vài ngàn năm, nhưng cuối cùng loài người chúng ta đã đi đúng hướng.

-Thật không thể nào tin nổi. Sao ông không cho chúng cháu biết từ trước?

-Ta nghĩ còn nhiều chuyện quan trọng phải giải quyết trên Trái Đất Thứ Nhất. Tương lai thì vẫn còn đó. Chính hiện tại mới là chuyện để chúng ta phải lo lắng.

Ngay lúc đó mình nghe một tiếng gọi thân mật:

-Có vẻ như chúng ta có một cặp du khách trong thành phố này thì phải.

Một ô tô nhỏ lướt nhẹ tới sau mình và ông Gunny. Nó không lớn hơn chiếc xe kéo trong sân gôn bao nhiêu nhưng trông nuốt nà hơn, có màu bạc, đầu nhọn, không mui, bánh xe kích cỡ bình thường và có bốn chỗ ngồi.

Ngồi sau tay lái là một anh chàng chừng hai mươi tuổi, tóc nâu dài, mắt sáng và miệng cười cởi mở. Anh ta ăn mặc như một thanh niên bình thường ở Trái Đất Thứ Hai, quần jean, áo sơ mi ngắn tay màu xanh thẫm.

Ông Gunny lên tiếng:

-Chào, Patrick. Cảm ơn đã mau mắn đến đón chúng tôi.

Nhảy ra khỏi xe, Patrick thân thiết choàng tay ôm ông Gunny:

-Rất mừng gặp lại ông, Gunny. Còn người đàn ông đầy cuồng nhiệt đâu rồi?

Gunny chỉ mình:

-Đây là cháu ông ấy. Bobby Pendragon.

Patrick bắt tay mình rất chặt:

-Pendragon! Ông Press cho mình biết sẽ có ngày cậu tới đây. Rất vui gặp cậu.

Mình trả lời:

-Tôi cũng vậy.

Patrick lại hỏi:

-Nhưng ông ấy đâu?

Gunny nhìn mình. Ông nhường mình trả lời.

Mình khẽ đáp:

-Cậu tôi chết rồi.

Không biết nói gì hơn. Vẻ đau buồn chân thật hiện rõ trên nét mặt Patrick. Ba người cùng im lặng một lúc, thành kính. Sau cùng anh ta nói:

-Bobby, mình rất tiếc. Ông ấy như người anh lớn của mình. Mình sẽ nhớ ông ấy lắm.

Mình chỉ biết gật. Bất kỳ nơi nào cậu Press đi qua, tất cả những người ông đã gặp đều thành

bạn của ông. Tất cả, trừ Saint Dane. Mình nói:

-Trước khi chết, cậu Press có bảo: chuyện phải thế thôi. Tôi phải trải qua một thời gian đầy khó khăn để chấp nhận được chuyện đó.

-Mình biết. Nhưng ông Press tin vào điều đó. Và ngay lúc chúng mình đang đứng đây, mình nhớ là ông ấy chưa một lần lầm lẫn điều gì.

Mình lại gật. Ông Gunny lên tiếng, trở lại công việc:

-Patrick, chúng tôi cần cậu giúp đây. Chắc cậu có thể đưa chúng tôi tới thư viện đó được chứ?

-Quá được. Vào xe đi.

Vì lần đầu mình đến Thế Giới Thứ Ba, ông Gunny ngồi sau, nhường mình ngồi ghế trên, kế bên Patrick. Người bạn Lữ khách mới của mình nhấn ga cho xe lao tới trước. Anh ta hỏi mình:

-Cậu đã đến Thư Viện Công New York tại Manhattan bao giờ chưa?

-Đã có lần tôi đi qua đó. Phía trước có những con sư tử đá to đứng, phải không? Vẫn còn ở đó sao?

-Còn. Nhưng cũng có thay đổi một chút.

-Ừa... Phải thế thôi.

Patrick cười lớn:

-Mình đã từng tới Trái Đất Thứ Nhất và Thứ Hai. Mình hiểu ý cậu. Nhưng vẫn còn đó nhiều mối ràng buộc với quá khứ. Có một tình cảm mạnh mẽ mà lịch sử nên tôn vinh và trân trọng. Rồi cậu sẽ hiểu mình nói gì.

Nói rằng sự vật đã đổi thay là nói nhẹ đi rất nhiều. Thành phố New York, như trong trí nhớ mình, đã biến mất.

Nơi đây đã có lần mỗi phân vuông đất đều được xây dựng hoặc phủ xi-măng. Con người và xe cộ chen chúc. Không khí ô nhiễm và đủ thứ tiếng ồn. Mình không bảo đó là một thành phố quá tệ, nhưng thật sự là quá xô bồ náo nhiệt. Còn New York của năm 5010 thì khác hẳn.

Chiếc xe êm ru đưa mình dọc theo con đường lượn vòng xuyên suốt vùng. Con đường gần như trống vắng giữa hai hàng cây. Hai bên đường là những ngọn đồi thoải thoải tuyệt đẹp, ngăn ngắt màu xanh. Thỉnh thoảng mình cũng lại thấy những nhà hình hộp kỳ cục, nhưng ngoài chuyện đó thì bạn cứ tưởng như đang lái xe qua vùng Vermont (Vermont: một bang ở đông bắc Hoa Kỳ, giáp Canada ở phía bắc, giáp New York ở phía tây, nổi tiếng bởi khí hậu trong lành và vẻ đẹp thiên nhiên với núi, rừng, sông suối.). Thậm chí còn có một vài nông trại với những hàng cây chuối chịt quả. Khi đi ngang một nông trại, mình ngửi thấy cả mùi táo chín. Mình hỏi Patrick:

-Mọi người đâu cả rồi?

-Tôi nói tóm tắt để cậu hiểu nhé. Khoảng giữa thế kỷ hai mươi mốt, chúng ta đã gần cạn kiệt tài nguyên thiên nhiên. Không khí ô nhiễm tệ hại hơn bao giờ hết và dân số tăng trưởng vượt mức nghiêm trọng. Các chính phủ phải tỏ ra sáng suốt hơn, nếu không sẽ là một đại họa. Từ đó

Trái Đất đã vận hành như một hành tinh, để chống lại một nhóm các quốc gia có chương trình ngược lại.

-Vì vậy họ đã di chuyển xuống lòng đất?

-Đó là một giải pháp. Bắt đầu với sản xuất và năng lượng. Có những nhà máy điện gần kề trung tâm hành tinh.

-Thật không tin nổi.

-Phải mất hơn ngàn năm mới làm được chuyện đó. Nhưng vào năm 4000, tất cả cơ sở kinh doanh đều đã chuyển xuống lòng đất. Từ xưởng sản xuất tới những cửa hàng của Gap đó. (Gap: Một thương hiệu bán lẻ quần áo và các phụ kiện nổi tiếng của Mỹ, được thành lập năm 1969.)

Mình nhìn kỹ cái áo hơn. Trông chẳng có gì khác lắm với những cái áo mình có thể mua tại Trái Đất Thứ Hai. Hoan hô Gap.

Patrick nói tiếp:

-Trên mặt đất chỉ còn nông trại và một số máy móc sử dụng năng lượng mặt trời. Hầu hết nguồn điện lớn là từ vùng đất không người ở tại phía tây. Rồi người dân cũng bắt đầu chuyển xuống lòng đất. Những ngôi nhà liên hợp rộng lớn ngay dưới mặt đất, tất cả được liên kết bằng một hệ thống tàu điện.

-Như vậy có hơi tù túng ngột ngạt không?

-Vẫn còn hơn trên mặt đất. Chúng tôi đang bị thiếu không gian. Điều đó thúc đẩy tiến thêm bước nữa. Chúng tôi không tiến xuống, mà tiến lên.

-Lên đâu?

-Lên không gian. Chuyện đó bắt nguồn từ Trạm Không gian Alpha hồi đầu thế kỷ hai mươi mốt. Tiếp theo là một vài bệ lớn hơn quanh quỹ đạo. Từ những bệ đó, chúng tôi đã có thể tiến xa hơn. Bước kế tiếp là Mặt trăng. Vào năm 3000 đã có những khu cư trú – một ngàn người một khu – dành cho những người sống trên Mặt trăng. Sau đó là Hỏa tinh, rồi Kim tinh và hai mặt trăng thuộc Mộc tinh. Theo thống kê gần nhất: một trăm năm mươi lăm triệu người đang sống ngoài hành tinh. Kết hợp điều đó và sự hiểu biết nhiều hơn của con người về kế hoạch hóa gia đình, cuối cùng chúng tôi đã đạt mức zero trong vấn đề tăng trưởng dân số.

Trong thời đại của mình thì tương lai này chỉ có thể là sự tưởng tượng trong những truyện khoa học giả tưởng. Mình hỏi:

-Có những khu cư trú dưới biển không?

-Ồ, có chứ. Nhưng không hiệu quả lắm. Có lẽ chỉ khoảng vài triệu người sống dưới biển thôi.

-Vài triệu? Vậy mà còn không hiệu quả sao? Dễ nể thật.

-Cho cậu biết là còn nhiều điều đáng nể hơn nữa kìa. Một khi con người rút lui khỏi mặt đất, thiên nhiên lãnh lại trách nhiệm. Ô nhiễm giảm. Nước và không khí dần dần trong sạch lại. Rừng tái sinh, bắt đầu là từ những rừng mưa Nam Mỹ. Trên nhiều phương diện, thế giới như lùi lại một bước khổng lồ.

-Nhưng còn tất cả mọi thứ khác, phải làm sao? Ý tôi là nhà cửa, đường sá... đi đâu cả rồi?

-Tất cả đều được tháo dỡ dần. Giống như một dự án tái sinh khổng lồ. Tất cả vật liệu xây dựng trên mặt đất đều được tái chế để sử dụng trong việc tạo lên những thành phố ngầm. Nhiều tỉ tấn nguyên liệu không còn thể dùng vào việc gì, chẳng hạn như mặt đường. Ấy là chưa kể tất cả những gì phải đào lên để lấy diện tích cho thành phố dưới đất. Những ngọn đồi cậu đang nhìn thấy kia đều được đắp lên từ đường sá, nhà cửa đã bị phá hủy của New York. Tất cả đều là mục đích hàn gắn mặt đất và để dành tài nguyên cho tương lai.

-Nhưng vẫn còn người sống trên mặt đất?

-Còn chứ. Vẫn còn những thành phố trên khắp thế giới. Mình đoán khoảng một nửa dân số sống bên dưới, một nửa trên mặt đất. Nhưng những người sống bên dưới cũng có rất nhiều sinh hoạt trên mặt đất. Người ta vẫn đi biển trong những ngày nghỉ, hay đi trượt băng trên núi, hoặc làm nhiều công việc khác như những người trên Trái Đất Thứ Hai. Nếu cậu muốn, tụi mình sẽ đi xem đội Yankees đấu bóng chày.

-Vẫn còn sân vận động Yankee sao?

Patrick tủm tỉm cười:

-Tất nhiên. Có những điều không nên thay đổi.

-Dường như... hoàn hảo quá.

Mình chỉ còn biết nói vậy. Patrick cười lớn:

-Không. Không có gì là hoàn toàn hoàn hảo đâu. Nhưng khá hơn cái hướng con người đã nhắm tới.

Tất cả im lặng cho đến khi đến thư viện. Tất nhiên mình còn cả triệu câu hỏi. Nhưng mình không muốn phải suy nghĩ quá nhiều, để còn ngắm chung quanh. Ông Gunny có lý. Cảm giác thật tốt đẹp. Mất khá lâu, nhưng dường như sau cùng thì con người đã phát hiện ra một hướng đi đúng cho mình.

Xe tiếp tục hướng về Manhattan. Càng tới gần đảo, mình càng nhận ra ý nghĩa bảo tồn quá khứ theo lời Patrick. Dù hầu hết đất đai đã được trả lại tình trạng thiên nhiên, nhưng vẫn còn nhiều kiến trúc trên mặt đất, chẳng hạn những chiếc cầu bắc qua những dòng sông bao quanh Manhattan.

Và tòa nhà Empire State vẫn còn kia. Nhưng với mặt tiền sắt thép sáng choang, trông như một Empire State hiện đại. Mình không chắc nó có giống hệt như tòa nhà trong thời đại mình không, nhưng rõ ràng đó là một lưu niệm to lớn của quá khứ. Quá tuyệt! Về tổng thể, Manhattan xây dựng hơi nhiều hơn Bronx một chút. Tại đây có nhiều đường phố hơn và những chung cư hình hộp cũng nhiều hơn. Vì vậy nó giống một thành phố hơn. Tuy nhiên, tất cả đều có vẻ rất văn minh, thoải mái.

Nhưng có điều gì đó không ổn.

Càng nhìn cái thế giới hồi sinh này, mình bắt đầu cảm thấy không yên tâm. Không thể gọi thành lời, vì lúc đó mình không biết cảm giác đó là gì, mình chỉ cảm thấy có điều không ổn, lạ lùng khó tả. Dù lặng thinh, nhưng đầu óc mình rần rật lo lắng.

Patrick đậu xe trước thư viện, nói:

-Đây rồi.

Mình mừng vì thấy hai con sư tử đá to lớn mình từng biết trên Trái Đất thứ Hai vẫn còn đó. Những bậc thềm dẫn lên thư viện rộng rãi vẫn như xưa. Nhưng tòa nhà thì khác xa quá. Mình nhớ lại một kiến trúc đồ sộ uy nghi với những mái vòm và trụ cột trông như thời La Mã cổ. Tòa nhà đó không còn nữa, thay vào đó là một kiến trúc nhỏ, hiện đại, không lớn hơn thư viện ở Stony Brook bao nhiêu. Mình ngạc nhiên hỏi:

-Đây sao? Có vẻ... nhỏ quá.

Patrick cười ha hả:

-Chúng tôi không dùng sách cổ truyền từ hai ngàn năm nay rồi. Chúng chiếm nhiều chỗ quá. Tin mình đi, cậu sẽ không bị thất vọng đâu.

Ra khỏi xe, anh ta chạy lên những bậc thềm. Ông Gunny ghé sang mình, nói:

-Ta nói với cháu rồi, toàn là những hạt nhỏ xíu. Họ cất giữ tất cả thông tin trong đó. Cứ như trò ảo thuật.

-Ông Gunny, cháu cảm thấy lo lo.

-Vì những gì sắp tìm ra tại đây?

-Dạ. Và về cả những gì chúng ta vừa nhìn thấy.

Mình và ông cùng nhìn quang cảnh êm đềm chung quanh. Mấy đứa nhỏ đang đá bóng trên bãi cỏ bên kia đường. Mọi người tới thư viện bằng xe đạp. Một nhóm nhạc công đang tấu nhạc cổ điển trên thềm thư viện. Tất cả đều tỏ ra thoải mái hạnh phúc, không hề giống dân New York hối hả, điên cuồng mà mình từng biết trên Trái Đất Thứ Nhất và Thứ Hai.

Ông Gunny ngấm nhìn toàn cảnh, rồi bảo mình:

-Đây là lý do ta đưa cháu tới nơi này. Cháu cần phải thấy. Nó gợi ra rất nhiều câu hỏi, phải không?

-Vâng. Hãy đi tìm vài lời giải đáp.

Chương 20

NHẬT KÍ #11

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ BA

Nơi này không giống bất kỳ thư viện nào mình từng thấy, vì... không có sách. Thật ra, mình phải nói lại: Có một quyển sách, nhưng được đặt trong một tủ kính nặng nề ngoài tiền sảnh, như một vật triển lãm của bảo tàng. Mình đoán quyển sách này được lưu giữ tại đây để nhắc nhở mọi người về quá khứ và những vật dụng của ngày xưa. Bước lại gần, mình tự hỏi, vì sao chỉ một quyển được tuyển chọn và chiếm một chỗ trang trọng như thế này. Đó là một cuốn tự điển? Hay một quyển kinh thánh? Có lẽ là toàn bộ tác phẩm của Shakespeare (William Shakespeare (1564-1616): nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Anh, được xem là một trong những sáng tác gia vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại.) hoặc nhà thơ danh tiếng nào đó.

Ông Gunny ngạc nhiên hỏi:

-Trứng Xanh và Thịt Xông Khói? Ai mà lại viết về trứng xanh và thịt xông khói? (Green Eggs and Ham: Là tên một tập truyện văn vần dành cho thiếu nhi của nhà văn Dr. Seuss, xuất bản năm 1960. Năm 1999 được bình chọn một trong một trăm quyển đứng thứ 3 trong 100 quyển sách thiếu nhi được ưa chuộng nhất. Tuy dành cho trẻ em từ 4-8 tuổi, nhưng cả người lớn cũng rất yêu mến truyện này.)

Mình hớn hờ nói ngay:

-Dr.Seuss. Đó là cuốn sách cháu thích nhất trần đời này. (Theodor Seuss Geisel (1904-1991): nhà văn và họa sĩ vẽ tranh truyện người Mỹ, nổi tiếng với sách viết cho thiếu nhi dưới bút danh Dr.Seuss)

Patrick lại gần nói:

-Chúng tôi đã làm một cuộc bỏ phiếu bình chọn. Và đó là cuốn sách được nhiều người yêu thích nhất. Thắng điểm tối đa luôn. Mình thích Horton Nghe Thấy Ai đó hơn, nhưng cuốn này... cũng được. (Horton Hears a Who: cũng là một câu chuyện theo văn vần của Dr. Seuss, kể về chú voi Horton, bằng khả năng nghe siêu việt, đã nghe được tiếng của một hạt bụi nói chuyện với nó. Hóa ra hạt bụi đó chính là một hành tinh tí hon, nơi đó có một thành phố mang tên thị trấn Who (Ai đó), nơi cư ngụ của những cư dân Who cực nhỏ.)

Người trên Trái Đất Thứ Ba vẫn còn tinh thần hài hước đấy chứ.

Patrick đưa mình và ông Gunny qua tiền sảnh rộng lớn, sàn lát đá hoa cương. Nhiều người ngồi thoải mái trên ghế, đang đọc từ màn hình phẳng của những máy vi tính. Vì không gian là cả một vấn đề khó khăn, nên đây là cách giải quyết rất tốt. Tuy nhiên mình vẫn khoái được đọc sách, nên không hình dung nổi nếu không được cầm trên tay quyển sách và giở từng trang thì sẽ ra sao nữa.

Nhiều hành lang dài dẫn ra khỏi tiền sảnh. Patrick đưa mình và ông Gunny đi xuôi một hành lang có cửa hai bên. Có mấy cửa để ngỏ, nên mình có thể thấy người bên trong. Liếc vào một phòng, mình thấy một chuyện làm mình đứng khựng lại. Ba người ngồi quanh một cái bệ bạc

cao chừng ba mươi phân. Đứng chính giữa bệ, đang nói với họ, chính là... Abraham Lincoln! (Abraham Lincoln (1809-1865): Tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ, bị ám sát vào ngày 15-4-1865) Mình thề là Tổng thống Abraham Lincoln đang đứng lù lù đó thật mà.

Ông đang tuyên bố:

-... và chính phủ của dân, do dân và vì dân đó sẽ không thể lụi tàn trên Trái Đất này.

Mình lắp bắp lắm lắm:

-Đó... đó... là Abraham Lincoln!

-Đúng. Đó là Bài diễn văn Gettysburg. Muốn nghe không?

-Có người hóa trang giống Abe, phải không? (Abe: tên gọi thân mật của Abraham)

Ngay lúc đó Abraham Lincoln biến mất. Oa! Đúng vậy đó. Ông ấy mờ dần và cái bệ trống trơn. Mình đưa mắt nhìn Patrick dò hỏi. Anh ta khoác vai mình, dẫn tới cuối phòng, cười nói:

-Thử tưởng tượng người hang động lần đầu thấy lửa thế nào, cảm giác lúc này của cậu chẳng khác họ bao nhiêu đâu.

Mình bàng hoàng nói:

-Đó không phải là lửa và tôi không phải người tiền sử. Cái đó là gì vậy?

-Tôi sẽ cho cậu thấy.

Vừa nói Patrick vừa dẫn mình và ông Gunny vào một phòng bên hành lang. Phòng này y chang phòng có hồn ma Abe Lincoln, nhưng rộng hơn. Sáu chiếc ghế đặt quanh một bệ bạc bề ngang chừng hai thước rưỡi.

Patrick cắt nghĩa:

-Là thầy giáo nên tôi phải tiếp cận căn phòng siêu xa xỉ này.

Mình hỏi Gunny:

-Ông đã thấy cái này bao giờ chưa?

-Rồi. Ta đã bảo là trò ảo thuật mà.

-Ngồi đi.

Patrick nói. Mình và ông Gunny ngồi xuống ghế. Anh ta đóng cửa để bọn mình được riêng tư, rồi nói:

-Về khái niệm thì rất đơn giản. Tất cả thông tin hiện hữu đều được lưu vào ngân hàng dữ liệu. Điều đó không khác lắm với máy vi tính trên Trái Đất Thứ Hai của cậu, nhưng mạnh hơn gấp mười hai tỉ lần.

Ngồi xuống ghế chính giữa, Patrick nhấn một nút màu trắng rực sáng trên tay ghế, rồi nói lớn với một giọng rõ ràng:

-Máy tính. Tìm kiếm mới.

Một giọng nữ vui vẻ đáp lại:

-Xin chào. Tôi giúp gì cho anh đây?

OA! Star Trek hay gì vậy? (Star Trek: bộ phim khoa học giả tưởng nhiều tập trên truyền hình của Mỹ vào những năm 1960) Ánh sáng tự động mờ dần, mọi chú ý dồn lên sân khấu tròn trước mặt mình.

Patrick lại nhấn nút trên tay ghế, nói:

-Máy tính. Lincoln, Abraham. Tổng thống Hoa Kỳ.

Lập tức hình ảnh Abraham Lincoln xuất hiện trên bệ bạc, ngay trước mắt bọn mình. Nhưng không chỉ là hình ảnh, trông y như chính ông đang đứng đó bằng xương bằng thịt.

Mình bật kêu lên:

-Ôi trời! Hình ảnh ba chiều!

Patrick nói ngay:

-Chính xác.

Rồi anh lại bấm nút, nói:

-Bài diễn văn Gettysburg (Gettysburg Address (19.11.1863): Diễn văn Gettysburg của Tổng thống Abraham Lincoln, dâng tặng những người đã chết trong trận chiến ở Gettysburg – một thị trấn miền nam Pennsylvania, địa điểm trọng yếu của cuộc nội chiến bước Mỹ.).

Lập tức Abe bắt đầu lên tiếng:

-Tám mươi bảy năm trước, cha ông ta đã...

-Xóa.

Patrick nói và Abe biến mất ngay. Nhớ lại hình ảnh ba chiều của Aja Killian ở Veelox, mình kêu lên:

-Tuyệt quá!

Patrick bảo:

-Chuyện nhỏ. Abraham Lincoln là một mục thông thường.

Ông Gunny nói ngay:

-Vậy thì thử tìm cái gì hơi bất thường một chút đi. Chúng tôi đến đây để tìm hiểu về Hindenburg. Anh có bao giờ nghe đến cái tên đó chưa?

-Giống hoài, sao không nghe. Nhưng coi bộ hơi căng đây.

Bấm nút, anh ta nói:

-Hindenburg, khinh khí cầu, đầu thế kỷ hai mươi.

Trước mắt mình, bồng bềnh trên cái bể, là một hình ảnh quen thuộc. Chiếc phi thuyền màu bạc xuất hiện và bay lượn trong không khí. Tất nhiên là dưới dạng thu nhỏ.

Patrick ra lệnh:

-Hình ảnh bên trong.

Toàn thể phi thuyền biến mất, để hiện lên hàng loạt hình ảnh trong khoang hành khách của Hindenburg. Mình không thể nào tả nổi cảm giác kỳ lạ lúc đó. Cứ như vừa xé toạc một đường may, và lén nhìn vào một kỷ nguyên khác vậy. Hindenburg là một phi thuyền rất đẹp. Mình nghĩ, người ta đã thiết kế nó giống như một tàu du lịch. Phòng khánh tiết, phòng ăn và một sàn tàu thật dài để hành khách có thể dạo chơi, ngắm cảnh qua lớp kính an toàn.

Patrick nói:

-Đó là một con tàu du lịch xa hoa lộng lẫy. Được thiết kế để có thể chuyên chở người vượt Âu châu bằng đường thủy và bay qua cả đại dương.

Gunny lặng lẽ nói:

-Chúng tôi quan tâm tới vụ nổ.

-Biết ngay mà.

Patrick nói và bấm nút trắng, ra lệnh:

-Máy tính. Thảm họa Hindenburg.

Toàn thể con tàu xuất hiện lại. Một giây sau lửa bùng cháy bên mạn phải, gần đuôi tàu. Ngọn lửa tràn lan rất nhanh, cứ như đang xem một phim tăng tốc độ chiếu. Đuôi tàu gục xuống khi lửa lan tới vỏ quả cầu màu bạc. Hình ảnh quá sống động, đến nỗi mình tưởng như cảm thấy cả hơi nóng bốc ra. Khi tàu chạm mặt đất, đuôi xuống trước, rồi tới mũi tàu. Mình thấy cả những người cổ bò ra từ giỏ khí cầu bên dưới để thoát thân. Đó là một cảnh vừa mê hoặc vừa khiếp đảm.

Sau cùng, toàn thể khinh khí cầu ngùn ngụt trong lửa đỏ. Bộ khung của con tàu lộ ra khi lớp vỏ bị thiêu rụi. Rồi, thật khủng khiếp, đến lượt bộ khung sụp đổ thành một đồng sắt hừng hực lửa. Hình ảnh đó ngừng lại, như một cảnh bất động trên phim.

Tiếng nói từ trong máy tính phát ra:

-Phi thuyền LZ một-hai-chín Hindenburg gặp nạn trong chuyến vượt Đại Tây dương đầu tiên vào năm 1937. Điểm khởi hành: Frankfurt, Đức. Điểm đến: Trạm Hàng không Hải quân Lakehurst, New Jersey, Mỹ. Ngày giờ xảy ra tai nạn: 7 giờ 25 phút chiều tối mùng 6 tháng Năm. Trong khoảng thời gian: 37 giây. Hành khách và phi hành đoàn: 97 người. Tử nạn: 36.

Mình khiếp đảm kêu lên:

-Ba mươi sáu người chết chỉ trong vòng ba mươi bảy giây! Thật khó tin!

Có lẽ cũng chẳng đến nỗi quá khó tin đâu. Mình nhớ lại ngọn lửa đã lan nhanh đến thế nào

khi Winn Farrow cho nổ hỏa tiễn trong lò sắt sinh.

Ông Gunny hỏi Patrick:

-Nó hạ xuống vào 7 giờ 25 tối sao? Tôi tưởng nó đáp xuống vào buổi sáng chứ?

Patrick lên tiếng:

-Máy tính. Cho biết lý do chậm trễ.

Máy tính trả lời:

-Gió lớn. Giông bão. Hindenburg hoãn chuyến bay cho đến khi giông bão dịu xuống.

Ông Gunny bảo:

-Nghe tin này, Spader sẽ mừng lắm đây. Chúng ta còn mười hai tiếng nữa mới phải hành động.

Patrick hỏi Gunny:

-Ông đang tìm hiểu chuyện gì vậy?

-Chúng tôi muốn biết nguyên nhân gây tai nạn.

Gunny đáp và liếc nhìn mình. Chúng mình đều đã biết đáp án, nhưng biết rõ hơn thì càng tốt.

Patrick bấm nút, nói:

-Máy tính. Nguyên nhân tai nạn Hindenburg.

Giọng vui vẻ từ máy tính:

-Có nhiều giả thuyết. Một: Phi thuyền được bơm xăng hydrogen dễ bắt lửa. Nguyên nhân cháy nổ có thể từ tĩnh điện còn lại của cơn giông trước đó. Hai: Vỏ khinh khí cầu được phủ bằng một lớp bột nhôm không ổn định. Khả năng bắt cháy cũng do nguyên nhân từ tĩnh điện. Ba: Bị sét đánh. Giả thuyết sau cùng: Phá hoại.

Mình bật hỏi:

-Phá hoại?

Patrick liền bảo:

-Máy tính. Thêm chi tiết về phá hoại.

Máy tính đáp:

-Có khả năng thiết bị gây nổ đã được cài đặt trong khoang phi hành đoàn. Chưa hề được chứng minh.

Patrick ra lệnh:

-Hãy diễn đạt chuỗi sự kiện có khả năng đã xảy ra nhất đi.

Máy tính:

-Không thể. Nguyên nhân thảm họa chưa hề được chứng minh.

Hình ảnh tĩnh của khinh khí cầu bốc cháy biến mất. Patrick nói:

-Đó là một trong những bí ẩn lớn nhất mọi thời đại. Vì sao Hindenburg bị cháy? Dù đã ứng dụng tất cả mọi kỹ thuật, chúng tôi vẫn chưa biết chắc được điều gì.

Ông Gunny và mình nhìn nhau. Mình và ông biết. Mình hỏi:

-Vậy là cái máy vi tính này lưu giữ thông tin tất cả mọi người, chứ không riêng gì các vị tổng thống danh tiếng?

-Cậu hoàn toàn có thể sử dụng từng mẫu thông tin hiện có.

Suy nghĩ một giây, rồi một ý tưởng dần hình thành, mình hỏi:

-Tôi thử được không?

-Thoải mái đi.

Patrick nói và đứng dậy, nhường ghế cho mình.

Ngồi xuống ghế, cảm thấy mấy đầu ngón tay như đầy quyền lực, mình bấm nút và nói:

-Máy tính. Rose, Maximilian.

Máy tính:

-Có tới hơn tám trăm ngàn mục. Xin cho chi tiết rõ ràng.

Patrick cười lớn:

-Máy tính phải tham chiếu tất cả mọi thứ trong cơ sở dữ liệu. Đưa thêm chi tiết đi.

OK. Bấm lại nút, mình nói:

-Máy tính. Rose, Maximilian. Hoa Kỳ. 1937. Khách sạn Manhattan Tower. Tội phạm.

Ngay boong! Còn ai khác hiện ra trên bề, nếu không phải là Max Rose. Thậm chí hẳn còn mặc cái áo choàng lụa quen thuộc nữa chứ.

Patrick hỏi:

-Bạn cậu à?

-Cũng có thể coi là vậy.

Mình trả lời, rồi lại bấm nút, nói:

-Máy tính. Rose, Maximilian. Ngày 6 tháng Năm, năm 1937.

Máy tính:

-Maximilian Rose bị chết trong tai nạn xe hơi ngày 6 tháng Năm năm 1937.

Hả? Mình vội nhìn ông Gunny. Ông bật ngồi thẳng. Câu chuyện ngày càng thú vị đây. Mình nói tiếp:

-Máy tính. Khi nào và tại đâu?

-Sáu giờ năm mươi chiều. Ngã tư đường Toms Rivers và lộ năm-hai-bảy, Lakehursts, New Jersey, Mỹ.

Ông Gunny nói:

-Chắc hẳn trên đường đi đón Hindenburg.

Mình lại bấm nút:

-Truy cập mới.

Hình ảnh Max Rose liền biến mất.

-Máy tính. Farrow, Winn. New York 1937. Tội phạm.

Pằng! Chính hẳn. Winn Farrow lù lù trước mắt mình. Mình bắt đầu tin những lời tán tụng cái máy vi tính này của Patrick rồi.

-Máy tính. Farrow, Winn. Ngày 6 tháng Năm năm 1937.

-Nhận giấy phạt của cảnh sát tiểu bang New Jersey vì chạy quá tốc độ. Bốn giờ hai mươi lăm chiều.

-Trong ngày 6 tháng Năm?

-Ông ta vượt quá tốc độ cho phép mười hai dặm.

-Còn chuyện nghiêm trọng hơn thế nữa kìa. Để thử coi.

Mình tức giận nói và bấm nút:

-Máy tính. Amaden, Esther. New York. 1937.

Hình ảnh Winn Farrow biến mất. Một giây yên lặng. Không có gì xuất hiện trên bệ.

Máy tính nói:

-Không dữ liệu.

Kỳ lạ thật. Mình bấm tiếp:

-Máy tính. Thêm biệt danh, Harlow. Khách sạn Manhattan Tower. Ca sĩ. Bạn của Rose, Maximillian.

Một lúc sau.

-Không dữ liệu.

Ông Gunny hỏi Patrick:

-Máy này có khi nào bị lỗi không?

-Ồ, không đâu. Người mang tên Esther Amaden chưa bao giờ hiện hữu, nếu không máy đã có hồ sơ của cô ta rồi.

Ông Gunny lại hỏi:

-Nhưng nếu cô ta đổi tên?

-Máy sẽ biết điều đó. Tôi đảm bảo mà. Nhưng cô ta là ai vậy?

Ui da! Một ý nghĩ ghê sợ lóe trong đầu làm ruột gan mình lộn tùng phèo. Mình nói yếu xìu:

-Máy tính. Van Dyke, Vincent. Biệt danh Gunny. Khách sạn Manhattan Tower. New York. 1937.

Máy tính ngừng một lúc, rồi:

-Không dữ kiện.

Bây giờ thì mình toát mồ hôi rồi. Mọi chuyện đi quá nhanh:

-Máy tính. Tilton, Press. Stony Brook, Connecticut. Đầu thế kỷ hai mươi mốt. Cậu của Pendragon, Robert. Em gái là Pendragon, Kathleen.

Im lặng... rồi:

-Không dữ liệu.

Patrick nói:

-Pendragon, chúng ta là Lữ khách. Sẽ không có chút hồ sơ lưu nào đâu.

Mỗi lúc càng thêm khiếp đảm. Mình đang được biết thêm những chuyện mới lạ về Lữ khách. Đối với thế giới, các Lữ khách không hiện hữu! Đó là nguyên nhân gia đình mình, ngôi nhà mình trên Trái Đất Thứ Hai đã biến mất.

-Máy tính! Pendragon, Robert. Biệt danh Bobby. Stony Brook, Connecticut.

Im lặng... rồi:

-Không dữ kiện.

-Đừng tự làm trò này với chính mình, Bobby.

Ông Gunny nhẹ nhàng nói. Mình phát hoảng, nhưng không như những gì ông tưởng. Trên một phương diện nào đó, mình đã biết chuyện như thế này có thể chính là sự thật. Đúng vậy. Thật khủng khiếp khi biết mình không có tiểu sử. Nhưng điều đó chưa đáng sợ đến có thể làm đầu mình đang muốn nổ tung ra.

Tim đập loạn xạ, không ngời yên nổi nữa, mình đứng bật dậy, bấm nút gào lên:

-Máy tính! Amaden, Esther. Biệt danh Harlow. Bạn gái của Rose, Maximillian. New York. 1937.

Máy tính im lặng nhiều giây, rồi trầm tĩnh nói:

-Không dữ liệu.

-À... há.

Ông Gunny ừ hử. Ông đã nhận ra mình đang định làm gì. Mình nói ngay:

-À há! Lữ khách không có hồ sơ, vì Lữ khách không có tiểu sử. Tất cả Lữ khách, không phân biệt xấu hay tốt.

-Cháu nghĩ là...

-Đúng, cháu nghĩ vậy. Esther Amaden là Saint Dane. Ngay từ đầu hắn đã chơi trò hai mặt.

Chương 21

NHẬT KÍ # 11

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ BA

Mình nói:

- Hắn đang đùa giỡn chúng ta. Một mặt hắn điều khiển Max Rose, mặt kia lèo lái Winn Farrow, và ở giữa, chúng ta là những con khỉ làm trò.

Ông Gunny bảo:

- Cháu định nói, cô ca sĩ xinh đẹp đó chính là Saint Dane giả dạng? Khó tin quá!

- Nhưng đó là sự thật. Hắn có thể biến hóa thành bất kỳ ai. Tin cháu đi, vì cháu đã thấy nhiều lần rồi.

Mình đi tới đi lui trong căn phòng của thư viện, cố suy ngẫm lại mọi việc đã xảy ra kể từ khi đặt chân lên Trái Đất Thứ Nhất. Toàn bộ trận đấu bóng giờ đây đã khác hẳn, vì mình đã phát hiện ra Saint Dane đang đứng sau giạt dây mọi chuyện. Hắn định làm gì?

Patrick lên tiếng:

- Cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra, may ra tôi có thể giúp được.

- Chúng tôi đã tưởng, “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất là vụ Hindenburg. Nhưng mưu đồ của Saint Dane lớn hơn là vụ một phi thuyền bị nổ. Chiến tranh Thế giới Thứ Hai sắp tới gần, và chúng tôi tưởng ngăn chặn Hindenburg tránh khỏi thảm họa, là có thể ngăn chặn chiến tranh xảy ra. Không thể biết hắn muốn điều gì xảy ra. Hắn muốn để Hindenburg phát nổ hay không?

Ông Gunny nói thêm:

- Chúng tôi biết chuyện gì xảy ra sau khi phi thuyền đó bị rơi. Điều chúng tôi không biết là: chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không bị cháy nổ.

Tất cả đều im lặng. Vấn đề chính xác là như vậy. Cứu Hindenburg sẽ đem lại chuyện tốt lành hay tệ hại? Mình và ông Gunny đều nghĩ, không có cách nào tìm được câu trả lời. Nhưng Patrick tỉnh bơ nói như đó chỉ là chuyện nhỏ:

- Ồ, tôi có thể giúp tìm ra lời giải đáp.

Mình nghi ngờ hỏi:

- Anh có thể? Nhưng bằng cách nào?

- Mình biết là rất khó hiểu đối với cậu và ông Gunny, nhưng hệ thống lưu giữ dữ liệu của chúng tôi rất tuyệt vời. Những gì chúng ta đang làm với Abe Lincoln và Hindenburg chưa nhằm nhò gì đâu.

- Đúng, rất tuyệt. Nhưng các anh không thể dự đoán tương lai.

Patrick mỉm cười:

- À, trên một phương diện nào đó, chúng tôi có thể.

Mình và ông Gunny kinh ngạc nhìn nhau. Anh chàng này đùa chắc? Dù máy tính tinh xảo tới đâu, mình không nghĩ nó có thể làm nổi chuyện này. Patrick nói tiếp:

- Hãy nhìn vấn đề như thế này: Như toán học ấy. Hai cộng hai là bốn. Nhưng nếu thay số hai bằng số ba, thì sẽ không bằng bốn nữa, mà sẽ bằng năm.

Mình bắt đầu mất niềm tin vào Patrick:

- Bằng cách đó anh có thể dự đoán tương lai được sao?

- Kiên nhẫn, nghe tiếp đã. Bây giờ hãy tưởng tượng một phương trình toán phức tạp hơn, với hàng ngàn, thậm chí hàng triệu con số. Kết quả cũng sẽ như vậy. Nếu thay một con số thôi, tất cả phương trình sẽ thay đổi, đúng không?

- Tôi nghĩ vậy. Nhưng chuyện này dính dáng gì với vụ dự đoán tương lai?

- OK. Hãy nghĩ tất cả mọi sự kiện đã từng xảy ra trong quá khứ là các con số của một phương trình. Nếu thay đổi dù chỉ một trong số các sự kiện đó thôi, nó sẽ làm tất cả những sự kiện sau đó thay đổi theo. Toàn bộ phương trình sẽ phải tính toán lại.

- Nhưng con số là có thực.

- Quá khứ cũng vậy. Rất thực như những con số. Tôi không thể tiên đoán chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai, nhưng chắc chắn tôi có thể đoán được những đổi thay quá khứ sẽ đóng vai trò gì trong quá khứ.

Mình kêu lên:

- Không thể nào tin được. Như vậy cái máy vi tính kia sẽ phải biết chi tiết về tất cả mọi người và tất cả những gì họ đã làm mới có thể đưa ra được lời tiên đoán kiểu đó.

Patrick đầy hào hứng:

- Đó chính là những gì tôi đang nói với cậu! Đó đúng là loại thông tin chúng tôi có được. Chúng ta có thể sử dụng những sự kiện của quá khứ và thay đổi một nhân tố. Máy tính sẽ xử tra hàng tỷ nhân tố khác và tính toán cho thích hợp một kịch bản mới khả dĩ, giống như một phương trình toán học. Điều đó gọi là ứng dụng khoa học biến thiên.

Anh ta đang làm mình điên hết cả đầu. Mà nếu mình điên đầu, chắc chắn ông Gunny cũng khủng luôn. Patrick vẫn tiếp tục:

- Thôi được. Đây là một thí dụ đơn giản: Năm 1969, đội New York Jets hạ Baltimore Colts 16-7. Tôi sẽ gom tất cả thông tin có được về trận đấu, cầu thủ, điều kiện thời tiết, huấn luyện viên... tất cả mọi chi tiết. Thậm chí tôi còn biết từng cầu thủ đã dùng điểm tâm với món gì. Rồi tôi thay đổi một dữ liệu. Tôi cài đặt cho Joe Namath, hậu vệ ngôi sao của Jets, bị ngã chấn thương ngay phút mười lăm đầu trận. Tỷ số kết quả trận đấu được như dự đoán sẽ rất khác với 16-7 nghiêng về đội Jets.

Mình hỏi liền:

- Chuyện gì đã xảy ra? Colts toàn thắng, đúng không?

- Ồ không. Jets thắng với tỉ số 24-0. Ngạc nhiên chưa?

- Dự đoán một trận cầu là một chuyện. Tính toán cho ra một giai đoạn lịch sử gay go hơn nhiều.

- Tin mình đi, Pendragon. Hãy nghĩ đến tất cả những gì cậu đã thấy trên Trái Đất Thứ Ba này. Nếu ba ngàn năm trước, mình nói với cậu về những gì tại đây, cậu có tin nổi không?

- À... có thể mình tin chứ.

- Vậy thì cũng nên tin chuyện này đi. Một sự kiện lớn như vụ cháy Hindenburg chắc chắn sẽ làm thay đổi nhiều điều. Mình không thể đảm bảo là có thể biết trước chính xác chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không bị cháy nổ, nhưng mình biết là có thể có được một bức tranh toàn cảnh.

Mình nhìn Gunny. Ông là người thậm chí không thể tưởng tượng ra Nintendo là gì, (Nintendo: là trò chơi video game nổi tiếng với nhiều phiên bản, có nguồn gốc từ Nhật Bản) chứ đừng nói đến những điều Patrick đang thao thao nói. Nhưng mình vẫn cần thêm một ý kiến khác. Mình hỏi:

- Ông nghĩ sao?

Câu trả lời của Gunny thật sáng suốt:

- Với ta mọi chuyện tại đây đều như không thể nào tin nổi. Tuy nhiên chúng ta đang đứng tại đây, và tất cả đều là thực. Ta không thể nghi ngờ những lời nói của Patrick được. Nếu anh ta bảo có thể làm, chúng ta không có lý do gì để nghĩ là không thể được.

Đó là một lý lẽ khá xác đáng. Vả lại, nếu thật sự Patrick có thể làm điều này, mình và ông Gunny sẽ có được lời giải đáp rất khẩn thiết. Mình bảo Patrick:

- OK. Anh thử đi.

Cười tươi rói, Patrick thích mê vì được thử thách. Chạy tới tủ hồ sơ, anh ta lấy ra hai tập giấy xanh lơ và hai cây bút:

-Tôi cần hai người viết ra tất cả những gì cần phải làm với tình huống đó. Tên, ngày tháng, sự việc, nơi chốn... Nghĩa là tất cả. Không một mẫu thông tin nào là quá nhỏ đâu.

Mình bảo:

- Tưởng máy tính làm chuyện này chứ?

- Cung cấp cho máy càng nhiều thông tin tham khảo càng tốt. Càng nhiều chi tiết, kết quả càng chuẩn xác.

Nhìn cây bút đang cầm trong tay, mình cười hỏi:

- Ở đây vẫn còn dùng bút, giấy sao?

- Không thông dụng. Nhưng hướng dẫn cậu cách xâm nhập giao diện máy tính sẽ mất quá

nhiều thời gian.

Có lý. Trong khoảng nửa tiếng, mình và ông Gunny viết hết những gì được coi là còn bí ẩn. Mình cố gắng kể ra tất cả những gì biết về Max Rose và Winn Farrow. Chúng là mấu chốt để khám phá vụ này. Vì chúng có mối liên quan tới sự lâm nguy của Hindenburg. Viết xong, mình và ông Gunny trao cho Patrick một xấp giấy đầy dữ liệu. Mình hỏi:

- Bây giờ phải làm gì nữa.

- Ra ngoài nghỉ đi. Mình còn phải nhập liệu toàn bộ dữ kiện và bắt đầu truy cập, cũng lâu đó. Tìm được gì mình sẽ gọi cậu và ông Gunny vào ngay.

Ra ngoài, mình và ông Gunny trở lại tiền sảnh. Mùi đồ ăn xộc vào mũi mình. Cho đến lúc này mình mới nhận ra mùi đó, vì mình đang đói cồn cào. Thật tình mình hy vọng có một quán ăn nhỏ quanh đây và mùi vị mình đang ngửi thấy không phải là mùi ảo từ một tay nào đó đang sử dụng vi tính để... nghiên cứu bánh pizza.

Mình tìm ra một quầy bán những món đơn giản như bánh keo, nước giải khát. Không sao. Họ mà bán cái bắp thì mình cũng sẽ mua cả bó. Đói đến vậy đó. Ông Gunny cũng thế. Cả hai vốc một nắm bánh qui và mấy chai nước trái cây. Bỗng ông Gunny kêu lên:

- Chết cha! Ta chỉ có tiền của Thế Giới Thứ Nhất!

Mình nhún vai:

- Cứ thử coi.

Ông đưa cho người chủ quầy tờ hai mươi đô la của Trái Đất Thứ Nhất. Anh ta nhìn với vẻ lạ lùng:

- Thật tình tôi không biết cái này là gì, nhưng khi sử dụng thư viện, các vị không phải trả tiền ăn uống.

Oa! Ăn uống miễn phí! Điều này làm mình ngạc nhiên chẳng kém gì việc thấy thành phố trong lòng đất. Đời sống trên Trái Đất Thứ Ba này quá đã!

Ông Gunny và mình ra ngoài bậc thềm thư viện ngồi, lẳng lặng thưởng thức mùi vị bánh qui sô-cô-la của thế kỷ 51. May mắn là thời gian không thay đổi tất cả, mùi vị sô-cô-la cũng giống như sô-cô-la của thế kỷ 21.

Trong khi ăn, mình có dịp suy nghĩ. Trước đó mình đã viết là có cảm giác lo lắng mà chẳng hiểu vì sao. Lúc này, ngồi lại thềm thư viện, nguyên nhân sáng tỏ dần. Từ khi tới Trái Đất Thứ Ba, nguyên nhân đó sờ sờ trước mắt, nhưng mình đã không thể nhận ra. Bây giờ, ngồi đây trong một ngày đẹp trời ấm áp, tâm trí mình mới hoàn toàn tỉnh táo nhìn rõ vấn đề. Có lẽ vì nó quá đơn giản, nên mình đã không nhận thấy từ đầu. Nhưng càng suy luận, mình càng cảm thấy rõ ràng hơn.

Và mình không thích chút nào. Thành linh không còn cảm thấy ngon miệng nữa, mình bỏ dở miếng bánh cuối cùng. Ông Gunny hỏi:

- Chuyện gì vậy, chú lùn?

- Những gì Patrick tìm ra sẽ không thành vấn đề nữa.

- Xin lỗi, ta không hiểu cháu nói gì. Theo ta, những gì anh ta tìm ra được là rất quan trọng chứ.

- Không đâu. Cháu biết chúng ta sẽ phải làm gì rồi.

- Thật sao?

- Chính ông cũng biết, ông Gunny ạ. Cháu nghĩ, cả ông và cháu đều hy vọng Patrick sẽ tìm ra điều gì đó chứng minh là chúng ta sai lầm, nhưng anh ta sẽ không tìm thấy đâu.

Ông ngừng ăn, nhìn quang cảnh trước mắt. Nơi đã từng là một thành phố ồn ào chật chội, giờ đây là một miền quê êm đềm xinh đẹp. Vẫn còn lác đác vài ngôi nhà hiện đại, nhưng hầu hết đều là cảnh quê xanh ngát, sạch sẽ với những con người thông dong vui hưởng ánh mặt trời. Xa xa, dòng sông Đông không hề ô nhiễm. Không khí ngọt ngào tinh khiết. Không bạo lực. Tất cả hoàn hảo làm sao. Theo lời Patrick, khắp trên Thế Giới Thứ Ba đều giống thế này.

Quá hoàn hảo!

Mình nhìn vào mắt Gunny. Mắt ông đầy lo lắng. Mình và ông ấy đang cùng chung ý nghĩ. Gunny lên tiếng hỏi:

- Trông không có gì giống một lãnh địa bị Saint Dane đẩy vào hỗn loạn, phải không?

Chính xác. Sự hủy hoại Hindenburg là một thảm họa khủng khiếp và là đặc thù của Saint Dane. Chúng mình đã hy vọng ngăn chặn vụ đó là có thể ngăn chặn được Chiến tranh Thế giới Thứ Hai. Nhưng sự thật là, Trái Đất đã phát triển thành một nơi hoàn toàn tốt đẹp, dù phi thuyền Hindenburg đã bị nổ tung.

Ông Gunny hỏi:

- Thay đổi lịch sử, chúng ta sẽ không làm mọi sự tốt đẹp hơn, phải không?

- Đúng vậy.

Sự thật đã sáng tỏ. Bọn mình suýt làm đảo lộn tất cả. Nếu muốn Trái Đất phát triển thành một lãnh địa hoàn hảo tuyệt vời như mình đang thấy, thì phải để lịch sử diễn ra như nó đã diễn ra.

Điều đó có nghĩa: Winn Farrow phải thành công. Hindenburg phải bị phá hủy.

Mình quả quyết nói:

- Saint Dane muốn chúng ta thay đổi lịch sử. Đó chính là mưu đồ của hắn. Và đó chính là “bước ngoặt” hắn muốn tạo ra. Nếu chúng ta thay đổi lịch sử, thế giới này sẽ không bao giờ hiện hữu.

Thình lình mọi thách thức dường như quá lớn. Mình nháy dưng lên mà hét:

- Cháu căm ghét tất cả chuyện này!

Ông Gunny ân cần hỏi:

- Có gì không ổn, Bobby?

- Điều không ổn là cháu không muốn dính vào những chuyện này nữa. Thật không công bằng. Lý do gì chúng ta phải lãnh trách nhiệm cứu vớt các lãnh địa chứ?

- Vì chúng ta là Lữ khách.

- Ha! Hay quá! Nhưng cháu đâu muốn làm Lữ khách. Cháu chưa hề yêu cầu được làm Lữ khách bao giờ. Cháu chưa bao giờ tình nguyện. Vì sao lại chọn cháu? Vì sao lại chọn ông? Ông không thắc mắc gì về chuyện đó sao?

Gunny khẽ đáp:

- Mỗi ngày.

- Vậy mà ông không cảm thấy bức tức sao?

Suy nghĩ một lúc ông mới nói:

- Thú thật, nếu được chọn lựa, ta cũng mong được ngồi đây với cháu ngay lúc này. Nhưng điều đó đối với ta lại khác, vì ta đã sống cả một quãng đời dài trước khi phát hiện ra sứ mệnh thật sự của mình. Ta có thể thông cảm nguyên nhân làm cháu khó chịu.

- Ông nói đúng. Cháu mới mười lăm tuổi và đã phải xa gia đình từ năm mười bốn. Chẳng ai ở tuổi cháu mà phải chứng kiến những gì cháu đã thấy. Cháu muốn được chơi bóng, đồ mô hôi làm bài thi, lo bị mọc mụn và mong được tụi bạn gái khoái mình. Chứ không... không phải quyết định để cho ba mươi sáu người phải chết trong một tai nạn thảm khốc như thế. Cháu không muốn lãnh trách nhiệm đó đâu!

Những nỗi thống khổ đó thành linh ập đến làm mình muốn chết vì quá hãi hùng. Mình biết rõ mình đâu đủ thông minh, đủ mạnh mẽ để lãnh một trách nhiệm như thế chứ. Mình muốn người khác làm chuyện này. Mình ước ao có cậu Press ở đây. Hay bà Osa, hoặc là Loor. Mình không muốn phải quyết định những chuyện như thế này. Mình muốn về nhà, muốn gặp lại ba má.

Mình muốn trở lại đời sống cũ.

Chỉ nửa giây trước khi quyết định trở lại ống dẫn, phóng về nhà trên Trái Đất Thứ Hai cho xong chuyện, thì mình nghe tiếng nói:

- Tôi xong rồi.

Đó là Patrick. Anh ta đang bước xuống thềm, tiến lại gần. Ước gì mình đủ tài để diễn tả dáng vẻ của Patrick lúc đó. Anh ta run rẩy. Mình thề đó. Mặt anh ta không còn chút sắc nào. Nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng quả thật trông anh như già thêm mười tuổi so với mấy phút trước. Thậm chí anh không đứng thẳng nổi, mà khom mình tới trước, như đang vác một gánh nặng khủng khiếp trên vai. Anh ta thì thầm:

- Vào trong đi, xem tôi đã tìm ra được những gì.

Vừa đứng dậy, ông Gunny vừa hỏi:

- Là gì vậy?

- Ông phải tự nhìn thấy, nếu không, ông sẽ không tin tôi đâu.

Mình bảo:

- Tôi đoán đó là tin chẳng lành.

Patrick gượng cười buồn:

- Không, chẳng có gì tốt lành cả, ngoài chuyện là cậu đã nói đúng. Cậu đã phát hiện ra “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất. Đó chính là Hindenburg. Và cậu đã chạm đúng mạch chủ. Đó không chỉ là “bước ngoặt” của Trái Đất Thứ Nhất. Những gì xảy ra trong ngày 6 tháng Năm năm 1937 sẽ ảnh hưởng tới cả Trái Đất Thứ Nhất, Thứ Hai và Thứ Ba.

Ông Gunny hỏi:

- Tất cả đều tệ hại?

Câu trả lời của Patrick chỉ là một tiếng cười cay đắng. Anh bước lên thềm, trở vào thư viện.

Mình và ông Gunny đứng đó, bàng hoàng. Chưa bao giờ mình muốn chạy bay ngay về nhà như lúc này. Mình tin chắc, bất cứ là điều gì đang chờ mình trong thư viện, cũng sẽ là một điều khủng khiếp. Mình thật sự đứng giữa ngã ba đường. Biết điều đó quan trọng đến thế nào, nhưng mình cố tự thuyết phục đừng bỏ chạy lấy thân.

Ông Gunny hỏi:

- Cháu muốn biết vì sao chúng ta là những người lãnh trách nhiệm không?

Mình nhìn lên đôi mắt dày dạn kinh nghiệm hơn mình nhiều. Ông nói:

- Vì không còn ai khác nữa.

Dứt lời, ông chậm chạp bước theo Patrick.

Còn lại một mình, mình cố không òa khóc. Điều ông vừa nói rất đơn giản, và cũng là sự thật.

Nhắm mắt, mình hít sâu một hơi, rồi chạy lên thềm, theo hai người.

Chương 22

NHẬT KÍ # 11
(TIẾP THEO)
TRÁI ĐẤT THỨ BA

Mặc dù giọng run rẩy vì khiếp đảm, Patrick nói thật rõ ràng:

- Hai người phải trở lại để đảm bảo sao cho Hindenburg phải bị phá hủy. Nếu không, mọi sự việc sẽ bị đổi thay.

Ông Gunny nói:

- Tôi đoán, những thay đổi đó sẽ không đem lại điều gì tốt đẹp hơn.

- Một chút cũng không.

Nghe Patrick nói, mình hỏi:

- Liệu chúng ta có muốn thấy những hình ảnh đó không?

- Không. Nhưng cậu cần phải thấy.

Cả ba trở lại căn phòng nhỏ trong thư viện. Patrick ra dấu cho mình và ông Gunny ngồi. Ông Gunny ngồi xuống ghế, nhưng mình quá lo lắng. Khi nào bản khoăn lo nghĩ như thế này, mình không thể nào ngồi yên nổi. Patrick bắt đầu:

- Còn nhớ tôi đã nói về phương trình toán học nếu thay một con số, cả phương trình sẽ đổi thay?

Mình ngập ngừng:

- Nhớ.

- Đó là sự thật. Nhưng cũng còn tùy thuộc vào sự quyết định đổi số nào. Có thể đổi một số và sự khác biệt tổng thể sẽ chỉ nhỏ thôi. Hay cũng có thể đổi một số gây ra một tác động lớn hơn nhiều.

Gunny hỏi:

- Còn Hindenburg? Sự thay đổi sẽ gây tác động lớn cỡ nào?

Patrick buông mình xuống ghế. Dường như sức nặng của những điều sắp nói không làm anh đứng vững nổi nữa.

- Saint Dane đã vớ bở. Hắn đã phát hiện ra một sự kiện duy nhất trong lịch sử mà nếu bị thay đổi, nó sẽ làm đảo lộn tất cả tương lai. Nếu thành công, hắn sẽ đẩy cả ba lãnh địa vào cảnh hỗn loạn.

Chính xác đó là những gì mình không muốn nghe. Mình hỏi:

- Vì sao chỉ một thay đổi lại gây nhiều tác hại đến thế được?

- Đó là điều tôi phải để hai người nhìn thấy.

Bấm nút trắng, anh nói:

- Máy tính. Hindenburg Thay Đổi. Điều một.

Lập tức hình ảnh Max Rose xuất hiện. Patrick bắt đầu dẫn giảng:

- Tất cả đều do tay Max Rose này. Hắn bắt đầu làm ăn với Quốc xã vào năm 1935.

Mình nói:

- Chúng tôi biết chuyện này. Hắn bảo sẽ chuyển dụng cụ và sắt phế thải cho chúng.

- Không chỉ có bấy nhiêu đâu. Máy tính. Điều hai.

Một nhóm người xuất hiện. Toàn da trắng, tóc cắt ngắn, mặc vét. Trông chúng như một đám côn đồ. Ông Gunny hỏi:

- Đám này là ai?

- Gián điệp.

Mình vội hỏi:

- Gián điệp? Như James Bond? (James Bond: Nhân vật chính – điệp viên nổi tiếng – của sê-ri phim Điệp viên 007.)

- Gián điệp công nghiệp. Chúng là loại chuyên bán những bí mật về kế hoạch và mẫu mã của những công ty và các nhà sản xuất. Tụi này toàn là dân Mỹ làm việc cho Max Rose. Có những kẻ làm vì tiền, có kẻ bị đàn em của Rose cưỡng ép. Tất cả bọn chúng đều có những bí mật quý giá mà tụi Quốc xã muốn nắm được.

Ông Gunny hỏi:

- Max Rose đang bán cho chúng những bí mật này?

- Đúng. Nhưng chỉ đúng cho đến ngày 6 tháng Năm năm 1937. Máy tính. Điều ba.

Băng gián điệp biến mất, thay vào đó là một chiếc xe tan nát. Không biết chuyện gì đã xảy ra, chiếc xe gần như một đồng thép vụn. Bảo đảm không ai trong cái xe tan nát đó có thể thoát chết.

Patrick nói tiếp:

- Ngày 6 tháng Năm, hồi 6 giờ 50 chiều, tại ngã tư đường Toms River và lộ năm-hai-bảy... Max Rose bị chết trong vụ đụng xe với một cảnh sát tiểu bang. Nhưng chỉ riêng chuyện đó không đủ ngăn chặn được dịch vụ gián điệp kinh tế của hắn. Vì đám phó tướng có thể đứng lên thay thế. Trừ một điều. Máy tính. Điều bốn.

Chiếc xe nát biến mất. Hình ảnh quen thuộc của Hindenburg bốc cháy hiện ra.

- Hindenburg bị cháy mang theo cả số tiền khổng lồ của tụi Quốc xã chi trả cho Max Rose. Hồ sơ cho biết trong đó gồm bốn triệu đô la Mỹ, trái phiếu, nữ trang và tác phẩm nghệ thuật. Tất cả đều làm mồi cho lửa trong vòng ba mươi bảy giây.

Ông Gunny lèm bèm:

- Khổ cho Rose rồi.

- Còn hơn cả khổ. Mất số tiền đó, tổ chức của hắn tiêu luôn. Không tiền chi trả đàn em. Mỗi ràng buộc gần bó trở nên rất xấu. Nhiều tên lặn sâu vào hang ổ, không bao giờ còn nghe thấy tên. Những đứa khác bị bắt. Tai nạn của Hindenburg đã đánh bật những gián điệp của Rose ra khỏi công việc làm ăn của chúng.

Mình lên tiếng:

- OK, bây giờ thì chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra. Máy tính của anh đã phát hiện ra những gì, nếu Hindenburg không gặp nạn?

Patrick ngập ngừng đứng dậy, rảo bước quanh phòng. Sau cùng anh ta nói:

- Tôi chỉ đưa vào một thay đổi. Đó là Hindenburg an toàn tới bãi đáp... Mất hai mươi phút máy mới tính ra được tất cả những đổi thay. Pendragon, điều đó giống như bảo một máy vi tính trên Trái Đất Thứ Hai phải mất cả đời để tính ra pi. (Pi: đại lượng trong hình học, tức 3,14159) Như vậy đủ thấy những thay đổi rộng lớn đến nhường nào. Tất cả mọi phương pháp, mọi ngân hàng dữ liệu, mọi bộ nhớ... đều được điều động. Lục tung cả những người không nằm trong vòng kiểm soát của máy tính thư viện. Mình chưa bao giờ thấy một chuyện nào như thế này.

- Vậy... cho chúng tôi thấy đi.

Ngồi lại xuống ghế, Patrick bấm nút, yếu ớt nói:

- Điều năm.

Một người đàn ông xuất hiện. Thấp người, tóc muối tiêu, đeo kính và mặc bộ đồ màu xám. Trông rất xa lạ với mình. Patrick lo lắng nói:

- Đây là Dani Schmidt, nhà vật lý làm việc cho Quốc xã. Chưa từng đóng một vai trò lớn trong lịch sử, vì ông ta đã bị thất bại. Dự án mà ông ta cố gắng suốt những năm cuối đời chẳng bao giờ được hoàn thành. Vì ông đã bị Quốc xã xử tử vào năm 1944. Tội duy nhất của ông ta là: thất bại. Nhưng đó là theo kịch bản cũ. Nếu Hindenburg sống sót, cuộc đời ông ta đã rẽ sang một hướng khác rồi. Điều sáu.

Hình ảnh Dani Schmidt biến mất, thay vào đó là một khối màu xám, trông như một trái ngư lôi.

- Khi Hindenburg đáp xuống an toàn, số tiền chi trả của Quốc xã đã giữ cho dịch vụ gián điệp của Rose tiếp tục hoạt động. Thêm nhiều thông tin của Mỹ bị lấy cắp để cung cấp cho Quốc xã. Những thông tin đó được trao cho Dani Schmidt. Đó là những tài liệu khoa học. Những tài liệu đó sẽ không bao giờ bị đánh cắp nếu Hindenburg bị phá hủy.

Chỉ trái ngư lôi xám xì, mình hỏi:

- Cái gì vậy?

- Đó chính là dự án Dani Schmidt đang nghiên cứu. Với những tài liệu khoa học bị đánh cắp từ Mỹ, ông ta có thể hoàn thành dự án.

Hít thêm một hơi, Patrick nói tiếp:

- Điều bảy.

Hình ảnh ngư lôi được thay thế bằng một hình ảnh rất quen thuộc với mình. Đó là toàn cảnh Thủ đô Washington nhìn từ trên cao. Mình thấy tòa nhà Quốc Hội, đài tưởng niệm Washington và Lincoln.

Giọng Patrick run run:

- Ngày 24 tháng Năm năm 1944 quân Đức tháo chạy. Quân Đồng minh chiếm Âu châu trong vòng hai tuần. Chiến tranh chỉ có thể kéo dài thêm chừng một năm. Nhưng chính trong ngày hôm đó, dự án của Dani Schmidt được đưa vào cuộc.

Những hình ảnh mình thấy sau đó làm đầu gối mình va vào nhau lộp cộp. Trước mắt mình, sống động như nhìn qua máy bay, là cảnh tượng Thủ đô Washington bị tấn công bằng một bom nguyên tử. Thành phố tan thành hơi. Đám mây hình nấm khủng khiếp phủ trên thủ đô tan nát như một bia mộ của tội ác. Patrick nói:

- Đó là lúc mười giờ sáng. Còn nữa. Điều tám.

Thủ đô Washington đổ nát được thay thế bằng hình ảnh đảo Manhattan.

Ông Gunny thở hắt ra:

- Ôi không!

BÙM! New York sụp đổ tan tành.

- Quả bom đó ném xuống bắc Manhattan lúc mười giờ mười lăm. Điều chín.

Đám mây hình nấm bao phủ New York được thay thế bằng hình ảnh London nhìn từ trên không. BÙM! London đi vào lịch sử.

- Mười giờ hai mươi lăm. Quốc xã sử dụng kỹ thuật dội bom tầm xa, với những quả bom nguyên tử đầu tiên trên thế giới.

Mình gào lên:

- Tắt đi!

- Xóa!

Patrick nhẹ nhàng nói. Hình ảnh tan nát của London biến mất. Mình hỏi:

- Sao máy có thể biết được những chuyện này? Chỉ là một dự đoán thôi, phải không?

- Không đâu. Đây là kế hoạch Quốc xã luôn theo đuổi. Nhưng chúng chưa bao giờ thành công trong kỹ nghệ chế tạo bom, vì vậy chưa thể đem ra áp dụng. Nhờ vào thông tin lấy cắp từ Mỹ

bởi mạng lưới gián điệp của Max Rose, Dani Schmidt có khả năng hoàn tất sản phẩm hắc đang nghiên cứu. Nếu Hindenburg được an toàn, Đức sẽ là nước đầu tiên phát triển bom nguyên tử. Và... chúng sẽ đem ra sử dụng!

Trông Gunny như đang bị một cú sốc mạnh. Ông hỏi nhỏ:

- Sau vụ đó, chuyện gì đã xảy ra? Nói cho tôi biết thôi, tôi không muốn nhìn đâu.

- Hầu hết vùng đông bắc Hoa Kỳ sẽ bị tàn phá bởi hai tiếng nổ. Người ta phải giải quyết tác hại của phóng xạ suốt nhiều năm. Pendragon, quê hương Stony Brook, Connecticut của cậu sẽ không còn tồn tại nữa, vì ảnh hưởng động đất từ hai tiếng nổ tại New York gây ra.

Bây giờ phải ngồi xuống rồi. Mình không còn lo lắng nữa. Mình phát bệnh.

Patrick nói:

- Kết cục là: Đức sẽ chiến thắng. Mưu đồ quỷ quái của Adolf Hitler sẽ tràn lan khắp thế giới, đúng như dự tính của hắn. Hai người có thể tưởng tượng, từ điểm đó, thế giới sẽ phải chịu một quá trình đổi thay rất lớn. Để tôi chiếu lên một hình ảnh cuối cùng. Điều năm mươi sáu.

Trên bệ hiện lên một quang cảnh khác. Đó là thành phố New York. Điều duy nhất làm mình có thể nhận ra đó là New York là vì mình thấy một khối giống như tòa nhà Empire State. Nhưng nó không còn là tòa nhà uy nghi, chọc trời nữa. Chỉ còn sót lại mấy tầng trên. Chắc khi bom nổ, tòa nhà đã sụp xuống, nên còn sót lại vài tầng. Mình còn thấy nhiều hình ảnh của thành phố đổ nát đó. Những con người xếp hàng chờ lãnh thực phẩm. Trẻ em đói rét ngủ trên đường phố. Những túp lều dựng trên nơi từng là những con đường. Hàng ngàn ngàn người sống chui rúc trong đồng đồ nát như loài chuột. Mình hỏi:

- Cảnh này là ngay sau khi bị dội bom, phải không?

Patrick trả lời:

- Đây là cảnh thành phố New York trên Trái Đất Thứ Ba hơn ba ngàn năm sau. Đó là cảnh của... hôm nay.

Rồi, mình thấy một hình ảnh làm mình muốn khóc quá. Nằm dọc theo nơi đã từng là Đại lộ số Năm tấp nập, là một kiến trúc màu xanh lục được sử dụng như một nhà tạm trú. Cái khối màu xanh đó phủ kín mười đoạn đường, với những cái lỗ cắt bên các vách, để người ta có thể chui ra chui vào. Hình ảnh làm mình khiếp đảm bàng hoàng chính là vì: nằm ngay đó, giữa đồng đồ nát đã từng là cái tòa nhà lộng lẫy uy nghi, là tượng Nữ Thần Tự Do đập vỡ.

Patrick lặng lẽ nói:

- Tôi nói lại lần nữa, là Saint Dane đã vớ bở. Hắn đã phát hiện ra thời điểm hoàn hảo rất đúng lúc, để có thể thao túng, đẩy cả ba lãnh địa vào quên lãng. Xóa.

Hình ảnh biến hết. Tốt. Mình không thể nào chịu đựng hơn nổi nữa.

Cả ba đều yên lặng. Hình ảnh ngày tận thế vừa hiện ra trước mắt. Biết phải nói gì bây giờ?

Sau cùng ông Gunny lên tiếng hỏi:

- Có thể làm lần gì không?

- Chi tiết cụ thể có thể thay đổi. Nhưng tình huống căn bản sẽ giống vậy. Nếu mạng lưới gián điệp của Max Rose tiếp tục hoạt động, người Đức sẽ phát triển bom nguyên tử đầu tiên và họ sẽ ném xuống Anh và Mỹ.

Mình nghe đủ rồi và đã hiểu ra: cứu Hindenburg sẽ là một sai lầm. Nhìn Trái Đất Thứ Ba tuyệt hảo thế nào, mình cũng đủ biết điều đó. Nhưng lúc này, những cảnh khủng khiếp Patrick vừa trình bày đã làm mình phải cương quyết dứt điểm. Bao thác mắc về những gì mình muốn làm đều tan biến hết.

Mình đứng dậy, nói:

- Chúng ta đến làm lãnh địa rồi.

Ông Gunny cũng đứng dậy:

- Phải, chúng ta đã làm.

Patrick bỗng nói:

- Tôi cùng đi. Tôi muốn giúp một tay.

Gunny nhìn mình. Mình cũng không rõ việc Patrick cũng đi là tốt hay không. Ông bảo:

- Tôi nghĩ là không nên, Patrick ạ. Về tới nơi là chúng tôi phải bắt tay ngay vào việc, không đủ thời gian để hướng dẫn anh tất cả những gì cần biết về Trái Đất Thứ Nhất đâu. Không có ý xúc phạm, nhưng e rằng anh sẽ gây thêm phiền toái hơn là giúp đỡ.

Đúng vậy, Patrick sẽ không biết những điều rất đơn giản, như việc băng qua một con đường tấp nập người xe. Trong khi chúng mình không thể lè mề chậm chạp vì bất cứ điều gì, kể cả vì một người bạn.

Vẻ thất vọng, Patrick nói:

- Tôi hiểu.

- Vớ lại, anh đã làm phần việc của anh. Giờ là phần hành của chúng tôi.

Nói với Patrick xong, Gunny quay sang mình, bảo:

- Nào, chú lùn, sẵn sàng chưa?

Làm sao mình có thể trả lời câu hỏi đó? Ai có thể sẵn sàng đối với những việc chúng mình sắp phải làm? Tuy nhiên mình biết lý do vì sao ông Gunny hỏi mình như vậy. Vì mấy phút trước, mình đã mất bình tĩnh và muốn trở lại đời sống cũ. Mặc dù mình biết ngăn chặn Saint Dane phá hủy các lãnh địa và nắm quyền thống trị Halla là điều quan trọng, nhưng vẫn cảm giác như đó là một chuyện hoang đường. Mà mình thì đã quá mệt mỏi phải sống trong chuyện hoang đường rồi. Nhưng sau khi nhìn thấy những gì Saint Dane mưu đồ ra tay với ba lãnh địa của Trái Đất, chuyện hoang đường thoát trở thành hiện thực. Bây giờ hẳn đang tấn công mình ngay trên đất sống của mình. Vì vậy làm sao mình trả lời câu hỏi to lớn đó? Mình bật nói:

- Tuyệt đối sẵn sàng.

Ông Gunny tủm tỉm cười. Điểm dừng chân kế tiếp: Trái Đất Thứ Nhất.

Trước khi phóng qua ống dẫn, mình ngồi trong thư viện viết hầu hết nhật kí này. Mình không muốn chờ đến khi trở lại Trái Đất Thứ Nhất mới viết vì lỡ có chuyện gì xảy ra với mình thì sao. Nói chung là mình muốn viết luôn cho chắc ăn. Mình tin ống dẫn sẽ đưa mình và ông Gunny về kịp thời điểm.

Patrick lái xe đưa ông Gunny và mình trở lại mái che màu xanh lá để xuống ga tàu điện ngầm trong khu Bronx.

Gunny nói với Patrick đầy tin tưởng:

- Chúng tôi sẽ gặp lại anh. Và chúng ta sẽ gặp nhau ngay tại đây, trên Trái Đất Thứ Ba này.

Patrick gật đầu, không có vẻ tin chắc như ông Gunny. Rồi quay qua mình, anh ta nói:

- Pendragon, ông Press bảo mình, khi nào nghi ngờ bản thân hoặc nhiệm vụ của chúng ta, thì hãy tin vào cậu. Mình có thể đặt niềm tin vào cậu không?

Ui da! Cậu Press đã nói như vậy về mình? Patrick đang tìm kiếm một điều có thể bảo đảm là mọi chuyện đều tốt đẹp. Ước gì mình có thể bảo đảm được với anh ta. Mình thành thật nói:

- Không biết vì sao cậu mình nói vậy. Nhưng tôi biết chắc một điều. Anh có thể hoàn toàn tin cậy ở chúng tôi, vì... ngoài chúng tôi, chẳng còn ai khác nữa.

Sau những lời nghiêm trang đó, tụi mình chia tay.

Trước khi xuống đường hầm, mình nhìn Trái Đất Thứ Ba lần cuối. Thật tình mình mong ước đây không phải là lần cuối nhìn thấy cảnh này. Sau đó, ông Gunny và mình vội vàng xuống cầu thang cuốn, băng qua sân ga, chạy xuống đường tàu, và trở lại cổng mở vào ống dẫn. Tại đây, mình và ông hấp tấp thay đổi trang phục Trái Đất Thứ Ba, mặc lại quần áo của Trái Đất Thứ Nhất. Cả hai đều nín lặng, vì đều tập trung để mau chóng trở về càng nhanh càng tốt.

- Trái Đất Thứ Nhất!

Mình kêu lớn vào miệng ống dẫn. Một giây sau mình gửi nụ hôn tạm biệt Trái Đất Thứ Ba và phóng trở lại năm 1937.

Mấy phút sau, mình đã ở giữa những cảm giác quen thuộc của Trái Đất Thứ Nhất: mùi vị, tiếng ồn, con người và sự náo nhiệt. Quả là một đổi thay đột ngột từ một nơi êm đềm thanh thản như Trái Đất Thứ Ba. Nhưng thú thật, mình không bận tâm, mình có cảm giác như trở về nhà.

Ngay khi trở lại ga tàu điện ngầm, mình và ông Gunny đón và nhảy lên chuyến tàu đầu tiên vào thành phố. Vì không có nhiều trạm dừng tại khu Bronx trong lòng đất, vì vậy không lâu sau đó, mình đã trở lên mặt đất trong một ngày mưa. Dù vẫn nghĩ Trái Đất Thứ Ba là một nơi hoàn hảo, nhưng mình thật vui mừng được thấy lại những ngôi nhà kiểu cổ của New York. Mình và ông Gunny vẫn không nói gì với nhau. Cả hai đều biết phải làm gì.

Chúng mình trở lại đây vào sáng sớm ngày 6 tháng Năm năm 1937. Không quá muộn. Mục tiêu thứ nhất là trở về khách sạn Manhattan Tower, tìm Spader và cho anh biết những gì đã phát hiện được tại Trái Đất Thứ Ba. Sau đó, tụi mình sẽ lên kế hoạch sao cho Winn Farrow chắc chắn phá hủy được Hindenburg. Cảm giác thật lạ lùng. Tụi mình phải đảm bảo sao cho một kẻ sát nhân thành công trong vụ giết chết ba mươi sáu mạng người! Nhưng mình không dám nghĩ theo chiều hướng đó. Khủng khiếp quá! Mình luôn cố nhủ lòng là chúng mình đang làm sao cho lịch sử thuận theo dòng chảy của nó, và Saint Dane sẽ không thay đổi được điều gì. Đó là nhiệm

vụ của tội mình. Đó là lý do tội mình có mặt tại Trái Đất Thứ Nhất.

Ngồi trên tàu, mình đã viết nốt nhật ký này. Như mình đã nói từ đầu, có lẽ đây là nhật ký quan trọng nhất từ trước tới nay. Nếu chúng mình thất bại, Saint Dane sẽ ngăn ngừa được vụ cháy nổ của Hindenburg, thế giới sẽ đổi thay, và những trang nhật ký này sẽ là bằng chứng duy nhất vì sao mọi chuyện xảy ra.

Còn một điều cuối cùng mà mình phải viết. Dù điều đó không thật sự ảnh hưởng đến chuyện gì, nhưng dù sao cũng đáng được viết ra.

Tàu điện ngầm rầm rầm vượt cây cầu bắc qua sông Đông để tiến vào Manhattan. Nhưng mình không ngắm nhìn gì hết. Mình tập trung viết cho đến khi ông Gunny lắc lắc huých nhẹ mình. Không thốt một lời, ông chỉ tay ra ngoài cửa sổ tàu điện, lên chân trời Manhattan. Lúc đầu mình không hiểu ông muốn mình nhìn gì, nhưng vài giây sau, mình thấy vật đó, và mình... nghẹn thở!

Vượt trên những tòa nhà cao nhất, bình bồng lửng lơ như một con chim uy nghi, khổng lồ lơ đãng quan sát mặt đất bên dưới, chính là Luft Zeppelin-129. Hindenburg! Nó đã đến Mỹ! Mình khiếp đảm, há hốc miệng nhìn. Nó to lớn hơn cả tưởng tượng của mình. Biểu tượng màu đen rõ nét trên đuôi tàu là hai hình chữ vạn trên nền đỏ trắng. Biểu tượng của đảng Quốc xã. Mình run rẩy cả người.

Hành khách đổ xô lại cửa sổ tàu điện để nhìn quả khinh khí cầu đầy ấn tượng. Họ vẫy tay như mong được phi hành đoàn và hành khách trên đó nhìn thấy. Xe cộ bóp còi, mọi người hoan hô. Nhiều xe đậu dạt vào bên đường để hành khách ra khỏi xe ngắm nhìn thoải mái. Cứ như mừng lễ hội. Mọi người sững sờ ngược nhìn lên phi thuyền. Với họ, đó là biểu tượng vĩ đại của tương lai.

Mình và ông Gunny lại hiểu khác hẳn. Tương lai của quả cầu đó sẽ rất ngắn ngủi. Đó là điều phải xảy ra.

Sắp tới trạm đến của tội mình rồi, mình sẽ chấm dứt nhật ký tại đây. Cảm giác thật hãi hùng. Mark và Courtney ơi! Nếu thất bại, thì đây là lần cuối mình viết cho hai bạn. Mình cảm thấy như muốn nói lời vĩnh biệt. Nhưng không thể suy nghĩ kiểu đó được. Mình phải khắc ghi trong tâm trí: chỉ vài tiếng nữa, khinh khí cầu vĩ đại đang bồng bềnh trên bầu trời Manhattan kia sẽ rơi xuống đất như một quả bóng bằng lửa.

Đó là nhiệm vụ của tội mình. Tương lai của tội mình, tương lai của *hai bạn* tùy thuộc vào nhiệm vụ đó.

CHẤM DỨT NHẬT KÝ # 11

Chương 23

NHẬT KÍ # 12 TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Nhìn lại năm kỳ lạ vừa qua, mình cảm thấy như đã trải qua hai “bước ngoặt” to lớn của riêng mình.

Thứ nhất, là khi mình bị hút vào ống dẫn lần đầu. Đó là khi mình nhận ra qui luật của vũ trụ không hoàn toàn chính xác như mình vẫn tưởng. Từ đó mình đã phải phấn đấu, để luôn giữ cho đầu ngoi trên mặt đại dương hải hùng của thế giới Lữ khách.

Bước ngoặt thứ hai đến từ thư viện trên Trái Đất Thứ Ba. Cho đến lúc đó, ý nghĩ toàn thể một lãnh địa rơi vào hỗn loạn thật sự chẳng có nghĩa gì với mình. Tất cả chỉ là lý thuyết. Nhưng khi thấy hình ảnh những gì Saint Dane âm mưu gây ra cho các lãnh địa của Trái Đất thì... Trời ơi! Mọi chuyện bỗng rõ ràng, Saint Dane phải bị chặn đứng, bây giờ và mãi mãi. Không còn gì phải bàn cãi nữa.

Trước đó, mình hiểu biết bằng trí óc. Bây giờ, mình hiểu bằng con tim.

Những người duy nhất có thể chấm dứt chiến dịch độc địa của hắn, chính là Lữ khách. Phải chi tụi mình thuộc dòng giống của những siêu anh hùng bất khả chiến bại, với sức mạnh vượt xa người bình thường. Nhưng tụi mình không phải siêu nhân. Không ai có thể nhận ra nhóm người lạ lùng tụi mình, chỉ vì tất cả tụi mình rất đổi bình thường. Thật đáng sợ khi nghĩ rằng, lực lượng duy nhất đang cố gắng ngăn chặn Saint Dane tàn phá Halla lại chỉ là một nhóm người quá bình thường.

Đáng sợ hơn nữa, khi biết rằng mình là một trong số những người đó.

Khi thấy những hình ảnh khủng khiếp trên Trái Đất của Saint Dane, trong mình đã có sự thay đổi. Thật khó diễn thành lời. Vì chính mình cũng chưa chắc hiểu được thay đổi đó là gì. Giận dữ? Căm phẫn? Sợ hãi? Chắc phải gọi điều đó là sợ hãi. Nhưng thấu suốt tội ác của Saint Dane, mình biết sẽ không thể thoát ra khỏi chuyện này được nữa. Không biết việc mình dấn thân vào cuộc truy tìm này là đúng hay sai. Chỉ biết rằng hiện nay mình đang có mặt tại đây và việc ấy không thể thay đổi được nữa. Ngăn chặn Saint Dane là chuyện của mình và bằng hữu Lữ khách. Tụi mình đã vào vị trí. Bây giờ mình đã chấp nhận. Mình không thích, nhưng chấp nhận.

Viết ra những dòng này để hai bạn biết mình nghĩ gì và cũng để cắt nghĩa mấy chuyện mình vừa làm trong những ngày qua. Phải nói ngay là mình đã làm hỏng chuyện. Quá tệ! Nhưng vấn đề là, mình không chắc nếu phải làm lại tất cả, mình sẽ không bị sai lầm y như vậy nữa. Chính điều đó đang làm mình thật sự bối rối. Saint Dane phải bị hạ. Một phần trách nhiệm đó thuộc về mình. Nhưng sau những gì xảy ra cho Hindenburg, mình không biết có khả năng hoàn thành công việc hay không.

Những sự kiện thật sự xảy ra trong ngày 6 tháng Năm năm 1937 sẽ không bao giờ được tường thuật lại trên bất kỳ tờ báo nào. Cũng sẽ không được ghi vào lịch sử. Những sự kiện đó chỉ nằm trong nhật kí của Lữ khách chúng mình thôi.

Và đây là những gì đã xảy ra.

Đó là một ngày tháng Năm lạnh lẽo và ảm đạm. Mây vần vũ, mưa như trút nước, sấm chớp rầm rầm. Hindenburg dự tính tới New Jersey vào sáng sớm, nhưng thời tiết xấu đã làm nó phải bay quanh khu vực New York gần hết ngày. Cho đến lúc này, lịch sử vẫn trôi theo dòng đã định.

Toàn thể đất trời như toát ra một điềm gở. Không biết đó là vì thời tiết, hay vì mình đã được biết những gì sắp xảy ra. Nhưng dù bởi nguyên nhân nào, không khí thật căng thẳng.

Ông Gunny và mình cố gắng về khách sạn bằng mọi cách nhanh chóng nhất.

Nhưng khi bước vào phòng của tụi mình trên lầu sáu, mọi sự bắt đầu xổ tung ra. Spader đã đi rồi. Anh ta để lại một thư ngắn:

Ông Gunny và Pendragon,

Tôi đang viết thư này vào buổi sáng 6 tháng Năm. Thấy hai người không về kịp, tôi đành ninh chúng ta đã thất bại rồi. Nhưng rồi nghe phát thanh nói Hindenburg bị trì hoãn, xin lỗi, tôi không thể chờ đợi hai người thêm được nữa. Tôi sẽ tự tới New Jersey. Đã tìm hiểu cách đi xe buýt, nên tôi sẽ đi được một mình. Tôi thề sẽ làm mọi cách có thể để cứu khinh khí cầu khỏi bị phá hủy.

Hô hây hô,

Spader.

Tức giận ném lá thư xuống, mình la lên:

- Anh ta trên đường tới New Jersey rồi. Cháu đã biết là phải luôn ở sát bên nhau mà.

Ông Gunny trấn an:

- Còn sớm. Chúng ta vẫn còn cả một ngày để tính toán công việc.

- Còn sớm ư! Nhưng ông biết như vậy có nghĩa gì không? Là Max Rose đã biết về kế hoạch của Winn Farrow. Spader đã cho hấn ta biết, ông nhớ không? Lịch sử bị thay đổi rồi. Màn một. Bây giờ Spader hành động một mình. Anh ta cũng sẽ đi tìm Winn Farrow để ngăn chặn hấn. Màn hai. Chúng ta phải ngăn chặn cả Max Rose và Spader.

- Còn nhiều điều có thể xảy ra trước màn ba. Ta nghĩ, việc đầu tiên là chúng ta cần tới gặp Max Rose ngay.

- Để làm gì?

- Hấn tin cháu. Có thể chúng ta sẽ khám phá được kế hoạch chặn đứng Winn Farrow của hấn.

Đúng. Có lý. Ít ra còn có một người suy nghĩ tỉnh táo. Kẻ đó chẳng bao giờ là mình. Ông Gunny nói tiếp:

- Cố gắng tìm hiểu càng nhiều càng tốt. Sau đó lấy xe của ông quản lý Caplesmith, chúng ta tới New Jersey. May ra gặp Spader tại đó.

Mình gật gù: Kế hoạch này nghe cũng hay hay.

Ông Gunny hỏi:

- Sao vậy? Cháu ổn chứ?

- Vâng. Cháu ổn.

Nhịp tim mình đang tụt xuống từ ba trăm nhịp một phút.

- Có một người khôn ngoan đã nói: cách duy nhất để nắm bắt cơ hội là chúng ta phải tập trung tư tưởng và cùng nhau tìm ra cách giải quyết.

Mình toác miệng cười:

- Cháu đã nói câu đó.

Ông Gunny giả bộ ngạc nhiên:

- Cháu nói thật sao, chú lùn? Ta nhớ là đã nghe ở đâu đó mà.

- OK, cháu hiểu rồi. Cháu tập trung lại để cùng ông hành động rồi đây.

Mình và ông Gunny dùng thang máy lên lầu ba mươi để gặp Max Rose. Chưa biết phải nói gì với hắn, nhưng rõ ràng là phải bắt đầu từ nơi này. Thôi được, lên tới đó sẽ liệu đường xoay trở. Vừa vào thang máy, Dewey đã cuống quýt hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Gunny hỏi lại:

- Cháu nói vậy là sao?

- Mọi người tấp nập ra vào lầu thượng suốt ngày. Max Rose sắp dọn khỏi đây à?

Mình và ông Gunny nhìn nhau. Dù kế hoạch ngăn chặn Winn Farrow là gì, nó đã khởi động rồi. Tới nơi, mình và ông Gunny nhảy ra khỏi thang máy. Như thường lệ, Dewey sập vội cửa, cứ như cậu ta nghĩ căn nhà có ma ám vậy.

Vừa bước vào tiền sảnh, mình đã thấy có điều khác lạ. Hai gã cô hồn giữ an ninh đã biến mất. Không có ai bảo vệ Max Rose. Chạy tới cửa, mình và ông Gunny đứng lại thở để không lộ vẻ đang quá hồi hộp, rồi mới bấm chuông. Không ai trả lời. Bấm lần hai vẫn không có ai ra mở cửa. Lúc đó ông Gunny mới nhận ra cửa không đóng. Ông đẩy nhẹ bằng ngón tay, cánh cửa hé mở.

- Xin chào. Đội trưởng phục vụ đây!

Không tiếng trả lời. Vào trong, mình thấy không có gì khác lạ, trừ một điều là chẳng thấy bóng dáng một người nào.

- Xin chào.

Ông Gunny lại lên tiếng. Hoàn toàn im lặng. Mình hỏi:

- Ông có ngửi thấy mùi gì không?

Hít một hơi, ông nói:

- Khói.

Cả hai nhìn quanh, nhưng ông Gunny phát hiện ra trước. Khói đang tỏa ra từ dưới chân cửa văn phòng của Max Rose. Mình và ông chạy lại mở tung cửa. Khói cuộn cuộn bốc ra. Căn phòng đang cháy.

- Ta đi lấy vòi.

Ông Gunny kêu lên, rồi chạy ra hành lang. Một giây sau ông trở lại, kéo theo một vòi cứu hỏa nặng chịch:

- Bobby, đi mở nước đi!

- Đừng đóng cửa. Nó sẽ khóa tự động đó.

Mình la lên dẫn ông, rồi chạy ra tiền sảnh, theo đường ống tới nơi mở van nước. Mình mở van, sợi ống im lìm bật dậy. Mình chạy trở lại vừa kịp thấy ông Gunny đang dập lửa một cách rất thành thạo. Từng cuộn khói tuôn ra khỏi cửa khi ông xối nước lên ngọn lửa. Mấy giây sau lửa đã bị dập tắt.

Ông Gunny bảo:

- Ổn rồi, tắt nước đi.

Mình chạy ra tắt nước, rồi trở lại văn phòng. Một đồng lộn xộn kinh khủng, trông như bên trong một cái lò nướng. Mùi cũng rất khiếp. May là tất cả thiệt hại chỉ gói gọn trong một phòng. Chỉ cần thêm vài giây nữa thôi là lửa sẽ lan rộng ra ngoài.

Đá mấy thùng rác đầy tro giấy và nước, ông Gunny lăm bắm:

- Vụ cháy này có chủ tâm. Chắc là để thủ tiêu tang chứng.

Mình thấy tủ hồ sơ trống trơn, đổ ngổ. Ngăn kéo bàn cũng không có gì. Max Rose đã bôi xóa dấu vết. Tất cả giấy tờ trong phòng này đã thành than. Không còn chút bằng cứ nào về mối quan hệ của hắn với mạng lưới gián điệp hay đảng Quốc xã.

Mình bảo:

- Cháu nghĩ, chúng đã bỏ đi hết rồi.

- Chắc vậy, nhưng cũng phải kiểm tra một lượt coi.

Ra khỏi căn phòng đầy tro ướt sũng, mình và ông Gunny kiểm tra tầng thượng. Các phòng ngủ, phòng ăn, nhà bếp... không những không một bóng người, mà tất cả mọi ngăn kéo đều trống rỗng. Rõ ràng Max Rose đã “dời đô” và dọn đi. Mình biết hắn đi đâu. Hắn có cuộc hẹn hò với một quả khinh khí cầu.

Sau cùng mình và ông Gunny lục soát tới phòng khách lớn, nơi mình đã phục vụ bữa ăn trưa cho Max Rose và tên Quốc xã Ludwig Zell. Tại đây cũng không có ai.

Ông Gunny bảo:

- Ở đây chỉ phí thêm thì giờ vô ích. Chúng ta lấy xe của Caplesmith, để tới...

Một tiếng động làm mình dựng tóc gáy. Đó là tiếng vỗ tay liên tục. Vậy là trên tầng thượng này còn có người. Mình và ông Gunny nhìn nhau, rồi cũng từ từ quay về hướng cửa. Đang đứng đó, yêu kiều như mọi khi, chính là Esther Amaden. Bạn bè gọi ả là Harlow. Kẻ thù gọi ả là Saint Dant. ả đang vỗ tay tán thưởng với vẻ giấu cợt. Mụ đàn bà ma quái khoái trá nhỏ nhẹ:

- Xin chúc mừng. Ta đoán, sau cùng thì các người đã giải được câu đố khó rồi đó.

Mình đổ sụp lại ngay:

- Ít nhất cũng làm mi có gan lộ diện.

Người đàn bà đẹp khép cánh cửa lại sau lưng. Gunny nhìn mình đầy thắc mắc. Ông khó mà tin nổi ngôi sao màn bạc lộng lẫy kia lại có thể là Lữ khách quỷ sứ sắp sửa làm ba lãnh địa thành tro bụi. Nhưng mình biết rõ, vì đã từng thấy trước đây.

Ả nhoẻn cười, nói:

- Thích thì chiều, Pendragon.

Esther Amaden bắt đầu biến dạng như mình đã thấy quá nhiều lần. Thân hình ả biến thành một chất lỏng khi ả thoát khỏi hình ảnh nữ ca sĩ yêu kiều. Thân hình đó cao dần đến hơn hai mét. Màu da hồng hào trở thành trắng bệch như xác chết. Mái tóc ngắn đen huyền dài ra thành cái bờm dài màu xám. Chiếc áo choàng lụa biến thành bộ áo đen, và như mình đã viết trước đây, trông đầy hơi hướm châu Á. Bước thay đổi cuối cùng bao giờ cũng là điều kinh khiếp nhất. Chính là đôi mắt. Đôi mắt dịu dàng, mơ mộng của Harlow bỗng sắc như dao. Đôi mắt xanh lạnh lẽo ngùn ngụt hận thù của... Saint Dane.

Mình cảm thấy sự kinh ngạc và khiếp đảm của Gunny. Ông giật lùi một bước. Đây là lần đầu tiên ông chứng kiến sự thay hình đổi dạng này. Đây cũng là lần đầu ông thấy hình dáng thật của Saint Dane.

Nở nụ cười nhẵn nhúm, hằn rít lên:

- Khá hơn hả? Thật sự chúng ta ít có thời gian gần nhau, phải không, Pendragon?

Phải vận dụng hết ý chí mình mới không gào thành tiếng.

Chương 24

NHẬT KÍ #12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Saint Dane nói:

- Pendragon, mi làm ta thất vọng. Ta đã để lại cho mi quá nhiều manh mối như rải vụn bánh trong rừng vậy, thế mà phải tốn bấy nhiêu thời gian mi mới phát hiện ra một trò nhỏ của ta. Thời gian chẳng còn nhiều nữa đâu, Pendragon. Hay là mi hết hứng thú rồi?

Saint Dane vỗ tay sau lưng đi quanh phòng. Mình và ông Gunny cứ phải giữ khoảng cách với hắn. Chẳng khác nào như bị nhốt chung phòng với một con thú hoang dã. Không thể nào biết thằng cha này định giở trò gì.

- Ta cho rằng, mất sự hướng dẫn khôn ngoan của cậu mi đã gây cho mi quá nhiều khó khăn để tiếp tục theo đuổi ta.

Ôi trời! Thằng cha này khoái thui vào nơi đau nhất của mình.

- Thú thật, các người đã làm ta ngạc nhiên tại Denduron và Cloral.

Mình hỏi:

- Vì sao?

- Các người đã là một lực lượng đáng gờm. Do đó, ta rất khâm phục. Và ta phải xin lỗi cho sự xuẩn ngốc của ta. Thật sai lầm khi yêu cầu mi theo ta.

- Điều đó thì mi đúng. Không bao giờ ta theo mi.

Saint Dane đứng lại, mỉm cười. Hắn có vẻ khoái trá.

Mình thì không.

Hắn nói:

- Mi hiểu lầm rồi. Lỗi duy nhất của ta là đã yêu cầu mi quá sớm. Điều đó gây cho mi cảm tưởng là... ta yếu thế. Ha ha, nói để mi yên tâm, ta không hề yếu. Đó là lý do ta chọn các lãnh địa của Trái Đất để dốc sức chơi ván cuối cùng. Đây chính là lãnh địa quê hương của mi. Ta muốn chứng minh cụ thể để mi thấy: bắt mi nhảy múa như một con rối mới dễ dàng làm sao. Mi là con rối đồ chơi của ta. Cho dù mi nghĩ sao về những cuộc đụng độ của hai ta trong quá khứ, ta vẫn hoàn toàn điều khiển cuộc chơi.

Giọng ông Gunny đầy quyền uy:

- Hết rồi, mi không điều khiển gì được nữa đâu.

Saint Dane học lên một tiếng cười. Mình cực kỳ ghét kiểu cười của hắn.

- Ha ha! Lão già này ngộ quá!

Gunny gộp lại:

- Già đủ để xử lý được những thằng như mi.

Saint Dane rống lên, vờ sợ hãi:

- Ui cha! Xin tha thứ vì ta đã cóc thấy sợ một lão già không đủ can đảm bóp cò súng nhé.

- Mi tưởng chọc tức được ta sao? Không đâu, mi lầm rồi.

- Hãy đợi đấy, Gunny. Ta hứa, khi chúng ta xong việc, mi sẽ được tức điên lên.

Tiến lại cánh cửa kính dẫn ra ban công, Saint Dane mở tung cửa, để gió lạnh ùa vào. Hắn đứng quay lưng lại chúng mình, nhìn ra thành phố màu xám:

- Pendragon, mi sẽ thấy chiến thắng của ta trên Trái Đất Thứ Nhất này có ý nghĩa hơn lật đổ ba lãnh địa nhiều. Điều đặc biệt làm cho chuyện này quá tuyệt vời là: chính mi là kẻ sẽ làm điều đó cho ta.

Đúng là một phát biểu lạ lùng. Mình không ưa cái kiểu bình luận đó chút xíu nào. Mình nói:

- Saint Dane, bọn ta biết chuyện gì đang xảy ra. Biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Hindenburg không gặp nạn. Chúng ta đã tới Trái Đất Thứ Ba rồi.

Saint Dane quay phắt lại, gầm lên:

- A, tất nhiên là tụi bay đã tới đó! Ta đã tính nói chuyện này, vì ta muốn tụi bay biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Không ngờ hắn lại trả lời như vậy. Ông Gunny và mình liếc nhìn nhau.

- Ha ha! Mi vẫn chưa hiểu, phải không? Ta đã dẫn dắt mi và lũ người vui vẻ chung quanh mi như dắt một bầy chó ngoan ngoãn. Mỗi chuyện xảy ra, mỗi ngã rẽ, mỗi bất ngờ... đều do ta làm nhạc trưởng chỉ huy. Vì những viên đạn giết chết cậu mi, mà mi biết đường theo ta đến Trái Đất Thứ Nhất. Nhưng để chắc chắn, ta đã tới Veelox trước. Con bé Lữ khách xí xon đó tưởng nó khôn ngoan lắm khi ghi hình được ta. Không gì có thể rõ ràng hơn khi thông báo điểm đến cuối cùng của ta bằng cách vẽ nó ra ngay trên lưng ta.

Mình nhớ lại hình ảnh ba chiều Aja Killian đã chiếu cảnh Saint Dane đứng trước miệng ống dẫn tại Veelox mà kêu lớn lên: "Trái Đất Thứ Nhất!" trước khi rời khỏi đó. Giờ nghĩ lại, mình thấy quả thật nó khá rõ ràng.

- Ngay khi mi tới đây, thách thức duy nhất của ta là phải đảm bảo sao để mi phát hiện ra vị trí của Winn Farrow trong vụ phá hủy Hindenburg. Vì ta biết, khám phá ra kế hoạch của hắn, mi sẽ tìm mọi cách để tránh cho phi thuyền khỏi bị nổ tung. Ý nghĩ những con người vô tội phải chết quả là khái niệm quá khủng khiếp, làm sao tâm hồn lương thiện của mi chấp nhận được.

Trong khi Saint Dane nói, mình nhớ lại những sự kiện đã đưa tụi mình đến con đường gặp gỡ Winn Farrow. Mình hỏi:

- Còn những tên găng-xơ trong ga tàu điện ngầm?

- Ta đưa chúng vào ống dẫn, để đặt mi vào ngay dấu vết của Winn Farrow. Giết chết Press chỉ là phần thưởng bất ngờ.

Mình cố không để câu nói đó quật ngã:

- Nhưng chúng đã ráng giết bọn ta hai lần.

- Chúng chỉ được phép hăm dọa mi tránh xa Winn Farrow. Điều đó, ta biết, chỉ làm mi càng xông vào hắn như lũ chuột nhào vào đồng rác. Giết mi là ý riêng của chúng. Mấy thằng ngu. Đó là lý do ta đã phải khử một thằng. Hay nói đúng hơn: Harlow đã phải khử thằng đó.

Ông Gunny kinh ngạc hỏi:

- Tên găng-xơ lộn cổ từ lầu khách sạn xuống là do Harlow... ý ta là... do mi đẩy hắn?

Câu trả lời của Saint Dane là một cái cúi đầu kiêu hãnh. Bây giờ mình đã biết vì sao gã hung dữ chết. Saint Dane đã ra tay. Hắn nói:

- Ta không thể để nó giết mi. Mi không thể chết trước khi màn kịch của ta trình diễn. Pendragon, mi có thể bảo ta là thiên thần hộ mệnh của mi được đó.

Mình nhớ lại, rồi bật nói:

- Trong sát sinh, mi đã để cửa ngõ để chúng ta muốn thoát.

- Lại thêm tội lỗi.

Hắn hả hê nói, rồi lùi một bước, và biến dạng. Thân hình hắn sũng nước và chỉ vài giây, hắn trở thành... Ludwig Zell.

Mình kinh ngạc kêu lên:

- Mi cũng là Zell?

- Chỉ mới đây thôi. Ngay khi Max Rose phát hiện ra vụ phá hủy Hindenburg, ta biết hắn sẽ cảnh báo Herr Zell. (Herr: nghĩa là Ông)

Zell/Saint Dane tiến tới tủ áo, nói:

- Ta không thể để người bạn Quốc xã phái khinh khí cầu trở lại Đức, nên phải ra tay can thiệp.

Zell/Saint Dane mở cửa tủ và một thân hình đổ nhào ra. Chính là Ludwig Zell. Ludwig Zell thật sự đã chết đứ đừ rồi. Dù có thấy người chết bao nhiêu lần, mình cũng không thể nào quen nổi.

- Ludwig tội nghiệp đã chọn lầm thời gian lầm địa điểm. Max Rose cứ tưởng hắn báo hung tin cho Quốc xã, nhưng thật ra là hắn báo cho ta.

Sự thật dồn dập quá nhanh. Mình bắt đầu chóng mặt. Mình hỏi:

- Nhưng tại sao? Vì nếu Ludwig Zell cảnh báo tụi Đức, Hindenburg sẽ được cứu. Đó là điều mi muốn mà, phải không? Cách thức phi thuyền đó được cứu thì có gì khác nhau đâu?

Mặt hắn tối sầm. Vừa tiến một bước tới mình hắn vừa biến dạng trở lại hình thù quái quỷ của chính hắn. Hai mắt long sòng sọc trừng trừng nhìn mình, hắn nghiêng răng nói:

- Chính vì mi đấy, Pendragon. Ta cóc cần chuyện gì xảy ra cho phi thuyền đó. Ta cóc cần chuyện gì xảy ra trên các lãnh địa của Trái Đất khốn khổ này. Ta cũng không thèm quan tâm kẻ nào chiến thắng trong cuộc chiến dẫm dõ của chúng hoặc chúng sẽ làm gì với cái thế giới vô dụng này sau đó.

Mình hoàn toàn rối trí:

- Mi không cần?

- Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, thế giới của mi sẽ mãi mãi đổi thay. Các lãnh địa của Trái Đất sẽ rơi vào hỗn loạn! Kẻ nào sẽ bị nguyên rủa? Chính mi! Nếu mi đã không tới đây để ngăn chặn ta, thì lịch sử sẽ đóng vai trò của nó như đã được định đoạt. Nhưng mi không chịu rút lui, mi tự đặt mình vào cuộc, và vì vậy, cả ba lãnh địa sẽ sụp đổ. Quê nhà của mi sẽ sụp đổ.

Mình trừng trừng nhìn vào đôi mắt dữ dội của Saint Dane. Không rõ điều nào làm mình sợ hơn: hắn hay sự khủng khiếp sắp xảy ra. Những gì hắn nói đều đúng. Nếu Spader và mình không truy đuổi hắn đến Trái Đất Thứ Nhất, Hindenburg nhất định sẽ tan tành. Chuyện phải thế thôi. Nhưng bây giờ, vì sự can thiệp của mình, Hindenburg sẽ có cơ may được an toàn và các lãnh địa của Trái Đất sẽ bị sụp đổ. Toàn bộ chuyến phiêu lưu này chứng tỏ Saint Dane đã có thể điều khiển tụi mình dễ dàng đến thế nào. Nói đúng hơn là... hắn điều khiển mình. Kỳ lạ là, hắn sẵn sàng phá hủy ba lãnh địa để làm được điều đó.

Saint Dane lên tiếng hỏi:

- Biết tất cả vụ này đều do mi mà ra, mi cảm thấy sao?

Cái nhìn của mình và hắn gần như gắn chặt vào nhau. Trong ánh nhìn đó, trong khoảnh khắc khủng khiếp đó, tất cả mọi chuyện trở nên thật rõ ràng. Mình biết cuộc vật lộn giữa Saint Dane và Lữ khách sẽ đi tới đâu. Một ngày nào đó, bằng cách nào đó, tại một nơi nào đó, màn quyết tử sẽ dành cho Saint Dane...

Và mình. Đó là lý do hắn làm đủ mọi cách để tự chứng tỏ cho mình thấy. Thật là một tu tưởng bệnh hoạn. Điều duy nhất làm mình không mất bình tĩnh là vì mình biết ngày quyết tử đó không phải hôm nay. Không đâu. Chuyện đó còn lâu mới xảy ra. Mình trả lời hắn, giọng rất khê khàng:

- Cho mi biết ta cảm thấy sao, ta cảm thấy chừng nào mi còn cố gắng gây tác động tới ta, ta còn có thể đánh gục mi.

Một khoảnh khắc lạnh ngắt trôi qua.

Rồi Saint Dane lên tiếng:

- Mi nghĩ là hiểu nổi ta? Mi nghĩ là có đủ sức hạ gục ta? Hãy nói chuyện lại với ta trong vài giờ nữa, sau khi mi trở lại Trái Đất Thứ Hai để nhìn cái thế giới bạn bè mi từng sống bị thiêu rụi. Pendragon, những gì mi từng yêu quý sẽ không còn tồn tại nữa đâu. Quê nhà mi sẽ chỉ còn là hỏa ngục của sự chết chóc... và đó là lỗi tại mi.

- Chúng ta còn thời gian. Chắc chắn chúng ta sẽ để cho Hindenburg bị nổ.

Thật kỳ lạ! Saint Dane nở nụ cười. Không phải cái cười tinh quái quen thuộc hắn vẫn thường cười vào mặt mình, mà là một nụ cười cởi mở, chân thật. Hắn thật sự hạnh phúc. Với bản chất của Saint Dane, nụ cười chân thật dường như càng có vẻ kỳ dị hơn. Nó hoàn toàn đáng sợ. Hắn nói:

- Đúng, mi vẫn còn thời gian. Làm ơn vui lòng tận dụng đi.

Quay lưng, hắn bước lại cửa, vặn quả nắm, rồi giả bộ ngạc nhiên:

- Ôi, không! Cửa bị khóa rồi! Max Rose bị bệnh quá hoang tưởng. Tất cả các cửa đều lắp khóa tự động. Nhưng... mi biết chuyện này rồi mà, phải không?

Rút từ túi ra chìa khóa cổ bằng đồng, Saint Dane vung vẩy, khiêu khích:

- Nhưng đừng sợ. Ta có chìa mà.

Bước ra ban công, hắn hỏi:

- Mi nghĩ có ngăn chặn nổi vụ đó không, Pendragon? Nếu ta để mi ra khỏi đây, liệu mi có thể ngăn được Spader không? Cả Rose nữa? Mi có thể để cho Hindenburg tan tành không?

- Bọn ta sẽ cố.

- Tất nhiên mi có thể làm được. Và ta muốn mi làm điều đó. Ta muốn mi có cảm tưởng lại một lần nữa hạ được ta. Chiến thắng sẽ rất ngọt ngào, vì ngay trước khi địch thủ thật sự tưởng như đã thắng, mọi chuyện sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Hắn nhìn xuống thành phố, tiếp:

- Chắc ta sẽ trở lại Veelox, để xem ta có thể khuấy động những rắc rối gì đây. Con nhỏ Lữ khách của Veelox còn tự tin vào bản thân hơn mi nhiều, Pendragon ạ. Nhưng nó đang gặp một bất ngờ lớn tại đó.

Lúc này hắn đã tiến tới rìa ban công:

- Tạm biệt các bạn. Chúc buổi chiều vui vẻ.

Saint Dane nghiêng mình cúi chào, lễ độ một cách quá cường điệu, rồi với một động tác duyên dáng, hắn phóng mình nhảy qua ban công.

Mình và ông Gunny liếc vội nhau, không tin nổi điều vừa thấy. Chạy ra bờ lan can, mình và ông vừa kịp thấy từ bên dưới bay bổng lên một con quạ đen. Mình thề là suốt đời chưa bao giờ thấy một con quạ nào to đến thế. To chừng như một con đại bàng. Nó vút lên cao như thể đang cười trên luồng không khí nóng bốc hơi. Với một cú vỗ cánh, nó phóng đi. Nhưng mình còn kịp thấy mỏ nó quắp theo một thứ. Dù nó phóng vút đi, nhưng mình chắc chắn đã nhìn ra được thứ đó.

Chính là chiếc chìa khóa cổ bằng đồng.

Ông Gunny hỏi:

- Cháu có thấy là...

- Không cần biết. Chuyện cần là phải ra khỏi đây ngay.

Chạy vào phòng, mình tiến ngay lại cửa. Thử vặn quả nắm. Cửa bị khóa thật rồi. Nhìn quanh, mình thấy còn một cửa nữa. Mình chạy lại. Cũng bị khóa luôn. Hai cửa này là lối ra duy nhất. Mình bảo:

- Phải phá cửa mà ra vậy.

Mình ghé vai, định dùng hết sức xô cánh cửa, thì ông Gunny lên tiếng:

- Dừng.

Mình hét lên:

- Chúng ta phải xô bung cửa ra.

- Không được đâu. Max Rose đã gia cố toàn bằng thép. Đây là pháo đài của hắn. Không cách gì xô đổ được.

Mình lại nhìn quanh phòng, tìm cách thoát ra và... thấy cái điện thoại. Mình chớp ngay lấy, chỉ để phát hiện ra... không tín hiệu.

- Hắn cắt dây điện thoại rồi.

Mình thất vọng thông báo, rồi nhìn đồng hồ trên tay. Đã gần trưa.

- Ông Gunny ơi, sắp hết thời gian rồi.

Chín tiếng nữa Hindenburg sẽ tới.

Chương 25

NHẬT KÍ # 12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Mình la lên:

- Đây là khách sạn của ông! Làm cách nào ra khỏi đây. Phải có cách khẩn cấp báo cho mọi người biết chúng ta đang kẹt trong này chứ.

Nhìn quanh căn phòng khách xa hoa, ông Gunny lắc đầu.

- Điện thoại bị cắt thì... bó tay.

Thật điên đầu! Thế giới sắp sụp đổ, còn hai người mình bị nhốt trong cái phòng khách sạn mắc dịch này. Mình chợt kêu lên:

- Có cách rồi! Chúng ta có thể đốt lửa và máy báo khói sẽ khởi động.

Ông Gunny ngạc nhiên nhìn mình:

- Máy báo khói là sao?

Ồ, phải rồi. Năm 1937 mà. Chạy ra ban công mình nhìn xuống. Hy vọng thấy xác Saint Dane dập nát trên hè đường. Không có gì và mình cũng chẳng ngạc nhiên. Mình nghĩ tới con quạ to đùng. Khiếp thật! Nhưng không thể bị con quạ đen đó ám ảnh. Phải tìm cách ra khỏi đây.

Mình nhìn xuống, thử tìm xem có cái bệ nào có thể bò ra được không. Nhưng điểm vững chắc có thể đặt được chân nằm cách xa mình tốt dưới ba mươi tầng lầu. Đó là vỉa hè. Mình muốn nhìn lên, xem có cách nào leo lên mái không. Quá cao. Không thể với tới. Mình và ông Gunny hoàn toàn nằm trong rọ.

Thú thật, thậm chí mình đã đứng đó cả mấy giây, ráng biến thành con quạ. Chứ sao? Saint Dane là một Lữ khách, nếu hắn làm được, biết đâu mình cũng có thể làm được.

Sự cố gắng vô ích đó càng chứng tỏ mình đang tuyệt vọng đến nhường nào.

Chạy lại vào phòng, mình thấy ông Gunny đang bắt đầu một kế hoạch rất khôn ngoan. Nguy hiểm, nhưng thông minh. Ông giắt những tấm màn hai bên cửa xuống. Với con dao bấm, ông cắt một đường nhỏ trên đầu vải, rồi xé dọc thành những dải vải dài. Mình biết ngay ông đang định làm gì. Ông đang làm một dây an toàn. Gunny ra lệnh:

- Cắt đi. Để ta thắt nút.

Bằng con dao của ông, mình cắt vải thành những dải dài. Ông Gunny nối chúng với nhau rất điệu nghệ. Ông nói:

- Dưới chúng ta chừng mười mét, có một ban công nữa. Ta sẽ buộc chặt một đầu dây vào

chấn song ban công trên này, rồi thả người xuống.

Ông vừa nói vừa kéo căng tấm vải để kiểm tra độ chắc chắn. Kế hoạch đó rất hay. Nhưng khi cắt vải, mình thấy chỉ có một chuyện là không ổn.

- Nhưng ông Gunny, ông quá nặng, sợi dây này không chịu nổi đâu.

- Vẫn phải làm, vì ta không thể để cháu nhào ra ngoài đó được.

Mình và ông tiếp tục làm thêm vài phút nữa, cho tới khi sợi dây có vẻ đủ dài. Mình kéo thử, rất chắc, nhưng vẫn không đủ yên tâm. Gunny cao gần hai mét, nặng khoảng trăm kí. Mình chỉ cao một mét sáu, nặng phân nửa ông. Mình lại nói:

- Ông Gunny, nếu ông xuống, dây sẽ đứt.

Ông kéo thử và qua vẻ mặt ông, mình biết là ông cũng cho rằng sợi dây không chịu nổi trọng lượng của ông. Mình bảo:

- Cháu nhẹ hơn, để cháu đi.

Không chờ ông trả lời, mình buộc một đầu dây quanh ngực và dưới cánh tay. Mình làm thật nhẹ, không vì ông ngăn cản, mà vì sợ nghĩ ngợi thêm mình sẽ thêm chết mất. Mình đang ở trên tầng lầu ba mươi. Hình ảnh tên gãng-xơ hung dữ rơi trong khoảng không thoáng hiện trong trí mình.

Phải ghi nhớ: không được nghĩ ngợi gì nữa.

- Không, Pendragon. Ta không thể để cháu...

- Không còn lựa chọn nào khác nữa. Một là cháu đi, hai là chúng ta cứ luẩn quẩn tại đây cho đến sáng mai nhân viên dọn phòng mới tìm ra.

Ông Gunny nhìn mặt sàn, tìm xem còn giải pháp nào nữa không. Nhưng ông biết mình nói đúng. Mình bảo:

- Cứ làm vậy đi.

Mình ôm lồng ngực ra ban công. Gunny buộc đầu dây còn lại vào chấn song. Ông làm rất thành thạo, có lẽ là được huấn luyện từ trong quân đội. Mình tin tưởng những nút buộc của ông, nhưng không yên tâm lắm về chất vải.

Ông dặn dò:

- Nắm đầu dây gần chấn song, quay mặt vào nhà, chống chân lên tường, rồi đi giật lùi. Để dây trôi qua tay khi đi xuống. Ta sẽ thả lỏng dần.

- Cháu đã từng làm chuyện này. Giống như trò leo núi vậy mà.

Cậu Press đã dạy mình leo núi đá. Mọi chuyện dường như cứ hé lộ dần là cậu đã chuẩn bị trước cho mình. Mình đã luôn nghĩ, cậu đưa mình vào những cuộc phiêu lưu tuyệt vời đó chỉ vì ông là một ông cậu vui nhộn. Chẳng bao giờ mình ngờ ông đang huấn luyện cho mình cuộc sống của một Lữ khách. Năm mươi hai tuổi, mình đã được cậu Press cho đi leo núi đá, nên mình biết cách tụt xuống từ một vách đá thẳng đứng.

Điều khác biệt duy nhất lúc này là mình không được đảm bảo bằng một sợi dây vững chắc. Mạng sống của mình tùy thuộc vào sợi dây nối bằng vải màn. Ná thở luôn!

Ngồi lên chấn song ban công, mình đu chân ra ngoài, ráng không nhìn xuống. Không cần phải biết nếu chẳng may bị rơi, mình sẽ rơi xuống tới đâu. Vì vậy, trong khi cố tưởng tượng đang ở trên độ cao vài mét, mình nhón gót đứng trên ban công, tay nắm chặt chấn xong, nhìn lại ông Gunny. Mọi thứ đều có vẻ tự nhiên, trừ một điều, ông đứng an toàn sau chấn song, còn mình thì dong đưa trên trung tâm Manhattan.

- Tốt rồi.

Gunny nói cho mình yên tâm. Nhưng mắt ông lại nói khác. Ông sợ. Tuy nhiên, chắc chắn không sợ bằng mình.

Ông Gunny buộc đầu dây còn lại vào song sắt, rồi nắm chặt đầu dây phía mình. Khi mình tụt xuống, ông sẽ thả lỏng dần, giữ cho mỗi buộc trên song bớt áp lực. Bảo đảm cho sự an toàn của mình được nhân đôi. Ít ra thì mình tự nhủ vậy đó.

Thử lại sức dây, mình gật đầu rồi bước xuống khỏi ban công. Chân đập lên tường, mình bắt đầu bước giật lùi.

Mình thoáng nhớ lại bộ phim Người Dơi cũ xì trên ti-vi, trong đó có cảnh leo lên sườn mấy tòa nhà bằng dây. Đúng là chơi đại. Nhưng không ngu đại bằng chuyện mình đang làm. Vừa tụt xuống, mình vừa trượt hai tay nắm chặt dây xuống theo. Gay go là khi gặp những mấu nối, mình không thể để cho chúng trượt qua nắm tay được, vì chúng to đùng. Vậy là mình phải buông một tay, để nắm phần dây dưới mỗi nối. Sợ thót tim!

Tiếng dây dẫn ra dưới sức nặng của mình. Rõ ràng chất vải này làm ra không phải để chịu đựng một trọng lượng quá nặng như thế này, vì mình liên tục nghe những tiếng toạc đứt nhỏ nhỏ. Nhỏ thôi, nhưng như bom nổ chậm vậy. Nếu những sợi vải nhỏ đó đứt phụt cùng một lúc, thì thôi rồi, chỉ còn nước lộn cổ xuống...

Nhìn lên, mình càng thêm hoảng, ông Gunny đã buông hết dây. Sự an toàn của mình không còn được nhân đôi nữa!

Cả chặng đường chỉ là vài phút, mà mình cảm thấy như dong đưa ngoài tòa nhà đó cả tuần lễ. Sau cùng khi trượt chân phải xuống vài phân, chân mình gặp... khoảng không! Mình đã xuống gần mái trần ban công phía dưới. Dù không thể nhìn thấy ban công, vì nó được xây thật vào trong, nhưng mình biết có ban công tại đó. Sắp đến đích rồi.

Đúng lúc đó xảy ra sự cố.

Không, sợi dây chưa đứt. Chỉ sắp thôi. Khi còn gần hai mét nữa là chân mình chạm chấn song ban công phía dưới, mình phát hiện một điều tệ hại nhất: hết dây! Mình đu đưa cách hè phố hai mươi chín tầng lầu! Gió lồng lộng và mưa bắt đầu rơi lộp độp...

Mình gào lên với ông Gunny:

- Dây ngắn quá. Cháu không xuống thêm được nữa.

Ông Gunny cau mày:

- Chắc không?

- Chắc.

- Phải leo lên lại thôi.

Tai hại thật. Lỗi mình và cả ông Gunny. Sao có thể tính toán sai lầm, nối sợi dây ngắn như vậy được. Mình phải leo ngược lên để tìm ra kế hoạch B. Vừa đu lên, mình nghe thêm một tiếng vải rách. Nhưng lần này không phải bị rách ít, vì mình bị nẩy xuống vài phân. Nếu mình cố leo lên, dây sẽ đứt. Không thể leo lên tới nơi được. Mình bị kẹt rồi. Chỉ còn một con đường là... xuống. Xuống luôn!

Mình chợt nghĩ ra một cách. Chỉ nghĩ thôi đã phát khiếp rồi, nhưng đó là cách duy nhất. Không chút chần chừ, một tay nắm dây, đu người lên để bớt lực nặng ghì lên dây, một tay mình cởi mỗi buộc quanh ngực.

Ông Gunny khiếp đảm la xuống:

- Pendragon, cháu làm gì vậy?

- Cháu cần thêm dây. Cách này sẽ cho cháu thêm cả mét dây.

Đúng là một cuộc “diễn tập” đáng sợ. Nếu cởi được mỗi buộc quanh ngực, mình sẽ có thêm dây để hạ xuống thấp vài tấc nữa. Hy vọng mình chạm chân được tới chấn song, để đu vào trong ban công.

Phải, chỉ là hy vọng thôi. Vì cũng có thể là một màn tự tử.

Nhưng trọng lượng mình ghì xuống đã làm mỗi buộc xiết chặt hơn. Lại thêm trời mưa, vải vừa ướt vừa trơn. Thật điên rồ.

Vậy là một tay nắm dây, kéo người lên, một tay mình cởi mỗi buộc một cách rất khó khăn. Sau mấy phút, cánh tay mình đau buốt vì căng thẳng. Không biết cánh tay mình hay sợi dây kiệt lực trước, nhưng mình không thể ngưng nghỉ. Nếu mình trao trọng lượng cho sợi dây, nút buộc sẽ thắt lại, và mình phải trở lại từ đầu.

Có vẻ như mình đã rất... “tối” kiến.

Sau vài phút chịu đựng đau đớn, mình đã nói lỏng được nút buộc. Bước kế tiếp mới đáng sợ. Tay phải rã cứng. Mình phải vươn tay trái lên nắm sợi dây cho tay phải được nghỉ. Không thể trao toàn trọng lượng cơ thể cho sợi dây. Nút buộc đã lỏng lắm rồi, nếu buông tay, mình sẽ rơi tự do xuống lề đường.

Giật mạnh thêm mấy cái, mình đã tháo xong nút buộc. Bây giờ mình đã có thể nắm sợi dây bằng cả hai tay. Hai tay rã rời. Mình tụt xuống từng phân. Sợi dây trôi qua tay, đau không tưởng tượng nổi. Mình mệt lắm rồi.

Mình liếc nhìn: sợi dây còn chừng hơn ba mươi phân nữa. Sắp hết rồi. Khi xuống tới mẩu dây, mặt quay vào nhà. Rất gần, nhưng vẫn không đủ gần để đu vào. Phải đứng được trên chấn song, mới buông dây, rồi khom mình dưới mái trần. Nghe dễ ợt, phải không? Không hề đâu. Cực kỳ nguy hiểm. Khó hơn nữa, lan can lại còn trơn trượt vì nước mưa.

Mình hạ xuống cho tới khi chân đứng vững trên song sắt. Ôi trời! Cảm giác lại có được một điểm cứng cáp dưới chân mới tuyệt vời làm sao! Sợi dây chỉ còn một mẩu nhỏ trong tay mình, nhưng không sao. Lần đầu tiên mình mới cảm thấy sắp vượt qua vụ này. Hai chân nâng đỡ toàn trọng lượng cơ thể, mình từ từ buông dây, rồi nhẹ nhẹ khom mình chui qua dưới trần, để

nhảy vào ban công. Đúng lúc đó...

Mình bị trượt chân.

Cú trượt nhanh tới nỗi mình không biết chuyện gì đã xảy ra. May mắn là, khi bị trượt, chân mình trượt vào trong ban công chứ không trượt ra ngoài... khoảng không. Vì vậy mình thoát chết. Nhưng khi ngã, đầu mình va vào song sắt cứng như... sắt.

Vụ đào thoát của mình thành công, nhưng tại mình chưa ra khỏi được nơi này, vì cú va đập đưa mình vào thẳng... cơn mơ.

Mình thấy đang nằm trên bờ biển. Đó là Mũi Stony Brook. Bãi biển tuyệt nhất thế giới. Nếu không thì cũng là bãi biển đẹp nhất Stony Brook. Mark à, đã bao nhiêu lần tại mình đạp xe tới đó, lang thang hàng giờ ngắm nhìn mấy nhỏ con gái rồi hả? Mình còn nhớ như in cái bikini màu hồng Courtney mặc hè năm ngoái. Courtney với bộ áo tắm quá... hot! Oa! Mình nằm trong cát nghe sóng, đạp nước, mơ màng...

Khi mở mắt, mình tưởng được thấy cậu hoặc Courtney, Mark ạ. Hay bất cứ bạn nào trong lớp mình đang đạp nước bên cạnh mình. Nhưng mình chỉ thấy... Dewey.

Mất thô lỗ như hai quả bóng, cậu ấy vừa nhìn mình vừa lo lắng kêu lên:

- Pendragon! Anh còn sống không?

Mình cũng chẳng biết. Nhưng người chết đâu có cảm thấy đau đầu, vậy chắc mình còn sống. Từ từ ngồi dậy, mình nhìn quanh. Tất cả những ý nghĩ về bãi biển Stony Brook, áo tắm màu hồng của Courtney đều tan biến. Ôi, bộ mặt Dewey lù lù trước mắt đã chấm dứt ngay những hình ảnh đẹp để vừa qua. Thay vào đó, mình thấy mình đang nằm trên sàn phòng khiêu vũ tầng hai mươi chín của khách sạn. Đó chính là gian phòng mình đã cứu mạng Max Rose. Lúc này trong phòng trống trơn, chỉ có mình và Dewey.

Dewey phàn nàn:

- Tôi định mời bác sĩ, nhưng ông Gunny không cho. Anh muốn gọi bác sĩ không?

- Không. Có thể mình sẽ cần bác sĩ, nhưng không phải lúc này. Mình không sao đâu. Ông Gunny đâu rồi?

- Dưới nhà. Ông ấy bảo tôi phải ở lại cho đến khi anh tỉnh. Anh leo xuống bằng sợi dây vải đó thật hả?

Tất cả lại hiển hiện trong trí mình: Saint Dane, bị nhốt trên lầu thượng, Ludwig Zell, tụt xuống bằng sợi dây, trượt ngã. Thật tình mình ước mong đã ngã xuống bãi biển Stony Brook.

Dewey nói:

- Một người bếp thấy anh nằm ở đây, bất tỉnh. Anh ta thấy một sợi dây treo ngoài kia và thấy Gunny ở trên lầu. Pendragon, còn có cả một xác chết trên đó nữa. Ai vậy? Vì sao hai người bị nhốt trên lầu thượng?

- Chuyện dài lắm. Mấy giờ rồi?

Nhìn đồng hồ trên tay, Dewey nói:

- Gần ba giờ.

Chết rồi! Phút trước vẫn còn mơ màng, giờ thì mình tỉnh hẳn. Mình đã ngắt đi mấy tiếng! Hindenburg sẽ tới trong vòng bốn tiếng nữa, vậy mà mình và ông Gunny vẫn còn đang ở Manhattan!

- Tôi phải ra khỏi đây.

Vừa nói mình vừa cố đứng dậy. Nhưng đầu mình bỗng nhói đau như chớp giật, khiến mình ngã lại xuống sàn.

- Đừng cử động. Để tôi đi lấy cho anh chút nước.

Dewey nói rồi chạy ra khỏi phòng.

Tình hình quá tệ. Mà ông Gunny đâu rồi? Mình lại ráng ngồi dậy, cố nhắc người lên ghế. Mình phải hồi lại để tới New Jersey, nếu không tất cả mọi chuyện sẽ hỏng bét. Hindenburg sẽ hạ xuống lúc 7 giờ 25. Ông Gunny bảo, lái xe tới Lakehurst mất bốn tiếng. Thậm chí, nếu đi ngay lúc này, cũng phải gần bảy giờ mới tới được đó. Sẽ không đủ thời gian để tìm ra cách ngăn chặn Spader và Max Rose.

- Chúng ta gặp rắc rối rồi.

Tiếng nói ngay sau lưng mình. Đó là ông Gunny.

- Cháu mê man cả mấy tiếng. Sao ông không kêu cháu dậy?

- Vì ta mắc kiểm phương tiện để tới New Jersey.

Câu trả lời hay quá. Nhưng ông ta lại còn bồi thêm:

- Và... ta không kiểm được.

Trời, không xong rồi.

- Ông nói gì vậy? Xe của ông Caplesmith đâu?

- Ta đã đến chỗ người bạn đang sửa chiếc xe đó. Nhưng, khắp ga-ra còn ngổn ngang từng mảnh. Anh ta bảo phải nửa ngày nữa mới ráp xong.

- Vậy thì đi xe buýt. Ông Gunny, bằng mọi cách, chúng ta phải tới đó.

- Không được, chuyến xe cuối cùng đi tuyến đó đã khởi hành vào buổi trưa rồi.

- Còn tàu thì sao?

- Cũng không ổn. Sớm nhất thì sáng mai chúng ta mới tới được đó.

- Thật không thể nào tin được!

Mình nhảy dựng lên. Tệ thật! Lại một luồng đau nhói trên đầu. Nhưng mình vẫn không kèm được tức giận:

- Ba lãnh địa sẽ tan tành vì chúng ta không thể có được một cái xe.

- Ta rất tiếc, Pendragon. Chúng ta đã không gặp may. Chỉ trừ khi cháu biết cách bay tới đó.

Mình khựng lại. Cái đầu sừng tù vù của mình hoạt động. Ông ấy vừa nói đến một từ kỳ diệu. Bay!

- Lẹ lên.

Vừa nói mình vừa chạy về hướng thang máy. Ông Gunny theo bên gót. Hai người mình chạy như bay qua Dewey. Cậu ấy đang đem đến cho mình ly nước.

- Đi đâu vậy?

Mình không trả lời, nắm tay kéo phăng cậu ấy vào thang máy, Sau cùng, Dewey cho thang máy hoạt động.

Năm phút sau mình đứng trước cửa phòng 1515. Mình nhắm mắt gõ cửa. Không biết chị ấy còn ở khách sạn không, nhưng đây là hy vọng cuối cùng. Sau vài giây nghẹn thở, cửa mở và đứng trước mặt mình là Jinx Olsen. Chị kêu lên:

- Pendragon! Ông Gunny! Tới chào chia tay hả? Mời vào.

Theo chị vào phòng, mình thấy áo quần đầy trên giường. Jinx đang đóng hành lý. Mình hỏi:

- Chị sắp đi?

- Mới được lệnh. Vậy đó. Chấm dứt rồi. Chị chính thức rời nhiệm sở.

Jinx nói cứ như thể đó là một tin vui, nhưng mình biết chị ấy đang rất đau khổ.

- Chị về nhà ở Maine. Em biết sao không? Đi bằng tàu hỏa. Tại sao không nhỉ? Cũng phải khác đi chứ, đúng không?

Chị tiếp tục đóng hành lý. Mình nhìn Gunny. Ông gật đầu khuyến khích. Mình không biết nên nói sao cho đúng, nhưng phải suy nghĩ thật nhanh. Mình bắt đầu:

- Chị Jinx. Em và ông Gunny muốn xin một đặc ân.

- Sẵn lòng, nếu chị có thể.

- Chị có thể đưa ông Gunny và em đến một nơi bằng máy bay không?

Jinx ngừng tay, nhìn mình như đó là một đòi hỏi quá lạ lùng, rồi ngồi xuống thành giường, chị ấy nói:

- Pendragon, chị nói rồi. Chị đã bị mắc cạn. Không còn những chuyến bay vui vẻ nữa đâu.

Mình cố nói sao cho thuyết phục nhất:

- Đây không phải là một chuyến đi vui vẻ. Em và ông Gunny cần phải tới Lakehurst, New Jersey.

- Lakehurst? Điểm đến của khinh khí cầu? Hindenburg sẽ xuống đó hôm nay.

- Chính xác.

- Chuyện gì quá quan trọng vậy? Em muốn có mặt tại đó cùng với đám người hiếu kỳ nhìn quả cầu bay đến chứ gì. Nói thật, chị cho rằng mấy quả khinh khí cầu đó chỉ là toàn là trò bịp. Hiểu không?

Mình hiểu, nhưng không cười, mà nói rất nghiêm túc:

- Không phải vậy. Thật tình, em không biết phải nói sao. Đây là một chuyện dài và rất khó tin. Nhưng những gì em sắp nói hoàn toàn là sự thật. Nếu ông Gunny và em không tới đó ngay lúc này, em nhắc lại: ngay lúc này, sẽ xảy ra một chuyện vô cùng khủng khiếp mà em không thể nào diễn tả cho hết được.

Vừa ngạc nhiên vừa tò mò, Jinx hỏi:

- Thật sao? Nhưng là chuyện gì?

- Em không thể nói được. Em biết nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng lại là sự thật. Dù sao em cũng nói một phần để chị hay: Ông Gunny và em yêu cầu chị một phi vụ cực kỳ quan trọng chưa hề có đối với bất kỳ phi công nào, dù là nam hay nữ. Em không phóng đại vấn đề đâu.

Ông Gunny nói thêm:

- Pendragon nói sự thật đó, thưa cô.

Phần quyết định bây giờ thuộc về Jinx. Mình muốn bảo, khả năng dẫn dụ của mình đã thuyết phục được chị ấy. Mình muốn bảo, mình đủ thông minh để biết chị ấy muốn bay với một nhiệm vụ quan trọng chứ không phải chỉ để biểu diễn. Thậm chí, mình cũng muốn bảo, sức mạnh tinh thần Lữ khách của mình đã thuyết phục được chị. Nhưng tất cả đều không đúng khi mình nghe Jinx nói:

- Thú thật nhé, Pendragon, em không cần phải nói với chị về tất cả những chuyện đó. Chị đã sẵn sàng ngay từ khi em yêu cầu.

Làm sao mình không ngoác miệng cười cho được. Còn ai có thể tuyệt vời hơn Jinx? Mình hỏi:

- Chị không ngại đội Biên Phòng sao?

- Đẹp. Họ sẽ làm gì? Cấm chị bay à? Nếu cần, chị phóng vút đi là xong.

Gần một giờ sau, chúng mình đã ở trong chiếc V-157 Schreck/Viking của Jinx và sửa soạn cất cánh. Mình ngồi khoang trước, kế bên Jinx. Ông Gunny còn to lớn hơn Spader nhiều, nên một mình ông dành khoang sau mới đủ chỗ. Máy nổ rầm rầm khi phi cơ lướt trên những vòng nước sông Hudson. Sông động nhẹ vì thời tiết vẫn còn xấu. Cái đầu nhúc nhối của mình rần rật mỗi khi máy bay đung phẩy vòng nước. Thật khổ sở, nhưng mình phải cắn răng chịu đựng. Mỗi to lớn hơn là, nếu thời tiết xấu hơn nữa, chắc khó lòng cất được. Nhìn bầu trời lằng nhằng sấm chớp, mình gào hỏi trong tiếng động cơ gầm rú:

- Thời tiết này, chị bay được không?

Jinx nhìn quanh, tỉnh bơ hỏi lại:

- Thời tiết nào?

Vậy là có thể yên tâm. Lúc này đã gần bốn rưỡi chiều. Chuyến bay sẽ kéo dài khoảng một tiếng và mình sẽ tới Lakehurst chừng 6 giờ chiều. Hindenburg dự định đáp xuống lúc 7 giờ 25 phút. Không có nhiều thời gian để tìm kiếm và tìm ra cách ngăn cản Spader và Max Rose. Phải thật gấp rút mới được:

Quay ra sau, mình gào lớn:

- Ông sẵn sàng chưa?

Đang gập mình ói, ông Gunny ngẩng lên cười cười, đưa cao ngón tay cái. Jinx tăng tốc, máy bay nảy lên qua vòng nước, và sau ba mươi giây ruột gan nhộn nhạo cả lên, chúng mình đã ở trên không.

Đúng như mình đã lo sợ, chuyến bay không được suôn sẻ. Chiếc máy bay bé nhỏ liên tục bị gió mưa vùi dập. Jinx cố gắng bay đủ độ cao khác nhau, tìm kiếm vùng không khí êm ả, nhưng không kết quả gì.

Hầu hết thời gian, chúng mình bay như mù, vì mây đen sà xuống ùn ùn, dày đặc. Mỗi khi lọt vào một đám mây mù mịt, mình nghiêng rặng, nín thở. Nếu có một phi cơ bay ngược chiều là tiêu luôn. Nhưng đây là năm 1937, đâu có nhiều giao thông trên không, nên cũng khá an toàn. Mình không ngừng tự nhủ như vậy.

Mấy phút sau mình quay lại nhìn. Trông ông Gunny tội nghiệp quá. Mặt xanh rờn, nhưng ông vẫn đưa ngón tay cái lên một cách can đảm. Mình tự hỏi, có phải ông đưa ngón cái lên với nghĩa: “Ta lại ói đây” không, vì rõ ràng là ông đang ói.

Thời gian đó người ta chưa có đài hướng dẫn không lưu hay hệ thống ra-đa. Jinx chỉ lái với một la bàn, đôi mắt và sự cảm nhận phương hướng tuyệt vời. Sau này mình mới biết, trước đây Jinx đã từng hạ cánh xuống Lakehurst, vì vậy chị biết phải theo mốc nào. Nhớ lại chuyến bay đó, mình nhận thấy sự tự phụ của Jinx cũng xứng đáng. Chị đúng là một phi công cừ khôi. Vậy mà không ai nhận ra tài năng của chị. Thật quá tệ!

Có một việc khác thường trong thời gian nguy khốn đó mà mỗi khi nhớ lại mình vẫn toát mồ hôi tay. Chúng mình đã bay được gần hai tiếng. Vì thời tiết, chuyến bay kéo dài hơn tính toán của Jinx. Suốt dọc đường, tụi mình phải chiến đấu cùng mưa gió. Mỗi giây mình mỗi thêm lo lắng.

Rồi tụi mình bay vào một đám mây khổng lồ. Đám mây này đen kịt, kéo dài hơn những đám mây trước. Mình lom lom nhìn phía trước, cầu cho thấy được chút ánh sáng le lói đằng xa để biết là sắp vượt qua đám mây mù mịt này. Nhưng không tí xíu ánh sáng nào xuất hiện. Đám mây này lớn khiếp thật. Lại thêm mưa xối xả làm tụi mình ướt sũng. Nhớ không? Phi cơ này không có mái. Trời mưa là lạnh đủ. Chúng mình luôn phải lau kính bảo hộ, nếu không thì cứ như mù. Mình nhoài lên lau kính chắn trước Jinx để chị ấy nhìn được rõ hơn. Tốn công vô ích, vì tầm nhìn hoàn toàn là số không.

Ngay khi ngừng lau, ngồi lại xuống ghế, mình thấy một thứ làm mình ghệt thở. Ngay phía trước, chừng vài mét, là một hình ảnh khó tin đến nỗi làm mình nghĩ là đang tưởng tượng. Nhưng không. Đó là một chữ vạn màu đen to đùng bồng bềnh trên một vòng trắng, nằm trên nền đỏ.

Mình kêu lên:

- Nhìn kìa!

Jinx bẻ mạnh sang phải. Tiếng máy rú lên, tốc lực tăng quá mạnh làm mình bật ngửa ra sau. Hai cánh phi cơ hình như đang đứng thẳng đứng. Mình nhắm tịt mắt, sẵn sàng đón nhận sự va chạm. Nhưng Jinx đã né kịp. Cả giây sau mình mới nhận ra là cả bọn suýt bị đụng.

Đó là đuôi của Hindenburg.

Nó vừa vụt qua trước mặt chúng mình. Vì mây mù, tụi mình đã không thấy nó và vì tiếng động cơ của phi cơ, nên tụi mình cũng chẳng nghe được tiếng máy của khinh khí cầu. Chỉ không đến một phân là đã đụng phải nhau. Thật đó.

Jinx nhìn mình cười:

- Hồi hộp quá há.

Hồi hộp! Đúng vậy, một từ quá chính xác. Mình nhìn ra sau... không thấy ông Gunny! Lúc đầu mình tưởng ông đã bị văng ra ngoài. Nhưng chỉ một giây sau, ông ngồi đây, nhìn mình bằng đôi mắt ướt nhoẹt. Ông đã cúi gập mình để nôn. Lần này ông không đưa nổi ngón tay cái lên nữa. Chắc phải đặt chân xuống đất, ông già khốn khổ này mới hoàn hồn.

Mình gào lên hỏi Jinx:

- Như vậy là mình sắp tới bãi đáp rồi hả?

Jinx gào lại:

- Còn mấy phút nữa.

Đúng lúc đó tụi mình phóng vụt ra khỏi đám mây. Nhìn xuống dưới, điều nhìn thấy làm mình ngồi thẳng dậy. Một xe buýt dài màu bạc đang chạy trên quốc lộ nhỏ hẹp. Đây là vùng khá vắng vẻ của New Jersey. Bên dưới xe cộ lưu thông không nhiều. Ra dấu cho ông Gunny nhìn xuống, mình la lớn:

- Có khi nào Spader ở trên xe đó không?

Ông Gunny nhìn, rồi gật, đưa ngón cái lên. Chẳng hiểu có phải ông ấy ra hiệu đó đúng là xe buýt, hay lại sắp ới. Mình thì nghĩ đó chính là xe buýt. Nếu gặp được Spader thì quả là may mắn. Chúng mình có thể ngăn anh ta truy lùng Winn Farrow. Phần còn lại chỉ phải lo về Max Rose. Mình vội quay sang Jinx, kêu lớn:

- Cho em và ông Gunny xuống đây.

- Cái gì? Tại sao?

Mình gào át tiếng máy nổ:

- Em phải bắt kịp chiếc xe kia!

Jinx nhìn xuống, đảo phi cơ sang phải, sang trái để quan sát địa hình:

- Không được đâu, Pendragon. Không chỗ nào hạ cánh được.

- Chị chắc không?

- Rất tiếc. Làm được chị đã làm. Chỉ tới phi trường mới hạ cánh được thôi.

Như vậy thì sẽ quá muộn. Mình phải gặp Spader trước khi anh ta có cơ hội làm hỏng kế hoạch của Winn Farrow. Ngăn được Spader là sẽ giải quyết được một nửa vấn đề. Đây có thể là khoảng khắc quyết định trong nhiệm vụ của chúng mình. Không thể bỏ qua, mình phải tìm ra một cách.

Một giây sau, mình đã nghĩ ra. Một lần nữa, mình nhớ lại một chuyến phiêu lưu cùng cậu Press. Như đã viết, bây giờ mình hiểu là cậu đã sửa soạn đời sống của một Lữ khách cho mình. Qua cậu, mình đã học được rất nhiều kỹ năng, và mình sắp sử dụng một trong những kỹ năng đó. Ý nghĩ ấy làm mình sợ muốn chết luôn, nhưng mình biết là có thể làm được. Mình phải làm.

- Bay đằng trước xe buýt đi.

Mình kêu lên. Jinx không hỏi tại sao. Chị ấy nhấn ga, phóng lên trước. Nhìn đồng hồ đo độ cao, mình thấy máy bay đang bay trên độ cao một ngàn mét. Mình hỏi:

- Mấy cái dù này an toàn chứ?

- Tất nhiên. Tự tay chị xếp mà. Nhưng đừng lo, em không phải dùng tới đâu.

Về chuyện này thì chị ấy đã lầm.

Mình nói ngay:

- Cảm ơn chị. Đưa ông Gunny an toàn về phi trường nhé.

Jinx trợn mắt nhìn. Chị ấy không biết mình đang nói gì. Quay lại ông Gunny, mình gào lên:

- Gặp lại ông tại phi trường.

Ông ấy cũng trợn mắt nhìn. Cũng không hiểu mình định nói gì luôn. Làm sao ông hiểu được. Có suy nghĩ cả triệu năm, hai người cũng không thể ngờ mình sắp làm cái chuyện mà mình... sắp làm. Mình nhìn đồng hồ: vẫn trên độ cao một nghìn mét, đủ cao để làm một cú nhảy an toàn. Ít ra thì trong sách đã nói như vậy đó. Trước khi có đủ thời gian để tự cho mình là một thằng ngu, mình mở khóa dây an toàn, quay lại Jinx:

- Cảm ơn chị Jinx về chuyến bay.

Sửng sốt, Jinx kêu lên:

- Em định làm gì vậy?

Mình cho chị ấy thấy ngay. Với một động tác lạnh lẽo, mình đứng bật dậy, phóng khỏi máy bay. Một giây sau, mình đã rơi tự do qua màn mây, thật sự hy vọng tài xếp dù của Jinx cũng tuyệt vời như tài bay của chị ấy.

Chương 26

NHẬT KÍ # 12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Trước ngày hôm nay, chính xác mình đã nhảy ra khỏi máy bay ba lần. Mỗi lần đều có một người nhảy có kinh nghiệm nhảy cùng và luôn sử dụng một dây cố định. Đó là sợi dây trên móc mở dù nối với máy bay. Sau khi nhảy chừng vài giây, sợi dây tự động kéo móc dù và dù sẽ bung ra. Mình nghĩ họ làm như vậy là để bảo đảm cho những tay mơ mới học nhảy không vì quá sợ mà quên kéo móc dù. Ờ há, có khi nào chuyện đó xảy ra không ta?

Bây giờ, nhảy ra khỏi phi cơ của Jinx, mình phải tự lo tất cả. Mình nghĩ lại những điều đã được hướng dẫn. Cách thức giữ vị thế thân hình cho đúng và quan sát những vật thể trên mặt đất ra sao, và tất cả những điều này phải làm trong một tư thế đẹp mắt. Nhưng khi vừa rơi ra khỏi máy bay, mình quên tuốt tuốt cái vụ tư thế đẹp. Tất cả những gì mình nghĩ tới chỉ là làm sao nhảy xuống mà vẫn còn sống.

Ra khỏi máy bay một giây mình giật móc ngay, cứ như mạng sống của mình tùy thuộc vào nó vậy. Mà đúng thế. Mình đang rơi vù vù từ một ngàn mét xuống. Độ nguy hiểm không cao, nhưng nếu dù mở, mình mới yên tâm. Vui mừng báo cho hai bạn biết: vừa kéo dây móc, mình cảm thấy một cú giật mạnh quen thuộc và dù mở bung ra. May cho mình, Jinx thật sự biết cách xếp dù. Oa!

Hai giây sau, mình đã bồng bênh dưới tán dù màu trắng đẹp đẽ. Ngừng lên, mình thấy dù đã mở hoàn toàn, tất cả dây đều không bị mắc vào nhau. Tin không? Lúc đó mình mới thấy sợ. Mình đã quyết định nhảy ra khỏi máy bay quá đột ngột, không cho phép bản thân có thời gian suy nghĩ xem hành động đó ngu dại đến mức nào. Lúc này, mình đang lơ lửng trong giông bão. Với những tia chớp như xé toạc bầu trời chung quanh thể này, phải may mắn lắm mình mới có thể xuống tới mặt đất mà không bị sét đánh. Nhưng mình cũng đành bó tay thôi, chẳng thể nào làm gì hơn được. Mình hít thật sâu, cố bình tĩnh lại.

Ngược lên nhìn tán dù lần nữa, mình thấy phi cơ của Jinx đang tiến về hướng phi trường. Mình cũng thoáng thấy Hindenburg. Mũi phi thuyền khổng lồ màu bạc xé một đám mây, ló ra. Qua bài học lịch sử trên Trái Đất Thứ Ba, mình biết khinh khí cầu đó đang lượn vòng trên phi trường, chờ thời tiết trong sáng lại để đáp xuống. Ôi, nó bự chà bá luôn! Máy bay của Jinx trông chỉ như con kiến ở trên trái banh. Khiếp thật. Điều đáng sợ là, mình có nhiệm vụ phải làm sao cho nó bị cháy nổ. Tê hại hơn nữa, nếu mình thành công, ba mươi sáu con người sẽ chết! Đó là tất cả sự khủng khiếp mình có thể tưởng tượng được. Điều duy nhất làm mình có thể tiếp tục nhiệm vụ là nhớ lại những hình ảnh khủng khiếp xảy ra nếu Hindenburg không bị phá hủy. Mình phải quay đi, không dám nhìn khinh khí cầu đó nữa.

Mặt đất dâng lên rất nhanh. Bí quyết là phải giữ thẳng người và thoải mái. Nếu mọi chuyện tốt đẹp, thì việc hạ xuống cũng chỉ giống như nhảy từ cái thang cao một mét xuống. Còn nếu mọi chuyện... không tốt đẹp, mình sẽ bị gãy hai chân và tất cả sẽ kết thúc. Mình nắm dây dù, đầu cúi xuống, duỗi thẳng người, giữ thân thể vuông góc với mặt đất, và cong đầu gối. Đầu gối mềm dẻo nào...Đầu gối mềm dẻo nào... Câu thần chú của mình đó. Đầu gối mềm sẽ giảm sốc. Đầu gối cứng là... tiêu luôn. Mình chạm đất bằng cả hai chân và quay lông lốc. Không phải là cú hạ cách duyên dáng nhất, nhưng không bị gãy cái xương nào. Với mình, thế là thắng lợi rồi.

Nhưng vẫn chưa thoát hiểm đâu. Cái dù trở thành kẻ thù của mình. Chỉ một luồng gió thổi, nó sẽ phồng lên và kéo mình theo, dập bịch bịch mà không thể chế ngự được. Nhưng bản năng trỗi dậy, mình nhanh chóng mở cái móc đai lưng. Đúng lúc đó, gió thổi mạnh. Dù căng lên và bứt đai lưng khỏi cơ thể mình. Chỉ chần chờ một giây nữa thôi là mình đã bị lôi theo. Mình đứng nhìn chiếc dù bay đi như một con sứa khổng lồ, kéo lê chùm tua phía sau, mà không buồn đuổi theo. Vây là mình mắc nợ Biên phòng Hoa Kỳ một cái dù mới.

Quá bất ngờ. Mình đã nhảy ra khỏi một máy bay trên độ cao một ngàn mét mà vẫn còn sống để kể lại chuyện này. Nhưng thật ra chuyện đó không quan trọng. Vấn đề quan trọng là nhảy dù để làm gì. Tất cả là để tìm gặp Spader. Mình phải cố tập trung trở lại, lên kế hoạch cho hành động kế tiếp.

Mình đang đứng giữa đoạn đường hoang vắng, hai bên toàn cỏ, thưa thớt vài thân cây đứng chơ vơ. Có lẽ là trang trại nuôi bò. Phải làm gì bây giờ?

Rồi mình nghe một âm thanh. Lúc đầu mình không hiểu là tiếng gì, vì suốt mấy giờ qua mình không nghe gì ngoài tiếng máy phi cơ rầm rầm và tiếng gió gào rú. Âm thanh mới này lớn, chói lói và mỗi lúc càng lớn. Dù là gì thì nó cũng đang tiến lại gần. Nhìn phía trước, chẳng có gì; mình quay lại và thấy...

Chiếc xe buýt màu bạc đang vừa hụ còi vừa tiến tới. Hay quá! Jinx đặt mình chính xác điểm cần thiết. Thành linh cú nhảy dù điên khùng của mình hình như chẳng khùng điên tí xiu nào. Mình đã đón đầu được Spader. Tội mình lại sắp sát cánh bên nhau rồi.

Mình rồi rít vẩy tay như điên. Mặc cho chiếc xe này ngừng lại, hay kính chắn gió sẽ quất mình nát bầy như một con cào cào. Tiếng hơi phì ra làm mình biết chiếc xe đang thắng gấp. Chắc tài xế không muốn kính chắn gió quất mình nát bầy. Có vẻ ổn rồi. Xe lướt tới, ngừng trước mặt mình. Mình chạy vội tới khi cửa vừa mở.

Anh chàng tài xế hỏi ngay:

- Sao, Lindbergh, lỡ chuyến bay hả?

Lindbergh? Chuyến bay? Ồ, hiểu rồi. Mình vẫn còn đội mũ da và đeo kính bảo hộ. Khùng thật. Lột chúng khỏi đầu, mình hỏi:

- Cho quá giang tới trạm sau được không?

- Được chứ, Wilbur. Mời lên.

Mình leo lên xe. Anh tài xế đóng cửa, nhấn ga cho xe chạy tiếp. Trong xe chật cứng người. Mình đoán, chắc đây toàn là những người đi xem kinh khí cầu Hindenburg. Không khí trong xe sôi nổi, hào hứng như họ đang tham dự chuyến phiêu lưu mạo hiểm vậy. Họ đều sẵn sàng cho những xúc cảm ngất ngây được thấy phi thuyền to lớn.

Mình đi dọc xe, nhìn từng ghế ngồi, mong tìm thấy Spader. Nhưng tới cuối xe mà vẫn không thấy anh ta. Đi ngược lại đầu xe, mình kiểm tra lại từng hàng khách. Chẳng lẽ mình bỏ sót Spader? Vô lý. Nhưng vẫn không thấy anh ta đâu. Gay go rồi. Mình hỏi tài xế:

- Xin lỗi, phải xe này khởi hành từ thành phố New York không?

- Chính xác.

- Một người bạn của tôi đáng lẽ phải có trên xe này, nhưng tôi không thấy?

- Bạn cậu là ai? Orville à?

Orville, Wilbur, Lindbergh. Ha ha, anh chàng này tếu thật. (Orville Wright cùng với em trai Wilbur Wright: là hai nhà chế tạo máy bay tiên phong người Mỹ, đã sáng chế thành công chiếc máy bay đầu tiên (1871-1948). Charles Lindbergh: là phi công người Mỹ và là phi công đầu tiên bay một mình vượt Đại Tây Dương.)

- Tên anh ta là Spader. Tóc đen và cao hơn tôi. Mắt anh ta trông giống mắt người châu Á. Anh ấy có lên xe ở New York không?

- Này, Ace. Tôi chẳng nhớ mặt hành khách nào đâu. Cậu thấy tôi giống ai nào? Thám tử Sherlock Holmes chắc?

- Không. Nhưng anh bạn tôi trông khác lắm.

Mình nhấn mạnh với anh ta. Đây là năm 1937. Mình không nghĩ là có nhiều người trông giống người Á đông đi xe buýt New Jersey. Anh chàng tài xế bức bối nói:

- Này, nếu thấy, tôi đã nói cho cậu biết rồi. Nhưng không thấy, làm sao nói được. Đúng không?

Vậy là rõ. Spader không có trên xe. Nhưng vô lý. Nếu đây là xe buýt chạy từ New York, sao lại không có anh ta trên xe? Ngồi xuống một ghế trống, mình cay đắng nghĩ: cú nhảy chết người từ máy bay xuống vừa phí thì giờ vừa uống công sức. Không biết sẽ phải làm gì đây. Tệ hơn nữa, mình chỉ còn một mình. Ông Gunny vẫn đang bay qua giông bão. Chỉ còn cách đi cùng những người này tới Lakehurst, đến đó sẽ tính toán sau. Đồng hồ của mình đã chỉ 6 giờ 30. Chưa đầy nửa tiếng nữa, Hindenburg sẽ tới. Sự việc có vẻ ảm đạm quá.

Mấy phút sau xe tiến vào một trạm xăng. Người tài xế ngừng xe trước cây bơm xăng, đứng dậy nói với hành khách:

- Mười phút nữa là tới phi trường rồi. Đỗ xăng không lâu đâu. Đừng ai đi đâu nhé.

Anh ta ra khỏi xe. Mình cần tới phi trường càng sớm càng tốt. Mỗi phút càng thêm nguy kịch. Nhưng không biết đi hướng nào và bằng cách nào, nên mình đành phải đợi cùng đám du khách. Mình loáng thoáng nghe họ chuyện trò. Toàn chuyện Hindenburg. Họ bàn tán ỉ xèo, đúng là một con tàu kỳ lạ, thấy con tàu như thấy cả tương lai. Thật quái đản! Nếu họ biết tương lai khủng khiếp đến thế nào, họ sẽ không vui mừng đến thế đâu.

Không thể nghe thêm nổi nữa, mình quay ra ngoài. Vừa nhìn qua cửa xe, mình kinh ngạc ngồi thẳng dậy.

Bên kia cây bơm xăng là một chiếc xe đen đang đậu. Ngồi trước tay lái là tên cô hồn bảo vệ an ninh cho Max Rose. Chính hắn đã tóm cổ mình và Spader trong nhà bếp khách sạn, kéo lên lầu.

Rồi mình thấy Max Rose bước ra từ trạm xăng. Không thể nào tin nổi! Đây là những kẻ mình đang truy lùng, giờ bỗng lù lù trước mặt. Trở lại ngay với công việc, mình nhảy lên, chạy vội ra khỏi xe, suýt bổ nhào vào anh chàng tài xế đang định leo lên.

- Ông Rose!

Mình kêu lớn. Max Rose nhìn lên, nhưng không nở nụ cười tự tin thường lệ. Không đâu. Hắn

đang bận việc riêng mà. Hắn phải ngăn chặn việc Winn Farrow cho nổ tung đế quốc tội ác của hắn.

Max Rose nói:

- Buck! Tôi đang thắc mắc không biết cậu ở đâu. Flash nghĩ là cậu không thể trở lại kịp.

Flash? À, Flash là Spader. Nhưng hắn gặp và nói chuyện với Spader khi nào?

- Hô hây hô, Pendragon!

Một giọng quen thuộc vang lên.

Mình quay lại. Spader đang leo ra từ băng sau cái xe của gang-xtơ. Đó là lý do anh ta không có mặt trên xe buýt. Anh đã đi nhờ xe Max Rose.

Một giây trước mình đã nghĩ, tất cả đều hỏng hết rồi. Bây giờ mình đứng ngay trước những kẻ mình phải đến tận nơi này để ngăn cản. Vẫn chưa biết phải làm gì nhưng ít ra mình đã trở lại cuộc chơi.

Chạy lại Spader, mình chộp tay anh kéo ra khỏi xe. Phải khéo léo và quyết liệt. Vì anh có mặt ở đây để tiếp tay cho Max Rose và đám đàn em của hắn. Mình phải mau chóng cho anh biết sự việc đã đổi thay.

Max Rose la lên:

- Ê, các cậu đi đâu đó?

- Tụi tôi trở lại ngay!

Vừa la to mình vừa kéo tay Spader ra xa đủ để không bị ai nghe thấy. Anh ta hỏi:

- Làm gì vậy, anh bạn? Đừng làm hắn nổi nóng. Hắn cùng phe với ta mà, nhớ không?

Mình thì thầm:

- Không, hắn không cùng phe đâu. Đừng hỏi gì hết, nghe cho kỹ đây. Chúng ta phải để cho Winn Farrow làm nổ phi thuyền đó.

- Há? Cái gì?

- Max Rose có một mạng lưới gián điệp làm việc cho Quốc xã. Nếu Hindenburg hạ cánh an toàn, những tên gián điệp này sẽ giúp tụi Đức tạo ra một vũ khí vô cùng khủng khiếp và chúng sẽ chiến thắng. Và nếu chuyện đó xảy ra, cả ba lãnh địa đều tan nát.

Spader bối rối ra mặt. Mình không trách anh được. Quá khó nuốt mà.

- Mình không hiểu. Tại sao cậu biết chuyện này?

- Tôi đã thấy tất cả trên Trái Đất Thứ Ba. Spader, nếu phải kể hết thì dài dòng lắm. Nhưng anh hãy tin tôi, đó là sự thật. Tụi mình phải bảo đảm sao cho lịch sử đóng vai trò như đã được ấn định. Winn Farrow phải cho nổ Hindenburg.

Max Rose kêu lên:

- Đi thôi.

Xe của hắn đã đổ xăng xong và sẵn sàng lên đường. Tụi mình phải đi cùng hắn. Mình vội nói thêm:

- Spader, anh phải tin tôi.

Spader lảng lảng theo tay mình kéo tới xe. Đó là chuyện lạ. Vì mình chưa bao giờ thấy thái độ anh ta như vậy. Thường thường, Spader nhào lên tuyến trước, dẫn đầu bất cứ cuộc phiêu lưu nào đang chờ đợi. Nhưng lúc này, dường như anh buông xuôi. Không thể trách anh, vì mình vừa gây sốc cho anh bằng một loạt thông tin quá rối rắm. Tất cả những gì anh tin là đúng, tình hình đảo lộn hoàn toàn. Mình biết cảm giác đó mà. Chỉ hy vọng Spader mau tỉnh táo lại, để tụi mình còn bắt tay vào việc.

Nhưng trước mắt hai đứa mình chỉ còn có thể chui vào xe với Max Rose, bám sát hắn, sẵn sàng hoạt động khi có thời cơ. Nếu thời cơ đến.

Spader và mình ngồi băng sau với Max Rose. Hai tên côn đồ to đùng ngồi phía trước. Vậy là ba chọi hai. Hy vọng không đến nỗi phải choảng nhau. Vì nếu phải đánh đấm, tụi mình sẽ tơi tả như cái mền rách.

Gã tài xế rú ga, tất cả trên đường tiến tới cuộc hò hẹn cùng khinh khí cầu.

Lau mồ hôi trên trán bằng khăn tay lụa, Max Rose nói:

- Tôi mang ơn hai cậu. Hãy giúp tôi ngăn chặn con chuột Farrow đó, rồi tôi sẽ lo cho hai cậu. Vụ làm ăn tôi đang ấp ủ lớn hơn cả những gì các cậu có thể tưởng tượng ra.

Mình tưởng tượng được chứ. Vụ làm ăn của hắn sắp đưa nước Mỹ xuống mồ, bằng cách bán bí mật nguyên tử cho Quốc xã. Trong vụ này có một con chuột, nhưng không phải là Winn Farrow.

Max Rose lắc nhai tiếp:

- Chúng tôi biết, chúng đang mon men gần Hindenburg. Vì chúng có đồng phục và bảng tên giống nhân viên phục vụ trên mặt đất trong phi trường. Sẽ không ai quan tâm tới chúng.

Mình hỏi:

- Sao ông khám phá ra được những chuyện này?

Một gã cô hồn ngồi trước trả lời:

- Tụi này thuyết phục một đàn em của Winn Farrow phun ráo ra hết.

Hai gã cười hô hố như hãnh diện đã moi được ráo tin tức từ tên đàn em đó.

Theo mình, tên đàn em “phun ráo” mọi tin tức đó chính là Saint Dane. Hắn muốn Rose biết chính xác kế hoạch của Farrow. Hắn là kẻ luôn giật dây để bắt tụi mình nhảy múa.

Rose tiếp:

- Tôi biết từng đưa trong bọn chúng. Tôi sẽ điểm mặt từng thằng, rồi tụi này cho chúng ngủ

luôn.

Vừa nói hần vừa vỗ khẩu súng giấu dưới áo. Đó là kế hoạch của Rose. Hần sẽ tìm ra đàn em của Farrow và bắn. Đơn giản vậy thôi. Pằng Pằng! Không phức tạp kiểu nhảy tung tung như trong phim Nhiệm vụ bất khả thi.

Mình lại hỏi:

- Không có đồng phục, làm sao chúng ta vào được phi trường.

Rút ra cái bóp tiền, Rose nói:

- Vào được chứ. Chúng ta là khách du lịch ngây thơ, muốn được xem phi thuyền bự. Và... rất sốt sắng trả tiền cho một chỗ nhìn thoải mái. Tiền mua được ráo. Muôn thuở là như vậy.

Mình nhìn ra ngoài cửa xe. Còn bốn mươi phút nữa. Ngồi trong chiếc xe đang phóng hết tốc độ tới định mệnh, mình vẫn chưa biết chuyện này sẽ xảy ra như thế nào.

Rồi mình thoáng thấy một thứ. Đó là bảng chỉ đường, báo cho mình biết là đang đi trên đường Tom River. Rồi xe lại vượt qua một tấm bảng nữa. Sắp tới ngã tư lộ 527. Kỳ lạ thật. Mình chưa bao giờ tới nơi này trước đây, nhưng hình như lại rất quen thuộc. Sao vậy cả?

Xe vẫn phóng thẳng về ngã tư. Lúc đó mình chợt nhớ. Chấn chấn mình biết nơi này. Mình đã được nghe trong thư viện của Thế Giới Thứ Ba. Lịch sử cho biết, Max Rose chết trong tai nạn xe hơi hồi 6 giờ 50 phút chiều ngày 6 tháng Năm. Tại ngã tư đường Toms River và lộ 527. Mình nhìn đồng hồ. Đúng 6 giờ 50. Mình và Spader ngồi ngay trong chiếc xe đang phóng vù vù tới điểm hẹn khủng khiếp với một mô tô của cảnh sát.

Chỉ còn cách ngã tư khoảng vài mét. Liếc vội sang trái, mình thấy nó. Chiếc mô tô cảnh sát cũng đang phóng cùng chiều tới ngã tư. Mấy giây nữa thôi là tụi mình sẽ tới khúc rẽ cùi chỏ.

Không còn thời gian để cảnh giác tài xế, mình nhào lên ghế trước, nắm tay lái, kéo mạnh, thét lên:

- Nhìn kia!

Xe trượt vào ngã tư, nhưng tốc độ quá cao là chiếc xe trôi đi. Xém đụng. Mô tô cảnh sát chỉ sượt qua sau xe. Nếu mình không kịp bẻ lái, người cảnh sát đã đâm thẳng vào xe của Rose và tất cả sẽ tiêu đời. Mấy giây sau là một tình trạng mù mịt. Chiếc xe nảy lên không biết bao nhiêu lần. Mình chỉ còn cách nhắm mắt, ôm kín đầu. Mọi người trong xe bất tung, nháo nhào như đang ở trong máy giặt. Hỗn độn tay, chân hòa với tiếng kêu la. Tiếng sắt thép nghiêng trên mặt lề đường đến rợn người.

Sau cùng xe ngừng lại. Tất cả tĩnh lặng.

Mình từ từ mở mắt, không biết chắc còn sống hay đã chết. Kỳ lạ là cuối cùng xe đã ngừng hẳn với bánh xe vẫn bám trên mặt đất, và máy vẫn nổ. Không giống chút nào với hình ảnh tan nát mình đã thấy trong máy vi tính. Tụi mình đã né được viên đạn bự. Mình đang ở dưới sàn xe, bị chèn giữa cái ghế và Spader.

Mình thử gọi:

- Spader?

Spader từ từ mở mắt, nhìn mình:

- Không sao chứ?

- Chắc vậy. Còn anh?

Spader vận vẹo, co duỗi tay để xem còn nguyên xi không, rồi trả lời:

- Còn nguyên.

Nhìn quanh, mình thấy tài xế lọt thỏm trong ghế của khách. Hắn bị ngất, nhưng còn sống. Không còn ai khác trong xe. Max Rose và hai tên kia chắc đã bị văng ra ngoài khi xe nảy tung lên. Hai đứa mình ráng sức ngồi dậy. Spader đập cửa xe và cả hai chui ra khỏi xe. Sau này mình mới biết bị bấm dạp đến cỡ nào. Lúc đó mình quá hoảng nên chẳng cảm thấy gì. Vả lại, cái đầu vẫn nhức nhối từ cú va đập từ khách sạn, làm mình còn khốn khổ hơn cả những vết bấm dạp mới. Đúng là te tua.

Đứng trên đôi chân run rẩy, hai đứa quan sát cảnh tai nạn. Chiếc mô tô chổng kèn sau xe hơi. Kế bên là viên cảnh sát. Mình vội lại gần và thấy anh ta bị ngất nhưng còn sống. Phù! Đồ ghê! Gã côn đồ thứ hai đang đứng lảo đảo như say rượu, nhưng cũng có vẻ ổn, không sao cả. Sau cùng mình mới thấy Max Rose bên vệ đường. Con người đồ sộ đó đang cố ngồi dậy. Thật khó tin là tất cả đều còn sống sót qua cú tai nạn “ngoạn mục” này.

Mình vừa kinh ngạc vừa khoan khoái. Nhưng một ý nghĩ chợt lóe trong đầu. Đáng lẽ Max Rose phải chết trong tai nạn này. Nhưng vì mình níu tay lái, nên hắn chỉ văng khỏi xe và sống sót. Một lần nữa, mình đã đổi thay lịch sử. Bây giờ thì Max Rose vẫn còn khả năng ngăn chặn Winn Farrow. Nếu mình đã không hành động, chắc chắn lúc này hắn đã chết rồi, và các lãnh địa của Trái Đất sẽ được an toàn. Cứu Max Rose, mình đã an bài ngày tận thế của Trái Đất.

Đầu mình đúng là đau như búa bổ.

Max Rose thều thào gọi:

- Buck!

Spader và mình tiến lại hắn. Hắn còn sống, nhưng tình trạng rất nguy kịch. Trái bị một vết cắt dài và mắt đã lờ mờ. Hắn nói:

- Cái cậu phải ngăn chặn hắn. Phải chặn đứng Farrow. Tôi tin vào các cậu.

Ôi, không! Đó chính là điều hai đứa mình sẽ không làm. Nói xong Max Rose vật người lại trên mặt đất. Hắn ngất đi. Có thể mình đã thay đổi lịch sử bằng việc cứu mạng hắn, nhưng bây giờ hắn không còn cách nào cứu Hindenburg được nữa. Có lẽ, sau cùng thì chưa đến nỗi hoàn toàn thất bại.

Đúng lúc đó mình nghe tiếng máy khởi động. Quay phắt lại, mình thấy tên côn đồ thứ hai đã tỉnh táo lại và ngồi trên mô tô cảnh sát, sẵn sàng phóng đi. Hắn gào lên với Max Rose:

- Sếp yên tâm, em sẽ chu toàn vụ này. Em sẽ chặn đứng nó.

Ui da! Băng đảng của Rose chưa chịu rời sứ mệnh. Mình chưa biết phải làm sao. Có nên nhào lại ôm lấy hắn? Đứng chặn trước đầu xe? Mình còn kịp thời gian hành động, nhưng mình đã không làm. Rồi một chuyện xảy ra ám ảnh mình suốt một thời gian dài.

Spader chạy tới nhảy lên mô tô, sau tên găng-xơ, la lớn:

- Tôi đi với anh.

Spader làm gì vậy? Mình bối rối bật ra được một tiếng kêu:

- Spader!

- Xin lỗi anh bạn. Chúng ta phải cứu những người trên phi thuyền.

- KHÔNG!

Mình gào lên, cố nắm lấy anh, nhưng tên côn đồ đã nhấn ga, vọt đi. Spader ngoái lại:

- Mình sẽ không để Saint Dane thắng được đâu.

Vậy đó. Khoảnh khắc mình lo sợ mấy tháng qua, giờ đã xảy ra. Mỗi cảm thù Saint Dane của Spader đã sục sôi trở lại. Anh ta đang trên đường đi trả thù cái chết của người cha với bất cứ giá nào. Spader đã hứa là có thể kiểm soát cảm xúc, nhưng anh ta đã lầm. Hay anh ta đã dối gạt mình. Dù là gì cũng không quan trọng. Quan trọng là, anh ta đã không tin vào những gì mình phát hiện được trên Trái Đất Thứ Ba. Có lẽ vì mình đã không cắt nghĩa đầy đủ. Hay vì những chuyện đó quá mức hiểu biết của anh. Sao cũng vậy. Anh ta chỉ thấy được mỗi điều là Saint Dane sắp gây ra một tai nạn khủng khiếp, làm nhiều người phải chết. Quá mù quáng vì thù hận, Spader không biết là đang làm đúng những điều kẻ thù rất muốn anh làm.

Mình nhận ra tất cả chuyện này khi một mình bơ vơ đứng giữa đường, không biết phải làm sao để đuổi theo và ngăn chặn Spader. Nhìn đồng hồ đeo tay. Đã đúng 7 giờ. Hai mươi lăm phút nữa, quân cò đô-mi-nô đầu tiên sẽ đổ, theo kế hoạch tiêu diệt Halla của Saint Dane.

Đó sẽ là sự chấm dứt của các lãnh địa trên Trái Đất, bây giờ và mãi mãi.

Chương 27

NHẬT KÍ #12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Cách duy nhất có thể tới được phi trường là phải chiếm dụng chiếc xe kia.

Mình đã từng lái một cái xe to đùng. Đó là năm mình mười ba tuổi và có mẹ ngồi bên cạnh. Hai mẹ con đang ở trong một bãi đậu xe vắng vẻ. Tất nhiên kinh nghiệm đó không đủ tiêu chuẩn để mình có thể lái một chiếc Indy 500. Nhưng này, đừng quên là mình vừa nhảy vào giữa cơn giông bão từ một chiếc máy bay, từng đu dây xuống tầng lầu khách sạn và mới thoát chết trong một tai nạn xe hơi khủng khiếp. Lái một cái xe, làm sao có thể nguy hiểm hơn được chứ?

Nhìn quanh, mình thấy chẳng còn ai để ngăn cản việc này. Max Rose nằm một đống bên đường. Viên cảnh sát còn mê man. Chỉ cần phải thanh toán gã côn đồ còn ngất trên xe. Tất nhiên không thể cho hắn cùng đi được.

Đây chính là tên đã lòi xềnh xệch mình và Spader khắp khách sạn như lòi hai bao rác. Mình chẳng ngại gì mà không đáp lễ lại. Vậy là mình nắm lấy áo vét của hắn, kéo mạnh. Hắn chỉ hơi nhúc nhích. Thằng cha này to gấp hai mình và lại đang rũ ra. Chẳng khác nào mình đang cố di chuyển một cái túi tổ chẳng đựng đầy bóng bowling.

Mình bỗng khôn đột xuất. Lần này mình kéo đầu hắn ra trước. Vai hắn nện thịch xuống đất. Xin lỗi anh bạn. Rồi mình thúc chân vào xe, kéo toàn thân hắn ra ngoài. Hắn hoàn toàn mê man nên chắc không cảm thấy đau đớn gì đâu. Nhưng mình cũng cố kéo tấm thân nặng chịch đó ra khỏi xe, phòng xa mình trực trực tay lái sẽ cán xe qua người thằng cha tội nghiệp.

Thế rồi mình nhảy lên ngồi sau tay lái, và lập tức phát hiện ra có rắc rối.

Đây là một xe thời cổ. Không có hộp số tự động. Nó chỉ có một cần sang số trên trụ điều khiển và một bàn đạp ga dưới sàn xe. Mình phải học cách điều khiển hai thứ này thật nhanh. Xe của ba mình cũng có cần sang số, nên ít ra mình cũng hiểu biết về căn bản. Mình thường ngồi trên cái xe tắt máy trong ga-ra và giả bộ lái. Ông ghét mình chơi trò này lắm. Chắc ông sợ mình làm mòn hộp số hay gì đó. Nhưng lúc này mình mừng vì đã phá phách như vậy, vì nhờ đó, mình biết tí chút về cần sang số. Cái khó là ở chỗ đẩy chân còn sát sàn xe, gài số, rồi nhẹ nhàng thả chân còn lên lại trong khi đạp ga. Nếu trôi chảy, xe sẽ chuyển động. Nếu không, xe sẽ chết máy. Đó là chuyện cần có kỹ năng và độ nhạy. Mình không có kỹ năng mà cũng chẳng có độ nhạy. Sẽ thú vị đây.

Máy xe vẫn còn đang nổ, nên mình không phải khởi động. Mình nhích ra trước hết cỡ để có thể với chân tới bàn đạp. Mình đạp lên chân côn, điều chỉnh cần sang số tới điểm mà mình đoán là số một, rồi nhẹ nhàng thả chân côn trong khi đạp ga.

Xe bắt đầu lấn tới trước. Mới thử lần đầu mình đã thành công rồi. Ôm bánh lái, nhìn thẳng, mình nhấn ga.

Chiếc xe chồm lên, giật giật đúng hai cái, rồi... chết máy! Trời ạ, không những không biết lái, bây giờ mình mới phát hiện mình còn không biết cả cách vận hành cho xe chạy. Phải cố bình

tĩnh, không được hoảng.

Trên bảng đồng hồ có một chìa khóa, nhưng khi mình vặn, êm ru, chẳng có gì xảy ra. Mình nghĩ chiếc xe này đã hoàn toàn tê liệt. Nó vừa trải qua một tai nạn khủng khiếp còn gì. Tuy nhiên cũng có thể do mình đã làm lẫn điều gì đó. Trên bảng đồng hồ không có nhiều nút điều khiển. Nên nhớ đây là thời đại trước khi có máy nghe đĩa CD, máy lạnh, và xe taxi rất lâu. Mình thấy một nút mở đèn pha và một nút mở cần lau kính. Chỉ có thế thôi.

Nhưng rồi, mình phát hiện một nút nhỏ màu bạc dưới bảng đồng hồ. Mình chưa thấy cái nút như thế này trong xe hơi bao giờ, nhưng cũng phải nói là mình chưa bao giờ ngồi trong một cái xe được sản xuất vào năm 1937. Còn gì đâu để mất? Trừ khi cái nút này dùng để điều chỉnh ghế, nó sẽ không thể làm mình bị thương. Tại sao không thử? Vậy là mình bấm... và máy xe nổ rền trở lại. Oa! Mình khám phá ra nút khởi động rồi!

Chiếc xe chồm lên rồi... lại chết. Thì ra mình vẫn chưa sang số. Ngu thật. Mình đạp chân côn để vào số, rồi nhấn lại nút màu bạc. Sau vài tiếng ho khùng khục, máy nổ lại. Tuyệt vời. Đi thôi. Nhưng bốn lần thử vào số một, bốn lần máy chết. Mình đang lãng phí quá nhiều thời gian quý báu. Chắc phải bỏ xe, chạy bộ thôi.

Mình quyết định thử thêm lần nữa. Lần này mình sẽ đạp ga thật mạnh. Khi thấy xe bắt đầu rung lên và máy lại sắp tắc tị, mình nhấn thêm ga. Tưởng đâu cái xe sẽ rã rời thành từng mảnh. Nhưng chỉ một giây sau xe chuyển động êm ru và mình lên đường. Thành công rồi.

Nhưng cho xe chạy được chỉ là bước đầu. Bây giờ mình còn phải lái nữa. Đây mới là điều đáng sợ. Mãi tập trung làm sao cho xe di chuyển được, mình không nhìn xem xe đang chạy về đâu. Vừa khi nhớ lại và ngừng lên nhìn, mình thấy Max Rose đứng lù lù trước đầu xe! Hắn đã cố nhấc tấm thân đồ sộ khỏi mặt đất và đang lao đảo tiến tới mình. Mình bẻ gấp tay lái, vừa kịp né khỏi hắn. Nhưng giờ thì xe lọt vào đám đất bên đường. Không dám đạp thắng vì sợ máy lại chết, lại phải tìm cách khởi động máy nữa thì mệt lắm. Vì vậy mình nhấn ga, bẻ tay lái hết cỡ, ráng sức trở lại mặt đường. Sau những cú xóc nảy, suýt va phải những tảng đá, một thân cây và một cột chỉ đường, sau cùng mình đã cho xe lăn bánh được trên đường tráng nhựa.

Và mình tiếp tục lên đường.

Đang tập trung nhìn thẳng phía trước, mình nghe tiếng còi hụ từ xa tiến tới hướng mình. Không thể để cho cảnh sát chặn lại. Không đời nào. Phải chạy xa khỏi hiện trường vụ tai nạn. Mình nghiêng răng, đạp lút ga.

May là suốt dọc đường không có nhiều xe cộ lưu thông, bởi một mình mình đã chiếm hết cả con đường. Cái bánh lái to đùng, xoay trở rất nặng nề. Mỗi điều chỉnh nhỏ là cả một nỗ lực. Trời ạ! Phải thật sự có sức mạnh mới lái được xe vào thời đại này. Mình bối rối mất mấy phút, nhưng vẫn cố kiên trì lái. Thậm chí mình còn sang số khi máy tăng tốc quá nhanh. Chưa cảm thấy sẵn sàng tự tin để thi lấy bằng lái, nhưng ít ra mình đã tiến bộ nhiều.

Cả chuyến đi này mất mười phút. Bây giờ là 7 giờ 10. Còn mười lăm phút nữa. Dù sao mình đã đang trên đường tiến đến phi trường.

Giờ thì đã biết có thể tới đó, mình lại bắt đầu suy nghĩ sẽ làm gì khi tới nơi. Thật sự, mình cũng không biết nữa. Spader và tên gã-g-xơ sẽ cố gắng ngăn chặn Winn Farrow. Mình phải ngăn chặn họ để họ đừng chặn Winn Farrow. Nhưng bằng cách nào? Phải tính từng bước một. Trước hết, phải tới được đó an toàn. Sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Mình cho xe lao đi nhanh hơn. Dù tốc độ làm mình phát khiếp, nhưng không thể chậm trễ được. Qua một đường vòng, qua mấy cái cây, mình thấy một quang cảnh ngoạn mục hiện ra

trước mắt. Mình đang lái xe dọc một đường dốc và mình có thể nhìn rõ địa điểm mình sắp tới.

Đó chính là phi trường. Vì dù còn cách cả dặm, nhưng mình ở một vị thế có được một tầm nhìn bao quát. Thời tiết tốt, dù mặt trời đang lặn cuối chân trời, bầu trời vẫn sáng sủa đủ để nhìn rõ phi trường. Nó không lớn rộng theo tiêu chuẩn hiện đại, đó là một phi trường lẻ loi nơi đồng không mông quạnh. Mấy đường phi đạo đan chéo nhau. Nhiều phi cơ đậu cánh liền cánh. Có vài nhà để máy bay, nhưng một nhà nổi bật lên hẳn. Đó là gian nhà to nhất. Ý mình là nó thật sự đồ sộ. Cái cửa duy nhất bề thế cho mình biết, đây là nơi dành cho khinh khí cầu. Ngoài cái ga-ra vĩ đại đó, chẳng có gì là độc đáo tại nơi này, trừ một điều rành rành khác nữa:

Hindenburg đã tới.

Đồng hồ đeo tay của mình chỉ 7 giờ 15. Mình còn mười phút trước khi Winn Farrow bắn hỏa tiễn phá hủy khinh khí cầu. Nhưng hình như Hindenburg đã sẵn sàng cho sự tiếp cận sau cùng. Một đám đông tụ tập với những ngọn đèn pha rọi lên trời, làm vỏ khinh khí cầu màu bạc sáng rực như giữa ban ngày. Mình đoán, nó còn cách bãi đáp khoảng nửa dặm. Nhưng với một vật to lớn cỡ đó, nửa dặm chẳng là bao. Cảnh tượng đó vừa kỳ lạ vừa đáng sợ.

Phi thuyền di chuyển từ phải sang phía trái mình. Đó là một cảnh rất quen thuộc. Tất cả những hình ảnh mình đã từng xem về phi thuyền bốc cháy đều ghi lại cảnh mũi phi thuyền chĩa sang trái. Đám đông xúm xít bên mạn trái thuyền. Hình nào cũng chụp đúng cảnh tượng đó. Từng xem những bức ảnh đó, nên mình biết chính xác cần có mặt tại nơi nào. Winn Farrow chắc chắn sẽ lẫn lút đâu đó ở mạn bên kia của khinh khí cầu. Mạn phải. Đó là nơi duy nhất hẳn có thể lẫn lút mà không bị đám đông nhìn thấy. Vấn đề là, mình có tới kịp để ngăn cản Spader không?

Gần tới phi trường, mình lái ngang qua chiếc xe buýt mà mình đã tưởng có Spader trên đó. Chiếc xe đậu sát lề đường và tất cả hành khách đều đã ra ngoài, ngắm cảnh phi thuyền đang đến. Mình không hiểu sao họ ngừng cách xa phi trường như vậy. Một giây sau, mình đã có câu trả lời.

Tới gần phi trường hơn nữa, mình thấy một hàng rào sắt cao bao bọc chung quanh. Một trạm kiểm soát đặt ngay cổng vào. Những nhân viên đồng phục hải quân đang kiểm tra giấy chứng minh của mọi người, trước khi cho lái xe vào trong. Như vậy có nghĩa là những nhân vật có thẩm quyền mới được phép vào.

Còn mình, hai bạn biết rồi đó, chẳng có quyền lực gì sất.

Không cách nào lái xe qua cổng trước và băng qua đội an ninh kia được. Lơ mơ mình còn có thể bị bắt vì tội trộm xe và lái xe không bằng lái. Vậy là, trước khi tới cổng, mình bẻ lái cho xe ra giữa đường, chạy song song với hàng rào.

Khi mình chạy ngang cổng, một vài lính biên phòng Hải quân ngược nhìn. Mình cố ngồi vờ lên, cho giống một người lớn. Rất may, không có ai đuổi theo.

Nhưng bây giờ phải làm gì? Mình lái xe theo con đường vành đai phi trường, hy vọng tìm được một lối vào khác không bị kiểm tra nghiêm ngặt quá. Thời gian quá cấp bách rồi. Mình bắt đầu tính nước liều: trở lại cổng chính, rẽ ga, phóng đại vào. Còn cách nào nữa đâu?

Được nửa đường, mình bỗng thấy một lối vào khác. Đó là một cổng nhỏ hơn và không có nhân viên Hải quân kiểm tra an ninh. Hay quá! Mình bẻ lái, quay xe vào cổng. Khi băng qua cổng, mình hiểu ngay vì sao lối vào này không có người bảo vệ.

Hai nhân viên an ninh Hải quân đang nằm trên cỏ. Tay chân bị trói và miệng bị nhét đầy giẻ.

Có kẻ ngoài đã đột nhập vào trong. Winn Farrow và băng đảng của hắn? Hay Spader và đàn em của Max Rose? Hoặc cả hai? Nhưng không sao. Mình đã tới đúng chỗ. Không thể ngừng lại coi trời cho hai nhân viên an ninh, mình đành mặc họ.

Trời đã tối, mình định mở đèn pha, nhưng lại sợ có người phát hiện. Ngược lên phía trước, mình thấy mũi Hindenburg đã hướng sang phải. Mình phải đánh vồng qua phía bên kia, tới đúng nơi cần đến. Chỉ quanh quẩn đầu đây thôi, Winn Farrow đã cắm trại và sẵn sàng châm ngòi hoả tiễn giết người của hắn. Cũng quanh quẩn đầu đây thôi là anh bạn Spader. Mình nhìn đồng hồ. Đã là 7 giờ 20. Theo lịch sử, chỉ còn vài phút nữa, hoả ngục sẽ nổ tung. Nghĩa là chuyện gì sắp xảy ra, xảy ra tới nơi rồi.

Đúng lúc đó, mình nghe tiếng súng nổ.

Chương 28

NHẬT KÍ # 12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Tiếng nổ vang lên đằng trước mình, hướng lên phía Hindenburg đang bay tới. Mình đập ga, phóng thẳng. Ngay sau đó mình phát hiện một nhóm lều nhỏ bằng gỗ. Chắc đó là lán trại chứa dụng cụ. Nhưng không chỉ vậy, trông chúng như một nơi rất hoàn hảo để ẩn núp và phóng hỏa tiễn. Mình cho xe tiến thẳng tới đó, trong khi thật tình chưa biết sẽ gặp gì và sẽ phải làm gì.

Rồi mình thấy chiếc mô tô Spader đã đi cùng tên găng-xơ. Vậy là hai người đó đang ở đây. Mình thắng xe sát chiếc mô tô. Lập tức cái xe lại khùng khục rồi chết máy. Không sao. Nó đã đưa mình tới đây rồi.

Rồi mình lại nghe thấy một tiếng nổ khác, phát ra từ góc căn lều nhỏ ở gần mình nhất. Nhảy ra khỏi xe, mình thận trọng tiến tới trước.

Giờ chiếc Hindenburg gần như ở ngay trên đầu.

Tiếng dàn máy của nó rền vang trong không trung. Vì đèn pha đều rọi từ phía bên kia tới nên phần bên này của phi thuyền chìm trong bóng tối. Trông nó như một đám mây khổng lồ bao trùm gở sắp xảy ra.

Đi quanh một góc lều, tim mình đập rộn lên. Trước mắt mình, lom khom sau mấy thùng gỗ che chắn, chính là tên găng-xơ và Spader. Cả hai đang lén lút nhìn sang một lều gỗ khác cách xa chừng hai mươi mét.

Mình biết, chắc chắn Winn Farrow đang trú ẩn trong lều đó.

Rồi mình lại nghe tiếng súng nữa. Chưa đầy một giây sau, một vật bay thẳng qua đầu mình làm một mảnh gỗ trên vách văng ra. Mình thụp xuống, nhìn kỹ: một viên đạn cắm sâu vào vách gỗ, ngay trên đầu mình. Bây giờ mình đã hiểu vì sao Spader và tên găng-xơ phải núp. Có kẻ đang bắn họ. Mình lom khom vừa chạy tới vừa thì thầm gọi:

- Spader!

Spader quay phắt lại. Tên găng-xơ cũng vậy. Thằng cô hồn dí súng ngay mũi mình. Spader kinh ngạc kêu lên:

- Pendragon!

Anh đẩy nòng súng khỏi mình. Tên găng-xơ cũng nhận ra mình, hấn quay ngay lại chăm chú vào kẻ thù.

Mắt mở lớn, Spader sôi nổi nói:

- Farrow ở trong đó. Chúng có hai thằng.

- Còn một thôi, tao hạ một thằng rồi. Còn mình thằng Farrow.

Ôi trời! Máu đã đổ rồi.

Spader nói như hết hơi:

- Nhộn tới nơi rồi, anh bạn. Hắn sẽ bắn hỏa tiễn ngay đây thôi.

Gã gãng-xơ nói ngay:

- Nếu tao ra tay thì đừng hòng.

Rồi hắn làm một việc mình không thể tin nổi. Nhảy ra khỏi nơi ẩn nấp, hắn chạy như một cảm tử quân trong đội Thần Phong Nhật Bản (Phi đội Nhật: thời chiến tranh Thế Giới Thứ Hai, với các phi công cảm tử chú tâm lái máy bay đâm vào tàu chiến của địch), phóng thẳng tới Farrow. Trời! Thằng cha này quá trung thành! Hắn liều tự sát để cứu Max Rose và để quốc tội ác của Max. Tên này đáng được bằng khen gãng-xơ trong tháng.

Mặc dù tỏ ra rất dũng cảm, nhưng hắn cũng ngốc đến khó tin. Từ đây tới lều của Winn Farrow là bãi cỏ trống hai mươi mét. Không có gì bảo vệ cho hắn. Chỉ chạy được mấy bước, ba tiếng súng liên tiếp vang lên. Gã gãng-xơ khựng lại, lăn đùng xuống đất.

- Không!

Spader thét lên, chồm mình, định nhảy qua thùng gỗ. Mình vội nắm lấy anh ta, la lên:

- Anh không làm vậy được!

- Nhưng hắn sắp cho nổ phi thuyền. Saint Dane sẽ thắng!

- Không. Nếu anh hành động là đúng ý Saint Dane. Hắn muốn chúng ta ngăn chặn Winn Farrow. Tôi đã nói với anh rồi mà.

- Vô lý! Làm sao cậu có thể biết chuyện đó?

Mình nhìn thẳng vào mắt Spader. Không cách nào giải thích thật nhanh để anh ta hiểu tất cả những gì mình đã thấy trên Trái Đất Thứ Ba. Chỉ còn cách duy nhất có thể thuyết phục anh là bình tĩnh nói thẳng, không để xúc cảm xen vào:

- Anh tin tôi không?

- Cậu biết quá rồi mà.

- Vậy thì hãy tin những gì tôi sắp nói. Công việc của chúng ta là bảo đảm sao cho phi thuyền phải nổ. Tôi biết đó là một chuyện khủng khiếp. Nhưng đó là sự thật. Spader, chúng ta đã từng sát cánh bên nhau. Anh biết rõ tôi, anh biết trở thành một Lữ khách có nghĩa là thế nào. Anh đã đặt niềm tin vào tôi.

Hai đứa mình lẳng lặng nhìn nhau. Mình đã cố làm Spader tin vào mình và mình có thể thấy anh ta đang vật lộn giữa cái cảm giác tin tưởng ở mình và những gì lý trí mách bảo anh là sự thật.

Rất khổ tâm phải nói ra điều này: lý trí của anh ta đã thắng. Anh ta bất ngờ xô mạnh đến nỗi mình không kịp chống đỡ và ngã ngồi xuống.

- Xin lỗi, anh bạn. Mình không thể để chuyện đó xảy ra.

- Đừng, Spader!

Mình kêu lên, nhưng quá muộn!

Nhảy qua thùng gỗ, Spader phóng sang lều của Winn Farrow.

Mình rúm người, sẵn sàng chờ nghe tiếng súng bắn Spader, như đã bắn tên gang-xơ. Nhưng không có gì xảy ra. Mình bò xuống, nhìn qua cái thùng gỗ, và thấy một cảnh tượng không thể nào tin nổi.

Spader không chạy. Anh ta đứng chờ người trên khoảng trống giữa đồng thùng và cái lều nhỏ. Gunny đứng chặn trước mặt anh ta. Ông ấy đã lấy súng của tên gang-xơ đã chết làm cản đường ông, và lúc này ông đứng giữa Spader và Winn Farrow.

Trên đầu, Hindenburg đang lơ lửng gần mặt đất. Những sợi dây đã được thả ra khỏi khinh khí cầu và những công nhân đang bò ra để nắm dây và điều khiển phi thuyền vĩ đại.

Ông Gunny bình tĩnh nói:

- Xin lỗi, tôi không thể để anh qua được.

Mình không thể tin cơ sự xảy ra như thế này. Một Lữ khách chĩa súng vào một Lữ khách khác.

Spader nhìn lên phi thuyền. Anh biết không còn đủ thời gian. Nhìn Gunny, anh nói:

- Gunny, ông sẽ không bắn tôi. Không thể.

Gunny nao núng, Spader nói đúng. Gunny sẽ không bao giờ bắn anh. Chỉ hù thôi. Ông từ từ hạ súng xuống, nói:

- Phi thuyền phải bị phá hủy.

Nhưng Spader không nghe gì hết. Anh chạy vọt lên, nhất quyết bắt bằng được Winn Farrow. Gunny khom gối, ôm lấy anh ta. Nhưng Spader quá khỏe. Anh ta quật lại ông già như một hậu vệ tấn công, làm ông nằm thẳng cẳng. Giờ thì không còn gì ngăn cản nổi Spader. Mình chờ Farrow bắn anh ta. Nhưng không có tiếng súng nào. Thằng cha này hết đạn, hay đang chăm chú vào trái hỏa tiễn?

Nhảy qua đồng thùng, mình đuổi theo Spader:

- Spader! Ngừng lại!

Nhưng tiếng mình la hét chìm trong tiếng máy nổ rầm rầm của Hindenburg. Dù sao, cũng không còn làm gì được nữa. Anh ta đang đi làm nhiệm vụ, không tiếng kêu gào nào của mình có thể ngăn cản nổi.

Vào lều, mình thấy Spader hạ Farrow giống như đã cho ông Gunny đo ván. Anh ta phi vào Farrow, nện gã điên khủng bố nhỏ lặn xuống đất. Giờ hai người họ đang vật nhau dưới đất.

Mình còn thấy một thứ khác. Trên mặt đất, cách họ chưa tới một mét, là trái hỏa tiễn của

Farrow. Hỏa tiễn đã được gắn vào một tấm ván làm bệ phóng. Mũi hỏa tiễn hướng lên Hindenburg đang bay tới, và ngòi đã được châm, sẵn sàng hạ phi thuyền.

Cuộc vật lộn giữa Spader và Farrow nghiêng về một phía. Farrow nhỏ con, nhưng là một tay đánh đấm có nghề. Spader làm sao có thể đương đầu nổi với tay trùm xã hội đen. Bởi vậy màn đấu tay đôi chấm dứt chỉ sau vài giây. Farrow mau chóng ghì Spader xuống đất và bẻ quặt tay anh ta ra sau lưng. Spader không còn cách nào mon men gần trái hỏa tiễn được nữa.

Anh bạn mình vươn cổ và thấy mình đang đứng chết trân tại đó. Vẻ đau khổ, tuyệt vọng trên mặt anh làm mình rúm người vì sợ. Anh ấy kêu lên:

- Pendragon ơi! Đừng để những người đó phải chết!

Giọng anh đứt quãng vì xúc động. Nước mắt trào ra. Trong tâm trí anh ấy, tụi mình sắp để cho ba mươi sáu con người phải chết. Anh ấy đã không hiểu được ý nghĩa lớn lao hơn.

Và trong giây phút đó, mình cũng không hiểu.

Thực tế của những gì sắp xảy ra như một cú đấm mạnh vào bụng mình. Chuyện gì sắp xảy ra? Mạng sống của ba mươi sáu con người thành linh nằm trong tay mình. Mình chỉ cần cúi xuống, xê dịch vị trí hỏa tiễn là họ sẽ được cứu sống. Quá dễ dàng! Farrow sẽ không còn khả năng ngăn cản mình, vì hắn còn đang bận tay với Spader.

Farrow ha hả cười:

- Mi không làm gì được nữa đâu! Max Rose sẽ bị thiêu rụi như chính cái phi thuyền của hắn!

Spader năn nỉ mình trong nước mắt:

- Bạn ơi, làm ơn đi. Họ sắp chết cả rồi.

Mình nhìn lên phi thuyền. Đèn trong giỏ khí cầu tỏa sáng. Nơi đó có những con người. Mạng sống của họ sắp tràn ngập kinh hoàng. Mình nhìn xuống hỏa tiễn. Ngòi nổ gần bén, nhưng mình vẫn còn thời gian. Chỉ việc đá văng nó ra xa. Đơn giản vậy thôi! Chỉ cần một động tác nhỏ của mình, phi thuyền sẽ đến trong tiếng reo hò của những người thương lắm. Báo chí sẽ loan tin về một câu chuyện thành công khác hẳn, và ba mươi sáu người sẽ được cứu sống.

Chính vào khoảnh khắc đó, mình nhận ra, mình không thể để họ chết được.

Ngay lúc đó, khái niệm lịch sử về chuyện sự đổi thay sẽ dẫn đến việc Quốc xã phát triển bom nguyên tử và chiến thắng, dường như quá mơ hồ. Những người đang ở trên phi thuyền kia mới hoàn toàn có thật. Họ sắp chết, và mình có thể cứu họ. Vậy là mình cúi xuống, vươn tay để di chuyển trái hỏa tiễn.

- Pendragon!

Một giọng nói trầm tĩnh, nhẹ nhàng vang lên.

Mình quay lại. Ông Gunny đứng ngay sau lưng. Bình thản như đang đứng đón khách trong tiền sảnh khách sạn, ông nhìn mình bằng ánh mắt ấm áp, hiểu biết và nói một câu làm mình tỉnh ngộ. Đó là câu nói mình đã nghe nhiều trước đây. Câu nói giúp lý giải cuộc đời bọn mình và của tất cả Lữ khách. Nó cho mình cảm giác tất cả đều tốt lành với Halla, và bọn mình ở về phía chân lý. Nó cắt nghĩa những buồn thương mất mát của mình. Mình đã nghe câu đó khi cậu mình chết, khi bà Osa chết, và khi gia đình mình biến mất. Dường như nó luôn đến trong những

thời điểm khó khăn nhất.

Ông Gunny nhẹ nhàng nói:

- Chuyện phải thế thôi.

Mình nhìn ánh mắt ông cả giây. Ông mỉm cười. Mình nhìn trở lại hỏa tiễn. Cả triệu ý nghĩ vụt qua đầu mình. Nhưng một ý nghĩ vượt trội lên tất cả.

Mình không thể để những người kia chết. Điều đó không có trong đầu mình.

Mình nói:

- Xin lỗi, ông Gunny. Cháu không làm thế được.

Tiến một bước gần hỏa tiễn, mình sửa soạn đá nó văng xa. Mọi hậu quả để sau này sẽ tính. Chỉ còn một tích tắc là mình đã cứu được Hindenburg, thì ông Gunny vòng tay ôm ghì lấy mình. Ông nói nhỏ:

- Vậy thì để ta làm.

Ông ấy đang ngăn cản mình. Mình vùng vẫy để thoát ra. Suốt ngày hôm nay, mình đã liều mạng đến bằng được đây để bảo đảm lịch sử đóng vai trò như đã định. Bây giờ mình lại liều mạng để cứu chiếc phi thuyền kia và những con người trên đó.

- Ông Gunny, buông cháu ra!

Mình năn nỉ. Nhưng ông càng xiết chặt hơn. Spader đau đớn gào lên:

- KHÔNG!

Chỉ một thoáng sau, kíp ngồi bên tới thuốc nổ, hỏa tiễn sáng rực lên. Nó bật khỏi bệ phóng, vút lên trời, tiến thẳng tới mục tiêu đồ sộ.

Chương 29

NHẬT KÍ #12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Bạn tả một cơn ác mộng như thế nào?

Ác mộng là một sự rèn luyện tinh thần. Nó đào sâu thẳm vào cõi hải hùng nhất của bạn và quăng những mối sợ đó vào mặt bạn, với chỉ một mục đích... làm cho bạn khiếp đảm. Bạn không thể kiểm soát được một cơn ác mộng. Những hình ảnh ma quái hiện ra như một trận cuồng phong. Điều duy nhất bạn có thể làm là vượt qua nó và hy vọng nó sẽ kết thúc. Và nó kết thúc thật. Khi tỉnh dậy, bạn hiểu rằng sự hải hùng đó dẫu có vẻ y như thật, nhưng nó chỉ tồn tại trong tâm trí bạn.

Mấy phút sau đã có thể tả lại nó... như một cơn ác mộng. Điều khác biệt duy nhất ở chỗ đây không phải là chuyện xảy ra trong tâm trí mình.

Mình nhìn hỏa tiễn bắn lên cái bóng đen của Hindenburg. Trong mấy giây, nó vượt lên thành một đường thẳng. Thời gian như ngừng hẳn. Mình muốn níu giữ mấy giây đó lại. Vì mấy giây đó qua đi, sự khủng khiếp sẽ bắt đầu.

Hỏa tiễn đâm vào trước phần đuôi của khinh khí cầu. Bắt đầu tính giờ thì ba mươi bảy giây nữa sẽ kết thúc.

Ông Gunny nói nhỏ, giọng đứt quãng:

- Chúng ta đi thôi.

Ông cũng đang run rẩy như mình.

Winn Farrow đã buông Spader ra. Cả bốn người đều vội vàng giật lùi, tránh xa vùng nguy hiểm. Cả bốn đều biết, chuyện gì sắp xảy ra. Trong khi giật lùi, mình vẫn không rời mắt khỏi phi thuyền.

Ngon lửa lan nhanh đến bất ngờ. Đầu tiên chất cháy nổ từ hỏa tiễn tỏa ra khắp một vùng rộng lớn của phi thuyền. Rồi lớp phủ khinh khí cầu bắt lửa. Ngon lửa mau chóng lan rộng trên vỏ phi thuyền, nuốt chửng lớp phủ mềm màu bạc. Mấy giây sau, bộ khung phi thuyền trơ ra. Rồi bắt đầu rơi rụng. Phần đuôi rơi xuống trước. Lửa lan lên đẳng mũi. Nhiên liệu bằng khí hydrogen được phóng thích, bùng cháy.

Mình thấy cả hai chữ vạn trên đuôi phi thuyền vỡ vụn trên mặt đất và phát cháy. Đó là chút biểu tượng cho chiến thắng có được trong thảm họa này.

Mọi người nhốn nháo chạy tìm đường sống. Phi hành đoàn thả dây, kinh hoàng cố thoát thân. Họ đâu thể làm gì hơn.

Rồi khoảng hành khách bên dưới khinh khí cầu đang bốc cháy, chạm mặt đất. Lập tức mọi người xô nhau, nhào tới cửa sổ để nhảy ra ngoài. Thật lạ lùng, có mấy người bước xuống thang

cửa một cách rất đơn giản. Họ là những người may mắn. Vừa đặt được chân xuống đất, họ chạy thục mạng, vì những mảnh cháy rơi xuống chung quanh như một trận mưa lửa. Những người này sẽ sống sót. Nhưng còn rất nhiều người bất hạnh kẹt lại bên trong.

Trước đây mình đã thấy tất cả cảnh này, trên máy vi tính của thư viện Trái Đất Thứ Ba. Nhưng lúc này mình đang nhìn cảnh thật. Cận cảnh. Mình cảm thấy hơi nóng. Thấy những bộ mặt bàng hoàng, khiếp đảm. Mình nghe tiếng gào thét. Nhưng cảm giác khủng khiếp nhất là: chúng mình đã có thể ngăn chặn chuyện này xảy ra... nhưng đã không làm.

Rồi mình thấy một chuyện thật khó tin. Trong khi mọi người đang trốn chạy khỏi thảm họa, có một người lại chạy ngược chiều với họ. Lúc đầu mình tưởng đó là một nhân viên cứu hộ can đảm, liều mình xông vào cứu những người còn bị kẹt. Nhưng khi người đó tới gần, mình nhận ra thật sự hắn là ai.

Chính là Max Rose. Không hiểu hắn đến đây bằng cách nào. Có thể cảnh sát đã đưa hắn tới từ chỗ đựng xe. Hoặc có lẽ đàn em hắn đã tìm thấy hắn bên đường. Dù sao thì hắn cũng đang chạy như điên tới khoang hành khách bất hạnh kia. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ được biết hắn đã nghĩ gì, nhưng mình có thể đoán. Hắn đang cố cứu tiền của hắn. Hành động quá mức điên rồ như thế chỉ có một cách lý giải hợp lý: Tinh thần hắn đã quá suy sụp. Hoặc có thể, hắn biết dù sao thế giới của hắn cũng sắp tan tành, vậy thì tại sao không gắng sức đến cùng cứu vớt số tài sản đó.

Không ai ngăn hắn lại. Mọi chuyện xảy ra chớp nhoáng. Ai cũng chỉ nghĩ đến một điều: cố sống sót. Max Rose chạy một mạch tới khoang hành khách và leo lên. Đó là lần cuối cùng người ta thấy hắn. Trong một chùng mực, thì lịch sử đã trở lại bình thường. Vì Max Rose được ấn định chết vào ngày 6 tháng Năm năm 1937. Chỉ khác một điều hắn không chết trong tai nạn xe hơi, mà chết trong lòng Hindenburg bốc cháy.

Một giây sau, phi thuyền khổng lồ ngùn ngụt lửa sụp đổ. Khung sườn sụp vào trong. Những đốm lửa bay mù mịt không gian, và phi thuyền uy nghi chỉ còn là một đồng tro âm ỉ cháy.

Đúng ba mươi bảy giây.

Mình đang đứng đó, cảm nhận hơi nóng từ đám lửa khổng lồ, thì bỗng thấy một vật làm mình lạnh toát cả người. Đó là một con chim. Một con chim đen to lớn lượn trên đám mây cháy như một cái bóng, rồi quay ngoắt lại, phóng qua đầu mình. Nó vỗ cánh, bay vút vào đêm tối. Có phải là Saint Dane không? Hắn có mặt tại đây để chứng kiến lần thất bại mới nhất của hắn.

Mình không nghĩ vậy. Mình nghĩ rằng, hắn tới đây để nhạo báng mình. Phải, Lữ khách đã thắng. Chúng mình đã đảm bảo được cho lịch sử chạy xuôi dòng của nó. Các lãnh địa của Trái Đất đã được an toàn. Nhưng đó có phải là điều Saint Dane thật sự quan tâm không? Hay như hắn nói, chuyện này liên quan tới mình?

Trong khoảnh khắc hãi hùng đó, sự thật bỗng trở nên thật rõ ràng. Tất cả chuyện vừa xảy ra, đều do sự sắp đặt của Saint Dane. Hắn đã đặt mình tại đây, đúng nơi này. Khi thời khắc phải quyết định, mình đã không đủ nghị lực chặn đứng trái hỏa tiễn. Hắn biết mình không thể làm điều đó. Hắn biết và hắn muốn nhìn thấy mình thất bại.

Có thể Lữ khách đã thắng trong cuộc chiến tại đây, trên Trái Đất Thứ Nhất, nhưng Saint Dane đã thắng trong cuộc chiến giữa tụi mình và hắn. Hắn đã chứng minh rằng, mình không đáng là đối thủ của hắn.

Winn Farrow cười. Cười sảng sặc. Thắng cha này thật sự là một thằng tâm thần. Chỉ có mất trí mới gây nên cả một thảm họa chỉ để trả thù một con người. Hắn hả hê nói:

- Trả hận xong rồi. Tuyệt thật.

- Đồ súc sinh!

Spader gào lên, lăn xả vào hắn. Ông Gunny vội kéo anh lại, nói:

- Bỏ đi! Hắn không phải là mối bận tâm của chúng ta.

Farrow lại cười sằng sặc.

- Hay! Chính xác! Chẳng mắc mớ chi đến các người.

Hắn quay qua ông Gunny, cười nịnh bợ:

- Cảm ơn ông bạn. Không có ông, việc của tôi đã không thành.

Gunny nhăn nhó như vừa bị đâm. Mình xót xa cho ông ấy quá. Ông đã làm điều mà ông nghĩ là đúng. Ông làm điều mà mình không dám làm. Nhưng con người chưa bao giờ dám bóp cò súng đó, đã vừa cho phép phá hủy Hindenburg. Dù đó là hành động đúng đến đâu, ông ấy sẽ bị ám ảnh suốt đời.

Rồi Farrow quay lưng, phóng chạy vào đêm tối. Mình chẳng buồn quan tâm hắn chạy đi đâu.

Spader tiến tới Gunny, nhìn thẳng vào mắt ông. Anh kêu lên, mặt rúm lại vì đau khổ:

- Chính ông đã ngăn cản cậu ấy. Pendragon đã định cứu phi thuyền, nhưng ông đã ngăn lại. Những con người khốn khổ đó chết là vì ông. Ông để cho Saint Dane được thắng.

Gunny không thốt được lên lời. Mình nghĩ là đã thấy ông rùng mình. Mình lên tiếng:

- Ông ấy đã làm điều phải làm.

Spader quay lại, giận dữ nhìn mình:

- Vì sao? Vì ai đó nói với các người chuyện đó sẽ làm thay đổi lịch sử à? Tôi không tin. Làm sao các người biết được đó là sự thật?

Mình không trả lời. Giờ không phải lúc. Ông Gunny yếu ớt bảo:

- Chúng ta nên ra khỏi đây thôi.

Mình đề nghị:

- Cháu có ô tô.

- Không. Đi theo ta.

Nói xong, Gunny vội vã bỏ đi. Mình và Spader nấn ná ở lại nhìn ngọn lửa trên đồng đồ nát.

- Hô hây, mình hy vọng cậu có lý.

Sau cùng Spader lên tiếng, rồi đi theo ông Gunny.

Phi trường là một cảnh đầy hỗn loạn. Xe cứu hỏa phóng vù vù đến hiện trường. Các ngã đường đều có người học tốc chạy đi cứu người sống sót. Một số nạn nhân được chuyển cấp tốc tới bệnh viện gần nhất bằng xe hơi, số khác được đưa lên xe cứu thương. Tất cả đều tất bật nên không ai chú ý đến ba người lẳng lẳng tách ra, đi thẳng ra phi đạo.

Lửa từ Hindenburg soi sáng phi trường như ban ngày. Chẳng biết ông Gunny đưa hai đứa mình đi đâu. Mình không quan tâm và cũng không muốn nghĩ ngợi thêm gì nữa.

Sau cùng, nhìn phía trước, mình thấy chiếc thủy phi cơ nhỏ xíu của Jinx Olsen nằm ở cuối đường bay, được chiếu sáng bởi đám cháy. Sau tất cả những gì đã xảy ra, mình đã quên mất chị ấy.

Jinx chạy ngược lại, mắt thất thần. Nếu chị ấy không kinh ngạc mới là chuyện lạ. Giọng đầy tuyệt vọng, Jinx hỏi:

- Thì ra thế sao? Thì ra vì chuyện này mà các người phải đến đây? Ba người đã cố ngăn chặn vụ này, phải không?

Mình và ông Gunny nhìn nhau. Trừ Spader. Anh nhìn xuống đất. Mình không biết phải nói gì, may là ông Gunny lên tiếng:

- Chúng tôi nghe vài tin đồn. Tưởng là có thể giúp được điều gì.

Jinx nói:

- Nhưng chúng ta đến quá trễ. Khủng khiếp quá!

- Đúng vậy. Quá khủng khiếp.

Gunny đáp rồi bước lại gần Jinx. Ông nhìn vào mắt chị, nói bằng một giọng trầm tĩnh, thuyết phục.

- Sẽ chẳng bao giờ người ta biết được chuyện gì đã xảy ra tại đây. Cô tưởng có thể giúp, nhưng không thể giúp được gì đâu. Không ai giúp gì được hết. Hãy nhớ điều đó.

Thật kỳ lạ. Jinx đờ đẫn nhìn ông Gunny. Tất cả sự căng thẳng như đã thoát khỏi cơ thể chị. Cứ như ông Gunny đang thôi miên chị vậy. Ông đang sử dụng khả năng của Lữ khách để làm chị thư giãn lại. Ước gì ông ấy cũng có thể làm thế với mình.

Jinx chậm rãi nói:

- Đúng vậy. Tôi không thể làm được gì nữa.

Gunny nói với chị:

- Chúng ta về thôi.

- Phải, về thôi.

Bốn người trở lại máy bay. Jinx và mình ngồi phía trước. Spader và ông Gunny ngồi ghế sau. Không biết có ai thấy chiếc thủy phi cơ nhỏ cất cánh tại cuối phi trường không. Mọi người đang chú tâm vào khinh khí cầu bốc cháy. Trong khi máy bay vượn cao và bay khỏi cảnh tàn phá bên dưới, mình nhận ra là đã bỏ lại phía sau một trong những bí ẩn lớn nhất mọi thời đại. Người ta sẽ mãi thắc mắc, nguyên nhân nào gây nổ Hindenburg. Sẽ không ai biết vai trò của hai tên

găng-xơ kỳ phùng địch thủ đến từ New York trong thảm họa của phi thuyền khổng lồ, hay phần tham dự của các Lữ khách đến từ các lãnh địa khác nhau.

Chuyến phải thế thôi.

Chuyến bay về không xảy ra sự cố gì. Nhờ thời tiết tốt và... không ai ới mưa. Mỗi người chìm vào những suy nghĩ riêng. Máy bay hạ xuống sông Hudson và vào bến đậu không có vấn đề gì. Rồi cả bốn người lên taxi về khách sạn Manhattan Tower. Hình như cả chuyến đi chẳng ai nói quá hai câu. Khi xe ngừng trước cửa khách sạn, có một thoáng lúng túng. Spader lảng lảng vào trước. Ông Gunny và mình đứng lại với Jinx. Mình không biết phải chia tay với chị ấy trong trường hợp này như thế nào. Lại một lần nữa, ông Gunny làm nhiệm vụ đó thay mình. Ông nói với Jinx:

- Cô là một người rất đặc biệt. Tôi rất hãnh diện được quen biết với cô.

Lúc đó mình mới nói thêm:

- Em hy vọng có ngày chị sẽ được bay lại.

- Ồ, chị cá là sẽ được bay lại mà.

Jinx nháy mắt nói. Ba người ôm chặt nhau, rồi Jinx dợm bước vào trong. Bỗng chị dừng lại, quay đầu nhìn mình và ông Gunny với vẻ lo âu:

- Về chuyến đi vừa qua, sao tôi cứ có cảm giác còn nhiều chuyện gì khác nữa?

- Không có gì đâu. Chỉ là một chuyến đi thôi mà.

Nghe ông Gunny nói, Jinx có vẻ hài lòng. Chị gật đầu, bước vào khách sạn. Trong tất cả tài liệu về vụ Hindenburg, không một chi tiết nào nhắc đến sự có mặt của Jinx Olsen tại phi trường. Mình chỉ có thể tin rằng, những ý nghĩ ông Gunny đã đặt để, hoặc xóa bỏ, trong đầu chị sẽ làm chị không thốt một lời với bất kỳ ai về chuyến bay. Thật đáng buồn! Điều Jinx mong mỏi nhất là được bay và làm một chuyện khác thường. Chẳng bao giờ chị biết, trong cái đêm lạnh giá đó, chị đã làm được đúng như vậy.

Mình và ông Gunny đứng bên lề đường. Chung quanh không có một ai. Thật sự, mình chẳng biết phải nghĩ gì. Phải chăng vụ này là chiến thắng khác thường nghiêng về phía Saint Dane? Chắc chắn không đúng vậy. Mình luôn phải tự nhắc nhở, nếu ba người không có mặt tại đó, mọi chuyện sẽ rất tệ hại. Tệ hại hơn nhiều. Nhưng đó là lý trí mình lên tiếng, còn con tim mình lại cảm thấy khác hẳn.

Sự thật là về phần mình, mình đã thất bại. Không thể chối bỏ được điều đó. Khi cần hành động, mình đã chùn tay. Nếu không có ông Gunny, Saint Dane đã thắng. Các lãnh địa của Trái Đất sẽ tan hoang và đó là lỗi tại mình. Điều đó làm mình phải đặt câu hỏi, mình có xứng đáng là một Lữ khách hay không? Mình không thể ngừng nghĩ đến cậu Press. Cậu đã tin tưởng mình. Cậu bảo mọi người hãy tin ở mình. Thất bại trong vụ Hindenburg, mình đã làm cậu thất vọng. Từ đây mình phải làm sao?

Mình nói với ông Gunny:

- Ông Gunny, cháu xin lỗi.

- Vì chuyện gì?

- Vì đã trút trách nhiệm lên vai ông.

Gunny ngược nhìn lên khách sạn yêu dấu của ông. Những ánh đèn phản chiếu lên đôi mắt nâu của ông.

- Suốt đời, chưa bao giờ ta tưởng tượng nổi những gì mới thấy. Nhưng phải thú thật là, bây giờ mắt ta đã mở lớn để thấy sự thật của cuộc đời. Ta thành thật tin vào điều ta đã nói: chuyện phải xảy ra như vậy thôi. Công việc của chúng ta là phải đoan chắn điều đó. Bobby, cháu không đặt gì lên vai ta hết.

- Nhưng cháu đã phạm sai lầm.

Gunny nhìn mình. Mình thấy sự nhân từ trong mắt ông. Không, phải nói là mình cảm thấy lòng nhân từ của ông.

- Có thể là cháu đã phạm sai lầm. Hay có thể hôm nay là ngày của ta. Pendragon, có thể tất cả lý do ta tham dự vào vụ này là để làm điều ta đã làm. Cháu còn hành trình dài phía trước. Ta tin ngày của cháu sẽ đến.

Vào trong khách sạn, mình và ông chúc nhau ngủ ngon. Mình mệt phờ người, chỉ muốn được lăn ngay lên giường. Vào phòng, mình thấy Spader đang ngồi chờ mình trên trường kỷ. Mình không muốn bàn cãi gì với anh ta lúc này. Nhưng Spader muốn nói. Anh ta bắt đầu:

- Mình sợ, anh bạn ạ. Mọi chuyện đều đảo lộn. Vì sao ông Gunny lại có thể để những người đó phải chết như thế chứ?

Mình không nói gì. Vừa giận, vừa bối rối, và hơi sờ sợ chính mình. Chúng mình – mình và Spader – đã chạm tới “bước ngoặt” của chính hai đứa. Là một nhóm gắn bó với nhau, nhưng khi tới thời điểm quyết định, Spader lại không tin tưởng mình. Mình vẫn cứ phải thuyết phục anh ta là những gì tụi mình làm đều đúng. Sau cùng mình nói:

- Để đến mai tôi sẽ cho anh biết tất cả.

Mặc anh ta ngồi đó, mình vào giường. Trước khi đi vào giấc ngủ, ý nghĩ cuối cùng của mình là hy vọng sẽ không thấy ác mộng, hoặc không mơ thấy bất cứ điều gì.

Hôm sau mình và Spader lên đường. Hai đứa mình tới nơi duy nhất có thể trả lời những câu hỏi của anh ta: Trái Đất Thứ Ba.

Chuyến đi tới Bronx và phóng qua ống dẫn không có gì đặc biệt cần viết lại. Thật lạ lùng khi nghĩ một việc “dữ dội” như việc phóng qua ống dẫn để tới một thời gian và không gian khác, giờ dường như không còn gì đặc biệt nữa. Thú thực, mình đã quá quen rồi. Tới cửa ống dẫn trên Trái Đất Thứ Ba, hai đứa lẳng lặng thay quần áo của lãnh địa này, không nói với nhau một lời. Giấu trong đồng quần áo là dụng cụ ông Gunny đã dùng để liên lạc với Lữ khách Patrick. Mình bấm nút và biết Patrick sẽ sớm đến đón hai đứa.

Thú thật, mình rất lo lắng, không biết sẽ thấy gì trên Trái Đất Thứ Ba. Liệu lịch sử có xuôi theo chiều như đã được định không? Để Hindenburg bị phá hủy, các lãnh địa có đi vào đúng quỹ đạo của chúng không? Hay tụi mình đã đổi thay một số điều và như vậy có thể tiếp tay cho băng đảng của Max Rose tiếp tục hoạt động gián điệp của chúng?

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa ống dẫn, mình đã có ngay câu trả lời. Đường hầm tàu điện vẫn như trong trí nhớ của mình. Khu thương mại dưới lòng đất cũng vậy. Đi thang cuốn lên tới mặt đất, mình thấy những ngọn đồi xanh tươi của khu Bronx. Thật nhẹ lòng!

Mình tin chắc hai bạn có thể tưởng tượng ra được sự kinh ngạc của Spader khi hai đứa đi bộ trên lãnh địa này. Anh ta bị ấn tượng và sửng sốt y như lần đầu mình theo ông Gunny tới nơi này. Spader liên tục hỏi, nhưng mình chỉ bảo: “Gặp Patrick, anh hỏi anh ấy.” Mình không thấy thích làm một hướng dẫn viên du lịch. Không phải hôm nay.

Không phải đợi lâu, Patrick đã tới ki-ốt màu xanh lá trước đường hầm tàu điện. Đạp cái xe hơi nhỏ trước mặt hai đứa, anh ta nhìn mình chờ đợi. Mình nói:

- Công việc hoàn tất rồi.

Patrick thở ra khoan khoái, rồi kêu lên:

- Ăn mừng thôi!

Mình và Spader lẳng lẳng lên xe. Cả hai đứa đều chẳng có lòng dạ nào để mà ăn mừng. Mình nói, giọng nhạt nhẽo:

- Cho hai đứa tôi tới thư viện đi.

Patrick biết có chuyện không ổn. Nhưng anh không gặng hỏi, lái xe qua tuyến đường cũ, tiến vào Manhattan như lần trước. Mình yêu cầu Patrick giải thích cho Spader hiểu các lãnh địa của Trái Đất đã biến chuyển như thế nào cho đến ngày nay. Patrick cũng nói những điều tương tự như đã nói với mình. Tốt. Mình muốn Spader biết, Trái Đất Thứ Ba là một nơi đặc biệt như thế nào.

Tới thư viện, Patrick nói sơ qua cho Spader hiểu về hệ thống máy vi tính và khả năng kỳ lạ lưu giữ thông tin của nó. Anh cũng đưa ra một minh chứng, lần này là hình ảnh ba chiều của nhóm nhạc Beatles đang hát bài She loves you. Mình không ưa thể loại nhạc này lắm, nhưng được nhìn bốn con người danh tiếng đang đứng hát trước mặt cũng đã lắm.

Spader mê tít. Giờ là lúc đi vào vấn đề vì sao mình đã đưa anh ta tới đây.

Mình yêu cầu Patrick cắt nghĩa cho Spader về vụ Hindenburg. Trước hết, Patrick chiếu lên cảnh lịch sử thật sự xảy ra khi Hindenburg bị phá hủy. Chỉ một chi tiết khác với lần trước: không có thông tin nào về vụ Max Rose chết trong tai nạn xe hơi tại đường Toms River. Lần này cho thấy Max Rose đã biến mất một cách bí ẩn vào ngày 6 tháng Năm và không ai thấy lại hân nữa. Max Rose đã chết trong chiếc phi thuyền bốc cháy. Lịch sử sẽ không bao giờ biết tới vụ này.

Từng bước một, Patrick cho Spader thấy kịch bản kế tiếp: chuyện gì sẽ xảy ra nếu Hindenburg được an toàn. Lần lượt, Spader được thấy từ mạng lưới gián điệp của Max Rose tới quả bom nguyên tử do nhà khoa học Đức, Dani Schmidt, tạo ra để giúp Quốc xã thắng trận. Patrick cũng chiếu cảnh Trái Đất Thứ Ba sẽ tồn tại như thế nào, nếu Hindenburg không bị phá hủy.

Hình như không được bình thường, nhưng mình phải thú thật, nhìn những cảnh khủng khiếp đó làm mình cảm thấy thoải mái hơn. Vì mình biết, đây là cái tương lai không bao giờ có thể xảy ra. Chưa bao giờ mình cảm thấy yên lòng về vụ phá hủy Hindenburg, nhưng bây giờ bao thắc mắc không hiểu việc làm của ông Gunny có đúng không, đều đã tiêu. Tất cả những gì chúng mình đã làm chỉ là để giữ cho lịch sử vào đúng quỹ đạo.

Chuyện phải thế thôi!

Suốt thời gian Patrick thuyết trình, Spader không lên tiếng nhiều. Những hình ảnh đó đã quá đủ để làm anh ấy hiểu. Hai đứa mình ra khỏi thư viện, ngồi xuống bậc thềm mình đã từng ngồi cùng ông Gunny. Mới chỉ hôm qua thôi mà sao lâu lắc như cả một đời rồi.

Spader lên tiếng:

- Xin lỗi anh bạn. Mình chẳng biết phải nói gì hơn nữa. Nhưng hãy ở vào địa vị của mình. Mình đâu có được thấy những gì cậu đã được thấy. Hầy, nếu mình thấy những gì sẽ xảy ra nếu chúng ta cứu được Hindenburg, thì mình chẳng bao giờ có phản ứng như thế.

- Nếu chúng ta luôn ở bên nhau, chắc chắn là anh đã được thấy tất cả những chuyện đó rồi.

Spader im lặng. Mình nghĩ, anh ta bắt đầu nhận ra đã làm rối chuyện đến thế nào. Sau cùng Spader nói:

- Cậu là bạn mình, Pendragon. Bạn bè thì phải tha thứ cho nhau.

Lúc đầu mình không nói gì. Đối đầu với Saint Dane còn dễ hơn chuyện này. Với Saint Dane, một bên là kẻ xấu và một bên là người tốt. Thật minh bạch. Nhưng chuyện này lại khác. Spader là bạn mình. Anh ta cũng là một Lữ khách. Chúng mình cùng đứng về một phía. Vì vậy những gì mình sắp nói ra thật khó khăn. Mình nói:

- Spader, tôi muốn anh về nhà đi.

Spader kinh ngạc, kêu lên:

- Cái gì?

- Hãy trở lại Cloral, trở lại Grallion đi. Hãy trở lại để làm công việc thủy vụ.

- Nhưng bây giờ tôi là một Lữ khách. Nhiệm vụ của tôi là ở bên cậu.

- Nhiệm vụ của anh là giúp các Lữ khách bảo vệ các lãnh địa. Chúng ta chưa tin nhau thì anh vẫn không thể làm được điều đó.

- Nhưng mình tin cậu thật mà, Pendragon.

Mình thở dài:

- Nhưng tôi không thể tin anh.

Spader có vẻ sốc. Chẳng có gì quá lạ, vì những lời mình nói rất nặng. Mình tiếp:

- Đây không phải chuyện cá nhân anh, không phải chuyện trả thù Saint Dane. Đây là chuyện cứu vớt các lãnh địa, chuyện bảo vệ Halla. Tôi nghĩ là anh không hiểu điều đó. Tốt hơn là anh nên về đi.

Mình đã phải nói thẳng ra như vậy đó. Spader là một người tốt, một người rất xuất sắc. Nhưng anh ta không hiểu điều đó. Mình không ra vẻ hiểu biết tất cả, nhưng mình biết chắc vài điều. Một trong số đó là, Lữ khách phải ủng hộ, khuyến khích nhau. Đó là khả năng duy nhất để chống lại tội ác của Saint Dane. Spader đã cho thấy anh ta không có niềm tin đó. Đã hơn một lần. Đoàn kết, chúng mình đã có thể đương đầu với Saint Dane. Chia rẽ, chúng mình đã thất bại. Hành động vị tha, quên mình của ông Gunny trong những thời điểm khắc nghiệt mình chứng cho điều đó. Mình thì tin vào điều đó một cách mãnh liệt đến nỗi đành phải quay lưng lại với

một người đã trở thành người bạn thân thiết nhất của mình. Dù sao, ít ra thì cũng là người bạn Lữ khách thân thiết nhất của mình.

Spader nhìn xuống. Mình biết anh ta không thích nghe những gì mình vừa nói. Nhưng mình cần phải cho anh ấy hiểu. Là một Lữ khách, sẽ có ngày anh ấy lại phải lãnh trách nhiệm. Mình muốn, khi tới thời điểm đó, anh ta phải sẵn sàng. Phản ứng của Spader với những lời mình nói sẽ là quyết định quan trọng đối với tương lai của các Lữ khách, với cuộc chiến cùng Saint Dane, và với phần hành của chính anh trong tất cả những việc đó.

- Chúng ta trở lại ống dẫn thôi.

Spader chỉ nói có vậy, rồi đứng dậy, bước đi.

Chẳng giải quyết được gì.

Khi Patrick lái xe đưa hai đứa mình trở lại hầm tàu điện ngầm trong khu Bronx, mình chỉ còn biết hy vọng Spader sẽ ráng hiểu mình. Mình không ép. Không muốn làm ra vẻ một phụ huynh. Để Spader tự giải quyết.

Sau khi chia tay với Patrick trước ki-ốt màu xanh, mình và Spader đi xuống cửa ống dẫn. Anh ta vẫn không lên tiếng. Mình lo là Spader sẽ bỏ đi mà không nói một lời. Không thể để chuyện đó xảy ra. Chúng mình phải giải quyết dứt điểm vụ này.

Vào trong cống, Spader bước tới miệng ống dẫn đen ngòm. Nếu anh ta kêu lên tên một lãnh địa, mình sẽ kéo lại ngay.

Nhưng không, Spader đứng quay lưng lại ống dẫn, đối diện mình. Hai đứa cứ đứng thế một lúc. Cuối cùng, anh ta nhẹ nhàng nói:

- Tôi đồng ý với cậu, anh bạn ạ.

- Anh đồng ý?

- Như trước đây tôi đã nói rồi mà. Tuy nhiên tôi tin, những rắc rối xảy ra, chính cậu là người sẽ giúp chúng ta vượt qua. Nếu cậu muốn mình về nhà, mình sẽ trở lại Cloral.

Mình vừa khoan khoái vừa buồn. Như vậy có nghĩa là hai đứa chính thức chia tay. Mình nói:

- Spader, anh như người anh ruột của tôi.

Spader thoáng cười:

- Mình cũng cảm thấy như vậy về cậu, Pendragon ạ. Đó là lý do mình nghe theo những gì cậu nói. Quả thật, từ khi cha mình chết, mình đã từng muốn bóp nát Saint Dane để trả thù. Mình đã cố, nhưng không gạt bỏ ý nghĩ đó khỏi đầu được. Mình phải tìm ra cách xử lý chuyện đó. Và nếu cần phải về nhà để có thời gian suy nghĩ một cách sáng suốt, thì mình sẽ về. Nhưng... mình muốn cậu hứa với mình một điều.

- Điều gì?

- Khi nào cậu vướng vào một chuyện nhộn tung lên – mà mình biết trước sau gì cũng xảy ra – nhớ đến rủ mình.

Đó mới thật sự là những gì mình muốn được nghe. Spader là Lữ khách của Cloral. Ý chí và tài

năng của anh đã giúp tụi mình vượt qua những thời điểm mình đã sẵn sàng bỏ cuộc. Tuy nhiên cuộc chiến với Saint Dane sắp diễn ra, Spader sẽ phải lãnh vai trò chính.

- Tất nhiên. Hứa chắc như đinh đóng cột.

Đó cũng chính là câu nói Spader muốn được nghe. Hai đứa ôm xiết nhau. Mình không muốn để anh ấy đi, không muốn lại phải hành động một mình. Nhất là vào lúc này, khi mình đang nghi ngờ khả năng làm Lữ khách của chính mình. Trong một thoáng giây, mình nghĩ thà phải xử trí với Spader về những sự cố bất ngờ anh có thể gây ra, hơn là để anh ta đi. Nhưng mình cố cứng rắn, giữ im lặng.

Spader ôm mình trong vòng tay, nói:

- Mình sẽ sẵn sàng.

Mình gật. Khi Spader quay lại, nhìn đường hầm, mình nói:

- Chúc an toàn.

Spader đứng đối diện cái hang thăm thẳm, hô to:

- Cloral!

Đường hầm lồi lõm rung lên, sống động. Ánh sáng từ xa thẳm xuất hiện, rồi tiến lại gần cùng điệu nhạc quen thuộc. Ánh sáng thoát chói chang. Spader quay lại nhìn mình, cười:

- Hô hây hô, Pendragon!

- Hô hây hô, Spader!

Một giây sau anh đã biến mất.

Chưa bao giờ mình cô đơn đến thế. À không, có lẽ đã một lần rồi. Đó là khi mình đứng trước mảnh đất trống đã từng là nhà mình trên Trái Đất Thứ Hai.

Suốt đời, mình đã quen với việc có người hướng dẫn mình tìm ra những đáp án đúng. Trước tiên là cha mẹ. Rồi đến thầy cô và những người bạn như hai bạn – Mark và Courtney ạ. Đương nhiên cậu Press đóng một vai trò lớn. Mình không thích luôn bị bảo phải làm điều gì, nhưng biết có người luôn “ngó chừng” cho mình vẫn tốt hơn.

Bây giờ mình cảm thấy như đang đi trên dây cao, mà bên dưới không có lưới bảo hộ. Nếu phải đi tới đầu bên kia, người duy nhất có thể giúp mình... lại chính là mình. Chỉ còn hai sự chọn lựa: đứng ì ra đó mà tự thương thân, hay tiến tới.

Quay lưng lại cái hầm lúc này đã lặng ngắt như tờ, mình thay lại quần áo của Trái Đất Thứ Nhất. Trước khi làm bất cứ chuyện gì khác, mình phải trở lại để ông Gunny biết chuyện gì đã xảy ra.

- Trái Đất Thứ Nhất!

Mình kêu lớn vào đường hầm, rồi nhắm hai mắt, chờ đợi vài phút phóng qua ống dẫn mà không có gì cần phải lo ngại.

Chương 30

NHẬT KÍ #12

(TIẾP THEO)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Bước qua cửa khách sạn Manhattan Tower, người đầu tiên mình gặp là ông Gunny. Trong bộ đồng phục rất bảnh của cương vị Đội trưởng đội phục vụ, ông Gunny làm việc bình thản như chưa hề có gì xảy ra. Tiếng rì rầm bàn tán khắp tiền sảnh. Mọi người đang đọc số báo đặc biệt về thảm họa Hindenburg. Mỗi người đưa ra một giả thuyết riêng của họ về nguyên nhân cháy nổ.

Tất nhiên chẳng ai đoán đúng.

Ông Gunny và mình lên phòng trên lầu sáu để có thể nói chuyện một cách riêng tư.

Bước vào phòng, mình nói ngay:

- Tất cả đều tốt đẹp. Trái Đất Thứ Ba nguyên vẹn y hệt như lúc cháu và ông đi khỏi đó.

Gunny thở phào khoan khoái, rồi hỏi:

- Spader đâu?

- Trở lại Cloral rồi. Anh ấy cần thời gian cho đầu óc ổn định sau những chuyện mới xảy ra.

- Cậu ấy hiểu chứ?

- Về vụ Hindenburg? Anh ấy hiểu rồi. Vấn đề quan trọng là, chúng ta có thể tin vào anh ấy trong tương lai không?

- Rồi sao?

- Cháu không biết. Chỉ hy vọng vậy thôi.

Ngồi lún mình trên ghế đệm, thành linh mình mệt rũ người, tưởng như có thể ngủ li bì nguyên một tuần lễ. Không còn căng thẳng nữa. Suốt một thời gian dài, tụi mình đã vắt kiệt sức, giờ xong việc, mình chỉ muốn rã thành từng mảnh. Nhưng đầu óc mình không để mình yên:

- Ông Gunny, cháu sợ.

- Chuyện gì? Saint Dane ư?

- Cháu sợ chuyện chúng ta sẽ phải làm để ngăn chặn hắn. Để Hindenburg nổ tung là...

Mình nói chậm rãi, cố tìm ra từ có thể diễn tả được hết sự khủng khiếp đó, nhưng không tìm được. Ông Gunny bảo:

- Ta hiểu cháu nói gì.

- Và... cháu sợ những gì Saint Dane có thể làm để thử thách cháu trong lần sau. Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu sau cháu không có những người như ông bảo vệ? Ông Gunny, Saint Dane bắt cần những gì xảy ra cho các lãnh địa của Trái Đất. Hắn chỉ cần điều khiển được chúng ta. Điều khiển cháu! Ông hiểu như vậy là gì chứ? Ý cháu là hắn đã thắng. Cháu đã suýt đá tung trái hỏa tiễn đi.

- Nhưng cháu đã không làm thế.

- Chỉ vì có ông ở đó. Saint Dane đã chứng minh là quan điểm của hắn đúng. Cháu không làm được chuyện đó.

Ông Gunny ngồi xuống ghế, nhè nhẹ gật gù. Khi ông cất tiếng nói, giọng trầm tĩnh, quả quyết của ông làm mình tin tưởng từng lời:

- Trong chúng ta, chẳng ai xin để được làm chuyện này. Những ngày ta mới sống trong khách sạn, ta chưa bao giờ biết kẻ nào tên Saint Dane, hoặc có những người được gọi là Lữ khách. Nhưng tất cả không chỉ có vậy.

- Ông kể hết cho cháu nghe đi.

- Có một điều, mỗi khi nghĩ tới lại làm lòng ta yên ổn. Có thể chuyện này cũng giúp cháu phần nào...

- Nói tiếp đi. Cháu rất muốn nghe.

- Từ khi cậu cháu cho biết ta là một Lữ khách, ta luôn tự hỏi vì sao lại chọn ta. Cũng như ta tự hỏi, vì sao lại là chúng ta? Chúng ta chỉ là những con người bình thường, không có gì đặc biệt. Nhưng càng suy nghĩ, ta càng tin có những điều lớn lao hơn trong chuyện này. Ta nghĩ, mỗi chúng ta đều có lý do để được tuyển chọn. Như đêm qua, ta thật sự tin là mình có mặt bên Hindenburg để làm điều ta đã làm. Nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng nghĩ vậy làm ta có chút hy vọng rằng có lẽ chúng ta đúng là những người để hoàn thành công việc đó.

- Vậy thì, nếu chúng ta được chọn, ai đã là người làm cái việc tuyển chọn đó?

- Một câu hỏi thật chính xác. Ai có cái nhìn thấu suốt những chuyện sẽ xảy ra, để phá nước cờ của một kẻ như Saint Dane? Ta không biết. Nhưng dù là ai, người đó muốn Saint Dane phải bị thất bại. Điều đó có nghĩa, đó là một người tốt. Mà ta thì rất thích cái ý nghĩ có một người tốt, đầy quyền lực đứng về phía chúng ta. Có lẽ cháu được che chở nhiều hơn là cháu tưởng đấy.

Ông cười cười nói mấy lời sau cùng. Có thể như vậy không? Có thể có hẳn một kế hoạch lớn cho mọi công việc? Có một người ở quanh đây muốn ngăn chặn Saint Dane và đã tuyển quân là tụi mình? Nếu đúng như vậy, mình rất muốn biết người đó là ai. Có thể nhờ vậy, mình sẽ không cảm thấy quá cô đơn nữa. Mình nói:

- Ông là một người thông minh, ông Gunny ạ.

- Ta không phải là loại người khôn ngoan đâu. Chỉ mới tham gia được một thời gian ngắn, ta muốn được làm việc lâu dài hơn nữa kìa.

Mình xoay người, nhắm mắt, ngủ ngay trên trường kỷ. Lâu lắm rồi mình mới có một đêm hoàn toàn ngơi nghỉ.

Mình dành mấy ngày sau đó để hoàn tất nhật ký này và chia tay với mọi người. Mình cố tìm gặp Jinx, nhưng chị ấy đã rời khách sạn. Có lẽ như vậy cũng tốt, vì mình không biết nên nói gì nếu chị ấy hỏi về vụ Hindenburg. Dù chị ấy ở đâu, làm gì trong tương lai, mình vẫn âm thầm cầu chúc chị ấy gặp nhiều may mắn.

Mình chào các bạn nhân viên khách sạn. Dewey Todd rất phấn khởi vì cha cậu ấy vừa xây xong một khách sạn nữa tại Hollywood, và cậu ấy sẽ rời New York để điều hành khách sạn mới. Hai bạn tin nổi không? Dewey có riêng một khách sạn. Mình hy vọng cậu ấy sẽ học được cách điều hành khách sạn tốt hơn cách cậu ấy điều hành thang máy. Dewey chúc mình may mắn và dặn dò, nếu có dịp tới Hollywood, nhớ đến thăm cậu ấy.

Ngay sau khi chấm dứt nhật ký cuối cùng này trên Trái Đất Thứ Nhất, mình sẽ đưa cho ông Gunny bao bì. Ước gì mình có thể gửi cho hai bạn qua chiếc nhẫn. Nhưng mình e là nó mất luôn rồi... Còn khuya mình mới đi tìm cái nhẫn đó. Mình ngán tụi găng-xơ quá rồi.

Ngày mai mình sẽ đi tàu hỏa tới Stony Brook và đặt nhật ký vào hộp an toàn trong Ngân Hàng Quốc Gia. Bằng cách này, khi lịch xoay vòng, hai bạn có thể đến nhận. Sau đó, mình không biết phải gửi nhật ký về bằng cách nào nữa.

Vấn đề là mình sẽ rời nơi này để đi đâu? Veelox là đáp án hợp lý nhất, vì Saint Dane đã bảo là hắn đến đó. Nhưng liệu đó có phải là cách để hắn lại lừa mình vào một cái bẫy khác? Cho dù là đúng như vậy, thì mình cũng đâu còn lựa chọn nào khác?

Ở đầu nhật ký này, mình đã cho hai bạn biết mình đã chạm tới “bước ngoặt” của chính mình. Một phần là vì mình đã thấy cái cách Saint Dane âm mưu tàn phá các lãnh địa của Trái Đất. Đã nhìn thấy những điều đáng sợ như thế, thì không thể nhún vai xem thường được. Nếu trước đây mình không nhận biết được hết điều đó, thì bây giờ mình đã thực sự biết.

Nhưng có lẽ điều quan trọng hơn là cái giây phút mình chứng kiến ngôi nổ cháy trên trái hỏa tiễn sắp hủy diệt Hindenburg. Trong khoảnh khắc đó, mình biết phải làm gì, nhưng mình đã không làm.

Sai lầm của mình có khác gì những điều mình đã lên án Spader đâu? Mình đã để cảm xúc điều khiển y hệt Spader. Trong khi viết những dòng này, thú thật, mình rất nghi ngờ khả năng của một Lữ khách như mình. Saint Dane đặt mình bên trái hỏa tiễn để chứng tỏ một vấn đề. Hắn biết rõ mình không đủ khả năng để cho Hindenburg bị phá hủy. Điều đó có nghĩa, hắn biết cách điều khiển mình.

Mình không thể để chuyện đó xảy ra lần nữa. Mục tiêu đang ở quá cao. Giờ đây mình đã hiểu điều đó, hơn bao giờ hết. Nếu từ thất bại của mình trên Trái Đất Thứ Nhất đã giúp được điều gì, thì đó chính là mình đã hoàn toàn tự nguyện làm một Lữ khách.

Bằng cách này hay cách khác, mình sẽ theo đuổi điều đó tới cùng.

Như đã nhiều lần viết cho hai bạn, mình hy vọng hai bạn đang đọc những dòng này. Không biết bao giờ mình mới lại có thể viết tiếp và viết từ lãnh địa nào. Mình chỉ còn có thể khuyên hai bạn, hãy kiểm tra hộp an toàn trong ngân hàng mỗi ngày, thử xem có nhật ký mới chuyển về không. Mình sẽ không ngừng viết đâu. Không thể. Viết nhật ký làm mình tỉnh táo. Làm mình cảm thấy như hai bạn đang ở bên mình. Chúc vui vẻ, an toàn và hãy luôn nhớ tới mình.

Bạn của hai bạn,

Bobby

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #12

Chương 31

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

... Bạn của hai bạn, Bobby.

Courtney buông tập nhật kí cuối cùng xuống, nhìn Mark. Hai đứa vừa luân phiên đọc lớn nhật kí suốt năm tiếng, trong hầm làm việc của cha Courtney. Chúng đã ăn xăng-uych kẹp thịt gà tây, khoai chiên và cà-rốt. Mark uống rượu trái cây, Courtney uống nước lọc. Hai đứa chỉ nghỉ khi phải vào phòng vệ sinh, như một cuộc chạy ma-ra-tông và bây giờ mới đọc xong.

Courtney đặt mạnh cuốn nhật kí lên bàn trước mặt, nói:

- Mình sợ thót tim.

Mark mừng vì Courtney thú thật điều đó trước:

- Mình cũng vậy. Nếu ông Gunny không để Hindenburg nổ tung thì...
- Thì chúng ta chẳng còn ngồi đây mà nói chuyện đó.
- Chính xác. Không còn New York, không Stony Brook, không... chúng ta luôn.
- Mình sợ đến không dám nhìn ra ngoài. Lỡ thế giới thay đổi rồi thì sao?
- Không đâu. Các Lữ khách đã bảo đảm rồi mà.

Giọng Courtney đột nhiên hoảng loạn hơn:

- Mark, vụ này nghiêm trọng lắm. Sát ngay quê hương tụi mình.

Hai đứa lom lom nhìn chồng nhật kí đã xếp lại, ngẫm nghĩ. Sau cùng Mark nói:

- Chắc không sao đâu.
- Nói vậy là thế nào? Chính bạn đã bảo, sớm muộn gì Saint Dane cũng sẽ xuất hiện tại đây, đúng không?
- Ừa, mình đã nói vậy thật. Mình sợ trận chiến sẽ xảy ra trên Trái Đất Thứ Hai ngay từ đầu.
- Thì nó đã suýt xảy ra rồi đó!
- Nhưng biết không, từ sau khi đọc xong nhật kí cuối này, mình nghĩ chúng ta đã có cơ may thoát nạn rồi.
- Không đùa chứ?

- Nghĩ coi, nếu kế hoạch Hindenburg của Saint Dane sẽ hủy diệt được cả ba lãnh địa của Trái Đất, có lẽ sau cùng hẳn sẽ không đến đây đâu. Ý mình là, có lẽ hẳn đã toại nguyện rồi.

Courtney nhìn Mark, đầy hy vọng:

- Bạn nghĩ, “bước ngoặt” sẽ không có trên Trái Đất Thứ Hai này?

- Không. Mình nghĩ, bước ngoặt của Trái Đất Thứ Hai và Thứ Ba có thể là vụ phá hủy Hindenburg. Giống như ba đổi một. Chúng ta đã may mắn né được một đầu đạn khổng lồ.

Courtney ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Nếu thế thì tuyệt quá còn gì! Nhưng làm sao chúng ta có thể biết chắc là như vậy được?

- Đó mới là vấn đề. Chúng ta sẽ không thể nào biết chắc được.

Hai đứa ngưng một lúc. Courtney ngó Mark lom lom, rồi hỏi:

- Bạn có vẻ thất vọng?

- Mình? Không, bạn đùa à? Mình hoàn toàn thoải mái. Mình chỉ hy vọng là mình đã đúng.

Cất nhật kí vào ba lô, Mark nói tiếp:

- Mình nghĩ, từ nay tui mình nên cất nhật kí vào hộp an toàn trong ngân hàng. Như vậy sẽ an toàn hơn trong ngăn kéo bàn trên rầm thượng nhà mình.

- Tốt. Tám giờ sáng mai mình sẽ tới nhà bạn. Hai đứa mình sẽ gom tất cả nhật kí đem gửi vào ngân hàng.

Về tới nhà, Mark vào phòng ngủ, đọc lại vài đoạn trong chuyến phiêu lưu của Bobby. Nó muốn tìm bằng cứ để chứng minh cho giả thuyết của nó về Trái Đất Thứ Hai. Càng đọc, nó càng vững tin Trái Đất Thứ Hai được an toàn.

Và điều đó làm nó buồn.

Courtney đã rất hiểu Mark, khi bảo nó có vẻ thất vọng. Nó thất vọng thật. Không phải vì nó mong Trái Đất Thứ Hai gặp tai ương; nó thất vọng vì cảm thấy bị bỏ rơi. Bây giờ Bobby đã có một cuộc sống mới. Thật không thể chịu nổi khi Bobby tuyên bố Spader là người bạn thân nhất. Quá đau! Nó và Bobby không hề rời nhau từ khi hai đứa còn chập chững biết đi. Bây giờ hai đứa càng lúc càng xa nhau.

Dù không bao giờ thú thật điều này với Courtney, Mark đã tưởng tượng đến cái ngày Saint Dane tiến tới Trái Đất Thứ Hai. Lúc đó Bobby sẽ phải trở về, và hai đứa sẽ cùng nhau lập mưu đánh đuổi loài quỷ quái. Nhưng bây giờ thì... cơ hội đó dường như sẽ không bao giờ tới. Nếu Saint Dane không tấn công Trái Đất Thứ Hai, Bobby sẽ chẳng có lý do nào để về nhà.

Đêm đó Mark đi ngủ với cảm giác vừa bị hụt mất một chuyến phiêu lưu.

Sáng hôm sau, việc đầu tiên sau khi Courtney đến nhà Mark là hai đứa gom hết mười hai cuốn nhật kí của Bobby vào ba lô. Di chuyển cả đồng nặng nề này cũng làm hai đứa ngại, nhưng chúng cảm thấy rất bổ công. Kho chứa của Ngân hàng Quốc gia ở Stony Brook an toàn hơn cái bàn gỗ trên gác xép của Mark nhiều.

Trên đường tới ngân hàng, Mark quyết định kể cho Courtney là nó đã cảm thấy thế nào. Hai đứa đã từng thỏa thuận phải cho nhau biết hết những gì có liên quan tới Bobby và những cuốn

nhật kí. Việc Mark nói dối chuyện thằng Andy Mitchell phát hiện ra nhật kí đã gây quá nhiều phiền toái rồi. Kể từ lần đó, Mark đã hứa sẽ không giấu giếm bất cứ điều gì.

Vậy là trên đường tới ngân hàng, Mark thú thật với Courtney là nó đã mong Saint Dane tới Trái Đất Thứ Hai, để hai đứa có thể tham gia với lực lượng của Bobby, cùng nhau chống tội ác. Nó tin là cô bạn sẽ thông cảm.

Nhưng Courtney hét toáng lên:

- Bạn điên à?

Cô bé không thông cảm. Dù chỉ là một tí ti.

- Đây đâu phải trò đùa, hả Mark? Ngồi thoải mái trên ghế đệm, vừa nhấm nháp cà rốt vừa đọc thì quá dễ, nhưng tham gia thật sự lại là chuyện hoàn toàn khác hẳn.

- Mình biết...

- Giống như xem truyền hình trực tiếp. Thấy người ta làm đủ trò điên khùng, như nhảy qua những nhà cao tầng, sống trên đảo hoang mà không lương thực, hoặc ăn côn trùng... mình tưởng chẳng có gì là khó khăn cả. Nhưng đó là vì, chúng ta có thể tắt ti-vi và... đi ngủ, và biết rằng bữa điểm tâm sẽ có trên bàn vào buổi sáng. Nếu Saint Dane xuất hiện tại đây, chúng ta không thể tắt ti-vi và đi ngủ được.

- Mình hiểu...

- Hiểu... thật không? Cho bạn biết mình nghĩ gì nhé. Mình nghĩ, bạn có vẻ giống Spader.

Nhăn nhó, khổ sở vì nhận xét của cô bạn, Mark đập lại:

- Là sao?

- Spader lo cho bản thân Spader nhiều hơn lo bảo vệ Halla. Đó là lý do Bobby đã bảo anh ta nên về nhà. Nếu bạn hy vọng Saint Dane tới đây, để bạn có thể phiêu lưu cùng Bobby, là bạn nghĩ về bạn nhiều hơn là nghĩ về Trái Đất Thứ Hai.

- Thôi, đủ rồi. Hiểu rồi. Mà mình có thể làm được gì nào. Mình không thể hú hồn Saint Dane, mời nó đến dùng bữa trưa được đâu.

Hai đứa nhìn nhau phì cười. Hình ảnh Mark hú hồn Saint Dane tếu không chịu nổi.

Courtney cười nói:

- Xin lỗi, Mark. Mình không định chọc giận bạn đâu. Mình chỉ sợ, vậy thôi.

- Mình cũng sợ chứ bộ. Nhưng không muốn bạn biết mình đã cảm thấy sao. Tội mình đã hứa không giấu nhau điều gì đúng không?

- Ừa, xin lỗi, mình ngốc thật. Mình hiểu, đọc tất cả những chuyện này, mà không làm được gì, cứ ầm ứ như phải ngồi suốt trên ghế dự bị trong một trận cầu lớn vậy.

Mark nhún vai. Nó hiểu cô bạn nói gì. Trong bất kỳ trận bóng lớn nhỏ nào, chỗ của nó cũng chỉ là... hàng ghế dự bị. Có vẻ như trong vụ này, nó cũng sẽ phải ngồi ở hàng ghế dự bị.

Hai đứa tới ngân hàng vừa đúng giờ mở cửa. Courtney đi trước, bước qua cánh cửa xoay. Đúng lúc Mark định bước theo, bỗng một cảm giác là lạ làm nó đứng khựng lại. Chính Mark cũng không hiểu vì sao. Hay có người đang quan sát hai đứa?

Nó nhìn quanh đường phố. Nhiều cửa hàng đã mở. Một số chủ hiệu đang lau chùi kính quầy hàng bằng nùi cao su, những người khác đang mở những tấm bạt che đủ màu sắc treo trên lối vào. Một viên cảnh sát đứng giữa ngã tư, điều khiển giao thông. Không có gì khác thường. Mark không hiểu sao nó lại cảm giác là lạ như vậy. Nó nhún vai, bước vào ngân hàng.

Hai đứa tiến thẳng tới bàn Cô Jane Jansen. Người đàn bà khó dăm dăm đang gò mình trên bàn phím vi tính, trông rất bận rộn...

... Chơi game đánh bài.

Courtney hỏi:

- Bà đang bận ạ?

Cô Jane Jansen hốt hoảng tắt game. Khi biết ai vừa hỏi, mặt bà ta càng cau có hơn. Mark nghĩ, nếu bà ta hóp má mạnh hơn nữa, cả khuôn mặt sẽ bị chui tọt hết vào miệng.

Cô Jansen nghiêng răng, hỏi:

- Tôi giúp được gì đây, hai nhóc?

Mark lễ phép trả lời:

- Chúng cháu muốn sử dụng hộp an toàn ạ.

Courtney châm chọc:

- Nhưng nếu bà bận, bọn cháu đợi được mà.

- Tôi không nghĩ hai đứa nhớ mang theo chìa khóa đâu nhỉ?

Mark rút từ dưới sơ mi sợi dây đeo trên cổ. Giờ có hai chìa khóa móc trên dây. Một chìa khóa bàn trên rằm thượng, một chìa khóa hộp an toàn.

Courtney nói:

- Ngạc nhiên chưa!

- Theo tôi.

Vừa nói Cô Jane Jansen vừa lách mình ra khỏi bàn. Trông bà ta bức bối ra mặt vì bị gián đoạn trò chơi điện tử.

Mark và Courtney đã thuộc đường rồi. Cô Jane Jansen đưa hai đứa qua cửa vòm hình tròn, tiến vào trong kho, rồi đến thẳng bức tường đầy cửa bảo vệ những hộp an toàn ký gửi.

- Cần phải mở dùm không đây?

Bà ta cộc cằn hỏi như muốn làm cho xong việc. Courtney nói ngay:

-Ồ không, tội cháu làm được. Bà cứ trở lại chơi game tiếp đi.

Cô Jane Jansen cố nhin. Dù sao chúng cũng là khách hàng. Bà ta quắc mắt nhìn hai đứa rồi bỏ đi.

Courtney phì cười:

- Mình thương bà ấy ghê đi ta ơi.

Trong khi Courtney mở cửa, Mark lấy tất cả mười hai nhật kí từ ba lô ra, xếp vào hộp sắt to. Vẫn còn nhiều chỗ để chứa những nhật kí sau này nữa. Sau đó nó đóng ngăn kéo, đóng cửa và Courtney khóa lại. Mark đeo sợi dây chìa khóa lên cổ. Bây giờ nhật kí đã được an toàn hết mức.

Khi trở ra, chúng không buồn ghé chào Cô Jane Jansen, vì không muốn làm phiền bà ta chơi game lần nữa. Ra khỏi kho, chúng bước qua tiền sảnh, và khi gần tới cửa trước thì...

- Mấy nhỏ, khoan đã!

Là cô Jane Jansen. Bà ta hấp tấp nện gót lách cách trên sàn đá cẩm thạch, tiến lại hai đứa. Hai mắt sáng rực, má đỏ lên, bà ta giận dữ nói:

- Tôi muốn hai cháu nhớ cho một điều, hai cháu có thể là khách hàng của ngân hàng, nhưng không có nghĩa ngân hàng phải có trách nhiệm kiểm luôn cả việc đưa thư.

Mark và Courtney nhìn nhau. Hai đứa chẳng hiểu bà ta định nói gì. Courtney nói:

- Xin bà nói rõ hơn?

Cô Jane Jansen đưa lên một bao giấy màu nâu, cỡ bằng một bao bì thực phẩm, dưới đáy lổm đổm ướn.

- Khi hai đứa vào kho, có người tới yêu cầu tôi đưa cho hai đứa bao này. Đây không phải là nhiệm vụ của ngân hàng. Chẳng biết là bao gì, mà bốc mùi phát khiếp lên được.

Courtney tò mò cầm cái bao. Mark hỏi:

- Ai thế ạ?

- Không biết. Không hỏi. Tôi nói rồi, tôi không phải là người đưa thư.

Courtney thận trọng hé mở gói, nhìn vào trong. Bên trong có ba hộp màu trắng và một chai rượu trái cây, hai lon trà đá. Cô bé đưa cái bao cho Mark. Mark nhìn vào trong bao và cũng ngần ngại như Courtney. Trong bao còn có một mảnh giấy gấp đôi. Mark lấy ra, đọc lớn:

- Chẳng bao giờ là quá sớm khi thưởng thức khoai chiên của cửa hàng Cầm Viên vào buổi sáng. Hãy gặp mình tại công viên bỏ túi.

Mark nhìn Courtney, nói thêm:

- Ký tên: B.

Có thể như vậy được sao?

Cô Jane Jansen hỏi:

- Hiểu gì không?

Courtney thò tay vào bao, lấy ra hộp khoai chiên, đưa cho người phụ nữ quàu quạu của ngân hàng:

- Hiểu hoàn toàn. Đây này, tiệc liên hoan đó.

Hai đứa chạy ra khỏi ngân hàng, để Cô Jane Jansen lại với hộp khoai chiên nhộp nháp dầu trên tay. Bà ta vừa định quăng vào thùng rác, nhưng mùi béo ngậy như thấm vào bà. Cô Jane Jansen tăng hắng, nhìn quanh. Thấy không ai dòm ngó, bà ta rảo bước trở lại bàn cùng gói khoai chiên.

Phóng như bay khỏi ngân hàng, Mark và Courtney chạy dọc đại lộ, tiến tới công viên bỏ túi. Đại lộ cắt ngang trung tâm Stony Brook với nhiều cửa hàng nhỏ, quán ăn và hiệu sách. Đây là nơi tập trung đám trẻ của thị trấn, nhưng vì còn quá sớm, bọn nhóc chưa dậy nên chưa thấy chúng xuất hiện.

Công viên bỏ túi nằm giữa chừng đại lộ, là nơi tụ tập quen thuộc của đám trẻ. Trước kia, tại đây từng có một cao ốc, giờ là khoảng trống giữa hai nhà cao tầng và được làm đẹp bằng bồn hoa cây cảnh và những băng ghế đá.

Courtney tới trước, dáo dác nhìn vào công viên.

Gần như vắng tanh. Chỉ thấy có một người, nhưng không phải người hai đứa muốn gặp. Cuối cùng, Mark đã đuổi kịp Courtney và cũng thấy người đó. Và nó xui lợ. Không phải là Bobby. Người này già hơn, cao hơn Bobby. Hắn còn để đầu đinh. Tóc vàng khè và đeo cặp kính râm tròn xoe. Trông hắn như một tay hip hop trượt ván đến từ New York, không phải là Bobby Pendragon ở Stony Brook. Courtney và Mark e dè lại gần. Courtney đưa bao giấy dính dầu lên hỏi:

- Anh gửi cái này cho chúng tôi phải không?

Gã đó lừ lừ ngồi xuống, hai khuỷu tay chống lên lưng ghế. Khi nói, thậm chí hắn không thèm nhìn Mark và Courtney, vẻ rất ngẫu:

- Tôi nghĩ, điều đó trả lời cho câu hỏi của tôi rồi.

Mark lắp bắp:

- Câu... câu hỏi gì?

- Câu hỏi là, chẳng biết quanh đây có ai nhận ra... mình không?

Hắn lột kính, để lộ ra đôi mắt. Nhìn thẳng Mark và Courtney, hắn nhăn nhở cười toe toét:

- Gần đây có đọc được nhật kí nào hay hay không?

Ôi trời! Đúng là Bobby rồi.

Chương 32

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Mark và Courtney đứng chờ người. Bobby nhảy dựng lên và ba đứa ôm xiết lấy nhau. Không đứa nào thốt một lời. Không lời nói nào diễn tả hết tình cảm của chúng lúc này. Sau cùng, Bobby đứng lùi lại, nói:

- Chúng ta phải thật bình tĩnh. Đừng để ai nhận ra mình.

Courtney sôi nổi nói:

- Mình không thể nào nhận ra bạn, thề đó. Bạn... già hơn nhiều.

- Ờ, hai bạn cũng vậy.

Bobby nói, rồi nhìn Courtney từ đầu đến chân:

- Già khú khụ rồi.

Courtney không biết nên đỏ mặt hay thoi cho thẳng bạn một cái. Cô bé làm cả hai.

- Ui da!

Bobby la oai oái, rồi cười nói:

- Trời đất, cả năm rồi chúng mình mới gặp lại nhau. Chúc mừng sinh nhật, Mark.

- Cảm ơn. Đây là món quà bất ngờ nhất.

Courtney hỏi:

- Còn vụn tóc vàng khè này là sao?

- Mình nhuộm tại mỹ viện khách sạn, trước khi đi khỏi Trái Đất Thứ Nhất. Họ tưởng mình khùng. Đây đâu phải mốt 1937. Nhưng mình không muốn bất cứ ai nhận ra mình tại đây.

Mark bảo:

- Mình có cả triệu câu muốn hỏi đây.

Bobby đề nghị:

- Tụi mình đến nơi khác đi. Chỗ này là nơi công cộng mà.

Ba đứa đi xuôi đại lộ, tới eo Long Island và công viên rừng rộng lớn của thị trấn. Tại đây ba đứa có thể lẫn khuất trong cây cối và không sợ ai làm phiền. Ba người bạn tìm được một điểm tách biệt, râm mát và cùng ngồi bên nhau như một buổi đi picnic.

Vừa nhai đầy miệng khoai chiên, Bobby vừa nói:

- Ôi, mình nhớ món này quá. Khoai tây chiên ngon nhất thế giới. Tất cả mọi thế giới.

Mark và Courtney chẳng thiết tới ăn. Chúng đã có Bobby, đang ngồi ngay trước mắt. Có biết bao chuyện để nói, nhai nhóp nhép phí thì giờ. Mark hỏi:

- Sao bạn biết hôm nay tụi mình đến ngân hàng?

- Mình đoán, nếu cậu nhận được nhật kí của mình vào sinh nhật của cậu hôm thứ bảy tuần rồi, sớm nhất thì sáng nay các cậu mới có thể trở lại đây để kiểm tra hộp ký gửi đồ.

Mark phục lăn:

- Thông minh!

Bobby khiếm tốn đáp:

- May mà đoán trúng thôi.

Courtney hỏi:

- Sao bạn lại về nhà? Bạn đã viết là sẽ tới Veelox cơ mà.

Bobby không trả lời ngay. Mark và Courtney thấy hình như câu trả lời làm Bobby phiền muộn. Nó trầm ngâm nói:

- Kế hoạch là vậy, nhưng tới phút chót mình đã không thể đi được.

Courtney hỏi:

- Saint Dane đã xuất hiện ở một nơi khác?

- Không. Mình chỉ nghĩ là... À, thật ra là... mình muốn được nghỉ xả hơi.

Courtney bảo:

- Chẳng trách bạn được.

- Nhưng không chỉ là vậy. Mình sợ, càng hiểu thêm về Lữ khách, mình càng quên mình là Bobby Pendragon. Mình cảm thấy như mình đang đổi thay. Có lẽ đó là điều phải xảy ra, nhưng mình không thể nói là mình hạnh phúc vì điều đó.

Ba đứa nhìn nhau. Đúng vậy. Thời gian đã đổi thay. Kỷ niệm của Bobby về Mark và Courtney hoàn toàn bền vững, nhưng hai người bạn đang ngồi trước mặt nó không hoàn toàn giống như trong kỷ niệm. Bobby nói tiếp:

- Mình nghĩ, cần phải tự kiểm tra lại bản chất thật sự của mình. Mình không muốn quên mình là ai, từ đâu tới. Có thể mình sẽ ở lại đây mấy ngày, chỉ để thanh thản lại. Các bạn đã biết mọi chuyện về mình, bây giờ mình muốn biết chuyện gì đã xảy ra với hai bạn thời gian qua. Tụi mình đi lang thang một chút được không?

Courtney kêu lên:

- Sao lại không được? Tuyệt quá đi chứ!

Mark bảo:

- Nhưng như thế mạo hiểm lắm. Người ta vẫn nháo nhào tìm kiếm bạn và gia đình đó.

Bobby cười lớn:

- Ờ, mình cũng đoán vậy. Nhưng hai bạn còn không nhận ra mình thì làm sao người khác nhận ra.

Courtney hỏi Mark:

- Ba má bạn ở Florida tuần này, phải không?

Mark lùng khùng đáp:

- Ừa.

Bobby cười cười hỏi:

- Ông bà già để bạn ở nhà một mình à?

- Ê! Mình mười lăm tuổi rồi đó. Ba má tin mình. Vả lại... nhà dì mình chỉ cách hai khu phố.

Courtney nói ngay:

- Tốt rồi. Bobby có thể ở với bạn!

Bobby nhìn Mark:

- Được không?

Mark suy nghĩ một chút, rồi ngoác miệng cười:

- Bạn khùng à? Mình thích mê đi ấy chứ.

Suốt tuần lễ sau đó, Bobby cố dẹp bỏ khỏi đầu ý nghĩ nó là một Lữ khách. Trong những ngày đặc biệt ít ỏi này, nó sẽ làm như chỉ là Bobby Pendragon bình thường.

Hầu hết thời gian đó, ba đứa gặp nhau tại nhà Mark, cùng nhau ngồi tán hàng giờ đủ thứ chuyện trên đời. Mark và Courtney cập nhật cho Bobby về chuyện ban nhạc nào đang “hot” nhất, ai còn ai mất. Chúng thuê phim về xem, nghe nhạc và xem ti-vi, tán dóc về đám bạn trong trường, đứa nào đang hẹn hò với đứa nào.

Courtney cho Bobby biết nhỏ đã tham gia giải vô địch dã cầu. Mark khoe rô-bốt sát thủ của nó đã chiếm giải nhất trong hội chợ khoa học tiểu bang. Nó cũng kể cho Bobby nghe về ước mơ một ngày nào đó được vào trường kỹ thuật và hy vọng được vào chương trình không gian.

Chúng còn đến cả thư viện để tra cứu. Bobby muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho Jinx Olsen và Winn Farrow. Thông tin của thư viện trên Trái Đất Thứ Hai chỉ bằng một phần tít của thư viện Trái Đất Thứ Ba, nhưng cũng tạm đủ. Ba đứa khám phá ra, Winn Farrow đã không sống lâu để hưởng niềm vui chiến thắng Max Rose. Hắn bị giết trong vụ cướp ngân hàng vào tháng Sáu năm 1937. Bí mật của câu hỏi, kẻ nào thật sự đã hạ Hindenburg, đã chết theo hắn.

Tin tức về Jinx Olsen khá hơn nhiều. Bobby run lên vì xúc động khi được biết: Chiến tranh Thế giới Thứ Hai bùng nổ, Jinx đã giả trai gia nhập binh chủng không quân, đã bay nhiều phi vụ oanh tạc quân Đức và được ban thưởng huy chương Phi dũng Bội tinh. Jinx đã được sống đúng như mơ ước. Sau khi xuất ngũ, Jinx về sống tại Maine, lập gia đình và có ba con.

Thế rồi cả ba đứa ăn bánh pizza, mì Ý, món ăn Tàu, kem, hamburger... Ít nhất một ngày một lần, chúng ăn gà và khoai tây chiên của cửa hiệu Cầm Viên.

Chúng đi bơi tại eo biển, và chắc chắn là Courtney mặc bộ bikini hồng như Bobby đã nhắc tới trong nhật kí. Bobby rất cảm kích về điều này. Nó còn nhận thấy Courtney nẩy nở và đẹp hơn lần cuối cùng nó thấy cô bé mặc bộ áo tắm này, nhưng nó không nói ra phát hiện của mình. Kỳ cục lắm. Chúng còn được xem Courtney chơi dã cầu. Cô hy vọng sẽ được vào một trường cao đẳng lớn để chơi dã cầu và bóng đá. Tuy nhiên bóng đá mới là niềm yêu thích thực sự của Courtney. Cô mơ ước được vào đội tuyển quốc gia.

Mỗi khi ra ngoài chúng làm đủ cách để không ai nhận ra Bobby. Nhưng một lần trên đường đạp xe ra bãi biển, ba đứa vừa ngừng trước đèn đỏ thì Trung úy Hirsch – người đang điều tra vụ mất tích của gia đình Pendragon – cũng ngừng xe sát bên.

Tim Mark suýt ngừng đạp. Nhưng Courtney bình tĩnh mỉm cười, vẫy tay. Chỉ Bobby là tỉnh bơ, vì nó đâu biết ông ta là ai. Đèn xanh. Hirsch bình thần lái xe đi. Dù sao, Bobby trông không giống như xưa nữa.

Ba đứa đã gói ghém niềm vui và tình bạn của một năm vào trong một tuần. Mỗi đêm, không đứa nào ngủ được đến ba tiếng. Nhưng có một qui định: không đứa nào được phép đả động bất cứ điều gì tới Lữ khách. Tuyệt đối không có ngoại lệ. Thỉnh thoảng Mark chạm tới vấn đề, Bobby tảng lờ như không nghe thấy. Mark hiểu ý, không nói gì thêm nữa. Cả ba đứa đều làm như không gì quan trọng hơn việc nên mượn DVD nào, hoặc bàn tán liệu đội Yankees có hạ Red Sox lần nữa không. Đó mới là điều Bobby thật sự cần. Nó nạp thêm năng lượng cho Bobby và làm Bobby cảm thấy là người.

Nhưng nhiều ngày sau, Bobby bắt đầu thấy bồn chồn. Không phải nó không vui – nó đã thật sự vui – nhưng nó biết niềm vui này không thể kéo dài. Khi đã hoàn toàn thoải mái, tâm trí nó lại đổi chiều. Càng cố quên, nó càng luôn nghĩ đến Saint Dane đang ở đâu đó, âm mưu tạo ra một thế giới đầy đau khổ.

Mark cũng nhận ra sự thay đổi trong Bobby. Bobby chỉ thoải mái vui vẻ được một hai ngày. Rồi Mark thấy Bobby không còn hay chuyện trò nữa. Nhiều khi, tâm trí Bobby như ở tận đâu đâu. Mark không dám hỏi. Nó sợ làm hỏng tuần lễ tuyệt vời của ba đứa với nhau. Mark không muốn thời gian này chấm dứt, dù biết chuyện đó sẽ phải xảy ra.

Rồi một đêm, nhân cơ hội hai đứa trần trọc không ngủ được, Mark đem vấn đề cấm kỵ ra, ngập ngừng nói với Bobby:

- Bobby này... Mình muốn trở thành một phụ tá.

Câu hỏi làm Bobby bất ngờ:

- Hả? Vì sao cậu lại có ý tưởng đó?

Thấy lần này Bobby không lảng tránh, Mark có can đảm dẫn tới:

- Cậu biết đó, phụ tá là những người giúp Lữ khách. Họ sống tại các lãnh địa, đem quần áo

tới ống dẫn và giúp Lữ khách tới các nơi, và...

Bobby ngắt lời:

- Mình biết họ là ai. Nhưng không biết một tí gì về họ. Mình chưa gặp một người nào trong số họ.

- Nhưng họ có mặt tại đó...

- Ừ, mình cũng đoán vậy.

Bobby không tỏ ra có chút sốt sắng nào. Thực tế đã trở lại. Thời gian nghỉ hè đã kết thúc rồi. Không thể cố làm ngơ được nữa. Đã đến lúc trở lại cuộc chiến. Bobby thở dài, ngáp ngừng lần cuối, rồi thoát trở lại phong thái của một Lữ khách:

- Vì sao, Mark? Điều gì làm cậu muốn trở thành một phụ tá?

- Rất nhiều lý do. Mình muốn được giúp một tay. Sao có thể ngồi ì ra đó, chẳng làm được gì, trong khi có kẻ đang cố phá hủy vũ trụ và làm hại bạn thân nhất của mình. Đọc nhật kí của cậu làm mình thay đổi nhiều thứ.

Bobby gật. Nó hiểu hồn phách Mark đang ở đâu. Nó trầm ngâm nói:

- Điều buồn cười là, mấy ngày nữa cậu và Courtney sẽ bắt đầu niên khóa mới tại trung học Davis Gregory, và điều thật sự mình mong muốn nhất là quên bém việc mình là Lữ khách để được đến trường cùng các bạn.

- Nhưng cậu không thể.

- Phải, mình không thể.

- Còn một lý do khác nữa...

Nói đến đây, Mark ngừng một lúc trước khi nói tiếp điều mà nó biết là một vấn đề rất khó nuốt:

- Mình sẽ không bỏ rơi cậu như... Spader đâu.

Bobby nhăn mặt, gay gắt:

- Spader không bỏ rơi mình. Anh ta chỉ mất phương hướng, không biết điều gì là quan trọng.

Nhận ra là đã chạm được vào dây thần kinh nhạy cảm nhất của Bobby, Mark thừa thế nói liền:

- Mình biết. Nhưng mình chỉ muốn cậu hiểu là mình sẽ luôn sẵn sàng che chở cho cậu, dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

- Courtney nghĩ sao về chuyện này?

- Tụi mình chưa chính thức bàn về vụ này. Nhưng bảo đảm là, nếu hai đứa mình có cơ hội, nhỡ ấy sẽ nhảy vào cuộc ngay. Cậu rành Courtney quá mà.

Bobby phì cười. Đúng, nó quá rành Courtney:

- Mình sẽ tìm xem mình có thể làm được gì. Nếu có cơ hội để các bạn làm được điều gì, mình sẽ báo cho cậu biết.

Với Mark, vậy là quá ổn rồi. Bây giờ nó đã có thể hy vọng sẽ cùng Bobby thi hành nhiệm vụ. Đêm đó gần như nó không ngủ được, vì đầu óc quá hưng phấn với những chuyện có thể xảy ra.

Bobby cũng trần trọc, nhưng với một nguyên nhân khác hẳn. Nó biết thời gian trên Trái Đất Thứ Hai này đã kết thúc rồi. Nó cần phải đến một nơi khác, thi hành những việc đã dành sẵn cho nó. Ngày mai, một lần nữa, nó lại sẽ nói lời chia tay với bạn bè, để nhảy lại vào cuộc chiến. Những ý nghĩ đó cứ luẩn quẩn trong tâm trí trong khi nó cố ngủ, nhưng để gì ngủ nổi, khi một ý nghĩ bỗng xua tan những điều khác trong đầu...

Saint Dane ở đâu? Hắn đang định giở trò gì? Và khi tìm được hắn, nó có đủ mạnh để hạ nổi hắn không?

Chương 33

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Hôm sau, Courtney tới nhà Mark từ sáng sớm. Tất cả đã sẵn sàng cho một ngày nữa trên bờ biển. Cô bé làm một bó xăng-uych xúc xích Ý, mặc sẵn bikini hồng bên trong quần soọc và áo thun. Chỉ còn hai ngày nữa là hết hè. Hai ngày, trước khi Courtney và Mark bắt đầu vào trường trung học Davis Gregory. Courtney biết, ngay khi vào trường mới, cuộc sống lại sẽ đổi thay. Không chỉ vì chúng phải xa mái trường trung học cơ sở thân quen mà còn vì Bobby sẽ lại ra đi. Không thể khác được. Mấy ngày cuối cùng này như sự kết thúc của một thiên niên kỷ. Cô bé muốn được hưởng trọn vẹn mấy ngày này.

Nhưng hình như mọi chuyện không như cô bé mong muốn.

Courtney nhận ra ngay điều đó khi bước vào nhà Mark. Không khí đã hoàn toàn thay đổi. Mấy hôm trước, mỗi khi vào nhà, cô thấy hai thằng bạn nếu không chơi game Nintendo, thì cũng đang xem tivi hay nghe nhạc. Hôm nay trong nhà im phăng phắc. Bobby và Mark thì thầm nói chuyện trong phòng khách. Không khí thật nặng nề. Courtney có cảm giác như bước vào một phòng cách ly trước một trận cầu và người nào cũng đang bồn chồn chờ đợi. Cô hỏi Bobby:

- Bạn đi hôm nay, phải không?

Bobby gật đầu. Courtney ngồi phịch xuống bên nó:

- Vậy là từ nay, chỉ khi nào nhận được nhật kí mới biết được tin tức về bạn?

- Chắc vậy.

Tất cả đều bối rối lặng im. Cả ba đứa đều biết, ngay khi Bobby bước ra khỏi cửa, cuộc sống của chúng sẽ hoàn toàn thay đổi. Đã hết rồi một tuần lễ tuyệt vời.

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo. Mark chụp điện thoại lên, nói:

- Chắc là ba má mình. A lô.

Giọng người nói rất trầm:

- Chào. Phải Mark Dimond không?

Mark không nhận ra được giọng ai:

- Phải. Ai đó?

- Cháu không biết ta đâu, Mark. Tên ta là Vincent Van Dyke.

Mark ngạc nhiên kêu lên:

- Ông Gunny hả?

Bobby đứng bật dậy, giật điện thoại từ tay Mark:

- Ông Gunny?

- Sao rồi, chú lùn? Nghỉ hè vui vẻ chứ?

- Có gì không ổn sao? Ông đang ở đâu? Ông khỏe không?

Gunny phì cười:

- Oa oa oa! Từ từ thôi. Mọi chuyện đều ổn. Ta đang ở Trái Đất Thứ Hai.

- Cháu cũng đoán vậy. Nhưng ở chỗ nào? Ông làm gì tại đây?

- Bobby, ta cần gặp cháu ngay. Có chỗ nào gặp nhau được không? Ta có thể tự tìm đến cháu được, đừng lo.

Bobby nhìn hai bạn:

- Ông Gunny muốn gặp mình. Ông ấy đến đây được không?

Mark nói ngay:

- Không được đâu. Ba má mình sắp về tới rồi.

Bobby nhìn Courtney, cô bé lắc đầu:

- Má mình đang ở nhà. Không thể cắt nghĩa chuyện này với bà được.

Bobby suy nghĩ thật nhanh, rồi chợt nảy ra một ý:

- Ông Gunny, ông đang ở đâu?

- Thành phố New York.

- Vậy hãy ghi địa chỉ này. Đây là quê cháu, Stony Brook. Số 2 Linden Place.

Mark và Courtney nhìn nhau. Chúng quá biết số 2 Linden Place ở đâu. Cả tuần nay chúng đã phải né tránh nơi đó. Đó là nơi Bobby lớn lên. Giờ chỉ còn là một bãi đất trống. Ngôi nhà đã biến mất kể từ khi Bobby Pendragon biến đi một cách đầy bí ẩn.

Ông Gunny nói:

- Ta sẽ tìm được. Một giờ nữa gặp nhau tại đó.

- Ông chắc mọi chuyện ổn cả chứ?

- Hẹn gặp cháu.

Ông Gunny gác máy. Courtney hỏi:

- Có nên hẹn ông ta tại đó không? Nghĩa là... việc trở lại đó có khó khăn cho bạn quá không?

Bobby nhún vai:

- Mình không thể giả bộ mãi như mọi chuyện chưa hề xảy ra được nữa.

Số 2 Linden Place chỉ cách nhà Mark một đoạn đường ngắn. Vì vậy trước khi đi gặp ông Gunny, chúng còn ới thời gian. Không thể bỏ phí bánh xăng-uych xúc xích của Courtney được. Ngồi quanh cái bàn trong bếp nhà Mark, ba đưa đều cố gắng huyền thuyên, né tất cả những gì đang thật sự chất chứa trong lòng. Toàn chuyện tầm phào. Sau cùng Bobby đứng dậy nói:

- Tới giờ đi rồi.

Mark và Courtney không biết phải nói gì. Thật vậy sao? Thật sự đã đến giờ phải nói lời tạm biệt rồi sao?

Mark bảo:

- Trong nhật kí sau, nhớ cho tụi mình biết ông Gunny nói gì với cậu nghe.

- Sao? Hai bạn đi cùng mình mà.

Tim Mark rộn ràng vì mừng rỡ. Courtney hỏi:

- Thật không?

- Thật trăm phần trăm. Mình không giữ bí mật gì với hai bạn hết.

Cả ba ra khỏi nhà, đi bộ qua vùng ngoại ô yên tĩnh, tới số 2 Linden Place. Lần sau cùng ba đưa đi trên đoạn đường này, là khi Bobby mong gặp lại gia đình sau chuyến phiêu lưu tới Denduron. Đó là khoảnh khắc đứt từng khúc ruột khi lần đầu Bobby nhận ra nhà nó, và cả cuộc đời nó, không còn nữa. Cả ba đưa đều biết sự trở lại này quả là quá khắc nghiệt với Bobby.

Chỉ năm phút sau ba đưa đã tới nơi. Không ai nói tiếng nào trong khi Bobby đứng trước bãi đất trống. Cỏ dại mọc tràn lan, làm mảnh đất càng thêm tiêu điều ảm đạm. Bobby vừa định bước vào khoảnh đất, nhưng bỗng khựng lại trên vỉa hè. Mark và Courtney nhìn nhau khi thấy mắt Bobby nhòa lệ.

Một tiếng còi xe vang lên, cả ba đều quay lại, để thấy một chiếc xe Limousine dài, đen nhánh vừa ngừng lại sát lề đường. Chúng nhìn nhau đầy thắc mắc. Chúng đâu có chờ đợi chuyện này. Rồi cửa sau xe mở và người bước ra chính là Gunny Van Dyke. Ông mặc bộ vét và cà-vạt màu sẫm trơn đúng kiểu 1937.

Vừa rảo bước tiến lại ba người bạn, ông vừa cười nói:

- Chào mọi người.

Bobby vừa định mở miệng giới thiệu hai bạn, ông Gunny nói ngay với nụ cười thân mật:

- Ta biết họ là ai rồi. Courtney Chetwynde và Mark Dimond. Rất vui được làm quen với hai cháu.

Trong khi ba người bắt tay nhau, Courtney e dè nói:

- Ông Gunny, ông là người hùng của cháu đó.

- Ta à?

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Gunny, Courtney bảo:

- Bất kỳ ai cứu Trái Đất khỏi bị hủy diệt đều là anh hùng trong sách của cháu.

Ông Gunny ha hả cười. Mark hỏi:

- Chúng cháu ở lại đây có sao không? Nghĩa là, ông và Bobby còn phải bàn chuyện riêng.

- Không. Các cháu ở lại đây càng tốt, vì chuyện này có liên quan tới hai cháu.

Mark và Courtney nhìn nhau. Lạ thật. Chuyện gì mà lại có thể liên quan tới hai đứa? Bobby chỉ chiếc xe sang trọng, hỏi ông Gunny:

- Chuyện gì vậy? Ông trúng xổ số à?

- Đừng mơ. Chẳng là, ngay sau khi cháu rời Trái Đất Thứ Nhất, có người đến tìm cháu. Hẳn bảo có chuyện quan trọng muốn nói với cháu và cần trao cho cháu một vật. Ta bảo cháu đã đi rồi, nhưng ta có thể trao vật đó cho cháu.

- Ai vậy?

- Chú lùn, đừng ngắt lời, để ta nói hết đã. Người đó không chịu bỏ cuộc, nằng nặc đòi gặp để được nói trực tiếp với cháu. Sau cùng, hẳn kể hết cho ta nghe, do đó ta hiểu vì sao hẳn cần gặp cháu đến thế. Ta bảo, không biết bao giờ cháu mới trở lại và hứa sẽ trao lại cháu cái gói đó ngay khi gặp được cháu.

- Nhưng là gói gì?

- Từ từ. Vì vậy, ta mới phải tới ống dẫn để đi tìm cháu. Nhưng khi tới Trái Đất Thứ Hai này, ta chợt nảy ra một ý nghĩ: liệu người tha thiết muốn gặp cháu trên Trái Đất Thứ Nhất vào năm 1937 có còn sống tới bây giờ không? Ta mở cuộc dò la, và quả nhiên hẳn còn sống và ở tại New York.

- Ông giỡn cháu, phải không? Người đó bao nhiêu tuổi rồi?

- Chắc phải ở tuổi chín mươi. Cỡ đó đó. Ta tới gặp ông ấy và tự giới thiệu mình.

- Ông ta không thắc mắc vì sao trông ông chẳng già đi tí tẹo nào, kể từ khi gặp ông lần trước sao?

- Hẳn tưởng đã gặp ông nội ta tại khách sạn. Ta bảo, ông nội đã không gặp lại người bồi tên Pendragon. Nhưng giữ đúng lời hứa, ông nội trao cái gói đó cho con trai, rồi người con trao lại cho đứa cháu nội của ông cụ. Đứa cháu nội đó là ta. Và sau cùng, ta đã tìm ra cháu nội của người bồi. Bobby, đó chính là cháu.

- Ông ta tin ông sao?

Ông Gunny cười khùng khục:

- Có lý quá, không tin sao được? Có lý còn hơn cả sự thật nữa ấy chứ.

- Nhưng... ông ta là ai?

- Cháu tự đến hỏi hần đi. Xe của hần đó.

Ông Gunny vừa nói vừa chỉ chiếc Limousine. Bobby kinh ngạc hỏi:

- Ông ta đang có mặt tại đây sao?

- Tới đó đi. Nói chuyện với hần. Nhưng phải nhớ, cháu không phải là... cháu. Mà là cháu nội của cháu.

Bobby âm ừ gật đầu, ngấp ngừng tiến lại gần xe.

Gã tài xế bận bộ vét đen nhảy ra khỏi xe, vội vàng mở cửa sau. Hần cúi vào trong, giúp một người bước ra. Bobby thấy đó là một người rất già. Trông như cả trăm tuổi rồi. Ông ta mặc bộ com-lê màu kem và thắt cà-vạt màu vàng sáng. Dù là ai, thì với chiếc Limousine và bộ đồ sang trọng như vậy, đây phải là một người rất giàu có. Gã tài xế đưa cho ông ta một cây gậy để chống. Nhưng ngay khi ra khỏi xe, ông già đó không muốn có sự giúp đỡ nào nữa. Đây có thể là một người già, nhưng vẫn tràn đầy sinh lực.

Khi đã đứng vững vàng trên lề đường, ông ta ngược nhìn Bobby. Lúc mắt hai người gặp nhau, ông già rướn người, đứng thẳng. Bobby thấy đây là một con người kiêu hãnh, không quan tâm nhiều đến sự tù túng trong cơ thể già nua. Lúc đầu, Bobby không nhận ra người đó là ai, mà quả tình nó cũng đâu có mong nhận ra ông ta. Nhưng khi nhìn vào mắt nhau, Bobby cảm thấy quen quen một cách lạ lùng.

Giọng rè rè nhưng còn mạnh mẽ, ông ta hỏi:

- Cháu tên gì?

Bobby liếc nhìn Gunny, ông gật đầu khích lệ. Nó nói:

- Bobby Pendragon.

- Giống hệt tên ông nội cháu. Còn tên ta là Peter Nelson. Chắc cái tên đó chẳng gọi cho cháu được điều gì.

- Thừa cụ Nelson, cụ đến tận đây để gặp cháu. Chắc cụ có gì muốn nói với...cháu về... ừm... về ông nội cháu, phải không ạ.

Nelson lẳng lặng nhìn mông lung. Đầu óc ông ta đang trở lại những kỷ niệm của năm 1937. Một lúc sau ông mới bắt đầu lên tiếng:

- Này cậu nhỏ Pendragon, nói chung, ta đã từng rất thành công, trong làm ăn, gia đình và cuộc sống. Nhưng ta đã không khởi đầu tốt đẹp như vậy đâu. Thời thanh niên, ta đã làm những điều không đáng tự hào. Những điều mà đến ngày nay nghĩ lại ta vẫn thấy thật xấu hổ. Nhưng nhờ một người, ta đã có thể bỏ lại phía sau cái quá khứ đó. Ân nhân của ta chính là... ông nội cháu.

Bobby chẳng hiểu ông lão này nói gì. Nó cố nhớ lại trên Trái Đất Thứ Nhất xem có thể nó đã làm gì đó để giúp cho người nào chuyện gì không. Nhưng nghĩ không ra.

- Cháu biết không, ông nội cháu đã cứu mạng ta.

Giờ thì Bobby lại càng mù tịt. Ông già vẫn tiếp tục nói:

- Ta đã đâm đầu vào nẻo đường tăm tối, nhưng ông nội cháu đã cho ta cơ hội thoát ra.

- Xin lỗi cụ, ông nội kể cho cháu nghe nhiều chuyện lắm, nhưng chưa bao giờ ông nhắc đến chuyện cứu mạng người nào.

- Ta không ngạc nhiên vì điều này. Ta nghĩ, đó đúng là tính cách của ông nội cháu. Nhưng chính ông đã cứu mạng ta, chính xác như chuyện ta đang đứng trước mặt cháu đây.

- Nhưng... bằng cách nào?

Chuyện này làm Bobby muốn điên cả đầu. Ông Nelson suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không biết ta nên cho cháu biết tới đâu, nhưng ta lại nghĩ, mọi chuyện đã như nước chảy qua cầu cả rồi. Hôm đó, ông nội cháu đã cứu hai mạng người. Một là ta, người kia là một gã rất quyền thế, tên hắn là Max Rose. Cháu biết không, ta đã cố giết Max Rose, nhưng ông nội cháu đã ngăn cản kịp. Rồi Max ra lệnh cho ông nội cháu bắn ta. Nhưng ông nội cháu đã không bắn. Sinh mạng của ta nằm trong tay ông, và ông đã trao sự sống lại cho ta. Ta đã chạy thoát mà không ngoái đầu nhìn lại. Sự cận kề cái chết trong đường tơ kẽ tóc đó đã làm thay đổi đời ta. Ta rất mang ơn ông nội cháu.

Tất cả mọi chuyện dồn dập ủa về tâm trí Bobby. Nó nhìn ông già kỹ hơn, và nhận ra đôi mắt sắc và cái mũi mỏng. Có thể như thế sao? Đây chính là gã gang-xtơ luôn tỏ ra lo lắng. Trông hắn già hơn cả triệu tuổi, nhưng chắc chắn là hắn. Đây là kẻ đã tấn công nó và Spader trong hầm tàu điện ngầm và theo dấu hai đứa đến tận khách sạn. Bobby đứng đó, mà cái ký ức khi nhìn vào đôi mắt khiếp đảm của tên gang-xtơ trở lại rõ ràng như mới xảy ra hôm qua. Nó đã chĩa mũi súng vào hắn theo lệnh Max Rose. Nó nhớ lại cảm giác khi cầm khẩu súng và biết sắp lấy đi sinh mệnh của một con người. Nhưng Bobby đã buông rơi khẩu súng và tên gang-xtơ đã chạy thoát.

Bây giờ tên gang-xtơ đang đứng đây, nói lời cảm ơn nó, đại loại là vậy. Lão già vừa đưa tay để bắt tay Bobby, vừa nói:

- Ta đã mong mỏi được đích thân cảm ơn ông nội cháu, nhưng không còn có dịp đó nữa. Ta đành phải cảm ơn cháu, vì cháu là người gần gũi nhất với ân nhân của ta.

Bobby không nắm tay lão. Nó nói:

- Tôi nhớ rồi. Ý tôi muốn nói là, tôi đã nhớ lại những gì ông tôi kể. Tôi có thể hỏi một câu không?

Buông thông tay xuống, lão già trả lời:

- Tất nhiên là có thể.

- Ông nội tôi kể về lần đầu gặp cụ trong một cái hang gần nhà ga tàu điện ngầm của khu Bronx...

Nelson gục đầu:

- Ta đã cố quên chuyện đó.

Bobby nói dứt khoát:

- Vậy thì cụ cố nhớ lại đi. Cụ đã làm gì?

Lão nheo mắt, ráng nhớ lại:

- Những gì ta còn nhớ chẳng có ý nghĩa gì nữa. Lúc đó chúng ta có ba người. Ta, một đồng đảng là Tony và một gã thứ ba. Đó là một tay thật lạ lùng, rất có tài thuyết phục, nếu ta không lầm. Hắn ta mới ra nhập băng chưa được bao lâu.

Bobby thầm đoán: chắc chắn kẻ đó chính là Saint Dane.

- Chính hắn đã đưa hai chúng ta tới cái hang có đường hầm. Hắn bước tới miệng đường hầm và nói mấy câu. Câu gì nhỉ? À, phải, ta nhớ đó là Clorox... giống như tên... một thứ thuốc tẩy vậy...

Bobby biết chính xác lão già nói gì: đó chính là Saint Dane và hắn đã kêu lên “Cloral”.

- Rồi một sự kỳ lạ xảy ra. Đường hầm rực sáng như pháo hoa trong ngày lễ Độc Lập. Gã đó bảo Tony chĩa mũi súng tiểu liên bắn vào hầm. Tony là một thằng điên, sẵn sàng nã đạn vào bất cứ thứ gì mà không cần phải nói năng nhiều lời. Vì vậy nó khoái trá lia một loạt đạn vào vùng sáng đó. Một giây sau, ánh sáng tắt. Chẳng ai hiểu chuyện gì.

Bobby thì hiểu chuyện gì đã xảy ra. Loạt đạn bắn qua ống dẫn đó đã giết chết cậu Press.

Nelson nói tiếp:

- Rồi gã đó bỏ đi, bảo ta và Tony ở lại, và nếu thấy kẻ nào từ đường hầm ra, hãy hăm dọa và bảo chúng phải tránh xa khỏi Winn Farrow. Chuyện đó có đáp ứng đầy đủ câu hỏi của cháu chưa?

- Gần đủ. Vậy là, đồng đảng của cụ đã bắn, chứ không phải là cụ sao?

Lão già quả quyết:

- Không đời nào. Ta nhớ rất rõ, ta không thấy có lý do gì để mà bắn. Chính Tony đã bắn.

Bobby hít mạnh một hơi, rồi đưa tay, nói:

- Vậy thì thay mặt ông nội, cháu chấp nhận lời cảm ơn của cụ.

Lão già bắt tay Bobby. Cái nắm tay mạnh mẽ như lão mới hai mươi tuổi. Bobby thấy niềm hân hoan sáng lên trong đôi mắt lão, vì bằng một cách nhỏ bé nào đó, hắn đã có thể cảm ơn được người cứu vớt đời lão. Tất nhiên, lão chẳng bao giờ ngờ lão đang bắt tay chính con người lão ao ước gặp.

Nelson nói:

- Cảm ơn, cảm ơn cháu vô cùng.

Buông tay Bobby, lão vừa định trở lại xe, thì chợt nhớ:

-Ồ, còn một việc nữa.

Lão cho tay vào túi áo, lấy ra một gói nhỏ bọc bằng giấy nâu, nói:

- Đây là thứ ta muốn được đưa cho ông nội cháu để tỏ chút lòng biết ơn. Rất tiếc ta đã không

gặp được ông ấy để làm điều đó. Ta mong cháu sẽ trân trọng nó.

Bobby nói, vẻ khoan dung:

- Cảm ơn cụ. Chắc chắn cháu sẽ trân trọng nó.

Trao gói giấy cho Bobby xong, Nelson nhìn ông Gunny nói:

- Ông Van Dyke. Ông cần đi xe trở lại thành phố không?

- Có, thưa ông Nelson. Ông chờ cho vài phút được chứ?

- Xin cứ thoải mái.

Nelson trả lời rồi trở lại xe. Gã tài xế dúi đầu vào trong.

Bobby trở lại cùng hai bạn. Mark và Courtney đã nghe tất cả câu chuyện. Mark bảo:

- Thật không thể nào tin nổi!

- Lão đưa cho bạn cái gì vậy?

Nghe Courtney hỏi, Bobby nhìn Gunny. Ông mỉm cười, mặt tươi roi rói:

- Mở đi.

Bobby nhún vai, vừa xé gói giấy vừa bảo:

- Trông không cũ lắm.

- Cũ sao được. Ta mới chỉ thấy nó hôm qua mà.

Bobby phì cười. Chính xác. Hôm qua ông Gunny còn ở năm 1937. Bóc hết lớp giấy nâu, Bobby thấy một hộp vuông nhỏ màu đen. Nó nhìn ông Gunny, ông nháy mắt. Bobby vừa mở hộp, Mark kinh ngạc reo lên:

- Ôi trời!

Courtney mừng rỡ cười lớn. Ông Gunny bảo:

- Bây giờ thì các cháu hiểu vì sao ta tới tận đây để trao nó cho cháu rồi chứ?

Bobby không thể tin vào mắt mình. Nằm giữa hộp là một cái nhẫn. Cái nhẫn Lữ khách của nó. Ông Gunny giải thích:

- Hẳn bảo, đã lấy lại cái nhẫn này sau khi tên đồng đảng rơi từ trên lầu khách sạn xuống. Hẳn cho rằng, trả lại cháu cái nhẫn là hành động nhỏ bé hẳn có thể làm để đền đáp những gì cháu đã làm cho hẳn.

Courtney kêu lên:

- Tuyệt vời! Chúng ta trở lại với công việc được rồi.

Bây giờ Bobby lại có thể chuyển nhật kí về theo cách cũ. Bobby không ngừng tùm tùm cười.

Trên một phương diện nào đó, mọi việc đã ổn định như trước đây. Nó lấy nhẫn ra khỏi hộp, đeo vào tay. Nhưng ngay sau đó, nó kinh ngạc thấy chiếc nhẫn bắt đầu xoắn vặn. Mark Dimond hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Nó... nó hoạt động!

Courtney vội hỏi:

- Thật không? Ý bạn là quanh đây có cổng vào ống dẫn?

Mặt đá xám trên nhẫn lóe sáng. Một tia sáng chói chang phát ra từ giữa mặt nhẫn. Trong tích tắc, tia sáng tỏa ra thành một hình ảnh lờ mờ trước mặt bốn người.

Mark và Courtney kinh ngạc, giật lùi một bước. Ông Gunny tiến lên, đứng bảo vệ trước mặt hai đứa. Nhưng Bobby vẫn đứng im tại chỗ. Trong số bốn người đang đứng trước bãi đất trống số 2 Linden Place trên Trái Đất Thứ Hai, chỉ mình Bobby là đã từng thấy hiện tượng đặc biệt này.

Bồng bềnh trước mắt bốn người là hình ảnh một cô gái. Thật ra là cái đầu của một cô gái. Chỉ có cái đầu. Tuy to lớn hơn ngoài đời thật, nhưng rõ ràng là đầu một cô gái với cặp kính nhỏ có sắc vàng và mái tóc cột đuôi ngựa sau gáy.

Cả Mark và Courtney đều sợ hãi kêu lên:

- Oa!

Bobby thì thầm:

- Aja Killian!

Ông Gunny hỏi:

- Là ai?

- Lữ khách của Veelox.

Cái đầu lơ lửng giận dữ hỏi:

- Cậu đã ở đâu vậy? Tôi cố liên lạc với cậu cả thế kỷ rồi.

- Chuyện dài lắm.

Cái đầu bóp chặt:

- Pendragon, tôi không muốn nghe gì hết. Cậu nên trở lại Veelox ngay thì tốt hơn.

- Vì sao?

Cái đầu ngập ngừng. Aja có vẻ lo lắng. Hay ít ra, hình ảnh ba chiều của cái đầu lơ lửng chỉ có thể tỏ ra lo lắng đến thế thôi. Aja giải thích với chút ngượng ngùng:

- Tôi không bảo là mình đã mắc sai lầm gì đâu. Chuyện này có thể chỉ là một báo động giả

thôi. Nhưng...

- Nói ngay ra đi!

- Thì nói! Có lẽ Saint Dane đã lên qua hệ thống an ninh của tôi. Hắn đang có mặt tại Veelox.

Bobby cười cười, chọc ghẹo:

- Ý cô là, hệ thống an ninh hoàn hảo của cô... không được hoàn hảo lắm?

Aja tức tối, cô ta đâu có thích bị kê:

- Cậu tới hay không?

- Tới ngay.

- Đừng chần chừ nữa.

Aja gật gù. Rồi hình ảnh cô tan biến. Luồng sáng rút vào trong nhẫn. Tất cả trở lại bình thường.

Courtney thở dài:

- Ôi, thật là... kỳ lạ!

Bobby nói:

- Chắc mình phải tới Veelox ngay.

Quay lại ông Gunny, nó hỏi:

- Ông có muốn đi không?

Cười hớn hở, ông bảo:

- Làm sao ta bỏ qua cho được.

Bobby quay lại Mark và Courtney, thành thật nói:

- Đây là tuần lễ tuyệt vời nhất đời mình.

Ba người bạn vừa trải qua một tuần lễ tuyệt vời bên nhau, tạm quên Bobby Pendragon là một Lữ khách luôn phải phóng xuyên qua vũ trụ để bảo vệ Halla thoát khỏi bàn tay ma quỷ. Mark gần khóc. Courtney tiến lại, và trước khi Bobby kịp biết chuyện gì xảy ra, cô bé níu Bobby, đặt lên môi nó một nụ hôn cực kỳ thẩm thiết. Bobby không chống cự. Qua cơn bàng hoàng, nó vòng tay ôm xiết cô bạn.

Mark và ông Gunny quay mặt qua hướng khác. Ông ấm ớ hỏi Mark:

- Sao? Đội Yankees thi đấu khá không?

Sau cùng thì Bobby và Courtney cũng rời nhau. Mắt Bobby hơi ướt. Còn mắt Courtney sắc như dao khi nói:

- Để tụi này chờ đợi dài cổ cả năm trời lần nữa là không xong đâu đó. OK?

- Ừm... chắc chắn.

Mark nhìn thẳng bạn thân nhất đời của nó, dặn dò:

- Đừng quên những gì hai đứa mình đã nói với nhau nhé.

- Mình hứa mà.

Bobby và ông Gunny tiến lại chiếc xe đang đợi để đưa hai người tới khu Bronx, và ống dẫn. Ông Gunny hỏi:

- Cảm thấy sao, chú lùn? Ý ta là... cháu nghĩ thế nào về công việc?

Bobby không trả lời ngay, nó muốn tìm những lời thật chính xác:

- Cháu cảm thấy đã bị Saint Dane lấn lướt trên Trái Đất Thứ Nhất.

Nói đến đây, nó nhìn vào mắt ông Gunny, đầy tự tin:

- Cháu sẽ không để cho chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa đâu.

Ông Gunny khùng khục cười. Bobby hỏi:

- Có gì khôi hài đâu mà ông cười dữ vậy?

- Chú lùn ơi, cháu bắt đầu giống hệt ông cậu của cháu rồi đó.

Bobby tủm tủm cười theo. Nó rất thích điều ông Gunny vừa nói. Hai người vào sau xe. Gã tài xế nổ máy và xe bắt đầu lăn bánh. Bobby hạ kính cửa để có thể nhìn hai bạn lần cuối. Nó đưa tay ra ngoài, vẫy chào hai bạn.

Mark và Courtney đứng nhìn chiếc xe màu đen phóng đi với bàn tay Bobby vẫn đưa ra vẫy chào.

Courtney hỏi Mark:

- Hai bạn đã nói với nhau chuyện gì vậy?

Mark cười láu lỉnh:

- Đủ thứ chuyện. Nhưng mình có thể cho bạn biết một điều: Mình cá là hai đứa mình sẽ sớm gặp lại Bobby, sớm hơn cả bạn tưởng đấy.

Hai đứa nhìn theo chiếc xe lần cuối, vừa kịp thấy Bobby rút tay vào trong xe. Chiếc xe rẽ sang đường chính và mất hút khỏi tầm nhìn của Mark và Courtney.

Còn tiếp

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>